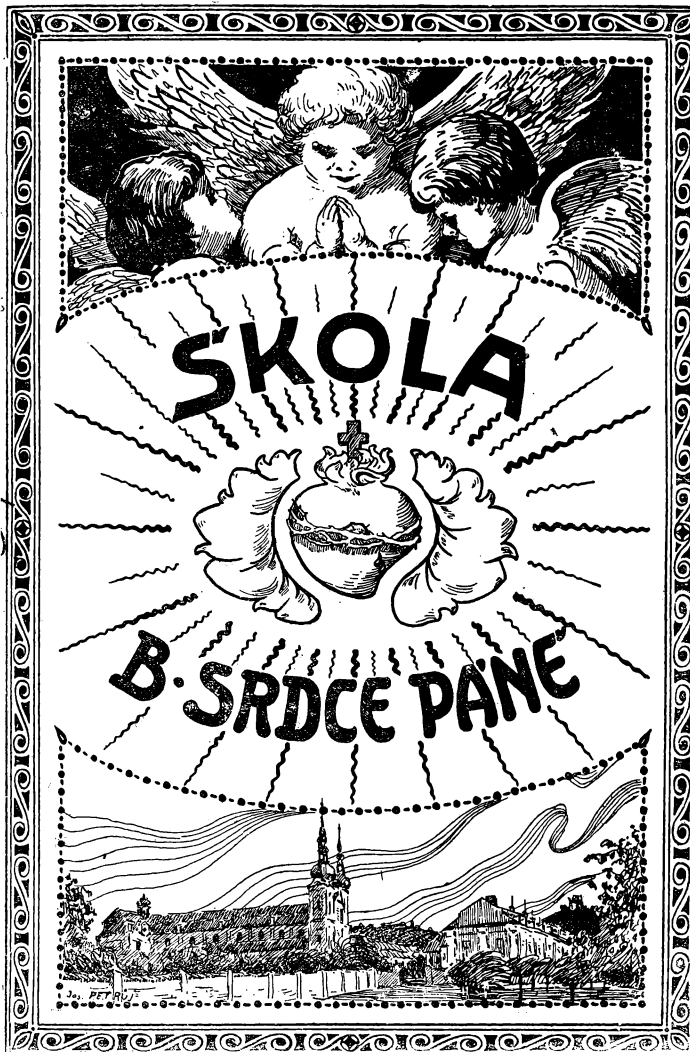

Škola Božského Srdce Páně,

časopis pro katolíky, zvláště pro zbožné spolky a bratrstva,
vychází počátkem každého měsíce.

Pořádá

P. Petr Hlobil v Rajhradě.

Na „Školu Božského Srdce Páně“ předplácí se na rok 12 korun.
Jednotlivá čísla prodávají se po K 1.40.

Administrace a expedice jest v Brně, Biskupská ulice číslo 1.

DUCHOVNÍ KNIHOVNA

POKOJ VÁM!

Potěšná knížka
pro duše bázlivé a úzkostlivé.

Dle P. Karla Quadrupani
a dle sv. Alfonsa z Liguori

SESTAVIL JOSEF MÍKA.

Cena Kč 7.—.

DUCHOVNÍ KNIHOVNA

Cesta k míru duše.

SEPSAL P. LEHEN, T. J.

Přeložil

P. GUNTHER SCHÖSSLER.

2 vydání.

Cena Kč 10.—.

Objednávky
přijímá

OBČANSKÁ TISKÁRNA, BRNO

Starobrněnská
čís 19-21.

Životopis

Václava Kosmáka.

Napsal

Dr. PAVEL VYCHODIL.

Stran 655. Cena 16 Kč.

Objednávky vyřizuje

Občanská tiskárna v Brně,
Starobrněnská ul. 19-21.

Kázání a homilie

na neděle a svátky
církevního roku. :-:

Napsal theol. a fil. dr. J. KUPKA,
kanovník a bývalý prof. pastorálky.

Cena celého díla (v 8 sešitech) 26 Kč. Str. 700.

Tiskne a na skladě má

Občanská tiskárna, Brno,
Starobrněnská ul. č. 19-21.

ŠKOLA

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ČASOPIS PRO ZBOŽNÉ SPOLKY A BRATRSTVA MEZI ČECHOSL.

S POVOLENÍM DUCHOVNÍ VRCHNOSTI POŘÁDÁ

P. PETR HLOBIL,
BENEDIKTIN RAJHRADSKÝ.

ROČNÍK PADESÁTÝ ŠESTÝ 1922.

V BRNĚ

TISKEM A NÁKLADEM OBČANSKÉ TISKÁRNY. STAROBRNĚNSKÁ 19-21.

OBSAH:

	Str.		Str.
Básně.		Hlavní úmysly.	
Marie Tesařová 2, 6, 9, 14, 17, 26, 31, 37, 42, 46, 61, 66, 71, 82, 87, 94, 106, 114, 116, 122, 126, 131, 139, 148, 155, 157, 162, 167, 170, 174, 178, 180, 186, 191, 199, 202, 205. Jar. St. Pavlík. Sv. Benedikt 35, 51, 73, 96 111, 136, 152, 175, 197, 210. J. Brach 226, 233, 234, 236		Pokoj mezi národy 1 Apoštolát mezi muži 25 Duchovní správa lidu 41 Schůze eucharistické 65 Maria, matka milosti, útočiště naše . . 81 Porozumění pobožností k bož. Srdci Páně 105 Obrácení židů 121 Náboženské zájmy v Americe latinské 160 Náboženství u národů slovanských . . 161 Katoličtí biskupové 185 Šíření katolického tisku 201 Vzrůst domorodého kněžstva v misiích 225	
Pojednání nábožná.		Pojednání poučná.	
Ježíš a Maria, naše letošní heslo. (Ignát Zháněl) 2 Předpověděné obrácení poianu. (Jar. Pavlík) 6, 38 Katolik skutkem. (Jan Tagliaferro) 15, 34, 56, 98, 113, 154, 170, 217, 123. Stáří čili životem vzhůru. (Boh. Kyselý) 17 Proč žil Ježíš 30 let ve skrytí. (Ig. Zháněl) 26 Peklo a nebe. (Jar. Pavlík) 29 Šimon z Cyreny. (Ig. Zháněl) 42 Trnová koruna. (Jar. Pavlík) 44 Nepřátelé pokoje. (Ig. Zháněl) 66 Kněz, dobrý pastýř. (Jar. Pavlík) . . . 72, 85 Proč jsme stvořeni. (Ig. Zháněl) . . . 82 O modlitbě. (Jar. Pavlík) 90 Melchisedech. (Jar. Pavlík) 106 O hněvu. (Jar. Pavlík) 125 Přetvářka. (Jar. Pavlík) 148 Čím je Maria hříšníkem, kajícím a spra- vedlivým. (Jar. Pavlík) 168 Pět rubínů z rány B. Srdce Páně. (M. Soldmanová) 188 Lože nemocného ložem nebeským. (Jar. Pavlík) 203 Boží daň. (Jar. Pavlík) 211 Ty, kdo jsi? (Ig. Zháněl) 227 Sedm stupňů živého chrámu. (Jarosl. Pavlík) 229		Já jsem! (O. S. Vetti) 10 Dějiny pobožnosti k Bož. Srdci Páně. (Jan Hrubý T. J.) 20, 36, 58, 75, 99, 117 131. Bl. Anna Maria Taigi. (Jan Tagliaferro) 32 50, 78, 102, 118, 129, 158, 178, 221. Matka. (O. S. Vetti) 47, 74, 87 Ogsvětlo! (O. S. Vetti) 69, 94, 108 Dr. Josef Tovini, apoštol Eucharistie. (Jan Josef Tovini, apoštol Eucharistie. (Jan Tagliaferro) 122 Nejmilejší učedník. (O. S. Vetti) 127, 150, 164 Ctíh. Don Bosko a velká Svátost . . 140 Sv. František Borja. (Ig. Zháněl) 146, 162, 186 202. Restaurování a konec chrámu Šalomou- nova. Jar. Pavlík) 192 Různými cestami. (O. S. Vetti) . . 206, 231	
		O křesťanských záležitostech.	
		Zasláno . . 23, 64, 103, 120, 143, 183, 239 Benedikt XV. papež zemřel 60	

	Str.		Str.
Obrázky z katol. misii. (Max. Weinberger) 61, 76, 100, 114, 137, 156, 176, 195, 215, 237.		Ježíš pokoušen od ďábla	49
Různé zprávy.		Sv. patriarcha Benedikt	53
Různé zprávy (Ignát Záhán) 22, 39, 63, 79, 103, 119, 142, 159, 182, 199, 222, 238.		Obrázek nového papeže Pia XI.	60
Dikuvzdání 23, 64, 160, 200, 224		Portál Sv. Hory v Čechách	88
Dr. Galilen Venturini a Apoštolát modlitby	145	Modlitba dítěte	92
Naše obrázky.		Pobožnost májová	93
Zvěstování narození Páně	7	Sousoší sv. Cyrilla a Methoda	132
Svatá rodina	11	Kristus Pán se zjevuje Maří Magdaléně	133
		Narození blah. Panny Marie	172
		Sv. Matouš	173
		Maria, Matka milosrdenství	193
		Den vzpomínek	213
		Panenská Matka Boží	233

Právě vyšlo!

Právě vyšlo!

Vánoční koleda (sv. Otilie) pro soprán, alt, tenor a bas s průvodem varhan neb harmonia. Složil Bernard Pátek. Cena 5. K.

Vánoční píseň pro dva sopr., alt a tenor s průvodem harmonia. Složil Bernard Pátek. Cena 4 K.

Dotiskuje se: Al. Hlavinky „KRONIKA“.

Dějiny našeho národa pro náš lid. II. rozmnožené vydání.

Tiskem a nákladem Občanské tiskárny v Brně, Starobrněnská č. 19-21

Ctitelům B. S. P. a bl. P. Marie, sv. Anny a j. svatých doporučuji se následující sbírky oblíbených nových i starších písní:

1. **Písně a koledy vánoční** (33); nové opravené vydání v 8°, str. 52, 2 K 40 h pevně brožováno s obálkou.
2. **Zbožné písně** (34), jež se lidem rády zpívají, str. 46. Cena 2 K.
3. **Písně Mariánské** (i k Máj. pobožnosti), nové rozšířené vydání písní (36), str. 62. Cena 3 K; pro bohatý obsah krásných písní vřele doporučujeme ctitelům Mariánským „Právo“ Přerovské č. 18. 6. máje 1922.
4. **Poutník k sv. Anně do Staré Vody**, nové, opravené vydání i s modlitbami, str. 104.

Vydal svým nákladem **P. Ignác Zavřel**, arciděkan a farář Přerovský.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. LEDEN 1922.

ČÍSLO I.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Pokoj mezi národy.

(Hlavní úmysl.)

Nastala nám doba vánoční. Srdce všech lidí oplývá radostí nad nevýslovnou láskou Otce nebeského, který tolik nás miloval, že poslal jednorozeného Syna svého na tento svět, aby nás všechny vykoupil a vespolek bratřími učinil. Tento jeho příchod opěvovali andělé nebeští při narození jeho z nejčistší Marie Panny v Betlémě písní nebeskou: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ Bohužel není pokoj na zemi mezi lidmi ani v rodinách, ani v obcích, ani mezi jednotlivými národy, protože všem schází dobrá vůle. Lidé se hříchem odvrátili od Boha, pramene všeho pokoje a proto ta rozháranost všude na zemi. V nebi není žádných různic, tam je věčný pokoj. Tak by mělo být i na zemi mezi lidmi. Ódkud tedy ten ustavičný boj na zemi, když jsme přece všichni dítky nebeského Otce a vespolek bratřími? V té chvíli, v níž se člověk s Bohem znepřátelí, opouští pokoj srdce jeho a zmocňuje se ho nepokoj, nespokojenost, rozervanost. Bezbožní jsou jako rozbouřené moře, které nemůže se utišiti, jehož vlny vyhazují všelikou špinu, která bývá pošlapána. Bezbožní nemají žádného pokoje! (Isaiáš 57.) A proto, že lidé víc hřích

milují než Boha, proto ta ustavičná bouře mezi nimi. Kde hřích panuje, tam je pusto, tam není stinného stromu, tam nelahodí žádná zelená louka oku lidskému, tam není občerstvujícího pramene, tam nezaznívá libezný zpěv ptactva. Kde hřích panuje, tam je ustavičná zima, tam vše pokrývá kůra ledová. Ať takový hříšník vším oplývá, krásou, slávou, bohatstvím, rozkošemi světa, jedno mu schází a to je pokoj. Dobře praví sv. Augustin: Ty jsi nás, o Bože, stvořil pro sebe a nepokojno je srdce naše, dokud v tobě nespočine!

Jak smutný obraz skýtá nynější svět bez Boha! Člověk jeden proti druhému, národ proti národu; ani nyní po kruté válce nenalezli pokoje a míru. Dobře radí bl. Tomáš Kempenský: Kdybychom sami sobě úplně odumřeli a nic pozemského nás nepoutalo, rozuměli bychom věcem nebeským a měli bychom i jakousi předtuchu nazírání nebeského. Vlastní a největší překážka věži v nás samých; nebýváme totiž prosti vášní a zlých žádostí a nesnažíme se do opravdy nastoupiti cestu dokonalosti, po které kráčeli svatí. Schází všem dobrá vůle hledati pokoj. Kéž by lidé zanechali všeho zlého, vrátili se zase k Bohu a knížeti pokoje, jehož nám všem

tolik je potřebí. Prosme o tento pokoj
vnitřní a též zevnější Nejsv. Srdce
Páně, aby se naplnilo, co pěli andělé
na luzích betlémských, by vládl po-
koj po všem světě.

V světě kol to víří, hučí,
rci, až budeš ruchu syt,

Bůh a já a nic už po té,
zvíš, jak sladkým Boží klid.
Pokoj vzácný, statek srdce,
stálý pramen radosti,
více, nežli z energie,
plyne z trpělivosti.

Mudroslav.

Marie Tesařova:

POJĎTE KE MNĚ VŠICHNI.

Pojďte ke mně všichni,
kteří pracujete,
u mne odpočinek
milý naleznete.

Pojďte ke mně všichni,
které bolest kruší,
u mne moře slasti,
čistá srdce tuší.

Pojďte ke mně všichni,
chladem kdož se chvíte,
u mne plamen žhoucí
lásky pocítíte.

Pojďte ke mně všichni,
v Hostii se skrývám,
starostlivým okem
v širý svět se dívám.

Pojďte ke mně všichni,
které břímě tlačí,
vždyť pro miliony
Srdce moje stačí.

Ježíš a Maria, naše letoší heslo.

Novoroční úvaha. — Napsal Ignát Z h á n ě l.

Po všechny neděle chodívá kněz
k oltáři v mešním rouchu barvy zelené.
Není potřebí dovolávat se svědectví
lidí starších, když tvrdíme: v dřívěj-
ších letech bývala zelená barva při
oltáři velmi vzácnou výjimkou, i mladší
pamatují se na to. Vždyť je tomu
teprve několik málo let, co poručil
nebožtík svatý Otec Pius X., aby se
světla neděle, aby každý jiný svátek,
který by připadl na neděli, se odložil
a ustoupil neděli. Proto bývá nyní
skoro vždy v neděli mešní roucha

barvy zelené; světi se každá neděle
jako svátek k úctě nejsvětější Trojice,
již, jak myslím, právem ustupují
všechny ostatní svátky.

Ve městech panoval zvyk (bohužel
nyní vymizel), že přísluhovali knězi
při oltáři i hoši z tak zvaných lepších
rodin. Tak přísluhoval jednomu knězi
hoch, jehož otec byl universitním
profesorem. Přísluhoval po celé gymna-
sium a činil tak vždy ochotně i rád.
Vystudoval a je nyní universitním
profesorem v Lipsku. Někdy píše svému

bývalému katechetovi a nyní příteli, protože chodí pilně do kostela a až dosud zajímá se o vše, co souvisí s církví a psal nedávno: „Nyní máme v neděle vždy zelenou barvu, co dříve nebývalo, ale myslím, že docela po právu, neboť svátky svatých a světic Božích musejí přece ustoupiti před svátkem samého Pána Boha, jež v neděle v nejsvětější Trojici oslavujeme; Bůh předchází, je první a po něm teprve následují svatí a světice Boží.“ Když je tuto zmínka o přísluhování kněží, má pisatel něco na srdci: drazí rodičové, dovolte svým hochům, aby mohli ministrovat, mají-li k tomu chuf. Či už se nevrátí doby, o nichž nám vypravuje ve svých vzpomínkách známý a oblíbený spisovatel náš Josef Ehrenberger: „Býval ministrantem a chodil každý den vykonávat tuto svou službu, měl v sakristii uschované boty, které si přede mši svatou vždy obul a pak zase uschoval, neboť chodil bos“.

Chceme zajisté z cejého srdce užstatí dobrými syny a dcerami naši svaté cirkve, učiníme na Nový rok nějaký dobrý úmysl, anebo zvolme si nějaké heslo, podle něhož bychom se po letoším rok i po celý další život svůj řídili, jež by nám bylo vůdčí hvězdou až do smrti. Zařídme svůj život podle napominání sv. Pavla: „Oblecme se v Pána Ježíše Krista“. K Řím. 13, 12. Protože však patří k Ježíšovi jeho předrahá Máti, která je s ním tak úzce spojena, přidejme k tomu slovu Ježíš také jméno Maria a budiž naším letoším heslem, jež si zvolíme, podle něhož veškeren život svůj zařídíme: „Ježíš a Maria!“ Tito budtež naši stráží, naši ochranou v letoším, ale i v nastávajících letech, kolikkoliv jich nám dopřeje nejvyšší milosrdný Bůh!

I. Ježíš Kristus.

Pokud sahají vědomosti naše, jsou Italové národ, svou vlast nejvíce milující. Není tam snad v celé této zemi jediné osady, která by neměla vyda-

ných svých dějin, a některé jsou i v mnoha svazcích. Díky Bohu i u nás jest již dosti osad, které našly dějepisce. Nyní považme: kdyby všechny osady naší mladé republiky měly své napsané a vydané dějiny, kdyby je někdo měl všechny ve své knihovně, musilo by býti pro ni ne jedna, nýbrž několik skříní, aby v nich mohla tato vzácná sbírka umístěna býti. Kdyby se pak napsaly ještě dějiny jednotlivých rodin a každá by to zasluhovala, v každé rodině udržují se v paměti předkové a to vším právem. Jaký neskonale velký počet knih byl by tu pak pohromadě! Kdybychom pak sbírali dějinné knihy, jednající o státech evropských a mimoevropských, o roddech dříve panujících atd., ani nemáme ponětí, jaké množství knih bychom nasbírali. Vždyť kdo byl v nějaké velké knihovně, viděl tam oddělení, určené pro dějepis a bývá nadmiru rozsáhlé.

Povazme dále: Kdyby někdo, aneb celá společnost učenců dala si práci a zhotovila k této velké sbírce dějinných knih abecední seznam jmen, osob a obcí, byla by to opět již sama o sobě velká sbírka knih a zajisté nikdo na světě, i kdyby měl paměť nebožtíka kardinála Mezzofantiho, nemohl si těchto jmen zapamatovati, bylo by jich přemnoho, jež slyší po-nejprv.

Ale jedno jméno je na světě, zná je kde kdo, učený i neučený, zná je negramotný člověk, t. j. i ten, kdo neumí ani čísti, ani psátí, jméno toto je každému běžné, je to jméno našeho milého Pána a Spasitele, Ježíše Krista. Ježíš rozdělil, nebo abychom případnějšího slova užili, rozlomil dějiny celého světa na dvě části, na dějiny před Kristem a na dějiny po Kristu. Tohoto rozdělení užívá se všude ve světě. Jediný Ježíš má světový význam; památka na všechny, kterým svět říkal „Veliký“, zmizela, vybledla, ale památka na Ježíše je stálá, neumenšuje se, ale naopak ještě více a stále roste, jeho slávy přibývá.

Proto budiž jméno Ježíšovo veleno, ctěno, chváleno až do konce

světa. Kéž Ježíš vládne, panuje, kraluje v srdcích našich! Ano, jediný, velký, nezapomenutelný, největší dárce všeho dobra, všeho krásna, jediný neomylný učitel, obroditel světa, jediný, v jehož světle bledne sláva všech, jimž dal svět název „Velikých“, jest Ježíš a tohoto ojedinelého svět ukřižoval a vždy zase znovu Jej křižuje. Kéž patříme mezi ty, kteří si berou k srdci napomenutí, aby „ve jménu Ježíšově klekalo veškeré koleno, aby každý vyznal, že Pánem jest Ježíš Kristus“, K Filip. 2, 10, „v němž jsou skryty všechny poklady moudrosti a vědomosti“. Ke Kolos. 2, 3.

Velkým ctitelem Ježíše Krista byl sv. Bernard, kterému říkali medtekoucí. Jeho srdce plálo bezměrnou láskou k Ježíši. Dal mu výraz skvělým hymnem, počínajícím slovy „Jesu, dulcis memoria“, „Ježíš, sladká památka“, v němž se mezi jiným také pravi: „I nemůže jazyk povědít, — A nedá se to písmem díť, — Kdo zkusil, ten jen může cíť, — Co Ježíše jest v lásce mít.“ (Překlad Sušilův.)

Chceme poslechnouti napomenutí sv. Pavla a obléci se v Pána našeho Ježíše Krista, t. j. přičiníme se, abychom se mu stávali den ode dne podobnějšími. Tu připamatujeme sobě také jeho přeslavnou Máti, Pannu Marii, a chceme slova svatého Pavla rozšířiti a přidati: „Oblecme se také v Pannu Marii“.

II. Panna Maria.

Náš proslulý básník Julius Zeyer napsal jednou: „Nic na světě není stálé, vše je pouze klam, podvod, faleš, kromě srdce matěského!“ Snad poněkud přeháněl, ale je jistě pro život duchovní v tomto výroku obsažena důležitá pravda. Kdyby nás opustil celý svět, kdyby se proti nám spíkl, proti nám se bouřil, neopustí nás pozemská naše matka a neopustí také nikdy naše matka nebeská, Panna Maria! Jaká to pro nás útěcha, jaká se rozhostí v nitru našem spokojenost,

když uvážíme: Matka Boží Marie je naší ochránkyní, naší pomocnicí!

Mezi nejvroucnější ctitele Panny Marie přináleží svatý Alfons Liguori. Neminulo kázání, aby nepovzbudil posluchačů k její úctě. Aby ještě více lidí navnadil k jejímu následování, vydal mezi svými, asi 45 svazků čítajících spisy, také dva svazky, kterým dal název: „Chvály mariánské“. Jsou také přeloženy do naší milé mateřštiny. Měl zvláštní způsob spisování: Když se rozhodl psáti o některém předmětu, vzal si z knihovny všechny knihy, velké i malé, které pojednávaly o této látce. Zabral se pak do těchto svazků, četl je ve své malé světničce, v níž obýval a kdež proseděl celé dny u těchto knih, maje na očích staré, rozviklané brýle, které měl provázekem uvázaný u hlavy, aby mu nespádaly. Psal si poznámky na lístky a míval knihami a poznámkami přikryt všechen svůj nábytek, knihy byly na židlich, na pohovce, na posteli, po zemi a kde bylo místo. Co se mu líbilo, co si vybral, toho použil ve svém spisu. Byl největším nepřitelem tak zvaných původních myšlenek; říkával: všichni stojíme na ramenou svých předchůdců, vše již tu na světě bylo proneseno, promyšleno, lze to podati pouze novou, více se zamlouvající formou, lépe srozumitelným způsobem. Látku ke „Chválám mariánským“ sbíral tento světec celých šestnáct let — ale je to také dílo přímo klassické krásy.

Co činil tento světec, to činíme my, všichni spisovatelé, vybíráme ze svých zásob, zápisek, knih vše, co můžeme potřebovati k rozjímání, vybíráme jako onen hospodář v evangeliu, který „vynáší ze svých zásob věci nové i staré“. Mat. 13, 52. Proto čte-li někdo něco dvakrát i třikrát, nepohoršuj se nad tím a přijímej vše srdcem vděčným.

Člověk se nikdy nevyučí. Je skutečná pravda, co se vypravuje v anekdotě o kterémsi faráři: V sobotu studoval celý den kázání. Když někdo přišel do fary a chtěl mluvit s panem farářem, říkali domácí: „Není k mlu-

vení, studuje“. Velice prý to mrzelo ony farníky, šli k biskupovi a žádali, aby jim dal jiného faráře, který je již hotov se svými studiemi a již vystudoval.

Kéž jsme všichni tak vroucími ctiteli Marie, jako jím byl Jan Stöger, syn selský z okolí Vídně, který později vstoupil k Redemptoristům a umřel v pověsti svěťce. Jako mladík (v polovici minulého století) shromažďoval kolem sebe soudruhy. Často v neděli ihned po půlnoci vycházeli z domova, modlíce se růženec a chodili buď k některému blízkému poutnímu místu, aneb do Vídně, kde obcházel celý den od kostela ke kostelu. Neměli s sebou než kousek chleba, což si vzali z domu, anebo si koupili pak několik žemlí, což jim stačilo jako jídlo na celý den. Do hostince nikdy nevkořčili. Chodíval k jedné rodině známé, kde měli asi desítiletého hochy, který zemřel. Když byl blízek smrti, podali mu domácí obrazy Panny Marie. Vroucně jej líbal a pak pravil: „Ježiška také!“ a líbal Ježiška, jež držela Marie na obrázku na rukou. A políbiv je oba, umrl a tiše zemřel. Kéž i my vroucně ctíme obě tyto přesvaté osoby, Ježiše i Marii!

Žádný kostel nebyl vystaven za jeden den, ani za jeden měsíc, ba ani ne za jeden rok. Trvalo dlouhá léta, než ho vystavěli, než mohli se v něm naši zbožní předkové scházeti k bohoslužbám a uctívati tu Ježiše i Marii. Pracujme i my stále o zdokonalení své duše, používejme vděčně každého rozjímání, dobrých knih, dobrých vnuknutí, všeho, co může duši naší prospěti k dokonalejšímu duchovnímu životu.

Jak nás mnohdy zahanbují konverťtí! Jörgensen píše, že bohužel mnoho prodělal v životě a také naučil se znáti Sodoma, ví, co vše se v ní děje, prosí,

aby, kdo četl jeho spisy, modlil se za něho, aby ho Bůh posílil, aby nikdy nehleděl do zadu za sebe, ale vždy v před, aby neupadl ještě jednou v onu Sodoma zkázu a hříchu. Kéž i my tak činíme, vždyť urážíme Boha všichni, jeden více, druhý méně.

Umiňme si, že chceme podle slov sv. Pavla choditi ve světle, že chceme povstati ze sna, ze spánku, že chceme odložit skutky temnosti, odvrhnouti se sebe roucho temnosti a obléci se v roucho světla. Dříve mívali lidé zvyk, že volívali si různá hesla, t. j. říkadla, úsloví, vyjadřující málo slovy hlubokou pravdu, jadrnou myšlenku. My všichni jsme ctitelé Ježiše i Marie, vyberme sobě tato dvě jména za své životní heslo. Ježiš a Maria buďtež nám vůdčí hvězdou po celý náš další život, vše, co konáme, konejme k účtí těchto dvou osob. Krásně to praví známý Tomáš Kempenský, řka: „Není opravdového odpočinutí ani úplného pokoje pro mé srdce, jenom povznese-li se nade všechny tvory a až odpočine v Tobě, milý Ježiši! Ať si druzí hledají, cokoliv chtějí, cokoliv se jim zlíbí, mně se nelíbí nic jiného a nikdy se mi nebude nic líbiti, leč Ty, můj milý Ježiši, má naděje, má věčná spása!“ Jako ctitelé marianští chceme, až nás jednou povolá Pán, zaklepati na bránu nebeskou ve jménu matky milosrdenství, Panny Marie; jako královna nebes zjedná nám přístup, neboť každý k ní má volný vstup. Žijme tak, abychom se dostali do nebe, kdež se setkáme s Ježišem i Marií. Připamatujme si, co zpíváme ve známé písni: „Pochválen budiž Ježiš Kristus! Po ničem již nechci toužit, - leč jen Tobě sloužit, - Ty však, Bože, rač mi dáti - v úmyslu tom pevně státi. - Pochválen budiž Ježiš Kristus, pochválena budiž na věky Maria.“ Amen.

JEN DÁL.

Jen dál a dál v těch světů říše,
kde neznám bol a pláče vzlyk,
se zvedej duch, když bolem dýše,
jen dál a výš nad světa ryk!

Jen dál v ty čarokrásné lány,
kde štěstím dýchá každý květ,
v ty přeblažené ráje stany,
svůj smutný, kalný zvedej hled.

Jen dál a dále mužně kráče,
byť matně tvůj se stavil krok,
a tam svou mysl vezdy stáče,
kde otevřený Kristův bok.

Jen vejdi dál tou branou skvoucí,
v tom svatém Srdci spěš se skryt,
tam plamen lásky nehasnoucí
a nebes blaha zářný svit.

Nuž dál a dále, duše moje,
jdi dál a nechtěj nikdy stát,
byť čekaly tě kruté boje
v tom Srdci nemusíš se bát!

Předpověděné obrácení pohanů.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Pastýři byli první ze židovstva, mudrci první z pohanstva, kteří byli povoláni ke Kristu, Vykupiteli světa. Nejenom židé, ale i pohané měli se státi účastnými jeho milosti. Židé si mnoho o sobě mysli, chtějice mít Mesiáše jen pro sebe. To se ukázalo i po nanebevstoupení Páně; křesťané ze židovstva byli žárliví na křesťany z pohanstva. Na Mesiáše může však celý svět dělati nároky; neboť přišel, nejenom aby židy, ale i pohany vykoupil. Židé se měli spíše k tomu dostati, že židovského národa měl Vykupitel vzejti, židům měl napřed kázati, mezi nimi ponejvíce zázraky konati; to bylo přece nějaké vyznamenání pro židy, protože byli národem vyvoleným.

Ale i pohané měli býti vykoupení, i pohané měli býti přijati do lůna pravé církve; i pohané měli právo na Mesiáše, oni ho očekávali zrovna tak jako židé. Nebude odňata berla od

Judy, pravil Jakob před svou smrtí, až přijde ten, jenž má býti poslán, na nějž národové čekají. Ne tedy jen jeden národ, národ židovský, ale všichni národové očekávali Vykupitele.

Pohanský prorok Balám vidí už, jak Vykupitel přichází, a volá: Vidím ho, ale ne teď, patřím naň, ale ne z blízka. Vyjde hvězda z Jakuba a žezlo (král totiž) z Israele povstane. Toto proroctví bylo známo mudrcům od východu; když tedy uzřeli neobyčejnou hvězdu, hned se dali na cestu, vyhledat nového krále.

Sestaraný Mojžíš zří před svou smrtí, kterak pohanští národové přijati budou do církve; proto plesá a vybízí národy k chválení Boha. Radujte se národové s národem jeho!

Ve jménu Mesiáše, jako předobraz jeho, praví David ve svém chvalo- zpěvu: Zachováváš mne, abych byl hlavou národů; lid, jehož neznám,

Zvěstování narození Páně.

bude mi sloužiti. Zde jsou miněni pohané, kteří pravého Boha neznají; oni se k němu obrátí a budou mu sloužiti.

Do chrámu židovského směli i pohané vstoupiti; byl tam pro ně zvláštní dvůr. Když byl svěcen, modlil se Šalomoun: I když cizozemec, jenž není z tvého lidu israelského, přijde ze vzdálené země k vůli jménu tvému, neboť slyšeti budou o tvém velikém jménu a o tvé silné ruce a o tvém vztaženém rameni na všech místech, když tedy potom přijde a modliti se bude na tomto místě, rač ho vyslyšeti v nebi, ve tvrzi svého přibytku, a všechno učiniti, oč tě cizinec ten vzývá: aby všichni národové naučili se báti tvého jména, jako lid tvůj israelský, a zkusili, že vzýváno je jméno tvé nad tímto domem, jež jsem postavil.

Obrácení pohanů a přístup jejich do království Kristova prorokoval David ve svém 2. žalmu. Hospodin řekl ke mně: Ty jsi můj syn, já dnes zplodil jsem tebe. Žádej ode mne, a dám ti pohany za dědictví tvé a za majetek tvůj končiny země. — V 21. žalmu, v němž se líčí utrpení Vykupitelovo, čteme ke konci: Vzpomenou si — když byl totiž Kristus již přepěl — a vrátí se k Hospodinu všechny končiny země, a klaněti se budou před tvým obličejem všechna pokolení pohanů; neboť Hospodinovo jest království, a on bude panovati nad národy. Podle Hospodina bude pojmenováno příští pokolení. Naším pánem a Hospodinem je Kristus; podle něho budou budoucí pokolení nazývati se křesťany. — V žalmu 67. najdeme opět krásné místo, jež došlo splnění v den zjevení Páně: Králové přinesou ti dary — myslíme při tom na svaté tři krále — vyslanci přijdou z Egypta, Etiopie má první pozvednouti ruce své k Bohu, pějte chválu Hospodinu, vzdějte Bohu čest! Egypt a Etiopie, obě země patří k Africe, byly země pohanské; měly se však mezi všemi zeměmi napřed obrátiti. Vzpomeňme si na komorníka etlop-

ského, jak jeda domů četl v písmě svatém, jak mu potom jáhem Filip písmo svaté vyložil, a když přišli k jedné vodě, jej pokřtil. Dnes se jmenuje etiopská země Abessinie neboli Habeš; je to říše křesťanská, bohužel od Říma odtržená; než jsou tam i katolíci křesťané. — V žalmu 71. je předpověděno rozšíření církve po celé zemi: Za jeho dnů vzejde spravedlnost a náplň pokoje; panovati bude od jednoho moře ke druhému a od řeky až po končiny okrášku zemského. Před ním padnou na zem Etiopové. Králové z Tarsis a z ostrovů dary mu obětují, králové z Arabie a ze Sábý dary přinesou; klaněti se mu budou všichni králové země, všichni národové mu sloužiti. On zachrání chudáka, jenž neměl spomocníka, a duše nuzáků vykoupí. Bude živ a dano mu bude ze zlata Arabie, a stále se mu bude poklona vzdávati a chvála po celý den. Jméno jeho je požehnané na věky, jako slunce zůstane jméno jeho. A požehnána v něm budou všechna pokolení země, všichni národové ho budou oslavovati. Opravdu pěkná předpověď o Kristu Pánu, jež se právě hodí pro svátek tříkrálový. — Podobně modli se žalmista Páně v žalmu 85.: Všichni národové, kolik jsi jich učinil, přijdou a budou se před tebou klaněti, Hospodine, a jméno tvé velebiti.

Velmi krásné je, co prorokuje Isaiáš o obrácení pohanů. V poslední čas, předpovídá v kapitole 2., bude státi hora domu Hospodinova na vrcholu hor a vyčnívati bude nad pahorky, a valiti se budou k ní všichni národové — miněni jsou tu pohané. A mnozí národové tam půjdou a řeknou: Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu a k domu Boha Jakubova, aby nás učil svým cestám a abychom chodili po jeho stezkách, neboť ze Sionu vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jerusalema. — Každý kostel je hora svatá; i pohané putují k chrámu Božimu, aby slyšeli slovo Boží.

V kapitole 11. čteme proroctví o hrobu Páně následující: V onen den bude kořen Jesse znamením pro kla-

rody; národové budou se k němu modlití, a hrob jeho bude slavný. — Znamení to, prapor, kolem něhož se shromáždí lid pohanský, je svatý kříž.

V kapitole 19. líčí Isaiáš obrácení Egypta: V onen den státi bude oltář Hospodinův uprostřed Egypta a pomník Hospodinův na hranicích jeho. Volati budou k Hospodinu, a on jim pošle Spasitele ochránce, aby je vykoupil. A poznán bude Hospodin od Egypta, a poznají Egypťané Hospodina v onen den a ctíti jej budou oběťmi a dary; sliby učiní Hospodin a vyplní. — V Egyptě přišlo křesťanství k velikému rozkvětu; tam si vybral evangelista Marek obor svého působení.

V kapitole 25. velebí Isaiáš Pána Boha a dí mezi jiným: Velebiti tě budou mocní národové, města silných národů se tebe báti. Hospodin zástupu připraví všemu lidu hostinu z tuku a vína (zde můžeme myslet na svatě přijímání). Na této hoře (to je hora obětní) roztrhne Hospodin všechna pouta, jimiž všichni národové byli spoutáni, a síť, jež byla utkána nade všemi národy. (Myslíme zde na pouta hříchu a závoj bludu.) Zhltní smrt na věky a utře slzy s každého obličeje. V onen den řeknou: Hle, to je náš Bůh; my jsme čekali na něho a on nám pomůže; očekávali jsme ho, a teď plesáme a radujeme se nad jeho spásou.

V kapitole 27. stojí: I bude: v ten čas troubiti budou na velké posouně;

potom přijdou, kteří ztraceni byli, a budou se klaněti Hospodinu na hoře svaté.

Ze lidí všech čtyř stran světových budou v církvi shromáždění, předpověděno v kapitole 43.: Neboj se, Israeli, já jsem Hospodin, tvůj Bůh, vykupitel tvůj. Od východu přivedu děti tvé a od západu je shromáždím; k půlnoci řeknu: Dej sem, a k poledni: Nebraň! Přiveď sem z dálky syny mé a dcery mé od končin země, každého, kdo vzývá moje jméno, jehož jsem stvořil ke své oslavě, jehož jsem způsobil a učinil. Já, já jsem Hospodin, a kromě mne není vysvoboditele; já jsem Hospodin, král váš.

Mne očekávají ostrovy, dí Bůh v kapitole 51., a čekají na mé rámě. — Ostrovy, to byly zámořské krajiny, pohany obývané.

Ejhle, prorokuje Isaiáš v kapitole 56., národy, jichž jsi neznal, přivoláš; národové, kteří tě neznali, poběhnou k tobě pro Hospodina, Boha tvého.

O dětech pohanských je řeč v kapitole 56.: Děti cizinců, které se přidružují Hospodinu, aby mu sloužily, jméno jeho milovaly a byly jeho služebníky, všechny, kteří zachovávají sobotu a ji neznesevčují a moji smlouvu zachovávají, ty zavedu na svou svatou horu a obveselím ve své modlitebně; neboť dům můj bude domem modlitby nazván pro všechny národy.

(Pokračování.)

Marie Tesařova:

MÉ KRÁLOVNĚ

Maria, Ty svatá moje Paní,
skytni dnes mi svého smilování,
do Tvých služeb přijmi, prosím, bídnou,
obraf ke mně tvář svou milou, vlídnou.

Vtiskni v ruku mou ty mocné zbraně,
svatá, milovaná Matko Páně,
plášť Tvé ochrany pak af mne zhalí,
nepřátelé když se na mne valí.

Královno má svatá, budiž zdráva,
v službu Tvou se srdce rádo dává,
láska Tvoje nechť mi v život září,
jen Ty, Matko, neodvrať svých tváří!

Já jsem . . . !

Napsala Marja Česka-Hačzyňská. Z polštiny přeložil O. Š. Vetti.
(Dokončení z ročníku 55.)

. . . Jenomže když nadešla hodina smrti, . . . člověk stával se pořád Bohu vzdálenějším, pořád více tihl k hroudě, stával se jakousi její částkou mřívou, odíval se v její háv . . . On bohatý, mocný, silný . . . hynul, neboť nedovedl vezdejším životem ducha nabýti.

I zdálo se Petrovi, že slyší tichý, klidný hlas Pána: „Tak jest . . .“ Rozplynulo se vidění jako sen. Kristus opíral se o mohutný peň cedru a mluvil zvolna: „Neboť pozemský chléb dává jen pozemský život, . . . kdo však chce život věčný, tomu třeba krmiti se duchem Božím. Neboť chléb Boží jest ten, který sestupuje s nebe a dává život světu. Já jsem ten chléb života; kdo přichází ke mně, nebude lačněti, a kdo věří ve mne, nebude žízniiti nikdy. Já jsem ten chléb, který s nebe sestoupil, z mého těla a z krve mé vzejde vám život.“

V Petrovi povstávalo vědomí moci Boží a Boží lásky, nerozuměl dobře slovům Kristovým, nemohl jich svou myslí schvátit, věděl však, že v moci Páně jest netoliko dar chleba, ale i dar věčného života, by jej lidstvu zabezpečil, . . . člověkem se stal Bůh.

A ze smutných, v dolinu upírajících se oči Kristových šlo k němu jakési nejasné tušení čehosi strašného, krvavého, nepochopitelného, — co však se splnití musí a čeho se před časem duch lidský děsí . . .

*

Sešel Petr v dolinu, ale nemohl se již sdílet s lidem o jeho radost, nemohl se sdílet o jejich sny o království, v kterém by král denně rozmnožoval chléb, v kterém by život plynul bez práce jednou vlnou rozkoše . . . Nemohl poslouchat plamenné promluvy Jidáše Iškariotského, jenž vybízel zástupy, by šly prosit Ježíše, by se jim nechal u vítězoslávě do Jerusalema

vésti; cítil, že jak ten apoštol, tak i lid správně neporozuměli Kristově zázraku, a aj, každý okamžik blud ten zvětšuje a hlubší propast rozvirá mezi nimi a Mistrem, i rodil se v duši jeho veliký, hluchý žal.

A víra jeho v Pána stávala se silnější a čistější, čím dále tím jasnější jevila se před ním cesta. Ó, nebude na ní potlesku davů, opojeného plesu s radostí, ni zlata, ni hermelínu, . . . nýbrž spíše klopota, hrůzy smrti a hanby, ale půjde všude po ní za svým Mistrem.

Když s hory scházel, pravil mu Pán, aby nečekajíce na ukončení jeho modliteb odrazili od břehu a přeplavili se na druhou stranu jezera; svolal tedy teď jedenáct svých sou-druhů na loď; dalo mu to kus práce, neboť každý z nich vykládal lidu jinak smysl, jakož i účel zázraku a nemohl se odtrhnout a vyhnouti rokování o tom, — tož pozdě v noci od břehu odrazili:

A jako v lidských duších na tisíce protivných myšlenek vířilo a třeštilo, tak se nad mořem rozdováděl vítr, . . . loď stala se hříčkou vichřice, zmizel jim s oči břeh, od něhož odrazili, nemohli dohlédnouti zelené pobřežní krajiny genezaretské, kamž plaviti se Pán jim poručil . . .

Nebylo bouřky, . . . jen vítr duř, řádil, třeštil a vrtěl lodí po moři.

I bylo již kolem čtvrtého bdění nočního, bílý svit perlovými tony naplnil prostor, vůkol pak rozprostřela se bílá, hustá mlha . . . Ramena vysílením unavená pracovala vesly, nejvýmluvnějším ustům došla již slova, pot poléval zhrbená ramena a vítr ječel a skučel, vlhká mlha pro-jímala kosti, každý z nich cítil nesmírnou únavu, vlastní bezmocnost, mučivou touhu po břehu . . .

Petr stál u kormidla, namáhal se proniknouti tajemnou oponu válejší

Svatá rodina.

se mlhy, bystrým okem rozhrnoval mrákoty, a aj! náhle postřehl obrysy světlé postavy; jako by z mrákav vyplynula a kráčela po vodě tak jistě a klidně, jako by měla pod nohama zelený pažit galilejských strání, a když se Petrovi podařilo rozeznat i rysy tváře, tu zaplavilo duši jeho radostné přesvědčení: — Toť Pán, . . . uviděl naši marnou námahu, naši trýzeň, i přichází nám na pomoc — — —

A tak silná byla jeho víra v božství Kristovo, že se ani nepodivil, že po moři k jejich lodi míří.

Zahlédli blížící se postavu i jiní učeníci. Kdosi z nich vykřikl hlasem zděšením osipělým: — Obluda!

Jiný zase vzýval jméno Boží chvějícími se rty.

Proč se děsí? On, Petr, věděl, že to Pán, hle, teď vidí ho již tak blízko, že rozeznává i lahodný úsměv na jeho ústech — —

A mlhavým tichem ranním nese se hlas tak známy, tak milovaný: „Buďte dobré mysli, . . . jáť jsem, . . . nebojte se . . .

A znova ten křik strachem sípavý: „Obluda!“

Blázni! Hle, Pán se zastavil a jako by loď pominouti chtěl . . . Petr se tedy nahnul a volá: „Pane, jsi-li to ty, . . . rozkaž mi, ať jdu k tobě po vodě.“

Necítí strachu, an jediný ze všech má v sobě nezměrnou víru.

A Kristus obrátiv se k němu, vztáhl ruce a pravil tiše a měkce: „Pojď!“

„Petré!“ vykřikl kdosi varovně, a pak nastoupilo ticho . . .

Petr jde po rozbouřených vlnách zprva směle a pevně, máje vyvalené oči na Krista upřeny, . . . ví, že dojde . . .

Než nenadále padla mlha, . . . rozběsnil se víchorec, . . . rozchechtaly se vlny, . . . zdálo se mu, že se mezi ním a Pánem propast rozškělila.

Šílený strach zachvátil srdce, . . . utoneš, Petře!

Ó, jak mocná jest obava o vlastní život, . . . jak silný pud sebeochrany! . . . Jen na okamžik odtrhly se Petrovy

oči od jasné postavy Páně, na okamžik utkvěly na viru rozběsněných vln, . . . a již mu strach stiskl hrdlo, zachvěla se kolena, beznadějně zoufalství rozhoupalo srdce, . . . zdálo se mu, že každá z těch pěnivých, třeštících vln volá: „Nesu ti, Petře, smrt! . . .“

A vítr burácí, krouží kolem něho, k vodě ho sklání . . .

Smrt!

A jasná postava Kristova jeví se mu náhle tak vzdálená, tak vidmová, a nastojte! propadá se u vlhkou hloubku, ztrácí půdu pod nohama, ledová tůň ho zachvacuje, nese, dává, . . . ještě okamžik, a pěnívá, kalná vlna vniká mu do úst, nosu, hrdla . . . Dech mu dochází, . . . dech . . . A v témž okamžiku hrozného strachu, jímž mu krev v žilách tuhla a čelisti se zatínaly, povídal si: „Smrti se, Petře, lekáš? . . . Pán přece jest s tebou a Pán je pramen života!“

Nicméně zadavuje se vodou vykřiknul: „Pane, zachraň mne!“

A hned ucítil, jak silná ruka Kristova uchopila jeho dřevnější ruku vyzdvihla ho ponad tůň, i slyšel tichý, laskavý hlas, plný stesku: „Ó, malověrný, . . . proč jsi pochyboval! . . .“

I vedl ho Kristus k lodi a moře se znova utišilo, vyhladilo. Ustoupily mlhy, v dáli viděti bylo jasný, sluncem pozlacený břeh, v duši však Petrově byl velkánský zármutek . . . Po druhé v tom dni promluvila k němu předtucha, — po druhé vloudil se do jeho duše strach . . .

*

V synagoze v Kafarnau zněla mocná slova zjevení. „Já jsem chléb života. Já jsem chléb živý, jenž s nebe sestoupil. Bude-li kdo jísti z chleba toho, živ bude na věky. A chléb, který já dám, tělo mé jest, které dám za život světa.“

Bylo ticho veliké, jen rychlý slyšeti bylo tlukot srdcí . . . Lid cítil, že se tu prostřed nich cosi divného a nezvyklého děje, co přesahuje jejich pojem. Hle, chtěli mu vládu dáti,

královský purpur na ramena mu hoditi, u vítězoslávě do Jerusalema ho vésti, chtěli mu dáti trůn u vyvoleného národa, kdyby třeba bylo pro něho válčit a se bit, ... a on... on, syn Josefa, tesaře z Nazaretu, bez rozvahy jej odmítal!... Nerozuměli mu, nemohli, nechťeli mu rozumět... Pohrdal materialní moci, k níž oni každým nervem lnuili; mluvil o panství ducha, kdy oni snili o držbě a o zemské vládě; pravil, že dá za ně svoje tělo a krev, o dobrovolné oběti, která jim dobude práva na život věčný, ... a jejich duch, zvyklý plaziti se po zemi, nemohl se vyšinouti a provázeti let jeho ducha, ... byl to pro ně závatný, příliš nezvyklý let.

A poněvadž mu nerozuměli, též začali se posmívat a pošklebovati, přerušovali ho výkřiky a potupami.

Ozývala se v nich vzpoura...

Viděli včera, jak učeníci bez Ježíše z Nazaretu lodí odpluli, i podivili se nesmírně, když ho dnes viděli spolu s nimi k břeheu přiřazeti, hned se k němu tlačili a dotěrně vyptávati, citíce jakousi novou, nevyjasněnou záhadu: — „Mistře, ...: kterak jsi sem přišel?“

Pohlédli jim do obličejů zvědavosti rozpálených a pravil smutně: — „Amen, amen, pravím vám: Hledáte mne ne proto, že jste viděli divy, nýbrž že jste jedli z chlebů a nasýtli se. Pracujte nikoliv o pokrm pomíjející, nýbrž o pokrm, který zůstává k životu věčnému.“

A zajda potom hlouběji do modlitby, pravil jim: — „Já jsem chléb života!...“

V nich však místo vděčnosti z víry rozpoutala se nenávist a hněv, tož se posmívali: — „Kterak může tento dáti nám své k jedení?“

— „Pohádky povídá, i škoda ho poslouchat...“

— „Tvrdá jest ta řeč; kdo ji může poslouchati...?“

Ne, oni neznali kromě země nic a nic mimo ni poznati netoužili, ... jasná dráha Kristova nebyla jejich drahou.

*

A když Ježíš z Nazaretu z Kafarnaá odešel v končiny Caesarei Filipovy, nešly již za ním zástupy poslouchajícího lidu, nešly hromádky učeníků, hle, — poprvé řekl jim: — „Já jsem...!“ — i ucoufli... Bilou cestou, vinoucí se mezi kři rozkvetlých oleandrů, zaplavenou slunečním jasem šlo za Ním jenom dvanáctero učeníků, mlčeli a byli zticha... Mnozi z nich nedovedli se dosud rozzehnati s královskými sny, v duších pak jiných byl nepokoj a rozpačitost, ... otáčely je mlhy, jako na úsvitě na moři, a marně hledaly v nich dráhy.

Mlčeli, ... sen o slávě dosněn, ... mlhou vystupovala pravá postać Kristova, nicméně mnozi v duchu se ptali — Přelud to? ... opravdu-li Syn Boha živého ...?

Poslední bral se Jidáš z Kariotu, stínaje holi bylinám u cesty hlavičky, uvažoval hoře, že zase neměl síly odtrhnouti se od Ježíše, minula příhodnost, ... však ji někdy satan, ... ač-li jaký je, ... přivodí...

Hrozné, krvavě mstivé myšlenky, jež od několika měsíců v hlavě mu blesnily, v Kafarnau ho odstoupily, byla chvíle, v které by byl v Kristu pokochal pozemského krále, on špehoun, člověk bez zítřka, s radostí byl by se slunil ve slávě z Mistra na něho se linoucí a byl by s patra pohlížel na ty, kterým by byl sloužil, ... ale že se ten sen v nic obrátil, že z něho nic ... pranic neostalo, ... proto dnes nenávist dvojnásobným plamenem vybuchla, i vlekl se teď slunečnou cestou, jako se zbitý pes vleče za pánem ... s hluchým vrčením budoucího vzteku v útrobach.

Toliko Petr choval v duši přemíru lásky, jeho šeré oči pohlížely klidně k jasné postavě Kristově, ... prahl mu říci: „Pane, ... hle, my věříme v Tebe, ... my Tě neopustíme, byť celý svět Tě opustil, my vytrváme, ... nám jsi ty Syn Boží, i hotovi jsme jíti za Tebou do trápení a strádání, ba i na smrt ... Pane, ... Pane ...“

Mohl-liž to mu říci za všechny?

Bolest rozryla jeho čistou duši...

Mohl to říci . . . i za sebe? Zdaž nepodal oně noci na jezeře důkazu o slabosti lidské přirozenosti, o své vlastní slabosti; zdaž kdyby mu teď náhle smrt hrozila, nepovstal by v něm týž šílený, obludný strach a zda by nerozevřel mezi ním a jeho Pánem . . . propasti?

Můžeš-li to za jiné tvrditi, . . . když sám sebou nejsi jist? . . .

A jeho oči, přeběhnuvší po tvářích učeníků, spočinuly na bledé masce Jidáše Iškariotského, . . . a mráz zašupotal mu po zádech, . . . za všechny, . . . jenom ne za Judu z Kariotu, . . . za všechny . . .

A nastojte! Ježíš z Nazaretu, stanuv a pohledna na ně, řekl: „Chcete-liž i vy odejít?“

Ticho, . . . učeníci se zastavili, v jejich vyvalených očích byl úlek, . . . zdaž nám odejít kážeš? . . . Milovali ho přece . . .

A tož Šimon Petr, opanovav vzrušení, odpověděl nutě se do úsměvu: „Pane, ke komu půjdeme? . . . Ty máš slova života věčného.“ A náhle šeré oči jeho zazářily, v hlase jeho zazvučela ohromná víra. „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého . . .“

A Ježíš, položiv pravici Petrovi na rameno, hledě mu do očí vzrušením planoucích a slzami se blyštících, pravil s velikým důrazem: „Blahoslavený jsi, Simone, syne Jonášův, neboť tělo a krev nezjevilo toho tobě, nýbrž Otec můj, jenž jest v nebesích. I já pravím tobě: Ty jsi Petr (t. j. skála), a na té skále vzdělám církev svou, a brány pekelné ji nepřemohou. A tobě dám klíče království nebeského, a cokoli svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“

A Petr svezl se k nohám Páně a žhavými rty přilnul k jeho sandálům.

M. T e s a ř o v a :

NUŽE, PUTUJ.

Nuže, putuj, „Školo“ milá,
v novém roce v širou dál,
uč nás ctíti Srdce Toho,
který za nás život dal.

Uč nás znáti Jeho lásku,
lásku, kterou nezná svět,
ať též z našich chladných srdcí
vykvetě Mu lásky květ.

Uč nás ctnostem, které v Srdci
Ježíše jsou ukryty,
pravá ctnost dá duším blaho,
ztichne vzdech, pláč všeliký.

Božského ty Srdce Školo,
pojmi všechny v síně své,
vždyť to zlaté Srdce Páně,
laskavě nás všechny zve :

Pojďte ke mně, duše drahé,
Srdce mé buď Školou vám,
najdete tam poklad vědy,
u věčný vás svede stan.

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro. — (Pokračování z roč. 55.)

XIV. Jak se státi užitečným sobě i jiným.

1. Postavil-li jsem tě, Synu můj, na vysokém stupni, rozvaž, čím jsi povinen těm, kteří jsou pod tebou.

2. Tvoje vlohy, vlastnosti i majetek jsou důkazem mé štědrosti k tobě.

3. Blaho každého člena zvlášť má vésti k blahu celého těla.

4. Jak ruce jsou k prospěchu nohou, tak nohy mají pomáhati rukám.

5. Nikdo není tak malým a opovrženým, že by nedovedl něco dobrého učiniti bližnímu.

6. Jsem-li k tobě tak štědrým, jak můžeš býti tak skoupým ke Mně?

7. Sláva tak veliká, jaká se v nebi uděluje, musí se vykoupiti velikou prací na zemi.

8. Kdo srdečně pečuje o jiné, ten dostane velké milosti ode Mne.

9. Chceš-li si zajistiti majetek, užívej ho k podpoře nejbídnějších.

10. A to, co pravím, týká se nejen statků časných, ale ještě více duchovních a nadpřirozených.

11. Uč spořivosti marnotratníka.

12. Uč opatrnosti neopatrné.

13. Uč pořádku nepořádné.

14. Uč pečlivosti o zdraví těch, kteří zdraví nešetří.

15. Uč pozornosti roztržité.

16. Uč, aby sebe ovládali ti, kteří hoví náruživostem.

17. Kdo myslí jenom na vzdělání rozumu, uč ho, jak má polepšiti srdce.

18. Kdo neumí žíti, nauč ho, jak má umíratí.

XV. Jak získati pravé bohatství.

1. Synu můj! Proti bludu a zlosti neužívej zbraně satanské a tělesné, ale čisté a duchovní.

2. Od mé milosti záleží účinnost v obraně a rozšiřování dobra.

3. Čím dokonaleji sjednotíš se se Mnou a čím úplněji důvěřuješ moci Mého ramena, tím větší skutky vykonáš a tím větší prospěch budeš mítí.

4. Čeho nedokážeš prací, to vymůžeš modlitbou.

5. Jest Mi velmi milá horlivá modlitba, druží-li se k ní svědomitá práce.

6. Nejsi-li schopen širší působnosti, modli se vřele za pracující.

7. Máš-li drobné síly, pracuj mnoho, a máš-li velké, neopouštěj žádného dobra.

8. Věnuj se Mé věci s čistým úmyslem, a já obhájím tvoje zájmy.

9. Ale zas nezanedbávej z lenosti svých záležitosti, nebo bys zasloužil jména, ne katolíka, ale hlupáka.

10. Jestli jsem však zařídil vše tak, aby každé tvé úsilí bylo smělé, nezdráhej se přijati z ruky Mé milost nezdaru.

11. Dám vítězství tomu, který se Mnou vítězí.

12. Milovati budu a vyvýším toho, jenž Mne miluje a Mi se klani.

13. Jestli opravdu dbáš o dobra věčná, doveď se pro nebe využívatí dobra časná.

14. Chceš-li býti považován za ctnostného, ukaž mi své dobré skutky.

15. Řci mi, jak dbáš o svou duši, hádáš-li se s církví Mou?

16. Pověz mi, v koho skládáš naději, nevážíš-li si modlitby?

17. Prospěšnější jest světu jedna duše čistá, než milliony silných a poskvrněných.

18. Prospěšnější jest lidem život kající jedné duše svaté než milliony nadutých řečníkův.

19. Nemáš nechávat v moci nepřátel dovolených a působivých prostředků praktické činnosti, neboť žiješ mezi lidmi na zemi a nikoli v nebi mezi anděly.

20. Začinej své práce pokornou modlitbou; modli se pokorně, když práce

pokračuje. Nezapomínej i na konci modlití se k Bohu srdcem pokorným.

21. Nic není tak plodného na zemi, jak pravdivá pokora. Ona svolává na zemi milosti nebeské a Mne sama zároveň s nimi.

22. S modlitbou, pokorou a čistotou dovedeš pracovat i bojovat; bez těchto ctností naděláš hluku, ale neskliďš žádného ovoce.

XVI. Jaké opatrnosti a ráznosti vyžaduje účinná práce.

1. Mnozí činí příliš četné úmysly a žijí bez plánu a bez pořádku.

2. Lépe umítni si a vykonatí věci malé a potřebné, než dělat velké úmysly a pak klesat duchem, že's jich nevykonal.

4. Pracuješ-li jenom za chvilkovými nápady, budeš jako letní bouře.

5. Pole nezúrodňuje ani liják ani hromobití a blesky.

6. Vážná příčinnivost a rozumná vytrvalost více dokáže, než mrštnost obra.

7. Není-li půda společná ještě náležitě připravena, jak chceš, by simě přineslo ovoce?

8. Já jsem začal jenom s několika lidmi, ale těch několik pracovalo potom mezi mnohými.

9. Vykázal jsem jim celý svět jako pole působnosti, a sám vzdělával jsem jenom malou část Svě vinice.

10. Apoštolové mají rozdělití si práci a každý z nich využítkovat své hřivny.

11. Chceš-li vidět divná vítězství, čiň, co dovedeš s Mou milostí.

12. Čiňš-li, co můžeš, již jsi dosti vykonal.

13. Nermuť se, že ještě nepřišla hodina vítězství.

14. Kdo orá a seje s očima vzhůru povznesenýma, ten vyprosí u Boha, že šťastně poroste simě.

15. Přejde čas žní a ty, zůstaneš-li věrný, požívati budeš ovoce jejich u Mého stolu.

16. Jak chceš, Můj synu, bych vyplnil všechna přání tvá, když se mění každé chvíle?

17. Proč toužíš po příjemnostech žní, když tak málo jsi se napracoval?

18. Ode dneška chop se práce se zálibou, jakou ti Moje milost vlévá do srdce a pracuj s metodou a pořádaně.

19. Chceš-li být křesťanem, buď stálým a nešetř sebe.

20. Chceš-li žít z víry a způsobem nadpřirozeným, buď rozumný a opatrný

XVII. Co mám činit pro spásu duši.

1. Již jsi spokojen se sebou, Můj synu? Již se ti zdá, že's mnoho vykonal?

2. Svědčí-li skutky o tvé ctnosti a ctnost doporučí tvoje skutky, tehdy je ti dovoleno těšit se se spravedlivými, nebo jméno tvé je zapsáno v nebesích.

3. Dobrý sluha nikdy nemluví dosti, neboť nehledá odpočinku, ale slávy Boží.

4. Jednou piš, jindy mluv; tu zas rozvažuj plány, prováděj a dokonávej je; aneb spolupracuj s pracemi jiných — ale nikdy nemysli o sobě, leda proto, aby přemáhal své vášně a stále dokonaleji cvičil se v obětavosti a čistotě úmyslu.

5. Čím více pro Mne učiníš, tím méně důvěřuj sobě samému.

6. Neboj se a nepřestávej, Já jsem přístavem doufajících ve Mně.

7. Modli se, pracuj, přemáhej, přičiň se k vítězství církve Mé, neboť tím vším povinen jsi světu katolík.

8. Patříš-li vzhůru, věz, že Bůh více ještě žádá od tebe; spustíš-li zrak dolů, věz, že ještě nečiňš dosti pro bližní.

9. Já jsem tě vyvolal z nicoty, abys byl nástrojem Mé slávy.

Já jsem tě vytrhl z propasti, abys miloval bratra svého.

11. Já jsem tě vtělil do Svěho těla mystického, abys byl užitečným údem jeho.

12. Já jsem ti připravil věčnou radost, ukážeš-li se statečným v tomto životě.

13. Jestli jsi zabránil jednomu hříchu a přivedl jednoho hříšníka na cestu

polepšení, raduj se v duchu, neboť jsi opravdu přinesl čest a slávu Bohu a nepřijals nadarmo duše své.

(Pokrač.)

Marie Tesařova:

MODLITBA.

Matičko má svatá, chraň mě každý čas
všeho nebezpečí těla, duše zas,
denně hrůzné mraky kali život můj,
Matko dobrotivá s láskou při mně stůj.

Kocábka se bidná v moři potácí,
srdce v těle krutým bolem krvácí,
vezmi vesla, Máti, v pevnou svoji dlaň,
dítě svoje v bouři, Matko dobrá, chraň!

Hvězdičkou mi vyvstaň z mraků zářící,
v jejím kmitu uzřím prapor vlající,
pod něj postavím se, s Tebou půjdu v boj,
Matičko. Ty láskou každou ránu zhoj!

Stáří čili životem vzhůru.

Msgr. B a u n a r d. — Z francouzského přeložil Boh. K y s e l ý.
(Dokončení z roč. 55.)

„Rovněž třeba ponechatí lásce milosrdné i řešení temných otázek týkajících se osudu milých duší, které žily mimo Církev a neměly jejího vedení a její víry. Pakli byly upřímný, zda nenalezla jejich naprosto bezelstná víra milosti před tím, jenž nenávidí jen lži? Ci nemá Bůh kromě způsobů, jež sám ustanovil, ještě dosti jiných prostředků, aby se jim zjevil? Může-liž ten, jenž řekl: Hleďte a naleznete, odepřítí sebe tomu, kdo hledal jej se srdcem upřímným? Čím děle o tom všem přemýšlím, tím větší mám důvěru, že nekonečná láska uchystala nám mnoho slitovných překvapení!... To jsou mé názory o konci člověka.“ (Msgr. d'Hulst.)

V témž duchu odlučme se rázně a s nedůvěrou od pesimistů vždy stejných, kteří zdají se mít z toho

zábavu, když vrhají celocelé pokolení lidské do hlubin propasti. Církev, jež nás učí, že jest peklo, nepraví nám, jaký je počet těch, kteří v ně upadli, ale dává nám čísti Písmo, kde je psáno, že množství obyvatelů města nebeského je takové, že se ho nikdo dopočítati nemůže.

Nezavrhujme výslovně nikoho, ani sebevětšího a sebeznámějšího zlosyna. Církev připomíná nám zločince, jemuž odpustil, jehož přijal do nebe Ježíš sám na kříži. Při té příležitosti vzpomínám na kněze velmi zbožného, jehož proces blahověčení byl již započat. Ale pátráním se zjistilo, že jednoho dne, když byl při popravě zločince, jenž tvrdošíjně setrval v nekajivosti, pravil mu posléze beznadějně: „Nuže, umři tedy, zlořečený! Místo tvé je v pekle!“ Proces blahověčení

byl zastaven, věc byla ztracena: takové slovo nebylo slovo světce.

* * *

N e b e ! n e b e ! Slovo to ozařuje všechny stránky evangelia. Znamená-li evangelium „dobré poselství“, je to poselství o království nebeském. Je-li závěti, pak odkazuje se nám v něm dědictví království nebeského. První řeč Ježíšova ona jest, jež činí nebe údělem trpícího lidstva, chudých, pláčících, čistých, tichých, utiskovaných a pronásledovaných. Poslední pak slovo jeho při večeři je slib, že nás opouští, aby nám tam připravil místo. A poslední rozmluva, již má s lotrem na kříži, jest pozvání k dostaveníčku v ráji ještě téhož dne.

Ale kdož povi nám, co je tento ráj, toto nebe? Jazyk lidský nemá dosti výrazů, aby je vyličil. Nejkrásnější hovory lidské nebyly než koktáním, které vyznělo doznáním nemohoucnosti nebo lépe ještě zmlknutím u vytržení a klanění, což jest jedinou chválou hodnou Boha. A také my, bratře, jakéž slovo bychom našli před tímto divadlem? A pak, není-liž konečně čas, aby tím hovory naše se skončily?

Nejprve pokusila se věda znázorniti si poněkud divy a soulad vesmíru, jak se nám asi objeví při našem vstupu do nebe. Charles Bonnet, veliký a náboženský naturalista a filosof ženevský končí svou Palingénésii filosofickou slovy, v nichž překypuje nadšením; potom pero jeho se staví.... a padá mu z ruky.

„... Oh, jak pozorování tohoto velkolepého, nesmírného, uchvacujícího divadla lásky, jež objímá vše, co tu myslí, cítí a dýchá, jak je schopno povznést naši duši, vyvážit všechny zkoušky života smrtelného, zvýšiti všechny naše city uznanosti a něžné vděčnosti vůči dobrotě neskonale, která nám otvírá brány věčnosti, pro niž jsme stvořeni!

Hle, ona nám podává v úděl království, jež nám připravila od usta-

novení světa. Již staví nám na hlavu nevadnoucí věnec slávy. Již jsme se octli v prostorách nebeských. Hrob vydal kořist svou; pohlcena jest na vždy smrt; neporušitelnost následovala na místě porušitelnosti, duchovost přišla po tělesnosti, sláva po opovržení. Sebedelší revoluce těles nebeských nakupených na sebe nemůže již měřiti našeho trvání; už není času, počíná věčnost a s ní štěstí, jež nemá míti konce.

Uchvácení radostí, vděčností a úžasem padáme na kolena před trůnem svého dobroditele a voláme: Otče, Otče náš!

Uchvaťte život věčný!

A což výmluvnost? Tu je Bossuet, prý „největší, nejmohutnější hlas, jenž kdy zavzněl o věcech Božích“. Ukazuje nám radost blažených v nebi: „Budou do té míry vyzdobeni dary Božími, že budou až poražení svou slávou a sotva věčnost postačí, aby se sami poznali. Je to ono tělo, podrobené kdys tolika bědám? Je to ona duše, jejíž mohutnosti byly kdys tak obmezeny? Radost vlije se v ni takovým přívalem, že bude nutno, aby ruka Boží zasáhla a poskytla ji takofka ducha Božího, by mohla obsáhnouti celé své štěstí. Jaká radost, že nalezla dobro nekonečné, krásu dokonalou, předmět, jenž staví a určuje na vždy všechny naše tuchy a city!... Ó Pane, tam budou se povždy pěti chvály Tvé, tam budou se lidé baviti jen o divech tvých, tam rozmlouvati jen o velkolepém království Tvém. Ale i ty budeš jim bez omrzení vypravovati, že dobře činili, budeš s nimi hovořiti o jejich pracích něžně jako otec. A tak poplyne věčnost za ustavičných blahopřání tu i tam...“

Ale i tento veliký řečník posléze prohlašuje, že nelze mu toho snéstí děle, že pohled do nebe jej mate: „Ó Pane, proud rozkoši tvých mne opojil. Nejsem už při sobě, pomyslí-li na paláce Tvé. Smysly mé jsou vzníceny a duše má je uchvácená do země živých. Ó Bože, pomoz srdci mému a nadchni hlas můj bezmocný,

aby dovedl opěvati naději tak vznešenou!“

Svatost je nebi blíže, než výmluvnost i genius, byt' měl křídla orličí. Vizme tedy světici a světce, kteří ruku v ruce rozmlouvají spolu o věčnosti, sedíce jednou večer a před očima majíce dvě věci nedozírných: moře a rebe. Jsou to Monika, svatost dokonalá a její syn Augustin, svatost v počátcích: „Tu u okna sami dva jsme se bavili nevýslovně vroucně. A zapomínající minulosti, myslili jsme jen na záhrobí. Tu jsme se tázali, co bude, asi v životě věčném tvořiti štěstí svatých? A rty duše náše zatoužily po velebných těch zřídlech života, jež jsou v Tobě, ó Bože můj! Tak uchvácení vroucí láskou probírali jsme všechny věci tohoto světa, i nebe samo zardělé ještě nachem zapadajícího slunce, i měsíc a hvězdy, které počínaly se jiskřiti nad hlavami našimi. A vystupující ještě výš myšlenkami i slovy, dospěli jsme až k duším svým. Nezastavili jsme se, nýbrž šli dále, abychom posléze stanuli v oblasti, kde je život pravý, nevyčerpatelný, věčný. Je to Tvůj život, ó Bože. A my jsme byli k němu zaniceni tak strhující láskou, že jsme se ho poněkud až dotkli zabušením srdce: *Atti gi mus cam modice toto ictu cordis!*“

Ale i oni, dorazivše až tam, byli nuceni stanouti mlčky a s povzdechem: „Zasténali jsme (pokračuje Augustin) a rozsmutnili jsme se v kraji, kde zní hlas lidský, neboť náš duch i naše srdce zůstala ve výšinách.“

Ježto tedy nížadný zvuk lidský nedovedl nám zjevití přeblaženého tajemství života věčného, otažme se, bratře, těch, které dechnutí Ducha svatého pozvedlo nad zemi. Zda zavedou nás vůdcově bible a evangelia do světla plného?

Pravda, prorok Isaiáš nám ovšem praví, že roku, kdy umřel král Osiáš, viděl Pána sedícího na trůnu vznešeném. Ale ihned dodává, že před tváří jeho andělé oslnění zakrývali tváře své křídly, nevědouce, co říci, takže naznávalo jen: Svatý, svatý,

svatý jest Hospodin! „A chrám celý naplněn jest dýmem“. Toť obraz stínu, v němž halí se Věčný.

Také na sv. Pavla došlo, byl vytržen jednoho dne až do třetího nebe. A hle, vrátiv se, i on váhá a dí jen: „Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani srdce lidské nepocítilo, co Bůh připravil těm, kteříž jej milují.“ Ano, když jej milují: láska Boží odpovídá lásce člověka a odpovědí jest — nebe. Je jim tedy připraveno, slíbeno. Ale zatím jsou lidé cestovatelé, vzdychající po vlasti a nemohou ji ještě pozdraviti jinak než povzdálí pohledem a polibkem: *a longe aspicientes et salutantes eam!*

Svatý Jan odpočíval i na srdci Slova Božího, jež stalo se člověkem. Zda bylo jemu svěřeno tajemství života věčného? „Ne, odpovídá, ani my, synové Boží, nevíme ještě, jakými budeme. Víme toliko, že až Bůh zjeví se nám, budeme podobni jemu a uzmíme jej jaký jest.“

A přece týž apoštol, vyhnaný pro jméno Ježíše na ostrově Pathmos, viděl, jak otvírají se výsosti, kde kraluje ten, jehož byl milovaným učeníkem: „Já jsem, dí mu Syn Boží, první i poslední, počátek i konec. Ožil jsem, jenž jsem byl mrtev, a hle, živ jsem od věků do věků. A mám v ruce klíče života i smrti. Napiš, co zříš! . . .“

Slyše ten hlas, padl Jan zděšen na kolena, jako mrtvý. I napsal, co zřel, ale kniha jeho halí se v závoje a znaky mystické. Je to nové nebe, o němž píše, a nová země, kam již smrt a hřích neproniknou a jichž sluncem bude Pán. Je to město tajuplné, jehož pochodni bude Slovo. Je to chrám, kde uctíván jest na oltáři Beránek jako oběť čistá. Je to palác, jehož králem jest Ježíš sedící na trůně, vítěz korunovaný. Zkrátka, toť apokalypse, zjevení ovšem, ale zahalené, kde hádanka zůstává.

Ano, je to hádanka, dí sv. Pavel, *nunc in aenigmatibus*. Ano, i stvoření jest pouze bledým zrcadlem vlastností Božích, *nunc per speculum*. Ale vyčkejte, vyčkejte jen

(jak vysvětluje to Bossue), až Bůh rozšíří průchody, příliš úzké, aby přijaly ty proudy rozkoši a přivaly světla, až zvýší naše mohutnosti přiměřeně našemu štěstí. „A tehdy to bude, dí dále apoštol, kdy užíme jej cele tváří v tvář — facie ad faciem.“

Nebe se tedy otvírá, končí zjevení sv. Jana. A tu dle svatě knihy rozprádá se rozhovor: povzdechy duše a odpověď Lásky. Poslechni, bratře, poslechni naposled: duch a snoubenka, tak čteme — volají spolu

k Choti: *Veni — přijď!* Ó, kéž volá tak k němu každý, kdo žije po pravdě a po životě! — Hle, přijdu brzy, odpovídá Pán.

Amen, dí duše, — amen. *Veni, Domine Jesu!* Přijď, Pane Ježíši! (Zjev. sv. Jana, 22. 17.)

A tímto posledním zvoláním zavírá se kniha evangelia — dobrého poselství.

A tímto posledním jménem zavrou se i mé rty, až přijde hodina má. Amen.

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

6. Dílo Boží.

Dějiny všech pobožností, jež se rozvinuly na mohutném stromě církve katolické, jsou velmi poučné; jsou částkou velikých a slavných dějin církve svatě. Dějiny různých těch pobožností jsou vnějším důkazem, že pobožnosti ty jsou původu božského, že Bůh sám je vzbudil, že z jeho návodu a vnuknutí byly v církvi sv., často po přestálých urputných bojích, zavedeny a z jeho vůle se utěšeně rozvinuly a rozšířily.

Bůh se snižuje k tvorům a mluví k nim občas různým způsobem; mnozí jej slyší a hlasu jeho poslouchají, jiní si ho nevšímají, ano odpírají mu; oněm žehná a dává milost svou, odpor těchto kruší nejružnějším způsobem, takže bidné vinou vlastní hynou.

Tento odpor zkaženého světa, odvrátivšího se od Boha, jeví se v nynější rozvířené době měrou již dávno nebyvalou téměř po celém světě a zvláště též v malém národě našem československém. O velké části lidstva dnešního lze říci s velikým prorokem Jeremiášem: ¹⁾ „Opustili pramen vod živých, Hospodina.“ Opustili Boha, největšího svého dobrodince, a přidrželi se úhlavního ne-

přítele svého, uvrhli se do otroctví zlého ducha. S ním zároveň volají: „Vyhlaďme jej (Boha) ze země živých a jméno jeho nebuď již připomínáno.“ ¹⁾

Lid však, každá společnost, každý národ a každý stát, který setřásl se sebe sladké jho Kristovo a ztratil nebo se zřekl Toho, jenž je a dává život pravý, stává se kořistí rozkladných, podvrtných živlů a ničivých sil. Tam rozvrácena je rodina, mizí ctnost, poctivost i bezpečnost, mizí víra a s ní mravnost i pravá svoboda, mizí spokojenost i láska, pokoj i mír. Kde lid a národ nechce, aby jim vládl a kraloval Bůh, Kristus a jeho zákon, tam rozmáhá se nevěra a s ní otroctví lidských vášní a hříchů, nemravnost, nevázanost a rozháranost, panovačnost jiných, despotismus, tam rozmáhají se zločiny, vraždy i sebevraždy, pěštní právo, vyssávání a utlačování jiných slabých, bezmocných a bezbranných atd., tam nastává třídní boj, rozvrat, revoluce. To vše je následek zhoubné nemoci moderního lidstva, nevěry a odboje proti Bohu, jež drásá a rozežírá tělo celých národů.

Očima lásky viděl Pán Ježíš již od věků zlo dnešní doby. Viděl, jak po

¹⁾ Jer. 17, 13.

¹⁾ Jerem 11, 19

celá staletí rostlo, mohutnělo a se rozmáhalo; viděl žalostný stav a bídu nešťastného lidstva, jež pod ním úpí. I štipil jako nejsladší lék proti němu již před staletími pobožnost k svému božskému Srdci do rozkošné zahrady své cirkve. A jako duch antikrista ve světě vzrůstal, tak i pobožnost naše vzrůstala a vzámala se za pomoci a vedení Pána Ježíše nejdříve v zátíší klášterním, pak pronikala znenáhla mezi věřící lid hlavně příčiněním 'světců a světic, které k tomu zvláště vyvolil. Spasitel dopustil, aby pobožnost jemu tak milá byla i napadána, ale jen proto, aby v obraně proti tak četným nepřátelům krása její tím více vynikla, aby ji tím více lidí poznalo a si zamilovalo. Konečně jeho jménem a na jeho rozkaz běže ji v ochranu sama církev svatá, neomylná strážkyně a ochrankyně pravdy, vtiskuje jí svou pečeť, zařazuje svátek božského Srdce Páně do krásného věnce církevních svátků, obdaňuje pobožnost poklady svých milostí a odpustků a zvěstuje jí ústy viditelné své nejvyšší hlavy celému světu. A to vše děje se proto, aby Spasitel náš, jemuž bylo a je lito zástupů, zmítaně lidstvo v bouři, jež zuří po celém světě a hrozí je odvrátiti a odtrhnouti od něho, jediné jeho záchrany a spásy, přitáhl k svému Srdci, plnému slitování, soucitu a lásky, aby je v něm obmyl od jeho vin a hříchů a zacelil jeho krvácející rány, aby je na něm zahřál, aby je ochránil od mrazivého chladu, jenž vše zachvacuje a proniká, aby je tam učinil opět šťastným a zahrnul je svým milosrdenstvím a poklady svých milostí. Tím, že nám zjevil své nejsvětější srdce a pobožnost k němu, dal nám nový dojemný důkaz lásky svého srdce k nám, svým bídým, ubohým, hříšným a nevďečným tvorům. Věru, dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně jsou mohutný a velebný chvalo zpěv, velebící neskonale milosrdenství a slitování tohoto Srdce, a

z každé stránky jejich zní děkovně a vděčně i slavně: „Bůh jest láska!“¹⁾

Dějiny tyto mluví mocně ke každé duši šlechetné a vděčnosti naplňují srdce naše k Pánu Ježíši za tento poslední důkaz lásky jeho k nám.

Kdo pozorně sleduje tyto dějiny a o nich vážně uvažuje, nemůže neviděti v pobožnosti k božskému Srdci Páně dílo Boží; jsou tu určité známky, které nepopíratelně potvrzují, že pobožnost k božskému Srdci není dílo čistě lidské, nýbrž že je původu vyššího, božského.²⁾

Svědčí o tom předně zjevení samo. Bůh sám je původce této pobožnosti. Kristus Pán sám nám zjevil své láskyplné a vši naší lásky nejhodnější Srdce i způsob, jakým je máme uctívati a jemu se klaněti; sám si přál, ano nařídil, aby se pobožnost způsobem jím naznačeným konala v církvi sv. jím založené.

Jest to ovšem pouze privátní, soukromé zjevení, t. j. zjevení, jež se s počátku nevztahovalo na celou církev, jehož předmětem není nějaký zcela nový článek víry a jež se může týkati jen mravů nebo bohoslužby. Soukromé zjevení má však též svou oprávněnost a jistě zaslouhuje naši pozornost; vždyť Bůh může kdykoliv a jakýmkoli způsobem mluvit k svým tvorům. Může také soukromým zjevením dáti podnět, aby církev jeho byla důrazně upozorněna na některou pravdu, ve víře již obsaženou nebo z ní vyplývající. Způsobem tím pobádá církev, aby se celé záležitosti pilně a důkladně věnovala, aby začala onu pravdu, již se soukromé zjevení dotýká a která je vlastně v podkladu víry (ač ne zcela určitě a výslovně) již obsažena, jasně a podrobněji vykládati a věřícím doporučovati. (Pokračování.)

¹⁾ Jan 4, 8.

²⁾ Srv. P. M. Meschler S. J.: „Die Andacht zum göttlichen Herzen Jesu“. ² Freiburg i. Br. 1899 Str. 99 nn.

Různé zprávy.

Srbsko a katolicismus. Katolický život v Srbsku charakterisuje dopis P. Aloise Wagnera, horlivého katol. kněze v Bělehradě, zasláný kardinálu Bourneovi: „Založili jsme spolek katolických studentů vysokoškolských, jakož i jednotu akademických mužů, kteří jsou ve státní službě. Máme dále svaz katolických žen, zaměstnaných jako příručí v obchodě, které si vzaly za úkol vyučovati katolické děti školní v neděli odpoledne. Doufáme, že založíme spolek sv. Vincence z Pauly, bratrstvo dítek mariánských pro dívky a jinochy. Jak vidíte, máme velké plány a důvěrujeme v Prozřetelnost Boží, že se zdaří. Hlavní obtíž naše v přítomné době spočívá v tom, že nemáme vhodné místnosti pro schůze, než činíme se seč jsme, a jakmile nastane lepší počasi, budeme se scházeti pod širým nebem.“ Jest známo, že vyslancem jugoslávské vlády u Vatikánu jest dr. Ludvík Bakotič, jehož hluboké vzdělání a zásluhy o církev katolickou a stát srbský jsou Římu dobře známy. Je to první katolický diplomat srbský. Benediktin Cyrill Župan, kněz při kostele slovinském v Denveru (Pueblo) doufá, že sjednocení katolíků slovinských a chorvatských s pravoslavnými Srby umožní návrat těchto k Římu. Inteligence srbská pravoslavná ví, že důvody odtržení Srbska od Říma byly pouze diktovány zájmy panovníků. Lid, živěný po staletí odporem proti Římu, bude třeba delší čas připravovati. Slovinci i Chorvaté jsou pro formu republikánskou, než vzhledem k nebezpečí italskému a bolševickému, zachovávají loyaltitu k monarchii.

Vzpomínka. Když se stavělo v Turč. Sv. Martině museum, daroval na stavbu tehdejší chudý kaplan Vojtaššák, nynější spišský biskup, jediný svůj skvost — zlaté hodinky s řetízem.

Jak se popravuje v Irsku. „Journal des Débats“ popisuje průběh poslední popravy šesti mladíků v Dub-

líně. Před vězením se shromáždilo na 20.000 osob. Několik minut před popravou začaly se ty tisíce lidu modliti růženec. Všichni při tom poklekli a smekli. Když věšení odsouzených začalo, přestal se zástup modliti a na celém prostranství se rozhostilo hrobové ticho. Najednou někdo zanotoval zbožnou píseň a ostatní se k němu přidali. Tak střídavě se lid modlil a zpíval při popravě. Potom se klidně rozešel. — Vzpomínáme si při tom na židovskou „Neue Freie Presse“, která napsala, že pronásledování Irů má povahu krvavého pronásledování katolíků.

Potomek Washingtona katolickým knězem. Dp. Richard B. Washington, prasynovec generála Washingtona, bratra prvního presidenta, byl ustanoven duchovním správcem osady v Richmond, ve státu, který byl domovem jeho předků. Do církve byl přijat v r. 1912 v Atlanta a později studoval v Římě bohosloví.

Svatořečení „lilie Mohawků“, indianské dívky Kateri Tekakwitha, stane se v brzkou předmětem jednání kongregace ritu. „Lilie Mohawků“ pohřbena je v La Chine Rapids v Quebecu. Hrob její je navštěvován četnými poutníky. Žila v letech 1656—1690.

Portugalsko a Sv. Stolice. „Observatore Romano“ vítá, že portugalská sněmovna na návrh katolického senátora, kanovníka Diasa D'Andrade ustanovila den blahosl. Nuno Alvareza Pereiry za národní svátek. Bl. Pereira po vítězství nad Kastilskými vstoupil do kláštera karmelitského, kdež vynikl velkými ctnostmi a stal se národním hrdinou portugalským. Vatikánský orgán připisuje usnesení tomuto velký církevní politický význam.

Nepomohli si. V důsledku prohlášení náboženství za věc soukromou zakázala před lety francouzská vláda

konání pobožnosti Božího Těla a místech veřejných. Slavnost se proto koná v kostelích, ale ty bývají tak naplněny, že lidé stojí v zástupech před nimi na náměstích. Aby tito věřící nebyli zkráceni, tedy kněz jde s Nejsvětějším na prah kostela, odkud jim dává požehnání. Nepomohla si tedy vláda ani trochu.

Konverse pastora dra Albaniho. V Sasku vyvolala velkou sensaci zpráva, že evangelicko-lutherský farář města Bad Lausigk dr. Albani přestoupil do církve římsko-katolické a složil svůj pastorský úřad. Dr. Albani patřil k vedoucím osobám t. zv. „vysokocírkevního“ hnutí. Církev katolickou a její učení poznal jako pastor

ve Styrsku a Korutanech. Dr. Albani odchází do benediktinského kláštera v St. Ottilien u Mnichova.

Maršálek Foch a konvertita. Australský vojenský kněz Ww. Gwynn S. J., vypravuje následující historku: V jednom pařížském kostele konala se pobožnost, již se zúčastnil též maršálek Foch. Jistý vynikající muž, známý jako naprostý nevěrec, přišel do kostela pouze za tím účelem, aby pozoroval velkého tohoto vojáka. Vida Focha zbožně klečeti, jako toho posledního mezi shromážděnými věřícími, s růžencem v rukou, byl velice udiven a vydržel až do konce. Později pravil: „Viděl jsem věci i přemýšlel jsem o nich a nyní věřím.“

Díkůvzdání.

Z Nové Ulice u Olomouce. Božskému Srdci Páně a sv. Josefu veřejně dle slibu děkuje za oddálení nepřijemnosti. Nejmenovaná.

Z okolí Kroměříže. Plníc svůj slib, vzdávám vroucné díky božskému Srdci Páně, Panně Marii ustavičné pomoci, sv. Antonínku, sv. Janu Nepomuckému a bl. Janu Sarkandru za vyslyšení prosby a mocnou jejich přimluvu v těžkých chvílích a za odvrácení velkého pohoršení.

Ctitelka

bož. Srdce Páně a Marie Panny.

Z Boršic. Vzdávám vroucí díky Nejsvětějšimu Srdci P. Ježíše a sv. Antoninu Paduanskému za rychlou pomoc v jisté záležitosti.

Z Kroměříže. Z hloubi srdce vzdávám podle učiněného slibu sv. Anto-

nínu Paduanskému veřejné díky za vyslyšení v důležité věci.

Nejsvětějšimu Srdci Ježíšovu za mimořádné milosti a vyslyšení prosb vroucí dik, přesvatému Srdci Matky Boží za mocnou přimluvu a mateřskou ochranu důvěru bez konce a svaté Marketě Marii vřelě poděkování.

J. Š.

Těmito řádky plním svůj slib, vzdávajíc nejvřelejší díky božskému Srdci Páně, nejl. Panně Marii a sv. Josefu za vyslyšení prosby v důležité záležitosti a doporučuji z vlastní zkušenosti velikou důvěru k nejsv. Srdci Ježíšovu. Sláva, láska a dík nejsv. Srdci Ježíšovu!

M. B.

Vzdávám srdečný dík služebnici Boží Marii Elektě od Ježíše za pomoc v těžké operaci, kterou jsem šťastně přestála.

M. A.

Zasláno.

Ve prospěch 180ti nezhojitelně nemocných ubožáků ve „Vincentinum“ (Praha-Břevňov), vydal P. Ludvík Bláha

bohatě ilustrovanou brožuru: „Několik kapitol z dějin naší charity“. Péče katolické církve sv. o slepce,

hluchoněmé, slabomyslné, sirotky, mrzáčky atd. v naší vlasti v dobách minulých a současných dojemně jest líčena a provázena statickými daty. Hodí se výborně i jako četba, i k přednáškám, hlavně apologickým. Cena 1 kusu i s poštou 3 Kč. Objednávky vyřizuje „Vincetium“, Praha-Břevnov.

Sv. Antonín, pomocník ve všech potřebách. Sepsal P. Jan Ev. Urban, ř. sv. Fr. v Uh. Hradišti. Po životopise sv. Antonína, divotvorce, velmi zajímavém, následují modlitby a pobožnosti ke sv. Antonínovi, jako litanie, růženec, modlitby ke mši svaté,

9 denní pobožnost, modlitby v různých potřebách, ke sv. zpovědi a sv. přijímání. Připojena část třetí, obsahující litanie církevní, pobožnost křížové cesty a střelné modlitby. Na konci podáno poučení o duchovním svazu, o chlebu sv. Antonína, o studentské koleji sv. Antonína a Rusku. Uhlavná tato knížka (141 stran) končí dvěma písněmi ke sv. Antonínu, opatřenými notami. Cena knížky této jest mírná, 8 Kč. Všem čtitelům sv. Antonína a katol. studujícím vřele doporučujeme pro její vhodnou úpravu, krásný a bohatý obsah. Redakce.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářn. po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pokoj mezi lidmi a národy a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otče! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone čtitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: P ů s o b i t i k z a c h o v á n í p o k o j e .

Úmysl v ú n o r u 1922: **Duchovní správa mezi muži.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Pokoj mezi národy. (Hlavní úmysl) — Pojdte ke mně všichni. (Báseň.) — Ježíš a Maria, naše letošní heslo. — Jen dál. (Báseň.) — Předpověděné obrácení pohanů. — Mé Kralovně. (Báseň.) — Já jsem ... — Nuže, putuj. (Báseň.) — Katolík skutkem. — Modlitba (Báseň.) — Stáří čili životem vzhůru. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. ÚNOR 1922.

ČÍSLO 2.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Apoštolát mezi muži.

(Hlavní úmysl.)

Jedno z nejdůležitějších odvětví Apoštolátu je působení jeho mezi muži. Proto sv. Otec Benedikt XV. s rozmyslem tento úmysl vyvolil a zvláštním požehnáním obdařil. Za nešťastné války byli téměř všichni muži v poli válečném, kdež mnozí odvykli křesťanským povinnostem, mnozí zanevřeli na vše, přemnozí ztratili i víru a tak se z války vrátili domů. Neobrátili se k lepšímu životu, jak se očekávalo, ale trvali dále ve své lhostejnosti k náboženství a přemnozí zůstali v nevěře. Tu se dalo mnoho napravovati slovem Božím ve chrámu Páně, ve schůzích spolkových a v soukromém obcování. Je třeba misíí lidových, řečí konferenčních, je třeba poučných přednášek pro ty, kteří do kostela nejdou. Každé slovo Boží se zřetelem k mužům, hlásějme pravdu Boží, hajme sv. víru cyrillo-metodějskou, mluvmе rádi s muži při dané příležitosti, abychom si získali důvěru jejich a tak mnohé z nich napravili a získali je pro službu Boží a pro přijetí svátosti pokání a nejsv. Svátosti oltářní. Dobré a přívětivé slovo mnoho zmůže a pohne srdcem mnohého zatvrzelého muže.

Velmi prospěšné jsou lidové missie, při nichž se probírají nejdůležitější pravdy sv. náboženství. Mnohý muž přijde do chrámu ze zvědavosti a líbí-li se mu kázání, přijde opět a opět a již roztává ledová kůra srdce jeho a on přijde ke zpovědnici, vyznává se kajicně ze hříchů svých. Ve městech opět mnoho dobrého působí konferenční řeči, na něž chodívali studující a inteligence vůbec. Tak mnohý bývá opět k životu novému probuzen. Neméně důležitými jsou mariánské družiny jinochů a mužů, kdež se pěstuje život podle víry. Těm, kteří do kostela vůbec nepřicházejí, prospějí zase katolické schůze s přednáškami poučnými a dobré katolické časopisy. Má-li se ale vše dařit, co tu povědino, musí býti vše dobře zorganizováno v jednom hlavním nábožném spolku, v Apoštolátu modlitby, který by měl býti zaveden všude v každé farnosti, v každé osadě, v každé rodině a hlavně mezi muži a jinochy, aby naučili se zbožnosti, víru svou oživil a dle ní život svůj zařídili. Budou-li muži dobré věci získání a obrodí-li život svůj dle víry, získá tím rodina, získá tím osada a

celý stát. O jak zaplesá nejsv. Srdce Ježíšovou radostí nad pokáním a polepšením tolika mužů a jinochů! Proto širme slovem i skutkem Apoštolát modlitby mezi jinochy a muži a vykonáme tím dílo Bohu velmi milé. Tak získáme členy pro III. řád sv.

Františka, pro spolek sv. Vincence z Pauly, pro spolek sv. Rodiny, pro spolek katol. spisovatelů a učenců a jiné spolky a družiny katolické. Podporujme tuto práci svou vroucnou modlitbou k nejsv. Srdci Ježíšovu!

Marie Tesařova:

KRISTU.

Zřím Tebe, Kriste dobrý, jíti,
a bleďá tvář Tvá v bolesti se kloní,
jdeš ku smrti, Ty zdroji všeho žití,
Tvůj jasný hled slz závojem se cloní.

Jdeš sám a dobrovolně k muce,
a láska Tvá by křídla mítí chtěla,
jak toužebně své spínáš k nebi ruce,
bys vykoupil již duše z vazeb těla.

Ó Kriste drahý, Synu Boží,
Ta Tvoje Krev, jež kdysi za nás tekla,
ať skane vsrdce, kdes' jen hříčů hloží,
by nachová tam růže lásky zkvetla.

A líbá vůně lásky vroucí,
pak přivábí i jiných ctností květy,
ó Kriste drahý, lásko nehynoucí,
již sešli v svět své velké lásky vzněty.

Proč žil Ježíš třicet let ve skrytě?

Úvaha. Napsal Ignát Z h a n ě l.

Mezi čestné názvy, které přidělujeme našemu milému Spasiteli, přináležejí také název: „Z a s l i b e n ý V y k u p i t e l“. Říká se mu „zaslibený“, protože dávno před tím, než přišel na svět, byla o Ném učiněna vyvolenému národu různá zaslíbení, jako na příklad, kdy přijde, kdo bude, jaký bude? Byly o Ném také předpověděny různé okolnosti, vlastností, událostí z jeho života. Předpovídali o Ném hlavně starozákonní proroci, mezi nimiž pronesl nejjasnější, nejzvrubnější předpovědění prorok Isaiáš; že připadalo, jakoby budoucího Spasitele vlastním očima viděl a nikoliv jakoby mluvil o někom, kdo teprve má přijíti. Dostalo se mu proto čestného názvu „evandělisty Starého zákona“.

Ale předpovídali o Ježíši kromě proroků také jiní starozákonní mužové, jako na příklad král David napsal v žalmu 77. následující větu: „Otevru ústa svá, v podobenstvích vypravovatí budu průpovídky od počátku světa“. Žalm 77, 2. A co tuto předpověděno o milém Spasiteli, skutečně konal, čehož důkazem jsou svatá evandělía. Kdožby z nás neznal některého z četných podobenství, jež pronesl božský Mistr? Rád jich užíval při svých výkladech. Svatý Matouš když sdělil obsah delší řeči, kterou proslavil Ježíš píše: „Toto všecko mluvil Ježíš zástupům v podobenství a bez podobenství nemluvil jim“. Mat. 13, 34. Milý Ježíš sám vysvětlil, proč tak rád užíval podobenství? Právil: „Proto mluvím k lidu v po-

dobenství, poněvadž hledice nevidí a poslouchající neslyší a nerozumějí.“ Mat. 13, 13. Svátý evandělista Marek píše: „Bez podobenství nemluvil jim“ (Ježíš). Mar. 4, 34.

Dříve než započal Ježíš konati svůj úřad učitelský, žil třicet let ve skrytě. Proč tak učinil, proč se tak dlouho připravoval?

I. Ježíš učí, v čem záleží pravá velikost. O celém třicetiletém životě našeho milého Spasitele, který prožil se svou matkou Pannou Marií a se svým pěstounem, svatým Josefem v Nazaretě, víme pouze, co čteme ve svatém evandéliu a jest to pouze několik málo vět: „Ditko rostlo a sílilo se, jsouc plno moudrosti a milost Boží byla v něm, byl jim poddán ... Ježíš prospíval moudrosti a věkem a milostí u Boha i u lidí“. Luk. 2, 40, 51, 52.

Ježíš vykonával však po celou tuto třicetiletou dobu stále svůj učitelský úřad, prožívá, žije evandélium a jeho přikázání, dříve než je káže. Učí svým životem, že záleží pravá velikost v tom: Býti velkým v malém!

Vykonává a káže po celou tuto třicetiletou dobu pravou ctnost, totiž býti dokonalým v obyčejných, nepatrných věcech, býti svatým uprostřed světského okolí, žíti nebeský život v pozemském životě, býti věčným v časných a denních věcech. Ukázal, že moudrý člověk neproráží poměrů, v nichž žije, ale využívá jich, rozšiřuje kruh svého života do výše, do hloubky, dá mu výšku věže.

Považme, kolik životní síly, kolik lidského štěstí, pokoje pro marní mnohý tím, že zbytečně bojuje proti zevnějším ohradám a řádům dávno ustáleným, obvyklým. Bojuje v boji bezmocném, naprosto marném, bezvýsledném, v boji skutečně fantastickým. Chce přeskočiti ustanovené hranice, koná směšné pokusy létati ve vzduchu, pokouší se o to, k čemu není zrozen člověk, co jest nad jeho

síly, chce mermomoci hlavou prorazit zeď.

Svým třicetiletým životem v úplně neznámém soukromí učí Ježíš pokoe, podrobení se, vžití se do poměrů nepatrných; učí, kterak se máme uspokojiti i nejmenším okruhem životním i nejnepatrnějšími životními poměry. Ježíš učí svým třicetiletým soukromým životem: Buď každý velikánem v mále, konej plně povinnosti stavu, do něhož tě postavila Boží prozřetelnost, žij každý poctivě, mravně, svědomitě, kam tě Pán ustanovil. Jsi rolník, jsi řemeslník, jsi obchodník, jsi chlebodárc, jsi otec, jsi matka, jsi syn, jsi dcera, jsi služebný, jsi služebná, jsi dítě, jsi dospělý. Všichni tito a jiní máme své povinnosti a dobře je známe. Konejme je svědomitě, nestarejme se o celý ostatní svět, a pak budeme pravými velikány v malém. Velmi často bohužel zapomínáme na slova Písma: „Ničím není ani ten, který sází, ani ten, kdo zalívá, nýbrž Bůh, jenž dává vzrůst“. I. Korin. 3, 7.

Nikdo se nezarázej, když jsi svědomitý ve svých povinnostech a klidíš ze všech stran pouze nevděk. Nevedlo se jinak ani samému Spasiteli a přece každý z nás ví, že „není učeník nad mistra, že není služebník nad pána svého“. Mat. 10, 24. I nazaretští se horšili nad skrytým životem Ježíšovým. Když dosáhl věku třiceti let, a vystoupil jako učitel, přišel také mezi své do Nazareta, vešel podle obyčeje svého do synagogy v den sobotní a kázal k shromážděným a dokazoval že jest zaslíbený Vykupitel. Ač mu všickni přítomní přisvědčovali a divili se libým slovům, která vycházela z úst jeho (Luk. 4, 22), přece ptali se vespolek: „Odkud má tento moudrost tu a moc? Není-liž to syn tesařův? zda nejmenuje se matka jeho Maria a bratři jeho (t. j. příbuzní jeho) Jakub, Josef, Simon a Juda? a sestry jeho, t. j. příbuzné jeho, nejsou-li všechny u nás?“ Mat. 13, 54, 55. „Naplnili se všichni slyšíce tato slova hněvem,

povstávše vyvrhli Ježíše ven z města, dovedli ho až na okraj hory, na níž město jejich bylo vystaveno, aby ho srazili dolů. Ale on prošel prostředkem jich, ubíral se odtud.“ Luk. 4, 38—30.

Divíme se, kterak neuctivě počínali si nazaretští. Myslíli, že jest jeden z nich, ale Ježíš byl pouze mezi nimi. Proto nebuď malomyslný, když zneuznávají tvé poctivé práce i tvých perně zaslužených zásluh. Zůstaňme každý v mále věrní a pak můžeme doufat, že ustanoví nás Pán nad mnohými, že odmění nás na věčnosti životem věčně šťastným.

Učí nás tedy Ježíš svým třicetiletým skrytým životem, abychom byli všichni, muž, žena, dospělý, malý, starý, mladý svědomití ve svých povinnostech, abychom byli velikány v malých, nepatrných poměrech, v nichž žijeme.

II. Ježíš posvětil rodinu. Svým třicetiletým skrytým životem v Nazaretě, minil dále Ježíš dokázati, jak důležitá jest každá rodina. První výkon jeho spasitelského díla, první obšťastnění, které provedl, bylo, že posvětil rodinu. Učil svým životem 30 let trvajícím ve skrytém, že rodina jest kořenem všeho života pro lidstvo, pro společnost, pro církev i stát. Již tehdy, jsa ve skrytém živ, rozvinul Ježíš svůj program: **O b n o v a v š e h o l i d s t v a m u s í p o č í t i o b n o v o u r o d i n y.**

Otec jest hlavou rodiny, má autoritu, každý v rodině ho bezpodmínečně poslouchá, jeho svatou povinností jest starati se o všechny členy své rodiny, rodinu živiti, ji nezanedbávati. Ježíš dal ženě postavení v rodině, které jí přísluší, jest matkou, spolupracovnicí, spomocnicí otce, manžela, muže. Dětem uložil Ježíš povinnost poslouchati rodičů a býti jim poddán. Toho všeho neznali před Kristem a bohužel až dosud nechtějí znáti někteří mezi námi.

Každá rodina, v níž se zachovává, co naše víra poroučí, může býti rájem zde na světě. Bydlí v ní svatý pokoj, tichá, obětavá láska,

mírná trpělivost. Tam snášejí údové rodiny i největší útrapy z lásky pro Krista. Bude pak život takové rodiny i kdyby sebe větší životní bouře do ní byly, klidný. Mnoho vykoná svým dobrým příkladem rodina, kde panuje vědomí povinnosti, vykoná více než rodina, která se tlačí do popředí, kde vládne požívavost, lehkomyšlnost.

Ježíš kázal tedy také po celých třicet let, co žil životem skrytým; již tehdy dával dobrý příklad; již tehdy byl učitelem všeho lidstva.

III. Kolik přívrženců získal Ježíš? Ještě něco k naší útěše, aby nikdo neklesl na mysl, když nevidí mnoho výsledků při své práci! Nemuť se, když neuznává se tvá poctivá a svědomitá práce. Když není nikoho, kdo by ji chválil, kdo by ti byl za ni vděčný. Nevedlo se jinak ani samému Ježíši. Ptejme se, kolik získal Ježíš přívrženců, když nastoupiv svůj úřad učitelský tři leta veřejně učil, chodě ve své vlasti z místa na místo. Kázal své učení, zvěstoval pravdy, které věřiti, učil ctnostem, které konati máme.

Ježíš dotrzoval pravdu svého učení s v a t o s t í s v ě h o ž i v o t a. Zřejmě se dotazoval svých nepřátel, kteří přece mají bystrý zrak, nic nepřehlédnou, co by bylo pochybeno, co by mohli vytýkati. A přece nikdo z nich nemohl dáti odpovědi na jeho zřejmou otázku: „Kdo z vás bude mne vinit z hříchu?“ Jan 8, 46. Dotrzoval dále pravdu svého učení s v ě d e c t v í m i p í s m a. neboť často zřejmě se dovolával, že bylo to ono o něm již dávno předpověděno. Pobízel své posluchače, aby zpytovali Pisma, „neboť ona jsou to, jež vydávají svědectví o mně“. Jan 5, 38. Pak ještě činil Ježíš z á z r a k y, promluvil p r o r o c t v í, která každému poctivě smýšlejícímu mohla dokázati, že jest Synem Božím. Ježíš řekl o sobě: „Ty skutky, které činím, vydávají svědectví o mně, že Otec poslal mne“. Jan 5, 36.

A vzdor tomu všemu, když vystupoval Ježíš Kristus na nebesa a

opustil apoštola, nesestávala jeho církev z více než pětiset osob. Více než 500 osob neobrátil Ježíš Kristus ke své víře. Vzдор všemu dobrému, které konal, uvěřilo v Něj pouze 500 lidí.

A my chceme malomyslněti? My chceme doufat pouze ve své síly? Rmoutíme se, když vzdor nejsvědomitější práci nedaří se nám dobře? Budiž všečen život Ježíše Krista, ten, který ztrávil ve skrytě i ten, který prožil uče a chodě tři leta po své vlasti, budiž tedy celý 33letý život Ježíšův pobídkou, abychom nikdo nedůvěřovali pouze ve svou sílu, ve své schopnosti. Pán žádá od nás pouze věrné plnění povinností, úspěch našich prací ponechal sobě samému. Ježíš neřekl apoštolům svým: Bězte a obraťte celou zemi, nýbrž poručil jim: „Jdouce učte všechny národy... učice je zachovávat všecko, co jsem přikázal vám“. Mat. 28, 13.

Jsmo příslušníky svatě římsko-katolické církve. Važme si této milosti, konejme věrně povinnosti, které nám toto příslušenství k ní ukládá! Ježíš Kristus sám řekl: „Kdo vás slyší, mne slyší a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá, kdo však mnou pohrdá, pohrdá tím, jenž mne poslal“. Luk. 19, 16 a jinde pravi: „Jestliže (někdo) ani církve neposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán“. Mat. 18, 17. Kdo církve neposlouchá, chová se jako člověk k ní nepatřící, z církve vy-

loučený. Pravdivost tohoto výroku potvrzuje zkušenost.

Známy císař Napoleon dosáhl všeho, čeho vůbec na světě na cti, na slávě lidské, smrtelník dosáhnouti může; byl prvním mužem své doby. Francouzi, jejichž císařem byl, mají přísloví, které pravi: „Qui mange du pape, en meurt“, což doslovně zní, kdo ujídá papeže, umře od toho, tedy kdo papeži ublíží, umře od toho. Napoleon ublížil mnoho papeži i církvi, vždyť odvěkl papeže Pia VII. z jeho sídla, z Říma a držel ho ve vězení. Sám však také skončil podobně, byl vyhnán od svých poddaných a byl vězněn, byl vyhnanecm na ostrově svatě Heleny a tu jednou řekl ke svému okolí: „Nebyl bych zde, kdybych nebyl pronásledoval církve“. Jistý muž (Herder), který nebyl právě přítelem naší církve, řekl: „Kdyby nebylo církve, byla by se stala Evropa bezpochyby lupem despotů, samovládců, tyranů, dějištěm věčných bojů anebo docela mongolskou pouští“.

Milujme tedy církve, nedejme se mýliti žádnými výtkami, které jí činí nepřátelé. Dokazujme tuto lásku k církvi nyní v těchto těžkých dobách pravou láskou k Bohu i ku bližnímu. Budeme-li věrni k církvi i k jejím zakladateli Ježíši Kristu, budeme-li dobrými syny církve i Ježíše, ukáže se býti církev naší pravou matkou a Ježíš naším dobrým otcem zde i na věčnosti. Amen.

Peklo a nebe.

K 5. neděli po Zjevení Páně. — Napsal Jarolím St. Pavlík.

Boží milosrdenství i Boží spravedlnost vidíme v příběhu, jež nám vypravuje evangelium neděle 5. po Zjevení Páně. Služebníci hospodářovi chtěli plevel na místě vytrhati; ale hospodář řekl: Nikoliv, nechte oboje růsti pospolu! Vidíme zde Boží shovívavost, mírnost, milosrdenství a trpělivost. Pán Bůh trpí špatného člověka

na světě, ač by zasloužil okamžitého testu; on nechce smrti hříšníkovi, ale aby se obrátil a živ byl. On posouvá a čeká a dává hříšníkovi čas k pokání, on snáší jeho urážky, protože je vždycky ještě možno, že by jich hříšník litoval; on nakládá s hříšníkem jako hospodář se stromem fikovým, jenž zladného ovoce nepří-

nášel. Už byl do ohně odsouzený, ale že zahradník se zaň přimluvil, uvolil se hospodář s tím posečkatí.

Nechte oboje růsti pospolu! V tomto výroku jeví se nám tedy Boží milosrdenství. Aby však ji hříšník nezneužíval, je dále řečeno: Až do žní! Zde poukazuje Pán Bůh na svoji spravedlnost, která přijde k platnosti, když člověk milosrdenstvím Božím opovrhne. Chce tím říci: Vy nekající hříšníci, nemylte se! Čas smilování má své meze. Množte hříchy své, jak chcete, smrt jim udělá přítrž. Od dávajte se hýřivému životu: v nejlepších zábavách přijde si pro vás ta s kosou jako pro Baltazara v Babyloně. Shromazďujte poklady, lichvařte a lakofte jako onen boháč, jenž chtěl stavěti nové stodoly; ještě v tutéž noc bylo mu zemřítí. Zrovna tak se i vám povede. Hromadte hřích na hřích: až potud, a nic dále! Přijde hodina zodpovědnosti, přijde skládání účtů jako na nespravedlivého správce, přijde den odplaty pro dobré i zlé lidi.

Tento den odplaty je pro jednotlivce den úmrtí, pro všechny dohromady soudný den. Spasitel řekl, on totiž sám vyložil podobení o koulích mezi pšenicí: Žeň je konec světa, a ženci jsou andělé. Tak jako plevel se sbírá a hází do ohně, tak bude i na konci světa. Syn člověka vyšle své anděly, a oni posbírají v království jeho všechna pohoršení a ty, co nepravosti se dopouštějí, a uvrhnou je do peci ohnivé: tam bude pláč a skřípění zubů. Tenkrát se budou stkvíti spravedliví jako slunce v říši svého Otce.

Tedy do peci ohnivé, do pekla dojde se plevel; všeci bezbožní, všeci hříšníci, všeci, kteří pohoršení dávají a nevině svádějí, bez rozdílů stavu, králové, hrabata, rytíři, učenci, boháči, měšťané, venkované, nádeníci, žebráci, i kněží a řeholníci. Nebudou se moci odvolávat na svůj stav, naopak: čím vyšší stav, tím přísnější trest, neplní-li kdo povinnosti stavu svého, nežije-li podle postavení a úřadu

svého. Svátý Jan Křtitel pravil židům: Neříkejte: My jsme synové Abrahama! To vám totiž nic neprospěje.

Co se dá k peklu přirovnati? Nic. Tak jako k nebi řekl svátý Pavel: Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo, ani nikomu na mysl nevstoupilo, co Bůh připravil těm, kteří ho milují: tak bychom mohli i o peklu říci: Žádný člověk to neviděl, žádný to neslyšel, žádný si to ani nepomyslel, co zavrženci musejí trpěti. Žádný žalář není tak tmavý, žádná trestnice tak tuhá, žádná poušť tak hrozná, žádná nemoc tak bolestná, žádný hlad tak trapitelný, žádná žízeň tak palčivá, žádný oheň tak horký, žádná nouze tak veliká, jako jsou tresty pekelné. Tu bude pláč a skřípot zubů. Toto slovo vysvětlí nám všechno.

Zcela jinak povede se spravedlivým. Ti přijdou do nebe, na místo pokoje a míru, na místo radosti. Tam budou za všechno odškodnění, čeho se musili na světě zříci. Bůh utře všelikou slzu s očí jejich, smrti již více nebude, ani nářku, ani bolesti, neboť to všechno pomínulo, pravi svátý Jan. Již z předu prožíváme v duchu radosti nebeské, čteme-li v prorocké knize Isaiášově: Proto, že jsi byla (duše) opuštěnou a nenáviděnou, učiním tě nádhernou na věky a k radosti od pokolení do pokolení. Místo mědi přinesu zlato a místo železa stříbro. Nebude více slýcháno v zemi tvé o nespravedlnosti, o zpustošení a záhubě v hranicích tvých, ale blaho bude panovati ve tvých zdech a chvála se bude ozývatí ve tvých branách. Nebude více slunce světlem tvým přes den a nebude ti svítiti zář měsíce, ale Hospodin bude tvým věčným světlem a Bůh tvůj slávou tvoji, a dny tvého smutku jsou u konce. Ty budeš překrásnou korunou v ruce Boha svého. Ejhle, já stvořím nové nebe a novou zem, a toho, co minulo, nebudeš si více připomínati; radovati se a plesati budete na věky nad tím, co já učiním; neboť hle, já učiním, že bude Jerusalem jásatí a lid jeho se rado-

vati; nebude v něm více slyšán hlas pláče a hlas nářku.

Spravedliví stkvíti se budou jako slunce, v říši svého Otce, praví Spasitel. Ó jak krásnou je ta říše! Když už tato zem, na níž přece kletba Boží spočívá a trní a bodláčí roste, tolik krás v sobě chová, že ji zrovna obdivujeme, jak krásným bude teprv nebe, toto mistrovské dílo Stvořitelovo, kde se ničeho nedostává, co by si přálo srdce lidské a co by je blažilo. Čeho by se tam i nedostávalo, kde je všechno, protože Bůh tam jest, na něhož vyvolení věčně patří, jenž je jejich věčným majetkem, věčným pokrmem. Nejmilejší, píše svatý Jan, teď jsme ditkami Božími, ale ještě se neukázalo, čím budeme. Budeme mu podobní a budeme ho viděti, tak jak jest.

Jak se radují lidé, vyhraji-li los, a připadla-li na ně hlavní výhra. Nejlepším losem, největší výhrou je nebe. A zde platí: Každý los vyhraje, každý člověk může nebe získati; potřebuje jenom vsázku zaplatiti. Čím větší vsázka, tím větší odměna, tím pěknější místo v nebi. Vsázkou tou je ctnostný život. Čím více pokušení jsme pře-

mohli, čím více skutků zbožnosti a lidumilnosti jsme vykonali, čím více jsme se sebezapírali, čím ctnostněji jsme žili, tím větší radosti jednou zažijeme.

Ó kdo by nechtěl něco pro nebe obětovati? Nebe stojí za to, abychom všechno proň obětovali. Co všechno činí lidé, aby si něco zasloužili a vydělali. Horníci sestupují do tmavých a nebezpečných dolů; potápěč spouští se na dno mořské, aby perlu vylovil; plavec se odvažuje na bouřlivé moře; voják jde do boje proti nepříteli; turista leze na krkolomné skály, aby užil pěkné vyhlídky; kupec cestuje strašnou Saharou, aby udělal obchod. Ó kdybychom též tolik vynaložili, abychom nebe vyzískali, ó jak veliká odměna by tu nás očekávala! Ať stojí, co stojí, hledme nebe získati. Kolikrátkoli Porcius Káto byl v Římě přítomen sezení poradnímu, řekl naposled: „Já však mám za to, Kartágo musí býti zničeno.“ Kolikrát měl nějakou řeč, řekl na konec tato slova. Podobně i my máme při všem říci anebo si mysleti: Mám za to, že třeba nebe za každou cenu získati, neboť stojí za to.

M. Tesařova:

JDU ZA TEBOU.

Jdu za Tebou a kříž má bedra tlačí
a bolem stydne v žilách krev,
však dokavad Tvůj vidím zjev,
vždy nová síla v údy se mi vrací.

Tvá svatá krev mi stopu Tvoji značí
a chápu zas se kříže dřev,
mou touhu stihnout svatý zjev,
tu do pozadí bolest nezatačím.

Však láska Tvoje padnouti mi nedá,
když klopýtám, zas jemně hned mne
zvedá,
bych došla tam, kde Golgoty je téměř.

Ó sladký Jezu, nachyl dnes se ke mně,
a nedopusť, bych klesla prostřed cesty,
a buď mi rádcem, když jsem na
rozcestí.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

1. Dětství Anny Marie.

Roku 1775 putovala Toskánskem po cestě k Římu chudá rodina. Šestileté děvče sotva stačilo krokům otce i matky. Když únavou nemohlo dále, nesli je rodiče střídavě na ramenou aneb na zádech. Dítě, jakkoli bylo rodičům v těchto poměrech břemenem, přece bylo zároveň jejich jediným pokladem, jenž jim zbyl z dřívějšího bohatství. Rodina nebyla vždycky v takové bídě; před svým neštěstím žila v Sieně, svém rodním městě, skromně, ale ve vážnosti. Luigi Gianetti byl tehdy lékařem a požíval dobré pověsti pro svou zbožnost a poctivost. Jeho manželka Santa Maria Masi sdílela s mužem domácí práce i starosti a byla i při své nevlídné povaze a proměnlivé náladě přece vážena jako křesťanská žena. Mírný blahobyt stačil úplně jejich potřebám, a dítě, jež tak záhy mělo vstoupiti do školy neštěstí, upevnilo svým příchodem jejich svazek a vyplnilo mezeru, kterou Pán Bůh nechal v srdcích manželův. Dcera jejich narodila se dne 29. května 1769 a dostala na křtu svatém jména Anna Maria Antonia Gesualda. Sotva šest let minulo od radostného toho narození do chvíle, kdy rodina smutná, nešťastná v největší bídě kráčela po silnici do Říma.

Není známo, jak rodina pozbyla majetku. Tolik je jisto, že třebas Gianetti všecko ztratil, čest zachoval. Jenom to tížilo otce, že rodina trpěla následky tohoto neštěstí. Dobrá pověst bývala nejlepší útěchou v neštěstí.

Jednak mu nebylo možno děle zůstat v kraji, kde stále viděl trosky své minulosti, a trpká vzpomínka na neštěstí se stále obnovovala. Po zralé úvaze rozhodl se Gianetti opustiti místo svého neštěstí, Sienu, a s ženou i dítětem odstěhovati se do kraje, kde neznali jeho neštěstí.

Po dlouhé namahavé cestě došla

rodina do Říma. Veliká města jsou útočištěm pro nešťastné lidi, kteří chtějí býti zapomenuti, v takovém středisku spíše skryjí svou bídu a naleznou pomoc a práci. Gianetti nalezl v Římě, co hledal. Nemaje peněz ani doporučení ani mocných přátel, zbyla mu toliko práce, jež blaží člověka zdravého, jenž je dobré vůle. Gianetti i žena jeho našli službu, a platem svým si najali domek v ulici de Virgini.

Anna Maria zůstala v domě rodičův. Přes den, když byli ve službě, svěřeno dítě péči řeholnic, zvaných zbožné učitelky, jež ve čtvrti de' monti, kde Gianetti bývali, vychovávaly chudé děti. Anna Maria byla živá a příjemná. Učitelky ji měly rády a snažily se ducha i srdce vésti k zbožnosti. Nauky sv. víry podporovali rodiče slovem i příkladem; víra je povzbuzovala v neštěstí, a těšila je ve dlouhých zkouškách. Tento vzácný poklad sv. víry chtěli rodiče i své dceruše zanechat jako nejlepší dědictví.

„Byli dobrými křesťany,“ vypovídal manžel Anny Marie před soudem; „jsem jist, že dali své dceři výbornou výchovu a ji v čas vedli k sv. svátostem; ale vím přesně čas i místo, kde byla křtěna a biřmována. Jistě vím, že ji rodiče vždy na úsvitě vodili do chrámu na mši sv. Prožila dětství i další léta jako dívka u rodičův.“

Anna Maria byla v jedenáctém roce věku biřmována v basilice sv. Jana.

Blížila se chvíle, kdy její výchova se končila; dříve než opustila své zbožné učitelky přistoupila po prvé k stolu Páně ve svém farním chrámě sv. Františka z Pauly.

Spisy blahověrců nevypravují nám o citech, jaké oživovaly duši její v slavných chvílích, kdy srdce poprvé navštěvuje eucharistický Spasitel, a církev svátosti biřmování, jež křesťana

mění v bojovníka Kristova, posvěcuje nebezpečný přechod z dětství k věku panenskému. Její zbožnost nevzbudila pozornosti jiných. Anna Maria připravovala se, jako většina dítek toho věku, na obě svátosti s virou dítky a upřímnou modlitbou, jež z úst nevinných tak milé jsou Pánu Bohu.

Milost nebeská, která ji vyvolila již v kolébce, ještě nepromluvila; Pán Bůh má svůj čas i svou hodinu.

2. Anna Maria jako panna.

Anna Maria měla třináct let, když opustila své zbožné učitelky; nadešel čas, kdy měla se něčeho chopiti, aby prací poněkud zvýšila skromné důchody domácnosti. Svým důvtipem a dovedností v ženských pracích stala se v krátké době podporou svých rodičů. Vyučili ji svíjetí hedvábí i pracovala několik let u hodných lidí, kteří mnoho děvčat zaměstnávali touto prací.

Anna Maria dospěla zatím do věku, v němž život se podobá vodě, která přetéká z nádoby přeplněné, do věku obraznosti rozjištěné a bezstarostné lehkovážnosti, blouznivé toužebnosti a nebezpečné odvážnosti, kdy mládež se cítí vábena k zábavám a vydána bývá zevnějšímu svádění, není-li dosti strážena. V této době mladí lidé, zvláště dělníci, vábení bývají svůdci. Nadaná vznětlivou obrazností a živostí, plná ohně a prudká, nezůstala Anna Maria ušetřena těchto zkoušek; nepřítel chystal ji léčky, ale třeba se nestala smutnou obětí hříchu, neměla přece slávy, že zvítězila bez slabosti.

Pán Bůh věčně dobrý, chtěl její nestálosti použití jako použil jejího neštěstí; dle úradku jeho Prozřetelnosti měla Anna Maria státi se důkazem, že dobrota Boží je podporou slabých a naději zarmoucených.

Dojmy jejího věku znechutily ji práci svíječky. Zdálo se též, že tento stav ji dává příliš málo výdělků; více

činný život odpovídal více její letoře ohnivě. Přála si postavení, kde by byly lepší vyhlídky do budoucna a ji též více vynášelo, aby vyhověla svým potřebám a přáním. Řekla rodičům o svém úmyslu a ti se starali ji zjednat nějakou službu.

Její otec byl tehdy sluhou u vážené paní, jménem Maria, jež obývala palác Maccarani, a brzy naskytla se příležitost, že dcera stala se její komornou. Tak mohli otec i dcera pracovati v jednom domě a to bylo novou ochranou pro mladou, nezkušenou Annu Marii. Ale chrání i dobré domy přede vším nebezpečím? A zraky otcovy, jakkoli věrně bdí, uzavrou pokušení všechny dveře a skuliny?

Mladá Anna Marie otevírala své srdce radostem velkého pokušení, jež mládež uchvacuje, pokušení marnivosti. Marnivost je vrozena ženě; ale dvojnásob nebezpečná chudým dívkám, protože u nich, jak nemají peněz, snadno přivodí ztrátu ctnosti.

Jako většina dívek milovala Anna Maria marnivost bez zlých úmyslův; těšila se, když se mohla ukázati v pěkných šatech na procházce aneb o svátcích v mladistvém původu a svěžesti. Lehkovážná a naivní, jak byla, netušila, že pod cetkami, jimiž se zdobila, skrývají se nebezpečná osidla. Kolik mladých děvčat zaplíná, jako ona, že chtějí býti viděny, ty které se zdobí. Často jest jediný pohled s následky svými hrozným útokem na jejich nevinnost.

Palác Maccarani byl veliký a rozlehlý, jako všechny paláce římské, v němž bývalo více rodin. Gianetti měl své hodiny práce; Anna Maria docházela, jak toho vyžadovala její služba. Tu potkala se jednoho dne s pohledem, jenž ji překvapil, a uslyšela slovo, jež ji urazilo. Ale milost Boží, která nás vždy provází, zvláště pak ve chvíli pokušení, nedala jí upadnouti. Svědomí se probudilo při této příležitosti, které její lehkovážnost nepředvidala, její víra a statečnost odmítla svůdce. V boji tomto

zvítězila, Pán Bůh i ctnost její ji zachránili. Marnivost přivádí do nebezpečí mládež svůdnou. „Žena ať zakrývá si hlavu svou pro anděly“,

praví apoštol (I. Kor. 11, 6, 10.) Počestnost je přirozeným závojem křesťanského panenství a jistou ochranou její nevinnosti. (Pokrač.)

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro — (Pokračování z roč. 55.)

XVIII. Držice se Krista, ničeho se nám netřeba báti.

1. Ejhle, den vítězství a triumfu, ejhle den slávy Tvé.

2. Chci-li, abys žil, budeš živ, a chci-li, abys zemřel i takto tebe očekává život.

3. Již se rozzuřilo moře a duji větrové mocní.

4. Než čeho se obáváš? Proč tratiš naději? Ještě nepřišla hodina mučeníství.

5. Já stojím u tebe. Třebas se ti zdá, že spím, netrať naděje.

6. Jsem u tebe se Svým slovem všemohoucím i se Svou mocí, abych ti dal vítězství.

7. Já jsem to, jenž krotím vztek víchru i moře. Já dávám věnec vítězi.

8. Ať živ vyjdeš z boje, aneb smrti vejdeš do Mého království, vždycky jsi zvítězil, jestlis jen důvěřoval v Mou milost.

9. Jestli jsi u nohou Mého sluhy v ohni lásky složil v obět svoje hříchy, nemnoho proti tobě zmůže nepřítel.

10. Ač jestli co dokáže, pak jenom tolik, kolik mu dovolím.

11. Ty budeš Mým i z počtu těch, které jsem si vyvolil.

12. Jestli Já nedopustím, ani o vlas ti neuškodí zůřivost nepřátel tvé víry i Mé slávy.

13. Vyznávej tedy Mou víru, jako dobrý voják Kristův a šlechtitý syn své vlasti.

14. Vložím do oka tvého lesk velebností a jasnost, vyleji na čelo tvé, dám v ústa tvá píseň chvály a zapálím v srdci tvém oheň lásky.

15. Budeš-li nalezen hodným, bys umřel za víru, živ budeš na věky.

16. Jdi tedy do boje, ozbrojen jsa mocí kříže, a neboj se vyznávat Mne jako Boha před lidmi.

17. Budeš-li potupen pro Mne, nemohla tě potkat větší čest z ruky bezbožného.

18. Není na světě větší slávy, jako umřít pro Boha se slovy odpuštění na rtech.

19. Jenom ten dostane věnec slávy věčné, kdo zápasí podle Mých příkázání.

20. Já jsem odměna velmi veliká.

XIX. Všecko selže, nedostává-li se odvahy.

1. Nedomnívej se, že dokážeš velké věci pro jméno Mě, nejsi-li ochoten mnoho trpět.

2. Kdo se vyhýbá utrpení, aneb mrzí se jím bezměrně, snadno upadne v nečinnost, aneb se oddá naruživostem.

3. Člověk bojácný a netrpělivý snadno si namluví, že dobré předsevzeti, jež učinil, jest nemožným, aneb neúčinným.

4. Kdo je pln sebelásky, vidí lva na každé cestě.

5. Kolik jich podléhá bídné zbabělosti na úkor slávy nejvyššího apoštolstva.

6. A kolik jest takových, kteří čas i síly maří nařikajice a bědujice na plano.

7. Léta minulá zdají se jim vždycky lepší než nynější, když chvíle nynější jest právě nejvhodnější k práci a k utrpení pro Mou slávu. (Pokr.)

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

Vstupní zpěv.

S nadšením a zradostnělou lící
plesej cirkvi Krista bojující!
Plese, jásej, zpívej v tento den,
svatý Benedikt kdy, otec mnichů,
víry sloup, zbroj mocná proti hříchu,
do nebeské slávy uveden.

Plesej věhlasná ty jeho druží,
zdární synové, vy zbožní muži,
z otce svého těš-se oslavy!
Zástupe dcer jeho převeliký,
učenice svaté Scholastiky,
k jeho cti pěj hymnus jásavý!

Otče Benedikte, světlo světa,
tebou umění a věda květvá,
tys byl učitelem Evropy,
diví národové když se z dáli
s mečem v ruce přes ni stěhovali,
tys ji zachránil jak z potopy.

Nebeský mír ve klášterním stínu
najdem všude u Benediktinů,
jako Krista tebe pohostí;
v jejich chrámech bohoslužby stkvělé,
chudoba však svatá v mnišské cele,
spokojenost, pramen radosti.

Jejich řád, to zahrada je sličná,
v nížto vesna kvete ustavičná,
plná vůně, krásy, vděků, vnaď.
Stromovi tam plné svěžích plodů,
jež tě láká k rozkošnému hodu —
blaha radost září odevšad.

Co to v nebi světců v mnišském hávu!
ó jak žasnu, patře jejich slávu!
Vůkol Benedikta celý kruh
žáků jeho, samý ples a zpěvy,
pod prestolem bezehříšné Děvy,
na klíně již sedí člověk-Bůh.

Plni zásluh, v září velkých ctnosti.
s palmou mučňů nebo v nevinosti
povznesli se nad ten bídný svět
v říši lásky. v říši míru, blaha.
Tam ať cílí všechna naše snaha!
Jaká rozkoš, k nebi zaletět!

Uč nás, Benedikte, znát tu cestu,
která vede k nadvězdnému městu —
k spáse vede tvoje nauka.
Kdo svůj život podle rad tvých zřídí,
věčný život za odměnu sklídí,
toho Kristus sám je záruka.

K počtě tvoji básně tu jsem složil,
a co srdce cítí, do ní vložil!
Ač má lyra hraje prostince,
přijmi přece, co zde ruka píše;
budiž přímluvcem mi u Ježíše
jednou v poslední mé hodině.

Zbožné dítě.

V zemi plné slunečního jasu,
jejiž všichni obdivují krásu,
réva sladká kde se bujně rodí,
zlaté citrony kde půda plodí,
v zemi církve srdcem posvátné,
krví mučeníků památné,
kam lid spěchá na pout všeliký:
narodil se světec veliký,
Benedikt, ó věru pozeňnaný,
ne nadarmo tímto jménem zvaný.

Umbria, kde ohněm planou růže,
jeho kolébkou se chlubit může;
v Nursii, jež věčným jarem květvá,
spatřil Benediktus světlo světa.

Ó ty šťastné město jeho rodné,
město věru závidění hodné;
šťastná zahrado, v níž lilje bílá
vnady svoje světu objevila!

O dětinském Benedikta věku,
plném něžné milosti a vděku,
málo jenom vyprávěti mohu.
Zbožná matka vedla k Pánu Bohu
milované dítě velmi záhy;
vedlo život nevinný a blahý,
prospívajíc věkem, moudrostí,
k vychovatelů svých radosti.

Vnady poupěte se rozvily
k slibné naději v květ spanilý,
ošetřovaný už od malinka.
Byl tu čas, kdy otec poslal synka
na studie do věčného Říma,
Petrův nástupce kde žezlo třímá.

Tam v tom svatoklidném ovzduší
prospívati mohl na duši,
navštěvovat skvostné basiliky,
rozvažovat církvi svatě vznikly,
její boje, její prospěchy,
její útrapy i útěchy.
Kam jen kročíš, svatá všude půda,
krví prvních mučovníků rudá.
Ty jsi svatým městem, to my víme,
metropole světa, krásný Říme!

(Pokračování.)

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55)

Třeba tu podotknouti, že zjevení učiněná po době apoštolské nepatří ovšem k pokladu víry, k pravdám, jež nutně třeba věřiti, chceme-li dojiti spasení. Pán Ježíš dal totiž buď sám, buď skrze Ducha sv. jednou pro vždy apoštolům a tím celé církvi své evangelium celé, všechny pravdy svaté víry; pravdy ty jsou buď výslovně zjeveny nebo v jiných zjevených pravdách obsaženy. V Písmě sv. a ústním podání je tudíž obsaženo vše, co jsme povinni pevně věřiti, chceme-li zůstatí věrnými dětmi matky-církve sv. Po době apoštolské nebyla a ani nebude již zjevena nová nějaká pravda věroučná; dobou onou je celé zjevení ukončeno. Proto prohlásila církev sv. za bludaře všechny, kteří učili něčemu zcela novému, čemu neučili apoštolové a co není nikterak obsaženo v jejich učení a z něho nikterak neplyne. Sama sice prohlásila postupem doby mnohou pravdu za článek víry (na př. neomylnost římského papeže, neposkvřené početí Panny Marie atd.); není to však něco zcela nového, nýbrž

ony články víry jsou, jak právě řečeno, obsaženy v Písmě sv. a v apoštolské tradici (ústním podání), a jako nutný důsledek z nich vyplývají.

Mluví-li tudíž Bůh i po době apoštolské k mnohým duším a jim se zjevuje, tu nikterak nezjevuje nových pravd a článků víry: tím jen udržuje nepřetržité spojení s církvi sv., ale nikterak neumenšuje autority jejího stálého úřadu učitelského. Církev proto vždy uznávala toto právo Boží a bylo jí svaté. Pozorujeme to na př. na zjevení, které měla svatá řeholnice Juliana z Lutichu, již si Pán Ježíš vyvolil při zavedení slavnosti Božího Těla. Zjevení ono a dějiny oné slavnosti jsou velmi podobny zjevení sv. M. M. Alacoque a dějinám svátku božského Srdce Páně. Církev si však vyhradila rozhodovati vždy o pravosti a věrohodnosti takových soukromých zjevení podle pravidel rozumné a vyššího světlem osvětlené kritiky. A předsvědčí-li se náležitě, že v nich není nic proti víře a mravům, chválí a velebí ony světce a světky, k nimž Bůh zvláštním způsobem mluvil, a ustanovuje svátky k jejich cti a chvále. Proto

těž z důvodů uvedených a naznačených nebude nikdo rozumný zavrhovati soukromých zjevení, jež církev sv. prozkoumala a o nichž uznala, že neobsaňují nic, co by odporovalo víře a mravům, ale přijme a uzná je, jmenovitě ta, která souvisejí co nejúžeji se základními pravdami našeho sv. náboženství.

Podobně je tomu v pobožnosti naší se zjevením sv. Markéty M. Alacoque. Církev sv. je pečlivě zkoumala, uznala za věrohodné a několikrát je potvrdila.

A co praví zjevení této světice? Spasitel přál si, aby jeho nejsvětější, celé lidstvo nesmírnou láskou objímající Srdce uctíváno bylo celým světem jako symbol, jako znak jeho neskonale lásky a celého jeho vnitřního života. Často opakoval to při zjeveních v Parayle Monialu, často ¹⁾ Markétě Alacoque přikazoval, aby splnila úlohu, kterou jí uložil, k níž ji vyvolil. Tato vůle a toto přání Pána Ježíše, vyslovené v Paray, bylo i pro církev (vedle krásných účinků, jež pobožnost všude provázely) jednou z pohnutek při zavádění pobožnosti k Srdci Páně; viděla ve vůli a přání tom určitý rozkaz božského Zakladatele svého a nikoli pouhý snad výmysl milujícího srdce zbožné fcholnice z Paray. A proto, když důkladně pro-

zkoumala její zjevení, když se dostatečně přesvědčila o vůli Pána Ježíše, neváhala ani okamžik, aby ji náležitě vyplnila. Určitě a nepokrytě vyznává to Pius IX. v breve o blahověčení Markéty M. Alacoque.

A vědomí i myšlenka: Spasitel náš, jenž pro nesmrtelné duše naše vykonal tak nesmírně mnoho z nejčistší lásky, již nás tak neskonale milovala a miluje nejsvětější jeho Srdce, přeje si, chce, poroučí, abychom je ctili a milovali i odpošovali, abychom konali a rozšiřovali pobožnost k jeho Srdci božskému, jemu tak velice milou — toť zajisté mocná pohnutka pro každého opravdového, upřímného katolického křesťana, aby si ji upřímně zamiloval, aby ji otevřel dokořán své srdce, by v něm zapustila hluboké kořeny a přinesla ovoce jí přislíbené. Povzbuzují k tomu též krásná a nadšená slova té, která tolikrát užřela Srdce Páně a která zajisté pobožnost k němu nejlépe znala a konala; psala P. Rollinovi T. J. ¹⁾ „O kéž bych mohla celému světu vyprávěti, co vím o této milé pobožnosti! ... Pravím, pevně jsem o tom přesvědčena, že kdyby lidé věděli, jak příjemná je Spasiteli pobožnost ta, nebylo by křesťana, byť by měl i sebe méně lásky v sobě, který by ji nemiloval.“ (Pokrač.)

¹⁾ Dopis 32, 33, 126.

¹⁾ Dopis 132.

Marie Tesařova:

POMOCNICE KŘESTANŮ.

V Tobě zříme svoje útočiště,
sladká Matko Kristova,
ochranou Tys' lidu křesfanského,
od vši strastí, ode všeho zlého,
Tvá nás pomoc zachová.

Vypros, Matičko, nám pokoj pravý,
nebes mocná vládkyně,
choré lidstvo vedíš k svému Synu,
pomoz smýti těžkou naši vinu,
Syn nás k Sobě přivine.

Matko drahá, uslyš naše hlasy,
Pomocnice křesťanů,
v plášť Tvůj skrýváme se v každé době,
s důvěrou se utíkáme k Tobě,
vem nás pod svou ochranu!

Předpověděné obrácení pohanů.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

V kapitole 65. čteme: Hledají mne, kteří se dříve po mně nedotazovali, nalezi mne, kteří mne nehledali.

Prorocví ta korunuje Isaiáš, evangelista Starého zákona, poslední kapitolou své knihy: Přicházím, abych všechny národy a jazyky shromáždil; přijdou a uvidí slávu mou. A položím na ně znamení, a pošlu z nich k národům u moře, do Afriky a Lydie, k těm, kteří luk napínají, do Itálie a Řecka, k ostrovům vzdáleným, k těm, kteří o mně neslyšeli a slávy mé neviděli. Zvěstovati mají národům slávu mou a všechny vaše bratry přivéstí ze všech národů jako dar Hospodinu, a vezmu z nich kněze a levity, praví Hospodin. — Prorocví toto stále se naplňuje. Nástupci apoštolů jdou k národům u moře a na vzdálené ostrovy a zvěstují jim křesťanskou víru; z obrácených jsou mnozí povoláni za kněze a pomocníky kněží (katechety atd.)

I u ostatních proroků najdeme krásná místa vztahující se na pohany. J e r e m i á š, druhý veliký prorok, píše: Ejhle, já k nim pošlu mnoho rybářů, praví Hospodin, ti je mají loviti; a potom pošlu k nim mnoho lovců, aby je lovili na všech horách, na všech pahrbcích a skalních jeskyních. Národové přijdou od končin země a řeknou: V pravdě, otcové naši se klamali. Jak si může člověk bohy učiniti, kteří nejsou žádnými bohy? — Lehko poznati, že je zde řeč o hlasatelech víry, zvláště o apoštolech, kteří byli i skutečnými rybáři, a k nimž řekl Spasitel: Od nynějška budete lidí loviti.

Duch Svatý měl přijíti nejenom na židy, ale i na pohany; neboť J o e l prorokoval: A potom vylejí ducha svého na všechno tělo, aby prorokovali vaši synové a vaše dcery. — Setník Kornélius ještě nebyl pokřtěn, teprv slyšel kázání Petrovo, a již přišel na něho a všechny spoludomáci jako na apoštoly Duch svatý.

Prorok J o n á š poslán byl k pohanům do Ninive, aby jim kázal pokání. Nechtěl sice, ale byl přinucen. Ninivité dali se i ochotně na pokání. Spasitel podotkl jednou, že se jim v soudný den lépe povede než židům. Tenkrát pravil Bůh k Jonášovi. Neměl bych mítí útrpnost s Ninive, městem tím velikým, v němž je více jak 120.000 lidí, kteří neví rozdíl mezi pravou a levou rukou? Pán Bůh minil tím děti. S pohanskými dětmi v Ninive měl tedy největší útrpnost a dělal Jonášovi předhůzky, protože tento neměl s nimi útrpnosti a přál si, aby byli vyhubeni. 120.000 dětí bylo v Ninive, na celém světě je jich miliony. Měli bychom je jako Jonáš ponechatí jejich osudu? Mají všechny upadnouti v časnou a věčnou záhubu? Nikoli! Pán Bůh má soustrast s dětmi pohanskými, a my ji též musíme mítí. A třeba sami nemůžeme k nim jítí, abychom jim kázali pokání, pomozme, aby druzí mohli. Každý misionář je pohanům Jonášem, ale ochotným Jonášem.

I bude v poslední čas, prorokuje M i c h e á š, a pospíchati budou k hoře domu Hospodinova a řeknou: Pojdte, a vystupme na horu Hospodinovu a k domu Boha Jakubova, aby nás učil svým cestám, a my chodili po jeho stezkách. — Všichni lidé budou pospíchati tedy do chrámu Páně na kázání.

Slyšte prorocví S o f o n i á š o v o : A potom dám národům čisté rty, aby všichni vzývali jméno Hospodinovo a jednomyslně mu sloužili. Z končin za řekami etiopskými přinesou obětní dary moji prosebníci, synové mých roztroušených.

Prorok A g g e u s dosvědčuje, že i pohané toužili po vykupiteli: Ještě malá chvíle, a já pobouřím všechny národy, a přijde očekávaný ode všech národů.

Obraťme se k poslednímu z malých proroků, k Zachariášovi. V kapitole 2. jeho knihy čteme následující pěkné místo: Zpívej chválu a vesel se, dcero sionská, neb ejhle, já již jdu a bydleti budu uprostřed tebe, praví Hospodin, a mnozí národové se přidruží k Hospodinu v onen čas a budou mi lidem, a já bydleti budu uprostřed nich. — V kapitole 8. stojí: Takto praví Hospodin zástupů: Ejhle, já vykoupím svůj lid ze země východní a ze země západní, a mají býti lidem mým, a já chci býti jejich Bohem v pravdě a spravedlnosti. I stane se, že jeden k druhému řekne: Pojďme a modleme se před obličejem Hospodinovým a hledejme Hospodina zástupů; i já půjdu s sebou. I přijdou mnozí lidé a mocní národové, aby uzřeli Hospodina zástupů a modlili se před obličejem Páně. On zvěstuje národům mír, a moc jeho saháti bude od moře k moři, od řeky Eufratu až po končiny země.

Dříve než Tobias rozžehnal se se světem, napomenul své potomky, aby opustili Ninive, neboť mělo býti zpuštěno. Mezi jiným předpověděl i obrácení pohanů a řekl určité: Po-

hané zanechají svých model a klaněti se budou králi israelskému.

Jak by se byli radovali prorokové, kdyby se byli dočkali časů marian-ských, o nichž tak pěkné věci předpovídali. Mnozí proroci, pravil Ježíš k učeníkům, chtěli viděti, co vy vidíte, a neviděli to, a slyšeti, co vy slyšíte, a neslyšeli to. My jsme tak šťastni, že žijeme v časech marian-ských. Ukažme se hodnými tohoto štěstí; klaňme se svému láskyplnému Vykupiteli, milujme ho, poslouchejme ho, používejme jeho milosti. Těšme se, že i dítky pohanské vyzývá Bůh, aby zanechaly svých model a klaněly se králi Israele, Kristu Ježíši. Čím více jich je, tím více bude se Božské Jezulátko radovati. Budme nápomocni, aby se rozmnožil jejich počet; pak můžeme plni radosti říci k Spasiteli, jak to stojí v epištole svátku tříkrálového: Pozdvihni vůkol oči své a viz: Ti všeci se shromáždí a přijdou k tobě, synové tvoji přijdou z dálky a dcery tvé zvednou se se všech stran. Tu se budeš divati a oplývati, a srdce tvé bude se radovati, když množství od moře k tobě se obrátí a moc pohanská přijde k tobě.

Různé zprávy.

Návrat ke katol. církvi. Sestra známého katol. spisovatele Monsignora Bensona, následovala příkladu svého bratra a přestoupila na katolickou víru. Mis Bensonová jest dcera bývalého protestantského arcibiskupa z Canterbury, všude si jí vážili.

Učenec český o zpovědi. V „České revue“ (1921) č. 3. ve článku „Socialism a domokratism“ píše univerzitní profesor dr. Jaroslav Kalláb: „Svědci o jemném psychologickém instinktu církve, že věřícím ukládá, aby nejméně jednou ročně zpytovali své svědomí a skládali počet ze svého jednání.“ Tak soudí muž vědy, kdežto

povrchní lidé u nás začali zpověď odhazovat jako zbytečnou a nahrazovat ji bezvýznamným jalovým vyznáním hříšnosti od protestantů odkoukaným.

Z katolické církve ve Francii. V semináři sv. Sulpice v Paříži nalézá se v květnu 1921 345 bohoslovců, mezi nimiž 1 důstojník a 8 rytířů čestné legie, 6 majitelů vojenské medaile, 25 podporučíků, 16 poručíků, 6 kapitánů, 1 štábní důstojník a 1 podplukovník. — V misiích v roce 1919 zemřelo 6 biskupů a 153 misio-nářů. Z biskupů 4 pocházeli z Francie, z misionářů 89.

Kříž na hrobě malíře Chittusiho opraven. Bloudě vyšehradským hřbitovem zaujal mne velmi starý kříž na opuštěném hrobě malíře Chittusiho. Jest to zajímavá kovaná práce náhrobních křížů, s jakými se dosud setkáváme v jižních Čechách, nebo hojněji dosud v Tyrolsku. Zajímavé je, že tento kříž na hrob daroval malíři jeho přítel — Julius Zeyer. Spolek Mánes pak před týdnem o výročí umělcových narozenin hrob i kříž vzelebil. Konstatujeme to — jako ojedinělý zjev — někdy pro kulturního historika naší doby vyplněné

protináboženským záštitám, kácením křížů a vyhazováním jich ze škol, atd.

Ruská konvertitka. V římském kostelíku Služek Srdce Páně navrátila se do katolické církve dosud k pravoslavné církvi přínaleževší hraběnka Fumaseni-Biondi se svými třemi syny. Slavnostní obřad vykonal kardinál Granito Pignatelli di Belmonte. P. Evrejev sloužil mši sv. dle řecko-katolického ritu a podal konvertitům sv. přijímání. Benedikt XV. přijal pak rodinu v soukromé audienci a odevzdal každému členu na památku slavnostního dne růženec.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkrvněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za apoštolát mezi muži a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: D o p o r u č o v a t i a p o š t o l á t m u Ź ů m .

Úmysl v b ř e z n u 1922: **Duchovní správa lidu.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Apoštolát mezi muži. (Hlavní úmysl.) — Kristu. (Báseň.) — Proč žil Ježíš třicet let ve skrytě? — Peklo a nebe. — Jdu za tebou. (Báseň.) — Bl. Anna Maria Taigi. — Katolík skutkem. — Svatý Benedikt. (Báseň.) — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Pomocnice křesťanů. (Báseň.) — Předpověděné obrácení pohanů. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. BŘEZEN 1922.

ČÍSLO 3.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Duchovní správa lidu.

(Hlavní úmysl.)

V každé obci farní ustanoven jest duchovní pastýř, který se stará o duchovní potřeby sobě svěřených duší. Jako dobrý pastýř Ježíš Kristus má duchovní všemi silami pečovat o záchranu duší nesmrtelných. Křtem sv. přijímá novorozené dítky do církve sv., ve škole je učí pak znáti Pána Boha a pravdám sv. víry, cvičí je ke sv. zpovědi, ke sv. přijímání, ke sv. břimování, pečuje o ně i po vyjití ze školy, shromažďuje je v katol. spolicích a sdruženích, poučuje, varuje, napomíná je, aby vedli mladí život mravný, zbožný, povzbuzuje je ke slyšení slova Božího, k nábožnému obcování mši sv., k častému sv. přijímání, ke čtení dobrých knih a mnohým jiným způsobem hledí získati a zachrániti duše nesmrtelné od zkázy světa zlého a nevěry. Někdy nestačí tyto obyčejné prostředky duchovní správy a je třeba mimořádných prostředků, jakými jsou na př. lidové missie. Takové lidové missie jsou opravdu prospěšny a spasitelné, toho neupřel nikdo. Proto sv. Stolice opět a opět se o prospěšnosti missií vyslovila a je doporučovala. Vše

lítky proti missiím jsou nicotné a marné. Missie jsou a zůstanou vždy velmi užitečnými a jimi se obrozuje život opravdu křesťanský. Mnozí vlažní a nedbalí o spásu duše své bývají při missiích probuzeni k horlivosti, jiní opět v dobrém upevnění, jiní od hříšného života odvráceni. Jsou lidé, kteří bezpečně ve hříchu smrtelném dlouhá léta žijí; tito bývají obyčejně při missiích z hříchů vyburcováni, k pokání pohnuti. Missiemi budí se křesť. katolické vědomí, křesťanský domácí pořádek v rodinách, staré nábožné obyčejy a tradice zase ožívují; nepřátelství bývají odstraněna, ukradené věci navraceny a jiné dobré výsledky bývají dosaženy. A proto za doby naší je velice potřebí takové missie pořádat v jednotlivých farnostech, kde toho nejvíce je třeba. O tyto missie a o utvrzení věřících ve víře stará se spolek missijní Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda pod ochranou bl. Panny Marie. Pořádá a podporuje missie, kde ještě ani nebyly, kde jich je třeba, aby věřící byli ve víře utvrzeni a ve křesťanském životě upevněni. Apoštolát sv. Cyrilla a Methoda pokračuje v mis-

sijní práci sv. apoštolů našich a to u všech slovanských národů. Po-
něvadž i při missiích vše záleží na
Božím požehnání, chceme se modlit

na ten úmysl a prosit nejsvětější
Srdce Páně o zdar lidových missií a
požehnání jim.

Marie Tesařova:

LILIE SV. JOSEFA.

Květ liliový ruka Tvoje třímá,
v něm ztápí se Tvůj zářný, snivý hled,
lesk majestátu na Tvém čele dřímá,
že krásnějšího nikdy nezřel svět.

Ty lilie — toť dítek dušky bílé,
jež nedotknutý mají ještě pel,
ty dítky — Spasiteli tolik milé,
ty ochraňuj — ten sněžný srdcí běl.

A v náručí svém chováš Božské Dítě,
jak lilie se stkvěje Jeho tvář,
ó, prosíš za nás — Ježíš vyslyší Tě,
své lilie když kladem na oltář.

Ó ochraňuj ty nejdražší nám skvosty,
tu chloubu naši, naši naději,
ty nejkrásnější naše letorosty,
ať bělosti se novou zastkvějí.

Ty české luhy, tolik milované,
vždyť svlaženy jsou krví Kristovou
a svědomitou péčí obdělané
rodinou slávkou, Církví Petrovou.

Šimon z Cyreny.

Postní úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Cesta, kterou měl Ježíš vykonati s křížem na ramenou, obnášela 1220 kroků. Dle zvyku musil odsouzenec nésti kříž, proto také nesl ho božský Mistr, Ježíš Kristus. Všecek zbědovaný nebyl s to, aby unesl těžké toto břemeno; asi v polovici cesty spadl po třetí pod křížem. Cesta vedla stále do kopce, stoupala, všechna životní síla Ježíšova byla vyčerpána. Byl vláčen od soudce k soudci, přetrpěl bezesné noci, byl bičován, trním korunován, ztratil mnoho krve, kácel se slabotou, až ji podlehl a klesl pod hroznou tíží dřeva kříže.

Neprátele se báli, že by Ježíš nedošel živý na místo ke křížování

určené a mohl zemřít na cestě, proto byli nuceni poohlédnouti se po výpomoci. Nepomohly nadávky, rány, Ježíš byl tak zemřelý a unaven, že ač ho co nejvíce pobízeli, klesl. Ale, kde naléztí někoho, kdo by vypomohl?

Žádný z římských vojáků nebyl by se tak snížil, aby kříž, znak nejtrapnější smrti nesl, vždyť již starý Ciceró nazval odsouzení k smrti kříže „nejkrutějším a nejohavnějším trestem“. Mojžíš totéž tvrdil, když u něho čteme: „Zlořečen každý, kdo visí na dřevě“ 5. Moj. 21, 23, čímž se vyjadřovalo, že kdo byl pověšen na dřevo, měl na sobě vinu, pro kterou zasluhoval zlořečení. Dle názoru židů bylo tedy

ukřižování největším zneuctěním, jak píše též sv. Pavel o Ježíšovi: „Ponižil sebe sama, stav se poslušným až k smrti a to smrti kříže“. K. Filip. 2, 8. Žádný ze židů také by se nebyl podrobil této úloze, protože by se byl, nedbaje ani na ošklivost před křížem, znečistil a nemohl pak jisti beránka velikonočního. Proto přišel jako na zavanou vojákům na oči jakýsi cizinec; „nalezi člověka cyrenského, jménem Šimona; toho donutí, aby nesl kříž jeho“. Mat. 27, 32.

Starí spisovatelé udávají počet cizinců, kteří docházeli v oněch dobách na slavnosti do Jerusalema, na čtyři miliony a přece mezi všemi, kteří zúčastnili se při křížové cestě Ježíšově, jdouce buď před ním nebo vedle něho nebo za ním, nikdo se nenabídl i když viděli, jak Ježíš třikráte pod jhem kříže klesl, že vezme za něho kříž na svá ramena.

Jaké velké zástupy doprovázivali Ježíše, když chodil po vlasti a vycházela z něho zázračná síla, která všechny uzdravovala! Kolik nemocných vynášeli přede dveře domů, když Ježíš šel osadou; jak spěchali, aby se dotekli podolku roucha jeho a byli uzdraveni ode všech neduhů. Zda nenasytil několika málo chleby pět tisíc mužů? Zda neuzdravil mnoho nemocných, slepě učinil vidoucími, hluché slyšícími, němé mluvícími? Kde jsou všichni tito tisícové? Stalo se totéž, jako když Ježíš potkal deset malomocných mužů, kteří stáli od daleka a prosili, aby je uzdravil, když byli uzdraveni, přišel pouze jeden z nich, aby se poděkoval a ten byl Samaritán. Ježíš se divil, že přišel pouze tento jediný a ptal se všecek udiven: „Zdaliž nebylo jich deset uzdraveno a kde je jich devět, neshledal-liž se nikdo, jenž by se byl vrátil a vzdal chválu Bohu, jedině cizozemec tento?“ Luk. 17, 11-19. Podobně nenašel se také nikdo při křížové cestě, kdo by byl pomohl Ježíšovi nésti těžký kříž, pouze cizozemce z Lybie, ze severní Afriky, z města Cyrene. Svatý Ambrož vy-

kládá výjev tento takto: „Pán sám nesl kříž, jak nesl kdysi Isák I. Mojž. 22, 6. dřevo k oběti, jako vítězný znak nad ďáblem, ale potom nesl kříž člověk Šimon, aby bylo zřejmo, že neuměl Pán smrti za sebe, ale za člověka“. Mohl tedy Ježíš doslovně říci: „Chce-li kdo za mnou přijíti, zapři sebe sám a vezmi kříž svůj a následuj mne“. Mat. 16, 24. Jest bohužel dosti lidí, kteří by rádi přijali Pána do svého domu, kdyby k nim přišel nesa v ruce větev palmovou a pozdravil slovy: Pokoj domu tomuto, snad by ho nosili i na svých ramenou, ale když k nim přichází nesa kříž a pobízí, aby ho následovali a nosili trpělivě svůj kříž, tu nevitají, ba odmítají ho od svého prahu a říkají: Tvrdá jest řeč tato, kdo by ji poslouchal? Tu možno by bylo opakovati slova, která pronesl Kristus řka: „Mnoho je povolaných, ale málo vyvolených.“ Mat. 20, 16.

Svatý Augustin napomíná: „Chceš-li kráčet po cestě Kristově, neslibuj si štěstí světa tohoto, neboť kráčet po obtížné cestě; slíbil velkou odměnu, proto ho následuj. Nemysli jenom na cestu, po níž kráčíš, ale kam tě dovede?“ Tvá milost, ó Pane, povolává všechny, ale nikdo není nucen následovati Tě, nechceš otroků, ale svobodné lidi, které tvá pravda osvobodí. Kdo chce býti tvým učeníkem, přítelem, musí odložit neřizenou seblásku, bojovati proti pýše, nadutosti, nečistým žádostem, sebe zapřít, sebe opanovati, věrně plniti zákon Kristův.

Protože tento úkol vyžaduje všechny naše síly a mnoho obětí spojených s bolestmi, proto označil blíže Ježíš tuto práci sebezapřením a poručil: „Kdo chce býti mým učeníkem, vezmi svůj kříž na sebe“. Ježíš nezádá, abychom vzali na sebe jeho kříž, který kdysi nesl, ale s v ů j kříž máme nésti, kříž, který přinesly poměry, v nichž žijeme, který na nás vložila prozřetelnost Boží. Toto sebezapření, toto nošení svého vlastního kříže není odbyto v jedné, ve dvou nebo v několika málo hodinách, ale nutno se

jím obíratí den po dni, měsíc po měsíci, rok po roku, vždyť přináší každý den své obtíže a vyžaduje obnovenou pozornost i věrnost, neboť „čas krátký jest“, I. ke Korint. 7, 29. „Žijme proto pečlivě, ne jako nemoudří, nýbrž jako moudří, vykupující čas (neplýtvající jím, ale užívající ho svědomitě k dobru) neboť dnové jsou zlí“. K Efes. 5, 16.

Ale odkud vzítí potřebnou sílu duševní, abychom vytrvali při této celý život trvající práci? Získáme si zásluhy, když budeme hledati pouze čest a slávu Boží a nikdy svou čest a svou slávu. Proto nemůže nikdo býti učeníkem Kristovým, leč sám sebe přemáhá a denně, ba v každé chvíli bez reptání, bez nevrlosti podrobuje se všem svým povinnostem, všem obtížím svého stavu a následuje Krista! K tobě, Kriste, chceme přicházeti ve všech svých trampotách, utrpeních, abychom našli občerstvení a pokoj! U Tebe chceme se učití pokoře, mírnosti, chceme na sebe vzítí celé své jho, chceme ochotně plniti tvou svatou vůli, tvá přikázání, protože, „jho tvé jest sladké a břímě tvé jest lehké“. Mat. 11, 30. Svatý Bernard učí, že „bez kříže nikdo nemůže Krista následovati, bez jeho milosti nikdo křížů neponese“. Kdo nechodí k Tobě do školy, nenásleduje tvého vzoru, Kriste, odkud by bral posilu a útěchu, přijdou-li na něho neočekávané útrapy a obtíže všeho druhu?

První nosič kříže, který vlastně nesl kříž Kristův, byl Šimon z Cyreny a učinil tak byv vyzván, proti své vůli. Vojáci, kteří neznají pravidel sluš-

nosti a nejsou vybíraví ve svých požadavcích, vybrali si tohoto cizince ze spousty lidí, kteří šli na Velký Pátek a následovali Krista na křížové cestě.

Naložili mu proti jeho vůli na široká ramena Kristův kříž; ale, když byl vniterně osvěcen, že obdrží za tuto námahu věčně trvající odměnu, stal se z donuceného následovníka dobrovolný. Byl později členem první křesťanské obce, již náleželi také jeho dva synové Alexander a Rufus, Mar. 15, 21, o nichž se má za to, že byli učeníky svatých apoštolů Petra a Ondřeje v Římě.

Kříž, po němž Ježíš tolik toužil, bývá nám protivným! Je nám odporné, přemýšleti o něm; bojíme se viděti ho; hrozíme se mluvití o něm; je nám obtíž, snášeti ho. Všechno naše úsilí nese se k tomu, abychom vyhnuli kříži. Naše nohy jsou pak rychlé, utěci kříži, ruce jsou pracovitější, kříž zlomiti, uši ohluchnou a nechťejí o něm nic slyšeti, oči se odvracují, aby ho neviděly.

Kříž, který jest nám určen od věčnosti dle úradků Božích, je prostředkem k dosažení věčné spásy a my uhýbáme mu! Svými rukama kříž odalujeme od sebe, odvracíme se od něho svým srdcem, strášáme ho ze svých ramenou! Nikoliv, od nynějška budeme docela jinak jednati; zvoláme: „Ó kříži, stále tě chci mítí v paměti, budeš mou rozkoší, budeš mým stálým majetkem, neboť mám-li tě, mám ujištění své spásy, protože na kříži visel náš Spasitel Ježíš Kristus, od nynějška bude kříž mým miláčkem, mou touhou, mou radostí!“ Amen.

Trnová koruna.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Vyjděte, dcery sionské, a vizte krále Šalomouna s korunou, již jej korunovala matka jeho. Tak čteme ve velepísni. Náš Šalomoun je Ježíš Kristus,

věčná moudrost. A teď vizte našeho Šalomouna, našeho Spasitele, s korunou, již mu jeho macecha, židovská synagoga, na hlavu posadila. Jaká je

to koruna? Bohužel, je to koruna trnová, koruna hanby.

Když byl Adam zhrěšil, zlořečil Bůh zemi a pravil: Trní a hloží ponese tobě. Tentokrát vyslovena kletba nad nevinným. Trní a hloží musela země vydati, aby jím ovinuta byla hlava Kristova. Dlouhými, špičatými, ostrými a bodavými trny nechává se nevinný Pán Ježíš ověnciti, aby zadost učinil za ty, kteří praví, jak písmo dí: Ověncme se růžemi, dříve než zvadnou; to jest, užijeme světa, žijme v radosti a rozkoši, nic si ne- nechejme ujíti.

Patriarcha Abraham měl svého syna obětovati. Už byli na hoře Moria, už napřáhl otec nůž, aby zabil syna svého jako beránka; tu se mu ukázal anděl a poručil, od obětování Isáka upustiti; Bůh jej chtěl jenom zkoušeti. Místo Isáka obětoval Abraham skopce, jenž byl uvázl svými rohy ve kři trnovém. Není-liž to věrný předobraz božského Beránka, jehož hlava v trní vězí a z mnohých ran krvácí? Proč trpí Ježíš tuto bolest? Aby vysvobodil a zachránil zbloudilou ovcí, hříšného totiž člověka z trní hříchů.

Vidím ještě jiný předobraz trnové koruny Páně, je to hořící keř, v němž se Pán Bůh Mojžíšovi ukázal. Trny, jež se pletou kolem hlavy Kristovy, sice nehoří, ale ony mu způsobují palčivé bolesti. Kolem archy úmluvy, kolem oltáře kadidlového a chlebového měl udělati Mojžíš zlatý věnec, zlatou korunu. Věnec na oltáři křížovém není však ze zlata, nýbrž z trnů; ale ty trny jsou nám dražší nad zlato. Považovali bychom se za šťastné, kdybychom měli jeden takový trn z koruny Kristovy. Svatý král Ludvík byl tak šťastným, že získal tento drahocený ostatek i se třtinou, houbou a kopím; u přítomnosti mnohých biskupů a hodnostářů říše a velikého množství lidu vnesl je do královské kaple.

Koronování Pána popisuje nám evandělista Matouš následovně: Vojáci vladařovi vzali Ježíše, když jej byli zbičovali, k sobě do domu soudního

a shromáždili kolem něho celou kothortu — teď bychom řekli četú neb kompaniu. I vysvěkli ho a oblekli mu plášť purpurový a spleťli korunu z trní, posadili mu ji na hlavu a dali mu třtinu do pravé ruky. I klekali před ním, pravíce: Zdráv buď, králi židovský! I plili na něho, vytrhovali mu třtinu z ruky a bili ji o hlavu.

Toto posmívání bolelo Pána více než korunování. Cham se posmíval svému otci; stihla jej za to kletba otcova a trest Boží. Co teprv oni pacholci zasloužili, kteří všemohoucího Boha, Otce věčnosti, za posměch měli! Michol posmívala se Davidovi; Bůh ji ztrestal, nedav jí žádných ditek. I Semei se posmíval Davidovi; Abisai hned mu chtěl hlavu useknouti, ale král mu trest prominul. Králi nebeskému se posmívají. Posměváči byli by zasloužili, aby sdíleli osud Korea, Datana a Abirona; země se měla otevřít a je za živa pohřbíti, nestalo se však tak; Ježíš snášel mlčky pohanu mu způsobenou Chlapci Bebelští tropili si posměch z proroka Elisea; on se obrátil a pohrozil jim ve jménu Božím: tu přiběhli dva medvědi a roztrhali 42 chlapců. Tentýž trest zasloužili pochopové, kteří si z Pána Krista posměch dělali; ale on jich netrestal.

Proč dovolil Pán, aby se mu posmívali? Aby zadost učinil za ty, kteří si posměch dělají ze svatých věcí, kteří si žerty tropí z náboženských obyčejů, kteří se posmívají kněžím, řeholním osobám, rodičům, starým lidem, ba samému Pánu Bohu se rouhají.

Ó děkujme našemu milovanému Spasiteli, jenž chtěl nésti na sobě trnovou korunu, aby svět očistil od hloží hříchu a bludu a zem proměnil svoji krví drahocennou v půdu úrodnou, na níž by se dařilo símě víry a ctnosti.

Kéž by símě Božího slova, jež se v čas postní s větší káze horlivostí, nepadlo mezi trní a nezadusilo se, ale se ujalo a plod přineslo!

Než nezapomeňme, že i my musíme nositi trnovou korunu, má-li nám Pán Kristus dáti jedenkrátě korunu slávy.

Když se sv. Kateřina ze Sieny, jak se vypravuje v jejím životopise, nad falešnou, od zlých lidí roztroušenou pověstí [proti její panenské čistotě] rmoutila, ukázal se jí božský Spasitel, nesa v pravě ruce zlatou a drahokamy posetou, v levě ruce však trnovou korunu, a pravil jí, aby si jednu z nich vybrala. Ona vztáhla ruku po koruně trnové, protože chtěla se podobati svému božskému ženichu; v tomto životě chtěla trpěti, a teprv na onom světě vzíti si korunu nebeskou.

Sáhněme i my po koruně trnové; neboť nesluší se, abychom věnčili hlavu růžemi, aniž vidíme na hlavě Ježíšově věnec z trní; koruna trnová je nejlepší ozdobou a okrasou zde na tomto světě. Snášejme pro Krista rádi pohanu a posměch, útrapy a bolesti. Budeme-li s ním trpěti, budeme s ním i oslaveni. Které Bůh předvídal, píše sv. Pavel Římanům, by i předurčil, aby se podobnými stali obrazu Syna svého.

Kristus Pán nenosí více trnové koruny; na hlavě jeho stkví se teď koruna zlatá. A viděl jsem, vypravuje svatý Jan, a hle, bílý oblak, a na oblaku seděl kdosi jakoby Syn člověka, ten měl na hlavě korunu zlatou.

A na jiném místě píše: 'A viděl jsem bílého koně, a ten, co na něm seděl, držel luk, a byla mu dána koruna, a vyšel jako vítěz, aby zvítězil. Je to koruna nejvyšší slávy a moci nade vším na nebi i na zemi, již si byl Pán Ježíš svým utrpením zasloužil, předpověděna v žalmu 20.: Předěšel jsi jej sladkým požehnáním, posadil jsi na hlavu jeho korunu z drahokamů. Veliká jest sláva jeho v spáse tvé, oslavu a velkou ozdobu vložíš na něho.

Když my tedy teď trpělivě neseme trnovou korunu bolestí a úkonů, tak ji zaměňme jednou za zlatou korunu nebeské slávy. Pěkné království obdrží a stkvostnou čelenku z ruky Boží, praví písmo svaté. Budeš korunou slávy v ruce Boží a královským diadémem v ruce Boha tvého. Buď věrným až do smrti, a dám tobě korunu života. Blahoslavený muž, jenž přetrvá zkoušku; neboť, když se byl osvědčil, obdrží korunu života, již Bůh oněm slíbil, kdo ho milují.

O tu korunu modlí se za nás církev svatá v oraci ke cti koruny trnové, již zakončují toto rozjímání: Prosíme tě, všemohoucí Bože, abychom, kteří na památku umučení Pána našeho Ježíše Krista jeho trnovou korunu uctíváme na zemi, od něho cti a slávou zasloužili v nebi býti korunováni.

M. T e s a ř o v a :

BUĎ POZDRAVENA.

Ó čistý ideále mojih snů,
Ty květe sličný, nadpozemské vůně,
to srdce moje, které bolem stůně
dnes k Tobě, Máti, v touze vřelé pnu.

Jak rosná krůpěj květy oživí,
když s večerem se v kalich květný snese,
tak duše má se koupá v blahém plese,
když padne v ni Tvůj pohled zářivý.

Buď pozdravena, Roso nebes zřidel,
Ty krásná, svatá kněžno nebes světů,
ó, nenech duši moji beze křidel,

dej perutě ji svaté lásky vzletu, —
pak rozepni své síť, krásná Paní,
a chytni duši v lokty smilování!

Matka.

Napsala Marja Česka-Hačyňska. Z polštiny přeložil O. Š. Vetti.

V snětech stromů větřík tak tichounko šumí . . . a na západě slunce hasne, prostor chví se zlatem a nachem, kající barvou fialovou, bledě bílou, hýřivou červení . . . Za chvilku zajde, . . . obloha již se zatmívá, barvy blednou, mrak plouhá se strom od stromu a rubáš nepokoje a úleku halí zemi.

Pohasl jas, . . . předivně obřazuje se obrysy hor a stíhlých cypřišů od zlatorudého západu.

Vzejde ráno? Či déšť a mlhy obestrou zemi mrakem? Nesnese se snad věčná noc na lidské oči? . . . Kdož to ví? Kdo to zbádá? . . . Kdo na to myslí?

Hle, slunce zhaslo za horami, denní práce skončena, čas odpočinku: — vracejí se z luk stáda, psi štěkají, ovce mečí, krávy majestátně bučí, zvoní smích a zpěv a prostranstvím se snuje cosi divně tajemného, smrti a životu zároveň tak blízkého, . . . to spánek. A člověk mne si z tuha víčka, protahuje celodenním trudem napojené tělo a — nevěda o tom — stojí na rozhraní dvou světů a čerpá sílu života, pokoj, ráznost i činnost z tajemného panství smrti. A čím spánek hlubší, čím silnější jest odloučení duše od těla, tím více sil odpočinek přináší.

Ó, jak jsi krásně všecko, Pane, stvořil! Jaká Ti od nás náleží chvála a čest! Východ slunce denně obnovuje Tvou smlouvu se zemí — a každého dne spánek uvádí nás do říše ducha, bychom nepochybovali. „Marie!“

Odrhla oči od tmící se oblohy, ale byly v nich ještě ticho a pokoj z poza světa. Vzhledla, jako z pěkného snu vytržená, na ženskou postavu, zahalenou barevnou plachetkou, i usmála se dobrácky: „To's ty, Saro?.. Pán s tebou!“

„I s tebou! Dovol mi na časek přisednouti na tvém prahu, šla jsem

rychle a tu se mi dech krátí,“ mluvila přerývané Sara, usedajíc ztěžka na kamenný schod podle matky Ježíšovy. Její všední, opuchlý obličej s ospalými očima a nepořádným úsměvem divně se odrážel od bledé, ušlechtilé hlavy Mariiny. Drahocennější závitka halila hlavu ženy Judovy, ale Maria ve své plachetce měla vděk lilie, majestát královny, nesmělou plachost dívčí. Sara chvíli zmotávala a rozmotávala cíp barevného šátku, hledajíc formy slovní svým myšlenkám, . . . bylo jí líto Marie, nejraději byla by se rozpovídala jenom o hospodářství, ale před očima stála jí ještě zamračená tvář mužova, jeho černé, rozkazující oči, tož začala nepevně: „Přišla jsem od Judy . . .“

Maria mlčela; její útlé ruce sepjaly se znovu jako by k modlitbě, a Sara odfuněvši táhla dále: „Juda rád by se zítra vypravil za tvým synem do Kafarnau, i přejí si, . . . bys ho doprovodila . . .“

Světlý úsměv přeletl Mariinu tvář, . . . tedy konečně! Vyslyšel Pán vrouci její prosby, . . . spatřil syna . . . Kolikrát už toužila za ním se podívat, ale rodina ostříhala jejího domu, co Ježíš vešel před rozvzteklenými, žárlivostí zaslepenými davy, ona pak, jeho matka, octla se pod dozorem. Nazaret změnil se jí v žalář, každý její krok stopovaly slídivé oči, rodina si myslila, že přinutí Ježíše, když ji volnosti zbaví, by se vrátil, a potom . . . Bláznil! pořad si myslí, že mají činiti s člověkem, jehož může přesíla a moc oloupiti.

A tu najednou Juda chce, by ho doprovodila do Kafarnau, . . . jaký nový plán zosnovala černá ta duše!

A tož s přízvukem úleku ptala se: „Proč chce Juda, abych s ním šla? . . .“

Sara svésila hlavu: „Inu víš, . . . o tom dlouho bylo by vykládat . . .“ ohledla se, zda jich někdo nepo-

slouchá, a šepetem doslovila: „Přibyl z Jerusalema kněz, . . . byl včera u nás a mluvil s Judou jako s hlavou rodiny . . . o tvém, Marie, synu. Je mi tebe velice líto, . . . opravdu . . . velice je mi tebe líto.

„Proč?“

„Ježíš poštal na sebe kněze, . . . vidí v něm buřiče . . . Považ jen, uzdravil v sobotu, . . . znesvětil den Páně! . . .“

„Což pak ten, jenž zákony dává, nemůže jich opravit, . . . Saro?“

„Nerozumím ti.“

„Protože rozuměti nechceš, . . . nenávisť a závist všechny vás zaslepila a žene vás v záhubu.“

„Nikdy jsem tvému synu nepřála zlého, . . . byl mi lhostejným a lhostejným mi zůstane, mám dost starostí o vezdejší chléb, nebudu se ještě starat o jakýsi příští život . . . Ale rodina, . . . ó, rodina a zejména Juda hrozně tvého syna nenávidí!“

„Protože tma světa nesnese . . . Ó, jen teď pohled, . . . slunce hasne, . . . tmy je pohltily, . . . ale hasne pouze proto, by v lidech vznilo touhu by se ráno s dvojnásobnou silou rozzářil.“

„Božítku, . . . totě zcela všední věc, slunce zapadá a vychází, . . . to se přece den jak den opakuje a nikdo se nad tím nepozastavuje . . . Tedy raději poslouchej, . . . kněz ten povídal Judovi, nepohne-li Ježíše, aby své učitelské činnosti nechal, že hněv chrámu i na nás padne, . . . pohrozil nám vyloučením z obce, . . . klatbou . . . Ach, nás nešťastných, . . . přenešťastných! . . . Juda tedy rozhodl se, že se s bratry vypraví k tvému synovi . . .

„A?“

„Prohlásí ho za blázna . . . Nebude-li zase chtít dobrovolně s nimi jít, tedy ho násilně odvedou . . . Viš, jinak nemůže být, . . . rodina nemůže přece na sebe uvaliti hněv svatého synedria . . .

Vlhké oči Mariiny ztápěly se v zlaté, pořád více blednoucí záplavě, když vážně a důrazně děla: „Nemají nad

mým synem práv rady, Saro . . . Mně ovšem jest Juda hlavou rodiny, nikoliv však mému synu.“

„Ale, Marie!“

„Mému synovi jest rodinou právě tak celý svět, jako pokolení Josefovo . . . Bůh jest jeho ochránce, jediné Bůh má nad ním moc a právo . . . Boží ruka spočívá na něm a vám lidem nepřisluší jeho konání posuzovat ani rozhodovat o jeho údělu, . . . neboť jen to se stane, co se s jeho vůlí srovnává.

„No . . . no . . .“ pokyvovala ironicky hlavou Sara.¹⁾ Vzpomene jen Jana Zachářiášova . . . zdálo se, že není nad něho člověka u lidu oblíbenějšího a více váženějšího, . . . a hle, Herodes dal mu na Machaeruse hlavu stít, . . . a nikdo se ho nezastal . . .

Na dlouhých černých řasách Mariiných zatřpytily se dvě slzy, . . . šťastná Alžběta, nedožila se tu na zemi mateřského hofe, že nemohla svému dítěti v jeho strážni úlevy poskytnouti! . . . V Mariině paměti vyvolala Janova vidina, jak ho ponejprv u Alžběty spatřila; pamatovala se na jeho rozpálené oči ulpívající na robátka, jež ke svým prsům vinula — A potom když berouc se za synem svým viděla Jana na březích Jordánu, . . . tak byl urostlý, silný . . . Vidí jeho hrubá, mládenecká ústa, do hlubin srdce pronikavé oči, slyší jasný zvuk jeho kovového hlasu, . . . zašel . . . Předchůdcem byl, . . . i pomínil . . .

Smutek ji zachvátil, strach a nade všecko silnější stesk po synovi, . . . být u něho, u něho . . . Což každá chvílka, již prožívá daleko něho, nevyčerpává jejich životních sil?

Sara pak mluvila dále: „A kněz z Jerusalema pravil, . . . že po Janovi přijde řada na syna tvého . . . Viš, . . . o posledních svátcích prohlásil se Synem Božím . . .“

„Neboť jím jest!“

„Ach, Marie . . .!“ Sara rozpačitě

¹⁾ Vynecháno toto: „No . . . no; . . . není ten tvůj syn tak jist, jak se ti zdá.“

umlkla, pohrdavý úsměv vyskočil na její tenké rty, ale hned pohasl ve falešně blahovolném. „Po odchodě knězové svolal Juda rodinu k poradě a potom velel mi jíti k tobě, neboť

za tebou však vyjde, . . . tu ho chytanou, . . . za blázna vyhlásí, . . . potupné smrti ho uchrání . . . Jsi přece matka a zajisté si přeješ zachrániti své dítě, . . . no, a co si

Ježíš pokoušen od ďábla.

ženská vždy spíše ženské porozumí. Juda chce, abys s ním šla do Kafarna, . . . u Ježíše bývají vždy zástupy lidu, jeho učenci, . . . bránili by ho snad, . . . při tom nevyšel by za nimi, . . .

Juda vymyslel, jest jeho i naší spásou... Považ jen, kdyby nás ze sboru vyloučili, . . . do klatby dali, . . . ach, Marie!“ — pláč přerval ji další slova. Maria mlčela. (Pokrač.)

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

3. Anna Maria vstupuje do stavu manželského.

Mezitím seznámil se mladý muž, jménem Dominik Taigr, s otcem Anny Marie. Dominik přicházel každý den do paláce Maccarani, aby přinesl oběd rodině paní Marie. Taigi a Gianetti vidali se proto často a zprátočili se spolu.

Dominik hledal příležitost, by se oženil; ale chtěl, aby jeho vyvolená měla potřebné vlastnosti, by mu zajistila šťastnou domácnost. Často potkával dceru Gianettiho, i vzbudila jeho pozornost. Byla zdravá, příjemného zevnějšku, živá, činná a důvtipná, takže doufal, že nalezne v ní vhodnou manželku. Dovídal se o rodině a osobních vlastnostech dívky a když zprávy byly uspokojivé, rozhodl se, požádati rodiče o její ruku, zajistiv si její svolení.

Okolnosti přispěly jeho úmyslu; nebezpečná příležitost, kterou zažila Anna Maria, znepokojila ji a naplnila srdce vážnými myšlenkami; poznala, že život má skutečně nebezpečnost, a že dívka, kterou Pán Bůh nepovolává za svou nevěstu, musí přijati podporu a si zjednatí útočiště, jakmile nadejde chvíle, kterou ji Prozřetelnost určila. Taigi byl řádný muž dobrých mravů, křesťan přesvědčený. Byl sluhou v rodině Chigi. Tato kněžská rodina vynikala v Římě, její bohatství prospívalo všem služebníkům. Taigi měl dobré místo a slušný důchod. Když žádal o ruku Anny Marie, nabízel její matce pobyt u sebe, čímž se ulevilo skromné domácnosti Gianettiho. Ovšem co do původu byly jakési nesrovnalosti. Nižší třídy jsou v té věci právě tak nedůtklivé jako vznešení, třeba se to méně projevuje. V Sieně, kde bylo známo původní bohatství Gianettiho, bylo by dosti potíží. V Římě však, kde minulost zanechala jenom smutné vzpomínky, nebylo takových

nesnázi; zde Prozřetelnost je srovnala, manželství zdálo se jim vhodné a proto svolili.

Kdyby jejich dcera byla bohatší, uvažovali by ještě o jiné otázce, o vkusu a povaze. Z toho hlediska nebyli Dominik a Anna Marie pro sebe stvořeni; tato měla vznešené, velkomyslné srdce a vřelou duši, jež rychle chápala, živě cítila a vždy ochotna byla k činu. Dominik však, třeba byl dobrého srdce, přece byl při tom tvrdošíjný; povolně chápala a tvrdošíjně trval na svých úmyslech, byl zároveň obrazem popudlivé slabosti a tvrdošíjnosti.

U bohatých bývají takové rozdíly v povaze a letoře neštěstím; ale u chudých jsou takové otázky jenom na štěstí významu nepatrného. Těžká práce, které navykli od mládí, je pro ně ochranou proti jemnějším útrapám, již vytvořila u vyšších stavů příliš jemná výchova, touha po blahobytu a pohodlí i přílišná citlivost u žen. Pán náš nejenom věčnost měl na zřeteli, když řekl: Blahoslavení chudí. Dobrý Mistr věděl, že práce spojená s životem víry a modlitby již na zemi přináší štěstí. Kéž by třída pracující, dnes svedená falešnými zásadami, vždy věřila evangeliu a spojila práci a víru, poznala by, že má na zemi nejlepší částku.

Když první domluvy k obapolné spokojenosti provedeny, nezapomněly obě rodiny Gianetti i Taigi modlitbou vyzkoumati vůli Boží o tomto spojení. Anna Maria a Dominik měli víru svých otců a věřili, že před konečným rozhodnutím o budoucnosti časné i věčné, třeba jim spojití své myšlenky v přítomnosti Boží a vyžádati jeho pomoc a požehnání.

V procesu prohlásil Dominik: „Tázal jsem se matky i otce jejího, jenž sloužil v domě této paní Marie, když jsem si u děvčete zjednal jistotu, že

si chce mne vzíti. Víím, že Boha prosila, aby jí ukázal svou vůli; totéž jsem i já činil. Když takto sjednoteni poznali, že úmysl bude Pánem požehnáán, předstoupili před oltář.

Kněz požehnal sňatku jejich po novém roce 1789 ve farním chrámu Páně sv. Marcella. Anna Maria právě měla dvacet let.

(Pokrač.)

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

V útěku spása.

Avšak dobré mravy, dětskou ctnost
zkazí brzy špatná společnost;
špatný příklad jako mor se šíří.
Mnohý student po hospodách hýří,
píje, milkuje se s děvčaty —
z toho radost má ten rohatý.

Vida zkázy kolem sebe dosti,
Benedikt chtěl hájit nevinnosti;
není jista v křehkém člověku.
Proto hledal spásu v útěku
z lidnatého města v pustý kraj —
ten se zdál mu býti jako ráj.
Zaveďu ji, u proroka zní,
na poušť a tam mluvit budu s ní,
s duší lidskou, k níž já láskou planu,
žárlivý jak ženich na svou pannu!

Jako za milencem jeho družka
za jinochem šla tu věrná služka,
jež ho milovala velice,
jeho dávná opatrovnice —
jméno její bylo Cyrilla;
šla až do osady Afila.

Slyšte, co se divného tam stalo!
Dobrá chůva, majíc chleba málo,
chtěla jednou na té stanici
prosívati zlatou pšenici.
Nádoba, již sobě půjčila,
v půli bohužel se rozbila.
Z očí s nářkem slzy se jí lejí . . .
Kdyby věc ta byla aspoň její!
Volá stále s pláčem: Škoda velká!
Cožpak řekne jenom majitelka?

Zbožný hoch, kdys jejím kojencem,
teď však skoro vzrostlým mláďencem,
maje upřímně s ní slitování,
střepy sebrav do ochotných dlaní,
o samotě, v tmavém chýše rohu
kleknuv, pomodlil se k Pánu Bohu,
a když stanul, nádoba, hle, celá!

Jeho tvář hned byla převeselá!
Těše chůvu, v řeči blahosklonný,
nádobu jí vrátil bez úhony.

Ach ta radost, že ji zase vidí!
Letí zpráva o tom mezi lidi,
nádoba že zázrakem je celá.
Vzali ji a dali do kostela,
zavěsili nade hlavní branou,
aby byla jaksi přivítanou
chrámu Páně zbožným návštěvníkům,
vybízejíc všechny k vřelým díkům.

Subiako.

Benedikt, pln pravé pokory,
unik, chválám lidským na hory;
přetrh léče zrádnou osnovu,
jž byl dosud poután k domovu,
skrýl se v místa zvaná Subiako,
kdež se skály hromadily jako
moře zvlňené by zkamenělo.

V propastech a jeskyních se tmělo,
kam jsi pohled, smělá křoviska
těsnala se mezi skaliska,
na nichž polštář heboučkého mechu
tvořil v zimě, v létě svěží střechu.

Smutno tam a pusto; někdy sup
kroužil vzduchem, hledaje kdes lup;
kapradím se mihla ještěrka,
po kaštanech hbitá veverka;
tam kdes v houští houkal mrunně výr,
pod nohama lezl mlok neb štir.

Když tvá fantasie zaletí
v pochmurné až dolů podsvětí,
v cypřišů kde tmějícím se loubí
v mlčení stín se stínem se snoubí:
takou tvářnost měl ten cizí kraj —
Benediktu zdál se jako ráj.

Zatím s nářkem chůva Cyrila
bez hocha se domů vrátila;
ach ta učiněná dobrota
připadala si jak sirota.

Romanus.

Krajem mlčenlivým, krajem ticha
spěchá Benediktus; aj tu mnicha
potká cestou, jak by spadl z nebe.
Stanuli a pozdravili sebe.

„Pokoj s tebou! Co tu bloudíš, june?“
Mnich se zahleděl mu v oči slunné.
Snad už, jak mu u srdce je, tuší.

„Hledám mír své rozhárané duši!
V společnosti zlé jeť nemožný —
mně se zhnusil svět ten bezbožný.
Však jsi četl v bibli o potopě!
Tak ten lid! Jen sobě smichy tropě
věcí ze svatých, tak bohaprázdne
počiná si, bez všeliké kázně,
že se na to dívat nemohu.
Mládež teď nic neví o Bohu;
s dobrým mravem v stálém rozbroji
ani pekla se již nebojí —
marně Všemohoucí v hněvu hřímá.
Proto utekl jsem raděj z Říma
do samoty, po níž tak jsem toužil,
abych v pokoji zde Bohu sloužil!“

Romanus — to jméno bylo mnichu —
odvětil: „Ba svět je plný hříchů!
Všude sama zášť a lež a krádež!
Nemá idealů lehká mládež,
korbel vína, chlípná náruč děv,
to mu vším, však ničím Boží hněv.
Pravdu máš, že výhost dáváš světu,
mladického ač pln dosud vznětu;
v poustevně či ve klášterni cele
ďábla úkladům se opřeš směle;
v rozjímání trávě den a noc,
zajistiš si Boží výpomoc;
v modlitbách jsa často rozebrán,
rozkoš čerpat budeš z Krista ran.“

Jako sladké révy síla nová
oheň lila do srdce ta slova.
Nadšen nad tím, co mu Roman kázal,
mladík nadějný se nyní tázal:
„Viš-li tady o nějaké sluji?“

„Ano, tam, kde křoví ono bují,
odkud nedaleko ku jezeru,
tmí se jeskyň ve skal divých šeru;
zajdeme tam!“

I šli tedy spolu,
až se octli u strašného dolu.
Závrať se jich zrovna chytala
nad zjevem, jež propast skýtala.

Jako v říši bájných Titanů,
zřeli v tůni hráze balvanů;
mněl jsi, že to v katakombách rovy,
pochmurné jak malby Böcklinovy.

Zde buď pobyt můj!“ tu jinoch volá!
Ano, ozvěna mu praví zdola.
„Zde, kam nedonikne světa hluk,
v ctnostech svatých chci být samouk;
zde chci krotit bujně svoje tělo,
aby se mu hřešit nezachtělo,
sloužit Bohu, jehož v srdci nosím.“

O věc jednu, příteli, tě prosím:
neprav nikomu, že v tyto strany
jako poustevník jsem rozbil stany;
přeji si, by žulové ty krový
světu tajily můj pobyt nový.

Jen ty budeš vědět o mém bytě;
potajmu, ať nikdo neuzří tě,
přiď sem někdy, dones skývu chleba
a co k živobytí nutně třeba.
Shledej provaz, spust mne po něm dolů,
mysle při tom živou na mrtvolu.“ (Pokr.)

Sv. patriarcha Benedikt.

O světlo! . . .

Napsala Marja Česka-Maczynska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Nad zemí spočívalo mrtvé ticho
parného dne; žhavý dech větru
z pouště vanoucího jako by mocnou
dlaní zdávil všeliký život, kvítí po-
chýlilo povadlé kališky, pošlutělé listy
nehybně povislo.

Vzduch jen se tetelí slunečným žářem,
jako by záplavou roztaveného zlata,
a obloha divná, potuchlá v tonině,
jako by vybledlá, zdá se k zemi splý-
vati, by ji v smrtelném stisku zdrtila.
Je dušno, krev líně v žilách koluje,

údy těžknou. V tmavé komnatě na nízkém loži hovějí si Herodiada, obnažené lokty bezvládně spustila, přivřela víčka, po broskvové pleti líč hraji stíny dlouhých řas, jako reflexy roztrpětaných křidel motýlích.

Ticho, rozlenivěné, . . . nuda.

Odměně, jednostejně jenom šumí vějíře z pavích per, jimiž povívají ruce zpolo nahých, spocených, nehybně na bobku sedících nevolnic. Pověvy vánku sesouvají blankytné gázy s ramen Herodiadiných, rozčechrávají svévolně kadeře černých vlasů, spadajících z pod zlaté obrůčky až k oblakům hrubého, ostře narysovaného obočí.

Ve vázách vadnou nachové růže a šíří v místnosti omamnou, smyslnou vůni.

Náhle zapadla do ticha komnaty píseň, drala se odkudsi z hloubky, přidušená vzdáleností, ale každé její slovo bylo slyšet výrazně, prosebný tón hlasu zněl cize a divně v tom příbytku krásy a hříchu.

Herodiada se vztyčila, posadila se, široko vytřeštěné, hluboké oči upřela v šero komnaty a s jejích purpurových, lehce pootevřených rtů splynulo: „Jan . . .“

A z podzemí nesl se mladý, silný hlas:

Jako prahne jelen po bystřinách,
tak dychtí duše moje po tobě, Bože.
Žizní duše má po Bohu silném, živém.
Kdy přijdu, abych se ukázal před
Boží tváří?

Slzy mé jsou mi pokrmem ve dne v noci,
neboť mi den jak den říkají: „Kde
jest Bůh tvůj?“

Na to vzpomínám a to si ze srdce
vylévám,
kterak jsem putovával na místo stánku
podivu hodného, Božího domu,
s jástem,

s chvalozpěvy za slavnostních zvuků.
Proč jsi zarmoucená dneska, duše moje,
a proč nyní znepokojuješ mně?

Doufej v Boha, neb ještě mu děkovat
budu,
že je mou spásou a mým Bohem.¹⁾

Hlas tichem jakoby mohutněl, rval se k nebes výšinám mladý, silný nadějný, chvillemi radostný, z toho zase nesmírně tesklivý, žaloval svoje touhy a boly milému Bohu.

Duše má ve mně se rmoutí i vzpomínám
tebe,

— — — — —
Vlna tvá s hukotem padajíc na vlnu volá,
všecky tvé vlny a proudy valí se
přeše mne.

Ve dne rozdává Bůh svou milost
i v noci;

(proto) si modlitbu zpívám k živému
Bohu.

Říkám mu: „Ty jsi můj ochránce,
proč jsi mne zapomněl?“

Proč smutně chodit mám, když mne
nepřítel skličuje?“

Herodiada vstala, protáhla se jako ke skoku hotující se pantera, z vázy vedle ložce vyňala dvě purpurové růže, proklouzla tíše kobercem vystlanou komnatou, mramorovou chodbou, objal ji sad a plamenný dech poledního větru, . . . postála, naklonila se do předu, naslouchala . . .

Ujmi se mne, Bože, a dopomoz mi
ku právu proti lidu nesvatému;
od lidí zlovolných a lstivých mne
vysvoboď!

Neb tys, Bože, síla má!

Herodiada usmála se ironicky koutky úst, přistoupila k mřížce nízko ve zdi umístěné a zadívala se do vnitř. V polomraku vězení uhlídala tmavou, o zeď opřenou hlavu, ruce hnědé na kolenách sepjaté a černé, široce zavřené zornice, upřené k nebi s výrazem veliké touhy. Neviděl ji, . . . třebas její oči, . . . chladné oči tygřice pohledem ho zrovna hltaly. Nejednou už tak na něho hleděla neviděná, a tehda peklo v ni běsnilo.

Prosmykla se popínavými růžemi, po zdívu se pnoucími a slunečním úpalem uvadlými, sestoupila na tmavé, točité schody, ovanul ji těžký puch

¹⁾ Žalm 41. a 42.

plísň, vlhkost a chlad přeběhly jí zamrazením po holých ramenech a loktech.

Na kamenné lavici v tmavé chodbě seděl žoldněř, jedl, ulamoval z chleba, který v ruce držel, velikánské kusy, kladl na ně vazkavé, bílé plátky cibulové a strkal je v otevřená ústa jako v otvor ničivého stroje. Tak byl do jídla zabrán, že shlédl štihlou, do blankytného flóru zahalenou postavu ženskou teprve tehda, kdy ukázavši na železné dveře pravila mu velitelsky a pohrdavě: „Otevři!“ . . .

Poznal ji, . . . chléb vypadl mu ze silné ruky, namahavě polkl nedožvýkaný kus, hledal klíče a nalézti jich nemohl, neboť černě, ponuré, velitelské oči vpíjely se v něho pohledem a přiváděly ho z rovnováhy.

Posléze otočily se těžké dveře v železných závěrech s pronikavě ostrým skřípotem a opět se zavřely . . . Herodiada vešla, a vlhký žalární hrob vstoupily s ní život, opojná vůně květů, palčivý dech země.

Jan vzhledl k ní nepovstáv, jeho podlouhlá, vězením a postem přihrotilá tvář byla klidná, lhostejná a chladná, jenom obočí se svrátilo a ústa zaševelila nevyslovenou otázkou. Od té chvíle, co jí pod chrámovými zděmi řekl slova pravdy, už se s ní nesetkal, tož teď oči jeho se ptaly: „Co chceš? proč přicházíš? Zda jsi přišla, ženo, hříchu svého litovat?“

A žena stála opřená o železné dveře, spuštěné řasy pomžíkávaly, zakrývající výraz očí, prsty o dlouhých pěstěných nehtech prstěny se blyštící trhaly plátky z purpurových růží, až náhle její ústa vlhká pozachvěla se šepetem tak plamenným jako závan z pouště: „Jene! . . .“

A z pod řas vyšlehl k němu pohled nad slova výmluvnější.

Pohrdlivě pohnuly se rty mladého muže, odvrátil hlavy, obojetnými byly mu ty oči stějně tehda, kdy si krve jeho žádala, jako teď, kdy se z nich linul prosebný lásky šepot. Jan měl dojem, jakoby cos ošklivého a odporného na něho z jejího tichého,

vášnivého hlasu lezlo, . . . i zachvěl se hnusem a . . . opovržlivostí k ní.

„Jene! . . . Herodes dávno již by ti byl dal svobodu, kdyby ne mne . . . , Praha jsem viděti tě v ckovech, ty divoký, pustinný lve, bych tě zkrotila nebo zahubila. Praha jsem a toužila viděti tě u svých nohou, . . . bych ti dala svobodu, . . . svobodu, . . . rozumíš?“

„Netoužím po ní z tvých rukou.

„Štěstí . . .“

„Co ty víš o štěstí, Herodiado?“

„Lásku . . .“

„Pouze jedna láska je člověku zdrojem štěstí — Bůh!“

Chladná a vážná slova jeho schladila žhavý šepot jejích rozevřených rtů; její bílé ruce obemkly křečovitě růže, mnuly je, rvaly, ani nepozorovala, že se jí ostré trny do dlaní zarýly a že z nich krev tryská . . .

„A přece, Jene, přišla jsem ti nabídnout svou lásku a svobodu . . .“ vyjekla po chvíli dutě, „nebo svou nenávist a — smrt . . .“ Přišla jsem tě vysvobodit nebo zničit, . . . slyšíš?

Vstal vysoký, statný a opíraje se rukou o zarezavělou mříž mluvil zvolna: „Láska taková, jaká je tvoje, Herodiado, přináší opravdovou smrt, neboť smrti duše je — hřích, . . . kdežto tělesná smrt přinese mi nový život, neboť není v tvé ni v lidské moci zabít ve mně to, co z ducha jest.“

„Blázne!“ zaduněl zlověstně její divý, ostrý, výzývavý smích mezi stěnami žalárními a ještě jednou přešel u vábný ton vrkající holubice.

A tu střetly se její svítící oči s jeho surově pohrdavými a — pohasly. Hodila pomačkané růže na vyšlapané dlaždice podlahy a z hrudi vydral se jí supavě svištivý, zlověstný sykot: „Umřeš . . .“

„Jestliže tak předurčil Pán, . . . tož stane se jeho vůle,“ odvětil klidně.

„Umřeš . . . přísahám ti a tvou hrdou, zakrvavenou hlavu pod nohy si hodím.“

„Když z lidského těla duše vyjde, jest ono jenom mrtvá podoba, Herodiado.“

„Když ti život vezmu, tedy ti vlastně svobodu vrátím, . . . co, proroku?“

„Lidské duši svobodu vrací v hodině smrti Bůh. On mně ji vrátí, ne ty, neb On rozhoduje o konci člověka.“

„Nuže, těš se, . . . budeš za nedlouho . . . svobodný . . .“

A z mramorové bledé tváře hleděly

na něho černé mstivé oči, . . . kdyby tak pohledem usmrtiti možná bylo! . . . Zachechtaly se dveře v rezavých závěsech, v tiché, vlhké kobce osaměl Jan, opřel hlavu o zeď a patře do dálky zpíval: „Jako prahne jelen po bystřinách — — —“

* * * (Pokrač.)

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro. — (Pokračování z roč. 55.)

8. Každý věk měl své hrdiny a čím více některý z nich vytrpěl, tím statečněji čelil obtížím.

9. Vždyť i bezbožní musejí trpěti ve své zlosti, a ty bys nechtěl trpěti pro spravedlnost?

10. Bezbožní namáhají se a oběti přinášejí pro škodu bližních a ty bys nechtěl nic trpěti pro jejich dobro?

11. Kdybys uvážil, kolik se napravují slunové nepravosti a apoštolové klamu, jistě bys se jinak chápal práce.

12. Styď se, že's dosud ani tolik netrpěl pro církev mou, kolik v boji s církví bylo snášeti mnohemu z jeho nešťastných nepřátel.

13. Zastyď se, že přede mnou i před světem ukazuješ se někdy zbabělejší, než ti, kteří z bázně opustili cestu ctnosti.

14. Vyjděte dcery sionské a užíte divnou podívanou: Vizte křesťana živého mým tělem, jenž se méně čile chápe dobrého než milovníci nepravosti se chápou zlého.

15. Pojďte, hříšníci, a vizte křesťana, jenž jest bojácnější než zbožný.

16. Neslyšíš písně Církve oslavující statečnost panen a triumfy mučedníkův?

17. Máš uši a neslyšíš; oči máš otevřeny a nevidíš. Ztvrdlo tvé srdce!

18. K harbě tvoji mohl bych ti ukázati srdce dítěte, nepoddajné jako křišťál.

19. Ustaň naříkati nad tím, co trpíš v tomto životě. Zdá-li se ti, že's již

mnoho snášel pro mne, rozvaž, kolik hříchův jsi se dopustil v mých očích.

20. Jak dovedeš dosti činiti za své nedbalosti, ne-li tím, že pracuješ a trpíš pro mou slávu?

21. Věrný můj učeník nemyslí na to, kolik trpí, ale pro koho a za jakou věc trpí.

22. Jak poznáš, máš-li pravou lásku a jak dojdeš k pravé svobodě, nečiníš-li nic pro povýšení mého lidu a nic netrpíš-li pro veřejnou čest mého jména?

23. Kde nepanuje Duch můj, tam pokrok vede k smrti.

24. Kdo nežije v mé milosti, nalezne neštěstí v pomíjejícím úspěchu.

25. Jenom v mém jménu získává se věčná blaženost a jisté štěstí časné.

26. Šfasteň jsi, věnuješ-li se tomu, bys šířil slávu tak velikého jména! Staneš se chloubou svého národa a dobrodincem své vlasti.

27. Kolik bys dovedl učiniti pro mou věc, kdybys měl svatou žádost po utrpení a zapření!

28. Pravdivý milovník nenaříká na obtíže práce, ale spíše na to, že málo má trpěti.

29. Je-li tvůj duch tak slabý, pohleď na mou milost ve všem tak působivou.

30. Pohleď na můj život plný bolesti a strastí a snadnými se ti objeví největší oběti.

31. Nesluší se, abys něco vytrpěl pro jméno mé, když já tolik pře-trpěl

jsem pro tvé časné i věčné blaho?

32. Nemiluj hříchu a nebudeš se báti smrti.

33. Nehledej rozkoší smyslných, a nebudeš se báti utopení.

34. Nemiluj zahálky a nebudeš se báti práce.

35. Hledáš-li pravdu, hle, máš ji před očima: Pracuj a trp za sebe i za jiné.

36. Chceš-li něco užitečného udělati aneb vykonati něco slavného, a nemáš-li vřelé touhy po protivenstvích, toť marný klam, a nikoli upřímná vůle, abys mi sloužil.

37. V tom, co se týká mé služby a slávy mé Círke, potřebu nemalé odvahy a velkomyslnosti, jest totéž znamením ctnosti neupadnouti v bázeň a v nechuf proti hromadícím se obtížím.

38. Ukaž se mužem plným křesťanské statečnosti; z úst lva řvoucího dobuď sladkého medu.

39. Cestou křížovou do nebe ti třeba jíti, ale já jsem ji osladil sladkostí Svých útěch.

XX. O zpytování svědomí, jež Mistr můj mi doporučuje.

1. Synu! vydej počet z života svého, neboť souditi tě budu této chvíle.

2. Vydej mi počet z toho, co činiš, zkoumej sebe; klad si otázky a dávej odpovědi.

3. Zdali mnoho konám pro Krista, pro Církev jeho, pro své bližní?

4. Zdali duch Kristův oživuje i proniká mé záležitosti a podniky?

5. Snažím se poznati své povinnosti a práva, abych věděl, co mohu a mám činiti pro Církev a vlast?

6. Řídím se v činnosti posledními pokyny svaté Stolice?

7. Užívám svého vlivu a svých styků, abych vešel do duší a vedl je k Bohu?

8. Neoddávám se přeludům aneb neupadám v hnusný pessimismus?

9. Zůstávám v záměrech a plánech svých člověkem praktickým, a neochám se ve vítězstvích vymyšlených a předsevzetích fantastických?

10. Svítí mé činnosti ideál ctnosti a všeobecného dobra, aneb marná sláva a sebeláska?

11. Snažím se využítkovati pokud možno nynější stav věcí a chvilkové podmínky?

12. Umím používatí všech prostředků slušných a dovolených dobrému občanu země?

13. Umím užívatí takových způsobů činnosti jako reklama, organizace, propaganda?

14. Snažím se povzbudití slabé, nečinné, znechucené, aby se chopili práce vytrvalé?

15. Vydej mi počet, synu, neboť budu tě souditi ze skutkův i úmyslů!

16. Snažím se, abych uměl působiti a dobře plniti svoje povinnosti?

17. Přemáhá mne pocit stísněnosti, když se mi nedaří vše podle mých námah a prací?

18. Neseslabují mne pochvaly a nezadržuji na cestě vítězství?

19. Neustávám v práci a námaze pro obtíže a protivenství, aneb z obavy křiků lidských?

20. Umím používatí zkušenosti a čerpati poučení ze svých chyb a omylův?

21. Rozvažuji o dílech a činnosti velkých mistrů, abych v nich nalezl nadšení a pokyny pro své vzdělání?

22. Zkoumám taktiku a úmysly bezbožných, abych se učil od nich způsobu činnosti a ve válce s nimi marně nestřílel?

23. Chtěje býti opatrným, nebývám příliš povolný a slabý, aneb naopak, chtěje býti příliš podnikavý, plný iniciativy a odvahy, neupadám do neopatrnosti?

24. Vydej mi počet, synu, z toho, co činiš, i z toho, co zanedbáváš, neboť tě budu souditi z hříchů opomenutí i nedokonalostí.

25. Jsem přístupný i vlídný, zvláště k chudým a dělníkům?

26. Jsem tolik upřímný, abych si dovedl raziti cestu a druhy získati?

27. Umím probudití a získati sympatie lidu a překonati vlastní přirozený odpor?

28. Umím rozdělit práci a užívati pomoci těch, kteří mohou býti užiteční?

29. Vážím si podrobnosti, které mohou vyrovnati obtíže a přidati působnosti mým podnikům?

30. Pracuji rozumně a vytrvale, bych vyhnul se aneb překonal obtíže?

31. Nemiluji lesku a vyniknutí, nedávám se vésti osobními ohledy urážejícími aneb žárlivými?

32. Snažím se zažehnati spory i mimo různosti náhledů sjednocovati lidi k práci společné?

33. Předvídám opatrně obtíže každé věci a zkoumám podmínky jejího zduaru?

34. Umím se připraviti na to, jak pravděpodobně se utváří poměry, abych sil marně neplýtvai?

35. Ku předu, synu, chceš-li býti užitečným a dojíti polepšení!

36. Snažím se v táboře dobrých mírniti různé náhledy a zdůrazňovati společné stanovisko a tak docíliti svornou činnost?

37. Jsem činným členem praktické, silně spojené a rozumně vedené organizace, založené k práci za účely opravdu a skutečně důležitými.

38. Jaká protivenství aneb různosti náhledů mohou přemoci aneb roztrhat aneb působivosti zbaviti onu jednotu, kterou založil Ježíš Kristus mezi svými členy?

39. Jaké ohledy zemské a časné mohou mne odtrhnouti od lásky Kristovy a od práce pro Církev jeho?

40. Mám se skutečně za posledního ze sluhů Božích, jenž nejvíce potře-

buje řízenu býti Církví a jenž má vykonati práce nejtrudnější pro Boha a lidi?

41. Ó, sluho lenivý a neužitečný!

XXI. Musím býti velmi pokorný, abych zapěl Kristu píseň chvály.

1. Máš býti velmi zbožný a hluboce pokorný, chceš-li zpívat v duchu žalm života a pravdy:

2. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou pravdivé skutky naše činy naší moudrosti.

3. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou spravedlivé a svaté skutky naše činy naší spravedlnosti.

4. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou opatrné skutky naše díla naší opatrnosti.

5. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou statečné skutky naše skutky naší statečnosti.

6. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou užitečné skutky naše činy naší vytrvalosti.

7. Chvalme pokorní Boha pokorných, a budou trvalá díla naše díla naší naděje.

8. Chvalme pokorní Boha pokorných a budou plodné činy naše činy katolické působnosti.

9. Chvalme pokorní Boha pokorných a budou odměněny skutky naše jako skutky lásky k bližnímu.

10. Chvalme pokorní Boha pokorných, jako On jest veleben ve své slávě po všechny věky věkův. Amen.

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

Že pobožnost k Srdci Páně je dílo Boží, o tom svědčí dále způsob, jakým se rozšiřovala, její boje, její rozvoj i vítězství. Dosvědčuje to trojí znamení, jímž se vyznačují všechny skutky a všechna díla Boží: nástroj, který si Bůh vyvolil, je šám v sobě nepatrný, slabý

a k dosažení účelu nevhodný i nezpůsobilý; z malých a nepatrných začátků rozvinula se pobožnost — podobna jsouc v tom zrnu hořčičnému — neobyčejně a rozšířila se, provázena jsouc požehnáním shůry, po celém světě; po dlouhém, urputném boji, v němž se často zdálo,

že podlehe, dobyla skvělého a slavného vítězství a všechny útoky přemocných nepřátel podporovaly jen její vzrůst, přispěly jen k jejímu rozmachu, rozšíření a rozvoji.

Jest zajisté podivuhodné a nápadné, že si Pán Ježíš pro zjevení a zavedení pobožnosti naší vyvolil právě řeholi Salesiánek. Proč neurčil k úkolu a poslání tomu vznešenému některý ze starých, slavných a o křesťanství velezasloužilých řádů, vyznamenávajících se četnými světci a učiteli? Proč nevyhlédl si k tomu sv. Františka, Dominika, Bonaventuru nebo Bernarda, Gertrudu, Kateřinu Sienskou nebo Teresii, právě to divy svých století, kteří byli taktéž více nebo méně zasvěceni do tajemství Srdce Páně a jichž pero i rty oplývaly sladkostí pobožnosti k němu? Proč vyhlédl si právě Benjamína, kongregaci Navštívení, nemladší z řeholí? A když se mu již právě v ní zalíbilo, proč nevyznamenal posláním oním zakladatele její sv. Františka Sal. nebo sv. Františka de Chantal? Proč právě neznámou sestru Markétu Marii Alacoque? Proč právě klášter v Paray-le Monialu, městečku nevelkém a neznámém, stal se svědkem památných zjevení jejích a nikoli některý z pěti pařížských klášterů téže řehole, které navštěvovali králové i královny a které se těšili z jejich přízně?

Sestra Markéta v Paray nevyznačovala se ničím neobyčejným; až na obzvláštní sebranost myslí a lásku k modlitbě nebylo na ní nic nápadného; nečinila zázraků jako někteří jiní velcí svatí; nepřekročila prahu klášterního, nestýkala se s mocnými tohoto světa. Ve stínu svatostánku se ukrývala, před ním nejraději prodlévala a tam ji též Spasitel vyvolil za nástroj při zvěstování posledního pokusu lásky své žádaje od ní zároveň oběti a různé kříže. Snažila se věrně a svědomitě uvést ve známost pobožnost ji zjevenou, ale nedosáhla mnoho; snaha její nebyla korunována za jejího života okázalým výsledkem: pobožnost pronikla do několika klášterů

Salesiánek, P. Klaudius de la Colombière zanesl ji i do Anglie, v Paray zbudována kaple a zasvěcena božskému Srdci. To však bylo téměř vše, co za života dokázala a čeho se dožila. Po smrti její se však pobožnost utěšeně rozmáhala za neustálého boje, který vyličen v části III. a IV., a rozšířila se po celém světě tak, že pobožnosti dnešní doby, jakoby znamením doby na obloze tohoto století.

Kdo tyto okolnosti pozorně sleduje, nemůže zapřít: Toť způsob, znak božský! To učinil, zde působil sám Bůh! I tu třeba říci se sv. Pavlem: „Co pošetilé jest ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil moudré, a co slabé jest ve světě, to vyvolil si Bůh, aby zahanbil silné, a co neurozené jest ve světě a opovržené a čeho není, to vyvolil Bůh.“¹⁾

A pohlédneme-li poněkud blíže na šířitele a horlitele pobožnosti i její nepřátele, přesvědčíme se opět a musíme doznati, že je skutečně dílo Boží.

Pro pobožnost byl předně lid křesťanský, který ji vždy a všude rád vítal, ji se uchopil, k ní přilnul a ji se zálibou a radostí konal. V krátké poměrně době zapustila v jeho srdci kořeny; tolik bratrů b. Srdce Páně bylo zřízeno; lid horlivě užíval všech prostředků duchovních, jimiž pobožnost vládne. Nic nedovedlo zadržeti jejího rozvoje a rozmachu, tím méně ji zničit; nedovedli toho ani jansenisté, ani zednáři, ani krvavá revoluce, která vše katolické bořila a ničila, zanechávajíc za sebou jen hořící trosky a prolitou krv nevinných obětí. Pobožnost naše i růženec jí odolaly a přetrvaly její hrůzy i spousty. Křesťanský lid prostým ale zdravým rozumem svým dobře vycítil, správně pochopil a poznal, že kdo skutečně věří v Syna Božího, v jeho nesmírnou lásku, milosrdenství a vykoupení, musí věřit i v božské jeho Srdce, je uctívati, účty i pobožnosti k němu zjevené si vážit.

(Pokrač.)

¹⁾ 1. Korint. 1. 27—28.

Benedikt XV. papež a nejvyšší hlava církve sv. zemřel 22. ledna 1922.

Opustil své stádce dobrý pastýř, papež míru, povolán byv po krátké nemoci od Pána Boha, aby přijal za své ctnosti a šlechetné skutky odplatou věčnou, slávu nebeskou. Co dobrého v Pánu zesnulý papež vykonal pro zjednání míru mezi válči-

mátkou jest a zůstane přídavek u pre-faci při zádušní mši sv. Zní takto: V pravdě důstojno jest a spravedливо, slušno a spasitelno Tobě, svatý Hospodine, Otče všemohoucí, Bože věčný, díky vzdávati skrze Krista Pána našeho.

Nově zvolený papež Pius XI.

cími státy, pro válečné zajatce, pro opuštěné vdovy a sirotky, pro hladové děti, co rozdál na umírnění bdy po válce, ví celý svět, ale nejlépe Bůh sám! Ztratili jsme dobrého otce, laskavého pastýře všech věrných oveček, papeže míru, jehož se bohužel nedočkal. Byl ctěn a vážen ode všech téměř panovníků světa, nevyjímaje ani jinověrců a pohanů. Nejkrásnější pa-

„Neboť v něm zazářila nám naděje blaženého vzkříšení: abychom měli útěchu v příslibení budoucí nesmrtnosti; když nás zkormucuje neodolatelná smrt. Vždyť věrným Tvým, Hospodine, smrt jest jen proměnou života, ne jeho zánikem; rozpadává se sice útulekездеjšího přebývání, ale v nebesích získáváme příbytek věčný.“ Proto s anděly a archanděly, trůny

a mocnostmi, s celým vojem zástupů
nebeských hymnus chvály Tvé Ti
přejeme, volající bez ustání: Svatý,
svatý, svatý Pán Bůh zástupů!

Po úmrtí papeže Benedikta XV.
sešli se kardinálové k volbě nového
papeže. Dne 6. února byl zvolen

papežem kardinal Achilleus Ratti,
který přijal z piety k papežům Piu IX.
a Piu X. jméno Pius XI.!

Hospodine, zachovej ho a obživuj
ho a blahoslaveného učiníš ho na zemi
a nevydávej ho do vůle nepřátel
jeho.

Marie Tesařova:

PO SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Dík vroucí, Hosti duše,
Ti vzdávám dnes,
ve blahé lásky tuše
v mém srdci ples.

Po noci temné chvíli
svít slunce vzplál
a Ty's, můj Bože milý,
mi Sebe dal.

Co Tvá mi láska skýtá
zde ve stánku,
tak blaží, jak když svítá
zář červánku.

V mé duši s Tebou nebe
a jarý ples,
když v srdci svém mám Tebe,
prýč prchá děs.

Mé díky přijmi vřelé,
můj Ježíši,
v Tebe štěstí celé,
ráj nejvyšší.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maximilian Weinberger. — Indické črty P. Th. Dieckmanna.

V poslední hodinu.

Následující povídka pochází z pera
misijní sestry Lucie, z řádu sv. Do-
minika, která téměř dvacet let mezi
Kaffry v jižní Africe v misijním klášteře
Oakfordu působila.

Dobrý, starý Umgičva — tak piše —
stal se nám, ač pohan, milým přítelem.
Sestry a děti na odlehlé stanici Ge-
nazzano, která osaměle na pobřeží
Indického oceánu leží, si jej oblíbily
a to tím více, ježto často celé týhodny

minuly, aniž byly nějakého bělocha
spatřily. Jeho chatrč nebyla daleko
od našeho domu a tak jednoho dne
osmělil se nás prosit o nějakou práci.
Nemohu tvrdit, že by jeho první pří-
chod na misijní stanici byl vzbudil
v nás důvěru. Jeho vzezření nebylo
moc lákavé a povzbuzující. A ten jeho
oděv! Okolo kyčlí měl zavěšenou
krátkou zástěru; to bylo všecko. Ale
v Africe se na takové zevnější věci
nehledí a že jsme právě potřebovaly
nutné drvoštěpa, vzaly jsme ho do
služby.

Casem stal se Umgičva i spolehlivým poslem a byl nám i při domácí práci vydatně nápomocen. Rozumí se, že bylo také naší snahou, učiniti z něho slušného člověka. Avšak ačkoli byl jinak dobromyslný, dovedly jsme to pouze tak daleko, že svou zástěru zaměnili za košili. Více nechtěl přese všechno domlouvání vzíti na sebe. Kazajku, kterou jsme mu pořídily, ponechal si pro deštivé a chladné dny. Obléci také kalhoty nechtěl za žádnou cenu. Teprve později oblékal je, když jako posel měl konati delší cestu. Když byl na př. poslán do městečka dvě hodiny vzdalého, nesměl se tam ovšem ukázati v rouchu Adamově — tu ani košile nestačila, — ale musil chtět nechtět vhoupnouti do kalhot. Toho vyžadovala už při nejmenším jeho hodnost úřední!

Než jednou přece uznal nešťastné kalhoty za hodny, aby se v nich objevil, ačkoli jeho úřad jako našeho posla toho nevyžadoval! Bylo to u příležitosti velké a důležité události rodinné. Jeho žena totiž, dobromyslná to osoba, dala se s nejstarším synem vyučovati ve víře křesťanské a byla po náležité přípravě pokřtěna. Umgičva byl dalek toho, aby ji v tom bránil, naopak objevil se k našemu velkému úžasu v den křtu své ženy a svého syna v misijní kapli ve svých kalhotách: Rozumí se, že jsme se ho ptaly, zda by nechtěl příkladu své ženy a svého syna následovati? Ale Umgičva byl na rozpácích. Proti křtu samému neměl ničeho, ale nelíbilo se mu, že se má učit katechismu a mimo to i jiné oběti přinést, toho neb onoho zlovyku se odříci: A přece byl už čas, aby jednou šel do sebe, neboť byl mnohem starší nežli jeho žena. Die našeho výpočtu byl vysoko přes šedesát. Pravím „podle našeho výpočtu“, neboť Kaffr sám nezná roku svého narození a tím méně dne a měsíce, kdy se narodil. Pamatuje si a počítá jen velké zjevy přírodní nebo jinak důležité události, které v dobu jeho narození spadají.

Tak sloužil nám Umgičva mnoho

let věrně a poctivě. Najednou však přišla zpráva: Umgičva je těžce nemocen. Přiblížil se jeho konec. Na smrtelném lůžku ošetřovala jej sestra Raimunda, která poslední události před jeho smrtí takto líčí:

Ku přání jeho ženy Lie, — to bylo její křesťanské jméno — přišla jsem, abych jejimu muži v těžké nemoci byla nápomocna. Vstoupila jsem do jeho chatrče, ale tam ho nebylo. Vyšedši ven slyšela jsem v blízkém křoví hluboký hlas a šla po hlase. Tam ležel těžce nemocný Umgičva na rohožce na zemi. Patrně potěšen mou návštěvou snažil se mi svůj stav vyličit, mohl však jen málo mluvit. Viděla jsem hned, že stav jeho povážlivý, a měla jsem na zřeteli více zdraví jeho duše nežli těla. O uzdravení těla namáhali se ostatně seč byli kouzelníci pohanští, ale nadarmo. Jala jsem se mu ihned vysvětlovati hlavní pravdy naší sv. víry, které mu ostatně nebyly docela neznámy. Poslouchal pozorně a brzy prosil, aby byl pokřtěn. Odložila jsem tento posvátný úkon až na příští den, abych jej zevrubněji ještě o svátosti sv. křtu poučila.

K večeru téhož dne přišel k nám znenadání náš misionář z Valkfordu. Vypravovala jsem mu ihned o našem nemocném a prosila jej, aby ho navštívil. Misionář shledal stav nemocného skutečně velmi vážným a hned jej pokřtil. Byl svrchovaný čas. Téhož dne, právě když slunce zašlo a plný měsíc na východě vycházel, vypustil ducha. Umřel klidně. Blážílo jej vědomí, že všechny jeho ditky jsou už dávno pokřtěny a v dobrých rukou, na blízku dobrých sester.

Mé poslání nebylo však ještě u konce. Misionář zatím zase odešel a zvěčnělému Umgičvovi bylo třeba vystrojiti křesťanský pohřeb. Sehnala jsem několik starých prken a stolař právě na misií pracující sbil je na slušnou rakev. Na novém misijním hřbitově, kde už několik čerstvých rovů se zelenalo, byl vykopán nový hrob. Po těchto jednoduchých při-

pravách byl pohřeb. Pohřební průvod byl krátký.

Místo kněze zastupovala jsem já ještě s jednou sestrou. Pohřbu zúčastnili se též známi pohané, ale k nějakým pohanským zvykům pohřebním nedošlo. Bez kadidla a pohřební promluvy bylo tělo uloženo do lůna země, když jsem byla nejprve hrob a potom rakev pokropila svícenou vodou, hodila vdova pěknou kyticí z květin naší klášterní zahrady do hrobu.

Různé zprávy.

Karel Havlíček Borovský — ministrantem. „Nové illustrované noviny“ z 9. dubna 1921 přináší obrázek oltáře v kapli fary borovské, kde často Havlíček přísluhoval a ministroval při obřadech církevních svému příteli — faráři Brůžkovi. Též z jiných episod z jeho života je zcela zřejmo, že Havlíček byl daleko blíže nám než oněch, kteří si dnes jeho hesla přivlastňují a farizejsky hlásí se za české vlastence. Ci myslíte, že by některý z těch ctitelů Havlíčkových byl by dnes ochoten římskému knězi ministrovat?

Kam až sahá protikatolická anti-patie. „Občanské noviny“ z 2. května 1921 píší: Z informovaného místa se nám sděluje, že předsedkyně Čsl. červ. kříže dr. A. Masaryková učinila v Ženevě návrh, aby Čsl. červ. kříž byl povoleno změnití svůj název na „Cervený kalich“, ženevské ústředí tento návrh zamítlo.

Statečná venkovanka. V které si vsi v Německu porodila jedna venkovanka dítě; když odnesli dítě ke křtu a matka zůstala sama doma, vstoupil do světnice maskovaný zloděj a žádal peníze. Žena mu řekla, kde jsou a mezitím vytáhla z pod hlavy revolver a střelila po něm. Zloděj byl

To byl Umgičva. Takových příkladů, kdy milost Boží na srdce člověka byt i v poslední chvíli působí, je zde v Africe mnoho. Kéž odpočívá v pokoji a přimlouvá se u trůnu Božího za tak mnohé své černé soukmenovce, kteří ve své pohanské tvrdostnosti obrácení až na poslední okamžik odkládají a tak se vydávají v nebezpečství, že jejich hodina smrti nebude pro ně hodinou blaženého odchodu z tohoto života do života věčného.

mužem porodní babičky, která nesla dítě ke křtu.

Holandsko a katol. misie Zvláštní obětavosti a láskou k misiím vynikají katolíci v Holandsku. Země čítá pouze 2 miliony katol. obyvatel a přece bylo statisticky dokázáno, že koncem minulého roku vyslalo Holandsko celkem 2808 misionářů. Připadá tedy asi na 1000 obyvatel katolických jeden misionář.

Dar papežův hladovějícím Rusku. Papež Benedikt XV. daroval v září 1921 hladovějícím v Rusku 1 milion lir (asi 4 mil. Kč). Polovice daru dána byla k rukám Nansenovi a druhá polovice Mezinárodní unii pro pomoc ruským dětem.

Mučedníků z oblasti Spojených států, kteří položili život za katolickou víru, napočítal P. Hollweck, kněz diecése St. Louis, 108, a to: 6 kněží světských, 68 františkánů, 24 jezuitů, 5 rekolektů a 2 dominikány.

Exercicie sv. Ignáce z Loyoly vzaty byly ve Stavanger, městě švédském (má mnoho katolických památek) za podklad duchovních cvičení pro 24 protestantských pastorů. Zachovávalo mlčení a vše dle vzoru katolického. Kolik jest v tom potěšujícího pro nás katolíky!

Díkůvzdání.

Z farnosti valčské. Vzdávám tímto upřímně díky božskému Srdci Páně a Matce Boží za uzdravení z těžké nemoci.

Čtenářka „Školy Božského Srdce Páně“.

Z Prusinovic. Vzdávám vroucně díky božskému Srdci Pána Ježíše, Marii Panně a svatému Josefu za ukrácení trápení v těžké nemoci dítěte.

Odběratelka časopisu.
K. A.

(Zasláno.)

Nový oltářní obraz „B. Srdce Páně“, originál akad. malíře Jos. Hybše, 104×80 cm. prodá se pod cenou ve prospěch katol. tiskového fondu. — Umělecké reprodukce obrazů „Vera Ikon“ a „Porta coeli“ pro katol.

dům a školu, originály téhož círk. umělce 50×33 cm., oba za cenu 20 K. — Atelier „Rozhledů v umění církevním“ (akad. malíř Jos. Hybš), Praha-Vinohrady, Krameriova 10.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětují Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahosladené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětují za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za rozkvět lidových misii, a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce; oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Podporovati missie.

Úmysl v dubnu 1922: Eucharistické schůze.

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Duchovní správa lidu. (Hlavní úmysl.) — Lilie sv. Josefa. (Báseň.) — Šimon z Cyreny. — Trnová koruna — Buď pozdravena. (Báseň.) — Matka. — Bl. Anna Maria Taigi. — Svatý Benedikt. (Báseň.) — O světlo! . . . — Katolík skutkem. — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Benedikt XV papež a nejvyšší hlava církve sv. zemřel 22. ledna 1922. — Po sv. přijímání. (Báseň.) — Obrázky z katolických misii. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

RO Č. LVI.

BRNO, 1. DUBEN 1922.

ČÍSLO 4.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Schůze eucharistické.

(Hlavní úmysl.)

Ve vkusně vyzdobeném chrámu Páně, jenž svým pološerem na člověka v modlitbu pohříženého, klanějícího se božskému Spasiteli, tak mocně působí, klečí skupina pobožného lidu před svatostánkem, přednášejíc prosby své Tomu, jenž pravil: „Pojďte ke mně všichni, kteří obtíženi jste, a já občerstvím vás.“ Před svatostánkem hledají tedy pobožní tito lidé duše své uklidnění, odvahy a vzletu. Zatím co jiní zástupové věřících bojují za vlast a víru, za církev a náboženství, klečí tu četný zástup před Nejsvětějším, patří očima víry v zanicení a hluboké pokoře na nepatrné způsoby nejsv. Svátosti a vyprošují sobě i ostatním pozhánání a zdaru. Takovéto skupiny nábožných ctitelů Pána Ježíše svátostného jsou nejlepší přípravou na sjezd eucharistický, který se má konati letos v měsíci květnu ve staroslavném městě Římě. Jest to myšlenka zemřelého papeže Benedikta XV., jenž také tento hlavní úmysl vyvolil a pozhánil. Poslední eucharistický sjezd byl r. 1914 v Lurdech, kde byli též i naši poutníci přítomní. O sjezdu tom vydal krásný spis dp. K. Kolísek, voj. superior v Praze. K takovému sjezdu světovému nutno se připravovati. Bratrstva

věčného se klanění nejsv. Svátosti, členové Apoštolátu modlitby mají šířit úctu a lásku ke Spasiteli svátostnému, aby sami sebe i jiné roznítili k účasti na této vznešené pobožnosti a na světovém sjezdu. Toho se nemůže každý zúčastnit pro velkou vzdálenost a pro veliké výlohy s cestou spojené; ale mohou se konati doma menší sjezdy adorátorů nejsv. Svátosti a schůze a pobožnosti, v nichž se pojednává o víře, účtě a lásce k Pánu Ježíši ve Svátosti oltářní přítomnému. Proč by se nemohli sdružit mužové a jinoši ve skupinách ke klanění se Spasiteli našemu v nejsv. Svátosti? Proč by nemohly se sdružit dívky k tomu účelu, aby navštěvovaly Pána, který je tak miluje a k sobě volá: „Nechte maličkých přijít ke mně!“ Co by to bylo sv. přijímání, jak mnoho zadostučinění Pánu Ježíši učiněných urážek! V jednom městě v Belgii sdružilo se v domě duchovních cvičení 40.000 mužů, z nichž 30.000 chodí každého měsíce ke stolu Páně. V Kanadě v Americe sdruženo bylo r. 1911 na 80.000 osob v bratrstvu nejsv. Srdce Páně, z nichž mnoho tisíc přichází často i denně ke sv. přijímání. Aby se tak u nás stalo,

třeba je poučovat lid o nejsv. Svátosti a rozniť v srdcích oheň lásky ke Spasiteli svátostnému. A proto modleme se netoliko o zdar sjezdu

eucharistického v Římě, nýbrž také o rozšíření pobožnosti eucharistické u nás na zdar jednotlivých schůzí za tím účelem konaných.

Marie Tesařova:

RANNÍ POZDRAV MARIÍ.

Dennice má krásná,
Jitřenko Ty spasná,
pozdravena buď
v ranním čase, zase
záříš dítku v jase,
plašíš tiseň, rmut.

V této ranní chvíli
Tvůj zjev hledám bílý,
Matko Maria,
rač mne v plášť svůj skrýti,
Tvoje jméno vryti
v chladná ústa má

Ochrannou mne stráží
vediž k nebes hrázi
po ten dnešní den,
uč mne žiti v ctnosti,
chraniž vši mne zlosti,
mirniž bolu sten.

Rodičko Ty čistá,
prosiž za mne Krista,
svou by milost dal,
vše, co duši škodí,
ke zlému co svodí,
péče Tvoje vzdal.

Hledíž na mne sladce,
když k Tobě co k Matce
v ranní spěje čas,
mocnou rukou svoji
ochraňuj mne v boji
a veď v slávy jas.

Nepřátelé pokoje.

Úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Boží Hod velikonoční! vzpomínáme, že náš milý Spasitel Ježíš Kristus vstal z mrtvých z vlastní síly, jako vítěz nad smrtí a nad ďáblem. Vstav z mrtvých, prodlel božský Vykupitel zde na světě, mezi svými, pouze čtyřicet dní, pak vstoupil na nebesa. V této době čtyřiceti dnů zjevil se častokráte svým apoštolům a učeníkům. O jednom takovém zje-

vení vypravuje Písmo svaté takto: Božský Mistr přišel ke svým. Věčná moudrost, Ježíš Kristus nevěděl a neznal výbornějšího, důmyslnějšího pozdravu, než že je pozdravil slovy: „P o k o j V á m“. Přál jim pokoj; Ježíš měl tedy pokoj za věc tak důležitou, tolik významnou, že jiného přání pro své milé neměl, než aby byli zúčastněni pokoje. Že pokoj sku-

tečně něco tak důležitého jest, poznáme ještě z následující vzpomínky. O Božím hode v á n o ě n í m připomínáme si věčně památnou událost, kterak zjevili se andělové pastýřům, kteří pásli v oné teplé noci svá stáda na luzích betlémských a když přijavše oznámení radostné události, že se narodilo v jejich chlévě božské dítě, Ježíš, pospíchali plni radosti do osady betlémské, tu zajisté z nařízení Božího prozpěvovali andělé, pějíce a užívajíce slov, jež zněla: „Sláva na vysostech Bohu a na z e m í p o k o j l i d e m d o b r é v ů l e.“ Luk. 2, 14.

Není větší blaženosti v životě nás lidí nad pokoj, který máme ve svém nitru, majíce č i s t ě s v ě d o m í. Není většího neklidu, není větší bída, jako uhostil-li se v nitru lidském nepokoj, činí-li svědomí výčitky. Kdož by nevzpomínal sobě na případy, které slyšel anebo kterých byl svědkem. Zločinec, který spáchal nějaký zločin, nemohl vydržeti výčitek svědomí a třeba i po letech se dostavil k soudu, udal na sebe, co kdysi spáchal; přiznal se, že nemohl vydržeti pro trápení, která mu působilo svědomí.

Protože jest tedy pokoj v životě nás lidí něčím tak důležitým, má mnoho nepřátel. Jsou jimi lidé, bída, nouze, nemoce všeho druhu, jest jím sám zlý duch, ďábel. Chceme uvažovati, zda tyto nepřátelé mohou nás připraviti o pokoj? Mohou tak učiniti na nějaký kratší čas, ale nemohou nás na vždy zbaviti pokoje; to může způsobiti pouze jediný hřích.

Nepřátelé pokoje.

I. L i d ě. Největší myslitelé, největší učenci namáhali se vystihnouti povahu lidskou, ale přišli k úsudku, že mnohý člověk i když stopujeme jeho činnost, po celý jeho život zůstane nevyzpytatelnou hádankou. Jistý básník píše: (Hladký v básni „Weltenmorgen“ II. vyd. str. 15): „Člověk! Jaká nevyzpytatelná hádanka, tak nepatrný, co do hmoty (z níž pozůstává) tak

těžký a přece tak vznešený!“ Kolik neštěstí, kolik útrap způsobil svým spolubližním na příklad pouze jediný úd těla lidského, j a z y k, pomluvami, na cti utrhaním, lži, sváděním a jiným způsobem! Ano, zlý člověk může způsobiti v nitru našem velký nepokoj, ale, máme-li při tom čisté svědomí, nic nezmůže, leda že nás pomátl na nějakou delší či kratší dobu, ale brzy se vzpamatujeme a z neklidných staneme se zase klidnými; nepokoj pominul, v srdce naše zavítá opět pokoj.

Vzpomeňme si na nesčetné množství svatých mučovníků, kterým chtěli ukrutní lidé ze srdce vyrvat klid, pokoj, který měli; mučili je někdy způsobem tak hrozným, že při pouhém čtení jejich muk trneme úzkostí a plní podivu tážeme se, kterak to vše vydrželi? Připamatujme si spolupatrona naší země moravské, blahoslaveného Jana S a r k a n d r a, který byl farářem v Holešově a byl usmrčen v Olomouci roku 1620 dne 17. března ve věku 43 let. Stavové moravští byli tehdy v nepřátelství se zákonitou vrchností, císařem a králem Ferdinandem II., brojili proti němu, protože se stavěl proti tehdy mocně se šířícímu protestantismu. Jan Sankander byl na pouti v polské zemi u Matky Boží čenstochovské a tu měli ho v podezření, že z návodu svého přítele, Popela z Lobkovic, jehož byl také zpovědníkem, vyjednával s králem polským o pomoc králi Ferdinandovi a tím se stal zrádcem své vlasti. Byl zajat, krutě mučen a hlavně chtěli na něm mukami vyvědět, z čeho se zpovídal Lobkovic, zda jednal z jeho návodu. Měl údy svého těla tak zmrzačeny, že nemohl obracet listů ve svém breviři, který se modlil až do posledního vydechnutí. Tu dle výpovědi hodnověrných svědků nemoha použiti rukou, učinil tak jazykem, obrací je jím listy v modlitebni knize. Ejhle, žádná zloba lidská nemohla vyrvat mučovníku, krájanu a spolupatronovi našemu Janu Sankandrovi pokoje, který měl v duši své.

2. Útrapy všeho druhu. Bidu, nouzi všeho druhu, hlad poznali jsme v nedávných tolik pohnutých časech všichni dobře z vlastní zkušenosti. Sami řekneme: nemohou zbavit člověka pokoje, který má ve svém nitru, snad na čas ho zaplaší, ale trvale nikdy. Všichni řídíme se ve svých útrapách heslem zbožného starozákonního trpitele Joba, který ve svých trampotách se těšival slovy: „Hospodin dal, Hospodin vzal: jakž se Hospodinu líbilo, tak se stalo: buď jméno Hospodinovo požehnáno.“ Job 1, 21. Toto Jobovo heslo přijímáme vděčně za své.

Snad zbaví člověka klidu a pokoje nemoc, hlavně trvá-li delší dobu? Když se mluví o útrapách nemoci a býváme napomináni, že si v ní máme trpělivě počínati, tu uvádí se obyčejně za příklad svatá Lidvína, která ležela na lůžku celých třicet osm let a snášela vše s myslí klidnou a pokojnou. Nemoc nevyrvala ji ze srdce klidu a pokoje. Ale tato světice žila na rozhraní věku čtrnáctého a patnáctého, zemřela totiž roku 1433 v Holandsku. Není však potřeba zabíhati tak daleko do šedé dávné doby, vizme příklad z nedávných dnů.

Dne 16. října 1915 zemřela v Mnichově šlechtná a zbožná paní jménem Emilie Giehrlová, ve věku 78 let a z nich ztrávila 52 v lůžku, jako těžce nemocná. Byla dcerou tehdejšího ministra financí a provdala se za soudního úředníka. Ale byla sotva tři leta vdána, když při čištění bytu před velikonoce na Bolestný Pátek, chtějíc oprášiti záclony v okně, vstoupila na malý řebřík; řebřík uklouzl, spadla s něho a pak churavěla hůř a hůř až ulehla a až do smrti z lůžka nepovstala. Když ovdověla, když ji rodiče zemřeli, majíc nepatrné výslužné, byla nucena sama se živiti, což činila spisovatelstvím. Byla vzorem trpělivosti; ač měla hrozně bolesti v hlavě, v mšle, kříží a jiné, často mívala návštěvy, lidé přicházeli k ní, aby viděli ten div světa a tu, když ji vyprávěli o svých

malých nehodách, naslouchávala se srdečnou účastí a o svých trampotách nikdy nemluvila, leč, když se jí někdo ptal. Psávala ponejvíce v noci bez světla, vynalezši sobě zvláštní způsob psaní pomocí jakési sítě z praviček; byla velmi dobročinnou a lidé nazývali ji svatou trpitelkou; ba mnozí mají za to, že není daleká doba, kdy bude povýšena k počtě oltáře. Nuže ani 52 let trvající nemoc nepřipravila tuto šlechtnou paní o klid a pokoj duše!

Ba zloba lidská tak dalece pokročila, že nezastaví se ani u toho nejdůležitějšího okamžiku, u smrti, i té chce použiti, aby bližního připravila o pokoj. Byly kdysi a kdesi doby, že státní úřady doporučily, že by mohl povstati nedostatek dřeva, že tedy lidi nutno pochovávatí zašité do pytle a aby i mrtvolý brzy přinesly užitek, poručilo se, posypati je vápnem. Když rozkazy tyto vyšly, brojili proti nim věřící, hlavně kněží. Kdesi byl staříčkový farář, který, jak se říká, stál již nad hrobem. Tehdy byli všemocní páni direktoři na panstvích. Tam, kde působil tento staříčkový kněz, panoval a vládl jako paša zlý direktor, nepřítel farářův a veřejně se chlubil, že se rozkaz vládní provede na jeho nezáviděném nepříteli, na faráři, který beztoho brzy umře. Aby faráře pozlobil, doporučil hudbu na Boží Hod Velikonoční. Jak tehdy poměry dovozovaly, šel farář do hospody, zakazoval muziku, při čemž se direktor tak rozzlobil, že ho ranila mrtvice a zemřel. Byl dle rozkazu vlády pochován v pytlí a do jeho hrobu naházeno vápno. Vládní rozkaz vzbudil však neobyčejně velké nepokoje a byl brzy odvolán. Na onom panství byl jediný direktor takto pochován. Čtěl tedy připraviti svého nepřítelce o pokoj, ale vyplnilo se na něm známé přísloví: „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá“.

Ba ani sám náš největší nepřítel, ďábel, který dle svědectví svatého Pisma „obchází jako lev řvoucí, hledaje, koho by pohltil“ 1. Petr. 5, 8,

nezbaví nás klidu, pokoje, jest-li neposlechneme jeho vyzvání a odepřeme poslouchati ho. Znepokojí nás snad na chvíli, ale vyrvati nám pokoj nemůže.

Jediným nepřitelem pokoje a klidu duševního jest hřích, ten jediný působí nám znepokojení, kterého se zbavíme, až jsme očistili své svědomí platnou svatou zpovědí. Mluví tedy pravdu náš katechismus, když dí: „Jediným a pravým zlem jest hřích“.

Ano jako jest jedním dobrem na světě ctnost, jest jedním zlem hřích, což učili již dávno před Kristem mudrci, a čemuž my bohužel někdy věnujeme příliš malou pozornost.

Po svém zmrtvýchvstání dlel rozmilý Ježíš čtyřicet dní na světě mezi

svými. Jednou, když se jim zjevil, neměl, nemohl lepšího přání a pozdravu přednésti, než že jim přál „pokoj“. Má pokoj mnoho nepřátel, ale mnoho nezmohou, jediným nepřitelem pokoje jest hřích. Chceme si tedy uminiti, že se budeme každého i sebe menšího hříchu varovati.

Ale na něco nikdy nezapomínejme: Bůh jest pánem srdcí všech nás. Kterási velká, svatá duše napomínávala: Přičiňme se a učinme tu „trošku“, kterou můžeme a seč stačí naše síly, ale pak prosme Pána, aby zase on učinil „to mnoho“, jež může; pak, když bude naše srdce čisto, když nebude poskvrněno žádným hříchem, budeme mít i' zde na světě klid, pokoj a po smrti popřeje nám Bůh pokoj věčný. Amen.

O světlo! . . .

Napsala Marja Česka-Maczynska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

„Blahoslavení jste vy chudí, neboť vaše jest království Boží.

Blahoslavení, kteří nyní lačníte, neboť budete nasyceni.

Blahoslavení, kteří nyní pláčete, neboť budete se smáti.

Blahoslavení budete, když lidé budou vás nenáviděti a vás vyobcují a potupí a jméno vaše jako špatné vyvrhnou pro Syna člověka. Radujte se v ten den a veselte se, neboť aj, odplata vaše hojná v nebesích; vždyť takéž činívali prorokům otcové jejich.“

„Taktéž činívali . . .“

U vlhké kobce vězení zvučel pacholetci hlas Samuela, opakujícího slova Ježíše z Nazaretu, jako slunná píseň života a krásna. Jan přimhouřil oči, sepal tvrdé ruce, na snědou jeho tvář vyběhl úsměv hluboké radosti. Když Samuel vykládal, zdálo se mu, že aj! i on je tam — mezi zástupy lidu — na smavém břehu tiberiadského jezera, . . . zdálo se mu, že vidí hru rozšeptaných vln, temné cy-

přiše, zlaté olivy v tůni i stříbřité vrby a že křepívá vůně vod, květů, mladé zeleni v rozevřené nozdry mu bije . . . A tam na lodi rysuje se jasně silhueta Páně, prostorou zvoni silný hlas a každé slovo . . . zjevení!

A aj, už neví, zda to Samuel mluví či onen světlý zjev, snující se před očima jeho duše, skýtá mu doplnění slyšeného, nese pokoj a moc, i vy-
nimaje ze srdce nevoli a pohrdání, vlévá mu v ně litost a odpuštění.

„Miluj bližního svého a v nenávisti měj nepřitele svého, . . . ale já vám pravím: Milujte nepřátele své, dobrořečte těm, kteří vám zlořečí, dobře číňte těm, kteří vás nenávidí, a modlete se za ty, kteří vám utrhaří a pronásledují vás, abyste byli synové Otce vašeho, který jest v nebesích. On velí slunci vzházeti na dobré i zlé, On dešť sesílá spravedlivým i nespravedlivým.“

„On musí růsti, já pak se menšiti, neboť jsem byl Jeho předchůdcem, . . .

dělníkem upravujícím pole pro setí,“ chvělo se v duši Janově jako šťastný, doplňující akord té písně velké lásky, jež kolem něho se rozvíjela . . . Tak prostě, tak jasně vytyčovala slova Ježíše z Nazaretu životní povinnost člověku: „Nesudte, a nebudete souzeni; netepejte, a nebudete tepáni; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Všecko, co chcete, aby vám lidé činili, i vy činite jim . . ., neboť v tom jádro zákona a proroků.“

„Ó Pane! Pane! Pane můj!“ lkalo v duši Janově, neboť aj! náhle padlo světlo do temnot tajemství Pisma, hle, náhle rozevřely se před ním neznámé hlubiny . . ., viděl před sebou zjev Boha, budoucího jedinou bezměrnou láskou a jeho rozteskněná duše letěla k Němu.

Chlapecký hlas Samuelův se přerušoval a vězením rozhostilo se ticho, Jan pak, otvíraje teď své přívětivé a jako nebe tiché oči, tázal se: „A co ještě, synu? . . . mluv, je mi, jako kdybych po dlouhém žíznění přilnul ústy svými k oživujícímu prameni!“

„Mistře, viděli jsme, jak slepým vracel zrak, jak nemocné, dlouholetou nemocí stížené, jedinkým slovem uzdravoval, . . . jak mrtvé k životu zase budil.“

Rozzářené oči Janovy zavlhly slzami.

„Tedy všichni za Ním jdou, . . . všichni bez výjimky, . . . vidí, Samueli? Jak jsem si přál, jak jsem nejednou snil, jdou za Ním davy lidí, a jeho slova padají v půdu dobrou a přinášejí užitek . . . Pane! Pane můj! kéž bych to mohl jednou, jen na okamžik uvidět!“

Chlapci obličej Samuelův se zakabonil, pobledl, když tiše zašeptal: „Ne, . . . ne všichni, . . . mistře!“

„Nerozumím . . . Co chceš říci tím, ne všichni, Samueli?“

„Všichni nejdou za Ním.“

„Proč?“

Na okamžik bylo ticho, a učeník náhle smekl se k nohám Janovým a ukrýváje tvář v kůži velbloudí, již jeho bedra byla přepásána, lkal tiše.

„Co je ti, . . . synu můj?“

„Mistře, . . . moc je . . . moc je takých, kteří Mu nemohou porozumět, a mezi těmi, co dosud uvěřiti nemohli, . . . jsme i my, . . . tvoji, Jene, učenici!“

„I vy?“! . . .“

Náplň bolesti chvěla se v tom výkřiku . . .

I to ještě . . . !

Což nebyl hořký kalich dost plný?

Odhrnul třesoucí se rukou s čela spoustu černých vlasů a ptal se přísně jako soudce: „Proč? Což nepovídal jsem opětě vám: — Jděte za Ním!? Což jsem se nestaral být oním pojitkem mezi Ním a vámi? Což nebyl vlastně celý život můj připravováním Mu cesty?“

Nejasná, lkáním ztlumená ozvala se otázka: „Že . . . Jemu?“

„Proč pochybuješ?“

Učeník mlčel, dlouhé prsty Janovy vryly se mu v rameno, až bolno bylo.

„Proč pochybuješ, . . . mluv!“

„Proč? . . . Mistře, neboť může-li On jedinkým slovem od prahu hrobového života vraceti, má-li takovou moc a sílu, . . . tedy proč . . . proč . . .“

„Co?“

„Proč nechává tě hynouti v tomto žaláři, proč tě nevysvobodí?! Kdo Mu lépe slouží, než Ty? Kdo zasluhuje Jeho pomoci, ne-li ty? Škoda,“ končil, „že On . . . není tím, kterému jsi ty cestu připravoval a razil!“

Pádná ruka Janova spočinula mírně na hochově hlavě, hlas pak jeho zněl měkce a smutně: „Blázinku! toliko to tě omlouvá, . . . že's nevěděl, co činiš.“

„Ne já jeden, . . . všichni tak smýšlíme, mistře! . . . a proto dosud stáli jsme vždy na straně farizeů proti Ježíši z Nazaretu. . . . neb nemůže býti tím, jehož jsi ty předcházal, . . . to není On, . . . ne On . . . přese všecko! On by ti vrátil volnost, On by tě nestrpěl v Herodově vězení, On by tě . . . zázračně uvolnil.“

V žaláři nastalo ticho . . . Posléze pozdvihl Samuel hlavu a pohleděl Janovi ve tvář, . . . po zasluhách

lících kanuly mu slzy, taková bolest drásala mu srdce, přitulil žhavé pysky k hubené ruce učitelově: „Mistře!...“

„O, Samueli, ... vy proti Kristu... vy!“ Umlkl, neboť nedostávalo se mu hlasu, zabořil obličej do dlaní a silnými rameny otřásalo štkání.

„Mistře!...“

„Poslyš, Samueli, uznáváte přece, že má velikou moc, že v Něm čistý a silný duch, jakého v lidech nebylo a není?“

„To Mu nikdo upíratí nemůže...“

„A kdyby On vám řekl, že jest tím, jehož příští jsem ohlašoval, ... uvěřili byste Jeho slovu?“

„Kdyby řekl, že jest tím, jehož jsi předcházal, ... ale ... ne ... ne ... toho On neřekne!“

„Řekne.“

Jan chvilku mlčel, žalární mříži vkradl se sluneční paprsek a padl krvavým purpurem na jeho skloněnou hlavu.

„Poslyš, Samueli!... Životní pout je pouze zkušebním kamenem pro ducha; v utrpení najde člověk spíše cestu k svému Stvořiteli, nežli v radosti, považ to a pochopíš, proč Kristus řekl: „Blahoslavení, kteří protivnosti trpí pro spravedlnost, neboť jejich jest království nebeské“. Uvaž

to a porozumíš, Samueli, proč mne Kristus nevyprostil a ... nevyprostil.“

Černé oči Janovy, patřící do dálky, pohasly; zdálo se mu, že vlhkosti blyštící se zdi náhle ztemněly, barvu změnily, že na jejím popraskaném povrchu snuje se jakási divná vidina ... nejasná ... čehosi dalekého ...

Nebe olověné, ... přervané oslnujícím hadem blesku, ... hora, ... zná ji odkudsi, viděl ji kdysi ... ah tak! tam z pozadí vystupují hradby ... Jerusaleme ... a hora ... hora popravná ... Co si se tam vlní — jak obrovská vlna květů, ... ale ne, toť lidské hlavy, ... šumící, rozvášněný dav lidu ... a dále?

Napíná zraky, ponad davy tyčí se tři kříže ... Pane můj! Pane!

Ó, toho strachu, plížícho se mu žilami do srdce, ó, toho úleku!

A náhle s toho prostředního kříže...

Sen-li to či skutečnost, ... může-li to mítí takový konec? Ó, Jahve! Tvůj Syn ... Tvůj Syn ... Tvůj Syn ... Tvůj dokonce Syn!

Ne, ne ... to nemůže být ... Což tak hluboko klesl lid israelský? ... A přece se mu zdá, že to mladé, obnažené tělo viděl už ve vodách jordaných, ... srdce v něm třeští, ... bolem puká ... (Pokrač.)

Marie Tesařova:

DUŠE — POLE.

Tak jako rolník sdělá ornou půdu a zasévá v ní zrnko obilné,
ty lítostí své duše rozbij hrudu
a nech v ní skanout rose chladivé.

Sám nebes Hospodář tu duši tobě svěřil,
bys vzdělal si ji v čarokrásný sad.
On krví koupil ji, tak cenu její měřil
a v krutých mukách umřel za ni rád.

Nuž vzdělávej ji, napni všechny síly,
Bůh přispěje ti svojí milostí,
a po práci i odpočinek milý
těž tobě kyne s nebes výsosti.

Kněz dobrý pastýř.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Jak krásně nám líčí dobrého pastýře milý náš Spasitel! Dobrý pastýř miluje své ovce, je o ně starostliv, vodí je na dobrou pastvu, vrhá se v nebezpečí a nastavuje svůj život, když se jedná o to, aby byly zachráněny před loupežníkem, ať už je to člověk nebo zvíře.

Tím dobrým pastýřem je Ježíš sám. Jako dobrý pastýř byl již ve Starém zákoně předpověděn. „Tak praví Hospodin Bůh,“ čteme u Ezechiele, „já chci býti záchrancem svého stáda, já sám chci se obhlédnouti po svých ovcích a je navštívit, já je chci pásti na horách israelských. A chci nad nimi jednoho pastýře ustanovit, jenž by je pásal a smlouvu pokoje s nimi uzavřít a jim žehnati. Co ztraceno, chci hledati, co zahnáno, zpět přivést, co polámáno, zavázati, a co slabo, upevniti.“

Předobrazem byl dobrý pastýř Abelem, jenž byl též pastýřem; Jakobem, jenž svému příbuznému 20 let ovce pečlivě pásal a při tom hlad a žízeň, horko a zimu snášel a tak mnoho nocí probděl, Mojžíšem, jenž ovce Jethrovy pásal 40 let; Davidem, jenž ovce svého otce proti lvům a medvědům statečně bránil.

Tak věrně a pečlivě opatroval Ježíš ovce svého Otce, bránil proti ďáblu a život svůj za ně položil. Ovce mi Pána Boha jsme my. „My jsme jeho lid a ovce pastvy jeho“, volá žalmista. Svatý Petr nazývá Ježíše pastýřem duší našich. „Zemřel dobrý pastýř, jenž život svůj položil za ovce své“, modlí se církev na Velký pátek. Jako dobrý pastýř je již v katakombách vyobrazěn; nejstarší obrazy Krista Pána znázorňují ho jako dobrého pastýře.

Je-li Ježíš Kristus dobrým pastýřem, máme býti my dobrými ovčáky a my, jemu oddanými a věrnými, poslušnými a tichými a trpělivými jako beránek. Nechť se nikdo z nás ne-

ztratí, nikdo ovčince Kristova neopustí. Tak jako je ovce člověku užitečnou, sama však nečiní žádných nároků, tak bychom měli i my ne na sebe, ale na druhé pamatovati, svým spolubližním býti k prospěchu, jim každým způsobem pomáhati, neboť v tom pozůstává praktické křesťanství. Ve Starém zákoně se ovce obětovaly; tak my máme sebe sami za živou obět Bohu přináseti, z lásky k němu rádi to neb ono obětovati, abychom jeho čest a slávu rozmnožili a mnoho ovci do ovčince jeho přivedli.

Náš dobrý pastýř sedí teď na pravici Boha Otce všemohoucího. Zde na zemi pozůstavil zástupce, jenž na jeho místě ovce pásti má. To byl svatý Petr. „Šimone, synu Jonášův, miluješ mne?“ Když byl Petr tvrdil, Ježíš sám prý nejlépe ví, že jej miluje, řekl božský Mistr: „Pas beránky mé!“ A ještě jednou mu řekl: „Pas beránky mé!“ A po třetí, když byl Petr svoje trojí zapření trojnásobným tvrzením, že jej miluje, napravil, přikázal mu Ježíš: „Pas ovce mé!“ Beránci jsou křesťané laici, ovce jsou kněží. Obojí má Petr vztí pod svou ochranu, on má býti vrchním pastýřem. K tomu patří velká láska ke Kristu. Tu Petr ukázal, an život svůj za Pána položil. Napřed spravoval církev ze sídla svého Antiochie, velkého města v Asii; na památku toho slavíme 22. února nastolení sv. Petra v Antiochii. Tam však nezůstal, nýbrž odebral se do Říma, středu tehdejšího světa, a tam zůstal až do své smrti; na to nás pamatuje 18. ledna svátek nastolení sv. Petra v Římě.

Hodnost vrchního pastýře církve dědí biskup římský neboli papež. V Římě je apoštolská stolice, nejvyšší úřad v církvi, vrchnopastýřská moc a vláda. O jak trvanlivou je ta papežská stolice! Cisařské a královské trůny se sřítily, papežský trůn pře-

trval všecky. Žádné protivenství, žádné rozštěpení se, žádný odboj, žádné pronásledování mu neuškodily, brány pekelné ho nepřemohou.

Hodnost papeže a otce křesťanství je vysoká, je však také i těžká. Je zajiště bременem velkým. Tři sta mi-

lionů ovec má vrchní pastýř v Římě k opatrování. U l e h č e m e mu toto břímě modlitbou, poslušností, podporou materiální, věrností a oddaností, náboženskou horlivostí; braňme ho, když jej bezbožní lidé napadají v řečích svých. (Pokrač.)

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolm St. P a v l í k.

Poustevník.

Benediktus našel, po čem toužil;
celým srdcem v nový stav se vhroutil
při čemž věrný Roman jemu sloužil —
satan nad tím závistí se soužil.

Aby Kristus byl mu v duchu blíž,
ze dvou větví zrobil sobě kříž;
oltářem mu tvrdá byla žula,
nad níž modrá obloha se dula;
místo svíce v tichém zákmitu
svítily sem hvězdy s blankytu;
chumáč kapradin ten oltář zdobil,
jež Bůh sám si tvůrčí silou zrobil!

Rád, že splnily se jeho tužby,
konal jinoch zde své bohoslužby,
zpíval žalmy, v Písmě svatém četl,
a zas v rozjímání k nebi vzlétl
před trůn Boží, svatou Trojici,
serafin jak láskou plající.

Když se večer do jeskyně snes',
do listí a mechu jinoch kles',
aby posílil se krátkým spánkem.
Vzbuzen ze sna čerstvým ranním vánkem
upřel ihned zraky na oblohu
a den nový obětoval Bohu.

A tak svatě jun den po dni trávil,
s Ježíšem a anděly se bavil,
zatím co mnich Roman z kláštera
chodil k němu z rána, večera,
nose jemu chléb a prostou stravu,
jakž ji někde sehnati byl v stavu.

Benedikt byl vděčen za tu lásku.
Bočník uvázaný na provázku
a s ním zvonek spustil Roman dolů,
zva jej takto k chudobnému stolu.
Zvonku hlas když poustevníček slyšel,
pro svůj denní oběd hned si přišel.
Satan však pln podlé závisti
nad ztracenou pro vždy kořistí,
jež se stala majetkem teď Boha,
mrštiv kamenem, jak jenom moha,
rozbil zvonek nedobrý jak hoch;
tím však nikterak si nepomoh';
neboť ochotný mnich vytrvale
službu konal, nose jídlo dále.

Bolestná lázeň.

Benedikt tři léta poustevníčil,
choutky těla postem mnohým ničil,
krotil nezřízené žádosti,
chtěje slibný květ své mladosti
zachovati sobě bez úhony,
čistý, spanilý a libovonný.
Aby nevinnosti poklad drahý
zachránil, v houšť trnů skočil nahý,
válel se v nich, až mu ze všad z těla
rozohněná krev se jenom lela.
Od té doby, co se koupal v hloži,
bez pokušení spal na svém loži.

Tiše vedl život skrytý v Kristu —
nikdo nepřicházel k tomu místu.
Kdož pak myslil, že tam člověk živý?
Jenom Roman, člověk spolehlivý.

Teď však musil rozloučit se s klidem,
neb Bůh chtěl jej ukázati lidem
jako světlo velké svatosti,
aby svítilo všem k radosti,
jakž i slunce v blahodárném lesku
celé zemi svítí na nebesku.

Nový Habakuk.

O slavné kdys velkonoční době
jakýs kněz si chystal oběd sobě;
a tu, sám se dívě, odkud as,
zaslech' tajemný a vážný hlas:
„Ty si chystáš pokrm na hostinu,
zatím ve skal subijackých klínu
Benedikt, můj sluha, zmírá hladem.“

lhned kněz tam spěchal jedním pádem;
skály cestu jemu zastupují,
bloudí dlouho, posléz v temné sluji
shlédne, jak tam mladý sluha Boží
zbožně klečí mechu na rohoži.

Ach, jak přebídná to k bytu koba!
Věru překvapeni byli oba!

Vzpomeň si, jak Habakuku velí,
Hospodin, by jídlo Danieli
zanes do Babelu, do lví jámy —
sedm jich tam cení hladně tlamy:
tak host příšlý Benedikta zval,
že hod Boží, by s ním obědval.

Dřív než sluha Boží jal se jísti,
musil svaté rozhovory přísti;
žádné jídlo by mu nechutnalo,
pak-li z božných řečí při něm
málo.

Díky vzdavše Bohu za oběd,
každý k domovu své kroky ved.

(Pokrač.)

Matka.

Napsala Marja Česka-Hačzyňská. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Bože jest matkou, . . . každý nerv
v ní chvěje se nepokojem, bolestí,
láskou, steskem . . .

Matkou jest, . . . život by za své
dítě dala . . .

Matkou jest, a přece práva nemá
postaviti se mezi syna a jeho po-
slání, neboť tam v panenském poko-
jiku nazaretském prosila o smilování
Boží ne pro sebe, ale pro veškeré
lidstvo . . . a sklonivši hlavu před
Božím poslem, přijala současně ohlá-
šení nadlidského štěstí a hoře zá-
roveň . . . Věděla, že její Syn proto
sestoupil s nebe, aby bloudícímu lid-
stvu ukázal jasnou cestu, by za jeho
viny sama sebe v obět přinesl, . . .
věděla to a její radost měla vždy
podklad bolu, její bol hraničil se
slastí a rozkoší, chvílemi zdálo se jí,

že nápor protichůdných citů rozpučí
to její ubohé srdce lidské, . . . jehož
čekala nesmírná muka . . .

I teď má radost a bolest.

Hle, půjde za synem, . . . a stále
výrazněji vystupuje z temnot vidina
muk, . . . stále hrozněji vyvstává ne-
návisť, závisť, temnota, . . . a jí jest
na to patřit a mlčky trpět, . . . ba
ani povzdechem postěžovati si nesmí . . .

Aj, já . . . dívka Páně . . . a ne-
znám jiné vůle kromě Tvé . . .

Ale být u něho, jiti ve stopách jeho
ducha, poslouchati jeho slova, sdíleti
se s ním v radosti a žalosti, o jeho
práce a únavy a potom i o jeho
bolesti, . . . k tomu dal jí Bůh právo, . . .
to smí . . .

A vedle ní zvučelo útočné, slzami
prosycené Sařino šeptání. „Marie, . . .

on tě tak miluje, . . . až k němu dojdeš, . . . to jistě za tebou vyjde, . . . půjdeš přece s Judou? . . . Považ, jsme tak bídní . . .“

„Ach, a jak bídní!“ Maria svésila hlavu . . . Hodno-li těm bláznům vykládat? . . . Zda by uvěřili jejímu ujišťování, když neuvěřili jeho slovům a moci, . . . a ostatně proč také? . . . Jejich záměry a úmysly, všechno úsilí, pletichy čímž jsou proti jeho vůli? Tenkou pavučinou, kterou zavanutí větru trhá, . . . vlnou, jež se o úskalí tříští, . . . a tož klidně odpověděla: „Vyříd, Saro, Judovi, že s ním zítra půjdu . . . Jsem matka a místo moje je po boku mého syna . . .“

„Věděla jsem, že budeš rozumná, Marie, . . . netrap se však, . . . rodina neobmyšlí nic zlého, . . . chce jenom Ježíše odvésti od veřejného života, přervatí jeho učitelskou působnost, . . . škodící jemu i nám. Usadí ho mezi námi v Nazaretě, . . .

bude pod Judovým dohledem širočinou vydělávati na vezdejší chléb, pokoj a radost zavítají k vám jako za života Josefova, . . . nic mu tedy od nás nehrozí.“

„Není třeba, Saro, bys mne o tom ubezpečovala; vím, že Ježíšovi nic od vás hroziti nemůže . . .“

„Buď tedy připravena, . . . časně ráno miní se Juda na cestu vybrat . . . Pokoj s tebou.“

„I s tebou!“

Maria hleděla chvíli za otylou postavou Sařinou, domů pospíchající, potom usazené oči rozhledly se dlouhým pohledem po sádku, . . . kvetly v něm poslední růže podzimní . . . Ach, kolikrát po něm chodila s Ježíškem, . . . kolik večerů proseděli ve trojici na prahu toho domku! . . . Zdálo se jí, že z temna vystupuje světlá, štihlá postava a že měkký hlas jí volá: „Matko!“

Syn, . . . její syn! (Pokrač.)

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

K lidu tomu, který si upřímně zamiloval krásnou a jímavou pobožnost k Srdci Spasitelovu, patří též knížata a králové, kteří s lidem v úctě té zavedli a v Římě u náměstka Kristova se zasazovali o zvelebení pobožnosti, již provázely všude blahodárné účinky a požehnání. A věřící lid se svými knížaty v čele, velebíci Srdce Páně v hluboké pokorě a oddanosti i důvěře, podobá se zástupu, jež viděl sv. Jan na ostrově Patmu¹⁾.

Zjev ten, že se katolický lid i mnozí z těch, kdož mu stáli v čele a jemu vládli, postavil za pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně, je důležité a nesmí se podceňovati. I v církvi, jako v každém spolku, vytváří se společný duch, určitý způsob myšlení a smýšlení, jenž vše stejnorodě přijímá, vše pak, co se

mu přičí a jemu odporuje, od sebe odmítá a zavrhuje. Věřící lid křesťanský představuje takové obecné dobré smýšlení a ducha církve, které je v podstatě výsledek a důsledek jejího učení a praxe. A věřící lid záhy poznal, že nová tato pobožnost nikterak neodporuje duchu tomu a proto ji s radostí přijímal a Srdce Páně horlivě začal uctívati.

Výše pak a trůnu božského Srdce blíže viděti ve velikých zástupech různé církevní řády a řehole, které si pobožnosti vážily, ji konaly a rozšiřovaly. Jsou to především všichni velcí zakladatelé řádů, kteří již dávno před zjevením sv. Markéty Alacoque vnikali do tajemství, do svatyně nejsv. Srdce, o němž rádi rozjímali. K nim druží se celé řady a zástupy jich duchovních synů a dcer, kteří se hroužili jako searafové ze Zjevení do tajů Srdce Páně

¹⁾ Zjev. 7, 9 nn.

v zanicení nebo zvěst tuto blahou šířili od konců do konců země.

A katolické kněžstvo s biskupy svými vydává o pobožnosti totéž svědectví. O mnohých z nich byla již v dřívějších částech zmínka. Byli to mužové, kteří se v trudných a těžkých dobách jako železná hradba postavili na obranu církve sv. odhodlání jsouce brániti ji tělem i krví. Patří k nim biskupové všech zemí, kteří se přimlouvali v Římě o slavnostní schválení a o zvelebení pobožnosti této, kteří ji a svátek bož. Srdce doporučili věřícímu lidu, v diecesích je zaváděli a diecese své zasvěcovali Srdci Páně v naději a pevné důvěře v hojný užitek a požehnání, jež plyne a se rozlévá z otevřeného boku Kristova, a jeho Srdce vši chvály a lásky nejhodnějšího. Sem patří i četné synody církevní konané v různých zemích, které se taktéž vřele ujaly pobožnosti a přispěly značnou měrou k jejímu rozkvětu a neobyčejnému rozšíření v minulém století. A tyto biskupové a kněží tvoří zástup mužů slynoucích věhlasem učenosti, svatosti, ano i koruny mučnické. Pro ně nebyla pobožnost hrubě smyslná, a příliš tělesná a nízká,

příliš měkká a citová, ani fantastická. Právě naopak! našli v ní — a duše jim podobné nalézají dosud a naleznou vždy a všude — pravé poklady a nevyčerpatelný zdroj vyšší moudrosti a praktického života, pravé zbožnosti, obětavé lásky k Bohu, církvi a k duším nesmrtelným, hluboký a stálý pramen pravé apoštolské horlivosti, neohroženosti a odvahy snášeti strasti a tíži apoštolského úřadu, obětovati s radostí všechno, i život, za spásu svěřených duší, za práva apoštolské Stolicе. A mezi nimi je zase jeden, který nade všechny vyniká, který je vážnější, vznešenější a slavnější než oni všichni; promluví-li on, umlkají ostatní: jest to papež římský, věrný svědek a bdělý strážce pravdy. A hle! i ten — a téměř všichni od Innocence XII. až po Benedikta XV. — zastává se pobožnosti k nejsv. Srdci Spasitelovu, přeje jí, zvelebují a rozšiřují ji, hlásá ji výmluvně celému světu, a celou církev, celý svět se všemi zeměmi a všemi národy poroučí do ochrany láskyplného Srdce Páně a jemu jej slavným způsobem zasvěcuje.

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misii.

Podává Maximilian Weinberger. — Indické črty P. Th. Dieckmanna.

Betlémská chudoba.

Betlém a chudoba, jsou dva pojmy nerozlučně spolu spojené. Přišlo někdy na svět dítěto za různějších okolností jako Syn Boží, když se stal člověkem? A neméně nerozlučně jsou spojeny chudoba a misie. Misijní stanice bohaté vším potřebným opatřené! Opravdu, toho si nelze ani představit a je pravděpodobno, že by se pravému věrověstoví taková ani nezamlouvala. Bez chudoby mu něco schází a při veškeré chudobě má aspoň blažené vědomí, že mu není lépe, než bylo jeho Pánu a Mistru v Betlémě.

Velkou citelnou chudobu nalezneme zvláště tam, kde o to běží, Spasiteli

světa někde ve tmách pohanského světa zříditi nový Betlém a postaviti nové jesličky. Jak chudobně, jak nuzně to vypadá všude, kde misijní stanice se teprve zakládá, jak podobná je každá taková stanice ve svých počátcích Betlému! Chudoba jeslíček žije v misii dále. Kéž by laskavý čtenář mohl skutečně vstoupiti aspoň jednou do kapličky a do přibýtku některého misionáře v Africe, Indii, Číně nebo Americе. Byla by to pro něho událost, která by mu slzy vynutila a jemu po celý život zůstala nezapomenutelnou.

V listě jednoho misionáře v Africe, a sice v krajině na horním Nilu, čteme

následující popis hrozné bídy jeho dvou spolubratří, Otcův to Srdce Ježíšova:

„Po cestě 21 dní trvající, kterou jsem dílem na voze, dílem pěšky vykonal, přibyl jsem do osady Hondokoro. Jak smutný pohled čekal tam na mne! Oba misionáři byli oděni v čáry, z jejich bot, které jenom provázky se držely pohromadě, vykukovaly prsty. Napolo rozpadlé chatrče byly nízké, úzké a temné; v podlaze se noha propadala. Slovem bída byla tak veliká, že ji nelze ani vyličit. Misionáři si sami vařili, prali a zašivali. Cítil jsem, že se mi krk svírá a sotva jsem se zdržel slzí. Také kostelíček je neobyčejně chud; nedostává se všeho. Jeho délka obnáší sotva šest, jeho šířka sotva tři metry a půl. Není zde ani monstrance ani kaditelnice; lampou na věčné světlo je spodní část rozbité láhve. Jediná mešní kniha je všechna opotřebována, jednotlivé listy vytrženy; tři mešní roucha roztrhána. Pro všech 365 ročních dnů je jediná ročeta atd. O kuchyni nechci vůbec ani mluvit: Anglický protestant, který šel okolo a viděl naši bídu, smíloval se nad námi a poslal nám láhev oleje, několik kilo cukru, kávy a něco pečiva, a protestantský kazatel daroval sám čtyři slepice. Tak velice dojala oba naše nezměrná chudoba . . .“

Podobný obraz svrchované chudoby kreslí jiný misionář z řádu Oblatů ze stanice v ledových krajinách při Severním moři. První své dojmy po svém příchodu líčí takto:

„Tu stál náš domek! Milosrdný Bože! tak jsem si to přece nepředstavoval. Kroutě hlavou překročil jsem prah a tápal jsem za svým představeným opatrně dovnitř, opatrně pravím, aby se snad všechno nad mou hlavou neshroutilo, a svých pět švestek položil jsem na kolísavou lavici. To tedy byl můj nový domov! Nebyl útulný, ale nicméně milý. Vitr má nerušený přístup do všech místností, které jsou malé a nízké a pozůstávají z holých stěn z hlíny. Mrazilo mne

po zádech, když mně můj představený vypravoval, že v zimě vzdor svému tlustému koženému plášti u samých kamen zimou se třásl a jeho prsty tak stuhly, že nemohl psát. Za větrné bouře praská naše bouda ve všech koutech a nebylo by se co diviti, kdyby se shroutila. Naše kaplička, přiléhající k našemu obydlí, v poslední Velkonoci skutečně se sborila. Ostatně z radosti nad mým příchodem byla vystrojena sváteční hostina: chléb, slanina a několik bramborů.

Naše kaple je zrovna tak chudobná jako naše obydlí. V jeskyni Betlémské to asi tak vypadalo jako zde. Několik lavic z desek zhruba otesaných jsou jedinou její ozdobou. Oltářem je stará skříň na šaty, věčné lampy není. Voskové svíce jsou zde velkou vzácností. Našími mešními konvikami jsou bývalé láhvičky na léky a obyčejná vinná láhev stačí, či vlastně musí stačiti pro 60 až 70 mší svatých. Při sv. požehnání žádného kadidla, žádných světél, žádných stkvostných mešních rouch, všechno skrovné a jednoduché, různé a chudobné. A které jsou následky této nevýslovné chudoby? Divoši, které vábí hlavně zevnější okázalé obřady a kteří pro naši chudobu nemají porozumění, obrací se k nám zády anebo chovají se k nám lhotejně. Již dávno slíbil jim misionář lepší kapli, ale podnes nemohl slibu svému dostát. „Ty jsi lhář“, volají na něho, a to misionáře velmi bolí, neboť to je u Indiánů nejtěžším proviněním: slíbiti něco a nesplnit. Divoch nikdy nic neslibuje, a učiní-li přece něco, co vypadá jako slib, nedá se od splnění slibu ničím odvrátiti. Proto je pěkná, prostraná kaple to první, co mítí musíme, abychom na divochy příznivý dojem učinili a tím je pro naši svatou víru získali.“

To je betlémská chudoba! Od té doby, co Bůh sám chud v jeslích ležel, stala se chudoba ctihodnou. Svátý František z Assisi nazýval chudobu svou nevěstou, svou královnou. Chudoba přináší požehnání. Avšak i chudoba musí mít své meze,

jak dva svrchu uvedené listy ukazují. Stává-li se chudoba svrchovanou nouzí a bídou, pak je překážkou, která obrácení pohanů zdržuje. Předpokladem zdařilé práce misijní jest, aby misionář ohledně potravy, oděvu a obydlí měl aspoň to nejnutnější. Jinak vysílí před časem a stává se ku práci neschopným. A toto nejnutnější může mu zjednat i jedině naše almužna.

Zvláštní dar svatební.

Jistý Japonec, který již dávno je křesťanem, vypravoval jednoho dne o neobyčejném daru svatebním, který ho přivedl ke křesťanství.

„Když jsem se,“ vypravoval, „ve svých mladých letech ženil, byl jsem ještě pohanem, a neznal jsem ani jednoho křesťana. Ještě nikdy předtím jsem o křesťanství neslyšel, ani jsem nevěděl, že vůbec křesťanství jest. Ke svatbě dostal jsem, jak to u nás v Japonsku je ve zvyku, četné svatební dary. Jeden z mých známých, jenž dlel v cizině, blahopřál mi písemně a psal mimo jiné: „Bohužel nemohu Vám k této vznešené slavnosti podati nějakého skvostného daru, a přece bych vám rád něco poslal. Našel jsem jednou kdesi modlitbu, která se mi velmi líbí a mne už často potěšila. Nechť jest také Vám k útěše a radosti.“ Potom sdělil se mnou obsah

modlitby. Byl to „Ten ni mashimasu“, t. j. Otčenáš.

Můj přítel nebyl křesťanem, ale pohanem jako já. Zda-li se později stál křesťanem, nevím. Četl jsem slova modlitby, nerozuměl jsem však smyslu, aniž jsem věděl, v kterém náboženství se tato modlitba koná. Přes to jsem psaní uschoval a slova modlitby často četl. Ponenáhlu se mi modlitba zalíbila, ač jsem ji pořád ještě náležitě nerozuměl.

Jednoho dne spatřil jsem u jednoho ze svých přátel, jenž se s křesťany znal, knihu jednající o náboženství. Ze zvědavosti přemítal jsem v knize a hle, našel jsem v ní onu modlitbu a její výklad. Stálo tam mimo jiné, že se modlitba nazývá i „Modlitbou Páně“, ježto Kristus Pán ji modliti se učil atd. Vypůjčil jsem si knihu, abych nejprve modlitbě porozuměl, četl jsem však i jiné věci v ní, které se mi zdály býti jakoby Božím zjevením. Pociťil jsem velkou touhu po křesťanském náboženství a modlil jsem se od té doby často Otčenáš. I moje žena a děti musily se jej naučiti. A když jsme se seznámili s katolickým misionářem, který se též Otčenáš modlil, dali jsme se od něho ve více křesťanské vyučiti a pokřtiti. Otčenáš je od té doby moje oblíbenou modlitbou, ježto mne způsobem tak podivuhodným k pravému náboženství přivedla.“

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

4. První čas po sňatku.

Požadavky domácnosti vzbudily v Anně Marii vážnější myšlenky, ale tím nebyla ještě vyhojena z lásky k marnivosti světské, zdálo se, že její postavení jako mladé paní oživilo její přirozenou náklonnost k zábavě, strojení a slavnostem.

Duše její stála pod vlivem návyklostí, kterou Písmo svaté nazývá „kouzlo nicotnosti“ (Moudr. 4, 12.) a

tak pustila uzdu obraznosti srdci svému.

Taigi jakkoli chudý zjednal dle obyčeje své mladé paní několik pěknějších šatův.

Anna Maria hned se v těchto šatech ukazovala a vystupovala v plném lesku vystrojená. Dominik povoloval v šťastné náladě přáním své mladé ženy. Nadšen blahopřáním svých známých, byl hrdý na to, i chodil na

mista, kde se scházel s rovnými sobě, přijímal nová blahopřání a četl v zra-
cích i slovech lidí těchto, že schva-
lují jeho volbu.

Obyvatelé jižních krajů milují, jak
známo, náruživě veřejné zábavy a di-
vadla. Vidíť stále kvetoucí nivy, slunce
zářící na věčně modrém nebi, noci
nádherné, moře, dýší vonný vzduch;
všecky tyto věci dodávají jejich ob-
raznosti i myslí vzlet, jenž se jeví
v písní a hudbě, nádhře a slavnostech.

Narozená v Sieně, vychovaná v Římě,
byla Anna Marie plnokrevnou Italkou,
celou duší oddaná zábavám, stále se
usmívala, zpívala, žertovala, pečujíc,
by svou mladistvou svěžest ukázala
půvabnou v pěkných šatech. Vzpo-
mínky jí připomínaly nebezpečí, jež
zažila jako děvče, ale nyní majíc
ochrance cítila se v jeho stínu bez-
pečnou. V prostotě srdce nepředvidala
budoucnosti a netušila nesnázi, jež
mohou mít smutné následky pro ženu
jejího stavu.

Spása duše jí málo starostí nadě-
lala, když náboženství a pobožnosti
nějaký čas věnovala, myslela, že vy-
hověla Pánu Bohu a nyní je oprávně-
ná na Něho zapomenouti a se ba-
viti. Tu a tam cítila nepokoj a vý-
čitky svědomí; ale odkopovala je a
uklidňovala svědomí a viru slibem,
že v pozdějším věku se bude obírat
vážnějšími povinnostmi spásy. Již
z čistě lidského stanoviska bylo cho-
vání Anny Marie velmi nerozumno;

neboť s tak skromnými důchody jak
mohla vyhověti tolikerým potřebám,
jež vyvolaly její libůstky sobecké?
Marnivost někdy již zničila domy,
jichž bohatství se zdálo na skále za-
loženo; na pisků stavěné chýže chudých
musí se zbořiti; týden bez práce,
nemoc, neštěstí přivádějí domácnost
dělníků do zoufalého položení. Po
řádek a spořivost jsou pravým bo-
hatstvím rodiny a čistota jediným pře-
pychem dovoleným chudému. Jdouc za
svou náklonností k marnivosti, na-
stoupila Anna Maria cestu bídý a
byla v nebezpečí, že se před její
nohou otevře propast hříchu.

5. Anna Maria obrací se k životu svatému.

Pán Bůh měl jednak na zřeteli tuto
duši, jež se víc a více od něho vzda-
lovala; vyvolilť tuto mladou ženu ku
svě službě, měla býti nástrojem jeho
milosrdenství a spásy. Milost sledo-
vala Annu Marii po cestě jejího svě-
táctví i po hladkých stránkách, kam ji
stáhly klamně radosti tohoto světa.
Často se ozývala v jejím srdci hlasem
povinnosti a svědomí v prázdnotě
i únavě duše jí dala poznati, že život
má výš vzletnouti a lepší úkoly splniti.
Vnitřní boje mezi milostí a přiroze-
ností se přitůžovaly. V této době první
mimořádná milost Boží se dostala této
duši vyvolené i počala tušiti, k čemu
ji určil Pán Bůh ve svých úradcích
nevypytatelných. (Pokrač.)

Různé zprávy.

Osudy klášterů. Ze 113 někdejších
dominikánských klášterů v Německu
jen 27 jich dnes slouží katolické
bohoslužbě. Protestanté osvojili si
21 dominikánský kostel. Ostatní klá-
štery slouží za vyučovací účeliště
včetně universit, knihovny, musea,
koncertní síně a divadla, za budovy
úřední, sirotčince a chudobince, trest-
nice, továrny, hostince a jeden z nich
dokonce za sídlo zednářské lože.

Přeložil celý talmud. Vídeňský
učenec prof. Nivard Schlögl přeložil
do němčiny celý talmud. Trvalo mu
to 30 let. To, co dosud bylo sem
tam jako talmud známo a vydáno,
byly jen skrovné droby a výtahy
z obrovitého díla, jež je snůškou vši
židovské moudrosti zákonů a legend
mnohých a mnohých generací. Nyni
počiná překlad vycházeti v sešitech.
Celé dílo vyjde v době 10 let.

Světový mír má býti předmětem koncilu všech církví, na němž by bral podíl sv. Otec. To jest přáním kazatele anglikánského, které pronesl s kazatelnou, řka: „Neztratíme nic, jestli požádáme papeže svolati koncil, na němž by všechno křesťanstvo uvažovalo o míru světa. Mír jest povinností všeho křesťanstva a má tedy o něm pracovati.“

Heslo Viléma z Pernštejna: „S Římem věřím, s Čechy držím“. O tomto moravském pánovi napsal Palacký: „Byl muž, jemuž rovného hledali bychom marně v dějinách českých a snad i u jiných drahně národův. Co

válečník a hrdina náležel ještě středověku, co veliký spolupřemyslník patřil již věku novému, co výtečná hlava a ušlechtilý charakter všem věkům. Bude moci podobně vysvědčení dáti nezástranný historik „Volné Myšlenky“, „Česko zlo dějské církvi“ a jiným institucím, běžícím ve stádu, jež křičí: „Pryč od Říma“?

Tepelští premonstráti v Bavořích. Řádu praemonstrátů podařilo se opět získati bývalý jeho klášter Speinshart v Bavorsku. Dne 2. října 1921 byl klášter slavnostně převzat za přítomnosti opata Helmera z Teplé.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za zdar eucharistického sjezdu a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se a podporovati eucharistické sjezdy.

Úmysl v květnu 1922: **Útočiště k Marii Panně, Matce milosti.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Schůze eucharistické. (Hlavní úmysl.) — Ranní pozdrav Marii (Báseň.) — Nepřátelé pokoje. — O světlo! . . . — Duše — Pole (Báseň.) — Kněz dobrý pastýř — Svatý Benedikt. (Báseň.) — Matka. — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Obrázky z katolických missií. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. KVĚTEN 1922.

ČÍSLO 5.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Maria, matka milosti, útočiště naše.

(Hlavní úmysl.)

Roku 1921 dne 21. ledna napsal kardinal Vico, prefekt kongregace sv. obřadů kardinalu Mercieru list s tímto asi obsahem: Náš sv. Otec Benedikt XV. velmi mile přijal prosbu Jeho Em. kardinala Merciera a všech biskupů belgických a potvrdil hodinky a mši pro svátek bl. Panny Marie, prostřednice všeliké milosti a ustanovil, aby v diecesích Belgie byl slaven ten den 31. května. Zvolen a požehnán jest také pro měsíc květen za hlavní úmysl, abychom se utíkali v potřebách svých k Marii, matce milosti božské. Marii Pannu proto jmenujeme, Matkou božské milosti, protože ji Bůh již před narozením jejím naplnil mnohými milostmi, ježto ji ustanovil Matkou svého Syna Ježíše Krista. Jestliže král Šalomoun vše bohatství a veškeru nádheru vynaložil na stavbu a výzdobu chrámu v Jerusalemě, zajisté Bůh všemohoucí tím více vynaložil, aby Syn jeho v Marii Panně nabyt přiměřený stánek božské své velebnosti. Byl-li sv. Jan Křtitel posvěcen před svým narozením, protože měl býti předchůdcem Spasitele, tím více musela Maria Panna hned v prvním okamžení života svého býti posvěcena a milostí Boží naplněna, měla býti matkou přecistou samého

Syna Božího. Dobře pravi učený Suarez: Maria dostala v prvním okamžení svého početí více předností a milostí, než všechny duše svatých, ba více než všechny sbory andělů, poněvadž ji Bůh ještě více miloval, než všechny svaté a duchy andělské. A této milosti a svatosti v Marii Panně ustavičně přibývalo, jak dobře o ni platí slova Ducha sv.: „Mnohé dcery shromáždily bohatství, Ty's převýšila všechny. (Přisl. 31, 29). Celý život její byl proniknut svatostí a proto všechny její myšlenky, skutky a hnutí srdce jejího, plného lásky k Bohu byly u Boha záslužny a tím rozmnožena milost Boží v duši její. Pravdu mají sv. Otcové církevní, jmenují-li Marii Pannu mořem milostí, jichž nelze vypočísti. „Ježto jest Maria Panna plná milostí, může jiné k milosti vésti; neboť jest dle sv. Tomáše Akv., nejen pro sebe, nýbrž také pro všechny lidi plna milostí.“ Svati dostali milost, aby působili ku spáse lidí některých, avšak Maria Panna byla takovým způsobem naplněna milostmi, že může působiti ku spáse celého světa, což jí jest po Pánu Ježíši jedině vlastní. Proto ji vzýváme jako útočiště hříšníků, pomocníci křesťanů: proto se modlíváme: Pod

ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko“. Utíkejme se k ní tedy s plnou důvěrou a vzývejme ji, aby nám z plnosti milosti, aspoň částečku nám potřebnou vyprosila u Boha. Kterak Maria Panna vyslyšela a dosud vyslyší ty, kteří s důvěrou v její mocnou přímluvu ji v potřebách svých vzývají, toho důkazem jsou věnované dary ve chrámech mariánských, na místech poutních v naší vlasti a v jiných zemích, jmenovitě v Lurdech. A kolik jest těch, kteří byli vyslyšeni

a toto vyslyšení dali uveřejniti ve „Škole B. S. P.“ ve „Květech Mariánských“, ve „Hlasech Svatohostýnských“, a jiných časopisech náboženských! Proto vkládá sv. Jan Damascenský nejbl. Marii Panně tato slova do úst: „Jsem útočištěm pro všechny, kdo se ke mně utíkají!“ A sv. Efrém volá: „Tys Maria jedinou přímluvkyni hříšníků a těch, kteří vši pomoci zbaveni jsou. Pozdraveno budiž, ty útočiště hříšníků, kde hříšníci ochrany a přijetí nalézají.“

Marie Tesařova:

SVATÁ MARIA

Můj ret si šeptá tiše,
tak dobrou Matku mám,
ta s láskou z nebes výše
se dívá dolů k nám.

Jak dobrá Matka střeží
ten nejistý náš krok
a k pomoci nám běží,
když spatří slzí tok.

Svým okem přelaskavým
vždy patří na mou strast,
když kráčím světem dravým
výš v nebes pravou vlast.

U Boha za nás prosí,
by milostiv nám byl,³
a duši naši nosí,
kde její pravý cíl.

Ó Maria vždy svatá,
jen necpouštěj nás,
Tys na nebesa vzata,
i nás své dítky spas.

Proč jsme stvořeni?

Úvaha. Napsal Ignát Z h á n ě l.

Má se všeobecně za to, že průměrně žije každý člověk pouze 33 let, což odborníci potvrzují. Proto žil prý také náš milý Spasitel zde na světě pouze tuto krátkou dobu 33 let. Jsou ovšem lidé, kteří se dočkají požehnaného věku třeba devadesáti i více let, což jsou však jenom výjimky. Vždyť naopak zase známo nám, že umírá

velmi mnoho dětí, které ani nedosáhly rozumu. Má tedy jistě pro sebe velkou pravděpodobnost tvrzení, že průměrný počet let lidských obnaší pouze 33 let. Písmo svaté píše o letech lidských takto: „Léta naše jako pavučina počtena budou; dnů našich, při některých jest sedmdesát let a jest-li kdo při síle osmdesát“.

Žalm 89, 10. I dle těchto slov jest tedy počet let 70 a 80 něco vzácného a řídkého.

Avšak i kdyby dosáhl někdo let praotce Methusalema, o němž píše Písmo svaté, že zemřel dočkav se 969 let (I. Moj. 5, 27), málo jest, kteří vážně pohlíželi na život a uznávají, že jest nejenom vážný, nýbrž velmi, nadmíru vážný. Kolik lidí je mezi námi, kteří předkládají si otázku a ptají se sami sebe: proč jsem tuto na světě, k čemu stvořil mne Bůh, jaký jest cíl mého žití?

Na tuto otázku podává nám nejlepší, protože nejstručnější odpověď, náš katechismus, v němž čteme: „Bůh stvořil lidi, aby ho poznávali a ctili, jej milovali a jemu sloužili a tak na věky spasení byli.“ Svatý Pavel odpovídá na tutéž otázku s následujícími slovy: „Bůh chce, aby všichni lidé byli spaseni a přišli ku poznání pravdy.“ I. k Tim. 2, 4. Když tedy málokdo obírá se touto otázkou, chceme my se jí obírat i v této chvíli našeho rozjímání. Zarmoutil se jednou milý náš Spasitel, že se ho žádný z apoštolů neotázal: „kam jdeš?“ Jaký jest cíl tvého života čili proč tě stvořil Pán Bůh?

Jsmo stvořeni pro věčnost.

Rozhlédneme-li se kolem sebe, vidíme, že jest nyní všude v přírodě jarní nálada. Těšíme se všichni upřímně, že pominula nepříjemná, nevlídná, všem nemilá zima, že nastal všude nový život. Ale sotva vše rozkvetlo, za nějaký čas vše uzrá, ale pak opět brzy vše zvadne, vše zmizí; sotva se naděje, bude tu opět zima. Vyplňuje se, co krásnými básnickými slovy píše náš Václav Kosmák:

„Což nevíš, že co jarem mládne,
vše v krátké době opět vadne?
Svou touhou spíchej v onen blahý svět,
kde neuvadne jaro ani květ.

Nikdo nebuď tak pošetilý, že bys myslil, že pro tebe pokvete stále jaro,

že tvůj cíl jest pouze zde na světě žiti, plahočiti se, že smrti se vše skončí. Říkáva se, jaký život, taková smrt. Svatý Pavel výslovně pravi a napomíná nás: „Nikdo zajisté z nás nežije sobě a nikdo neumírá sobě; neboť žijeme-li, Pánu žijeme; umíráme-li, Pánu umíráme; ať tedy žijeme nebo umíráme, Páně jsme“, t. j. jsme ditky našeho Pána. K Řim. 14. 7. 8. Kdo v životě aspoň někdy pamatuje na tuto pravdu a říká sám k sobě: nežiji pro svět, žiji pro Boha, nebude mítí též strachu ze smrti a nebude se jí báti.

Když umíral náš proslulý spisovatel Václav Kosmák, v posledním okamžiku, když už ztrácel paměť, když už chystala se duše jeho opustiti tělo, zvolal: „Vidím velké velké město opevněné, pojďme dále...“ a po chvíli těžce oddechnuv, skončil.

Kéž bychom všichni pohlíželi tak vážně na život, jako se vypravuje o jednom převorovi, t. j. o představeném v klášteře Kartuziánů, jehož jméno se neuchovalo. Kartuziáni patří mezi nejprísnejší řády naší svaté cirkve, jest u nich zavedeno přísne mlčení, každý z nich bydlí sám pro sebe v malém domku, nepřicházejí dohromady ani k jídlu, každému donese se jeho jídlo — vždy, po celý rok, postní, masa vůbec nejedí — k domku, kde jest ve dveřích okénko, kterým se mu podá. Všechn jejich život jest přísný, pak ovšem mají správný názor o svém cíli, ví každý z nich, že žije ne pro časnost, ale pro věčnost. Když byla volba papeže po smrti Urbana VI., což bylo r. 1389, chtěli zvoliti někteří z kardinálů, kterýmž přináležejí voliti novou hlavu cirkve, převora z Velké Kartouzy, ale nesjednotili se. Byla totiž tehdy volba ve Francii v městě Avignoně, proto znali mnozí z kardinálů osobně onoho výtečného muže, převora. Když byl tedy zvolen nový papež, který přijal jméno Bonifáce IX., chtěl ukázati onomu převorovi svou blahovolnost a poslal k němu poselství, že jej miní jmenovati kardinálem. Ale převor, starší muž,

odvětil vyslancům papežovým: „Při svém stáří nepotřebuji purpuru, ale pokrovu na rakev“. Kardinálové nosí oděv barvy červené, čili z purpuru, proto užil onen převor tohoto porovnání. Kdybychom i my měli častěji na paměti „pokrov“, kterým přikryjí máry, na nichž bude ležeti rakev s naším tělem, ó, jak mnohých pošetilostí, jak mnohých poklesků a hříchů bychom se uvarovali.

Připamatujme si častěji důležitou pravdu: cíle m n a š e h o ž i v o t a není užívání světa a rozkoší jeho, ale věčnost! Kéž by byla šťastná, kéž není pro nikoho nešťastná! Kéž jest údělem nás však všech po smrti věčná blaženost! Kéž nikdo z nás neuslyší strašlivá slova Ježíšova: „Odejděte ode mne, zločecí, do ohně věčného“, Mat. 25, 41.

Co nám pomůže dojít — věčnosti?

Jest mnoho prostředků, které nám pomohou dosáhnouti cíle života našeho, dojít věčnosti. Jsou to všechny dobré skutky, které konáme. Mezi nimi zaujímá první a hlavní místo: modlitba. Schválně neuvádíme výroků, napomenutí slov našeho Spasitele, kterými nás napomíná k modlitbě, jsou známy. Ale obrácíme pozornost svou ku příkladům!

Právě uprostřed váry válečné byla v Římě, v třetí neděli po Velikonoci, (29. dubna 1917) velika slavnost, při níž byl prohlášen za blahoslaveného, kněz lidumil Josef Benedikt Cottolengo, který žil mnoho let v městečku Turině, kde byl sídelním kanovníkem. Mnoho mu pomáhala modlitba, jejíž byl velkým přítelem. Jednou pozoroval na něm dobrý jeho přítel zármutek, zamlklost, truchlivost a ptal se po její příčině. Odvětil: „Bůh jest nevyzpytatelný ve svých cestách a dílech, dopouští na mne zármutek, ale není to zármutek k smrti mé duše, ani k smrti „Malého domu“ (což byl jeho ústav založený pro sirotky a churavě všeho druhu). To mne, dodal, hladí jenom tak ruka Boží a mazlí se

se mnou“. A Pán miloval svého sluhu, odplatil již tuto na světě často viditelným způsobem jeho horlivou modlitbu.

Měl dovolení, že pro své četné práce nemusil se s ostatními kanovníky společně modlití kněžské hodinky. Jednou byl však doma a tu přišel jeden z kanovníků k němu a vyzval ho, aby když jest doma, šel se s nimi modlití hodinky což také učinil. „Pojďme se dnes modlití k postrannímu oltáři, kde jest nejsvětější Svátost“, radil Cottolengo, což dosud nikdy nečinili, modlivali se u hlavního oltáře. „Není tam lavic“, namítali kanovníci. „Nevadí, řekl Cottolengo, dáme tam židle, prosím o to, jenom pro dnešek.“ Udělali tedy, jak chtěl a učinili dobře. Sotva se chvíli modlili, sřítla se s velkým praskotem velká část stropu, právě nad místem, kde se jindy obvykle kanovníci modlivali hodinky. Byla to tedy zřejmě a patrná ochrana Páně, která bděla nad svým vyslancem a miláčkem.

Jako tomuto muži Božímu, rovněž pomáhala modlitba všem svatým a světcům Božím, nésti břímě tohoto života a uvědomiti si, že jest jejich cílem ne časnost, nýbrž věčnost. Modlitba byla jim pravým osvětlením životním, posilněním k dalším bojům života.

S v a t á Z i t a byla v tomto životě služkou a prožila svůj celý život v italském městě Lucca. Již jako dítě ráda a všude, kde mohla se modlila. I mezi polní prací často poklekla a modlila se s očima k nebi pozdvíženými. Matka, která byla s ní na poli, ptala se ji jednou, co a o č se modlí? Tu odvětila:

„Ó, matičko má drahá, pravila jsi, že každinka ta travina chválí Pána Boha a každý ptáček velebí dobrotu jeho a každý strom v lese zvěstuje velebnost a moc jeho a obloha a země jsou dílo rukou jeho; a v každé krůpě rosy na žitném klase i v prameni čisté vody zrcadlí se moc jeho lásky... Hleď! Proto je mi tak blaze uprostřed těch stvořených věcí na širem poli a

srdce mé blahem se chvěje, že nemohu jinak, abych neklekla k modlitbě a neděkovala Pánu Bohu za všechnu tu lásku a nevelebila ho se všemi byt i nepatrnými proti mně tvory. A tu je mi vždy tak, jako by Bůh stál přede mnou a jako by ke mně mluvil, že mne má rád . . . Tu jsem radosti všecka bez sebe . . .“ Po její smrti teprve se shledalo, jak ráda a jak často se modlivala! Byltě její život stálá a nepřetržitá modlitba. Její kolena byla potažena tvrdou zdruhelou kůží, neboť modlivala se vždycky kleče, nedbajíc ani chladné a vlhké podlahy v mnohých kostelích. Zemřela 27. dubna 1272 ve věku šedesáti let, když byla po celých 48 let ve službě jedné a téže rodiny, jménem Fatinelli. Její heslo životní, dle něhož se podle možnosti vždy řídila a jež svědomitě zachovávala, bylo: „Ruku u práce a srdce u Boha“.

Zařídíme-li i my svůj život podle tohoto hesla, budeme-li se rádi a často

modlití, budeli nám práce radostí, budeme-li Bohu za to děkovati, že máme dosti síly pracovati, přičiníme-li se, abychom v dobrém stále pokračovali a vytrvali až do konce svého života, pak vyplníme svůj účel a cíl, ku kterému nás stvořil náš Pán Bůh. Učiňme, k čemu napomínal již starozákoni prorok Joel, lid židovský, když pravil: „Obraťte se celým srdcem svým, s postem, a s pláčem i s kvičením; roztrhněte srdce vaše a ne rocha vaše a obraťte se k Hospodinu Bohu svému, nebo dobrotivý a milosrdný jest trpělivý a mnohého milosrdenství“. Joel 2, 12, 1.

Ať konáme cokoliv, vždy mějme na mysli radu zbožného Tomáše Kempenského, který jako zkušený učitel života duchovního napomíná: „při všech věcech prohléděj ke konci a buď toho pamětliv, kterak obстоjíš před přísným soudcem, jehož není nic tajno!“ Amen.

Kněz dobrý pastýř.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

(Pokrač.)

Je-li papež vrchním pastýřem, jsou biskupové pastýři; společně s papežem opatrují věřící. Svatý apoštol Pavel napomíná je, aby věrně úřad svůj spravovali. „Mějte pozor na sebe a na celé stádo, nad nímž vás Duch svatý ustanovil, abyste církev Boží řídili“. Máme jim býti vděčnými a ukázati se dobrými a oddanými ovečkami. „Pamatujte na své představené, kteří vám slovo Boží zvěstovali; hleďte na jejich obcování, následujte jich u víře; poslouchajte svých představených a buďte jim oddáni; neboť oni bdi nad vašimi dušemi jako takovi, kteří rozpočet vydati musí, aby to s radostí učinili a ne s povzdechem.“

Než ovec je až mnoho, jež má biskup k opatrování; musí mít pomocníky, kteří se s ním o úřad dělí;

to jsou kněží, kteří mají duchovní správu, zvláště farářů. Kněz je pastýřem duší; on má však býti i dobrým pastýřem; a on i jim je, vezme-li to vážně se svými povinnostmi. Ne, aby vedl pohodlný a bezstarostný život, nechal se vysvětit, ale aby byl věrným služebníkem Kristovým, aby se staral o duše, jež Spasitel drahou svojí krví vykoupil, a byl jim nápomocen k dosažení nebeské blaženosti. Koho pozemské a materiální ohledy pohnuly k převzetí kněžské důstojnosti, ten se chybil se svým povoláním; on je nájemníkem, jenž se sám o sebe stará, jemuž na ovcích nic nezáleží. Bohužel jsou takoví kněží, ale počet jejich je malý, jsou to jen výjimky. V suché dny modlíme se o dobré kněze. To je velmi nutné.

Špatný kněz pokazí celou osadu, dobrý kněz je pro ni požehnáním; on ji vede k spasení svou naukou, svým dobrým příkladem, svou modlitbou.

Dobrý pastýř duchovní čte pobožně mši svatou a drží při bohoslužbách na pořádek. Jak je čas, jde k oltáři. On se připravuje na mši svatou modlitbou a rozjímáním; proto je časné na nohou. Po mši svaté koná v kostele díkůčinění. — Lehký kněz chce se mši svatou co nejspíš býti hotov; on koná všechno povrchně, ledabylo a zběžně, on nedrží žádného pořádku a přichází rád pozdě; on neskoro vstává, nevezme si žádného času k modlitbě, z lože jde zrovna k oltáři, a po mši má pilno, aby se brzy dostal k snídani a novinám.

Dobrý kněz navštěvuje velebnou Svátost i přes den a drží adorační hodinu; lehkomyšlný není celý den v kostele k spatření; on má málo lásky k svátostnému Kristu; on koná raději návštěvy u známých a v hospodě.

Horlivý kněz dbá na čistotu v kostele a stará se o jeho výzdobu. Netrpí žádných pavučin, jedná paramenty, zdobí oltáře před nedělí a svátkem a přináší obět z lásky k Bohu. — Lehký kněz nechá roucha ležeti na oltáři, až vypadají bezmála jak kapesník; všude plno prachu, že by se dalo v něm prstem psáti; v kostele žádného rozdílu nepozorovati mezi svátkem a všedním dnem; zaprášené a vybledlé květiny stojí celý čas na oltáři, snad tak dlouho, dokud tam nepřijdou nové.

Horlivý kněz liledí na dobrý zpěv v chrámu Páně, a vůbec na důstojnou bohoslužbu; pohodlný kněz nechá všechno při starém.

Dobrý kněz připravuje se na kázání; on si je napřed sepiše, aneb aspoň hlavní myšlenky poznamená; on čte a študuje všechno, co se jeho úřadu dotýká; on se sám dále v bohosloví vzdělává. Lehkomyšlný čeká se všim až do posledního okamžiku, spoléhá se na svou výmluvnost a kaže z pa-

měti, co mu napadne. Čte raději v románech než v bohoslovných knihách.

Dobrý kněz ujímá se dítek, nevynechá bezpotřebně žádné hodiny náboženské, připravuje se na školu, vede děti do kostela, napomíná je k pilné návštěvě chrámu Páně, přidruží je k učení. Pohodlný je rád, když děti nevidí; katechetický úřad je mu obtížným břemenem, jemuž se nelze vyhnouti.

Dobrý kněz má radost, když lidé pilně chodí k svaté zpovědi a svátému přijímání; je vždy ochoten sednouti si do zpovědnice a věřícím posloužiti; on i sám dává dobrý příklad a jde často ke zpovědi. Pohodlný rozhřešuje, jak kdyby to šlo na stroji a chce býti brzo hotový.

Dobrý kněz modlí se mnoho, nejenom breviář, ale i pro sebe; život jeho je ustavičnou modlitbou. Lehký kněz čeká s breviářem až do posledního okamžiku.

Dobrý kněz zajímá se o nemocné, je otcem chudých, hledí si náboženských a katolických spolků. rozšiřuje dobré spisy, obcuje s každým přívětivě, i s lidem chudobným, stal se všem všim, jak apoštol praví. Lehký kněz navštěvuje pilně hospodu, je zřídka doma, nechá vše, jak to leží, svět a jeho radovánky jsou jeho rájem. Možná, že tropí ještě horší věci, obcuje se ženskými a dává veřejné pohoršení.

Tak jsem nakreslil několika tahy obraz dobrého pastýře a obraz nájemníka. Nešťastnou osada, kde takový nájemník úřaduje. Bohu díky, jsou to jen řídké případy. Bezmála každý kněz je si vědom svých povinností, s nimiž je hodnost jeho spojena; on ví, že musí svatě žíti a o své ovečky se starati. Proto koná čas od času exercicie, duchovní cvičení v nějakém klášteře, aby novou silu čerpal k vyplnění povinností stavu svého.

Musi-li býti kněz horlivý, čehož právem se od něho žádati může, musí i křesťan laik horlivý býti plnění svých náboženských povinností, aby

s knězem souhlasil. Nenechejte ho
samého se modlit, mši sloužit, ká-
zati a zpovídati; buďte, milí čtenáři,
stálými hostmi ve chrámu Páně, pod-
porujte duchovního správce v jeho

snahách, mějte k němu důvěru, pod-
porujte ho i materiálně, modlete se
za něho, pamatujte na něho po smrti:
buďte jedním slovem dobrými oveč-
kami dobrého pastýře.

M. T e s a ř o v a :

ANDĚL PÁNĚ.

Tichým krajem zavzněl hlahol
zvonečku tak mile v dál,
šumí lesy, šeptá listí,
všechno, všechno zvonek zval:
modlete se, lesy, pláň
krásné, svatě „Anděl Páně!“

Ptáčkové hned ztichli rázem,
naslouchali zvonění,
hlásky jejich vpadly měkce
ve zvonečku úpění
a hned ku nebeské bráně
spělo ptáci: „Anděl Páně“.

Broučkové si v trávě hráli,
uslyšeli zvonku hlas,
hned se v řadu postavili
pohlíželi v nebes jas,
s lidskými se pojí hlasy:
„Anděl Páně“ pro vše časy.

Matka.

Napsala Marja C z e s k a - H a c z y ň s k a. Z polštiny přeložil O. S. V e t t i.

Tolik let tu prožili, . . . jasných,
šťastných, spokojených let, . . . a až
zítra z domu odejde, to se již nikdy
do něho nevrátí. Ona a její syn ne-
budou již mít ani pole ani domu, ni
rodiny, ni rodné země — — —

Nač také? Což není celý svět jejich
domovem, všichni lidé — rodinou?

Poklekla v tmavé komůrce a po-
zdvihnouc černé, bolem a štěstím
slzící oči k tajemnému, hvězdnatému
nebi, modlila se beze slov.

Na západě chvěl se ještě poslední
zlatý třpyt, i zdálo se jí, že to ne za-
vanutí větríku, nýbrž teplá, milující,
světem vládnoucí ruka stírá jí slzy
s lící, v listí pak že kdosi šepoce:
„Neplač, Marie, . . . po noci nastává

den, po smrti život, i nedovede moc
tmy uhasit světla, ni smrt život
přemoci . . .

Jeli po břehu tiberiadského je-
zera, . . . ticho kolem, vlnky rozbí-
jely se o bílé skály, blyštěly se v zá-
plavě roztaveného stříbra — měsíč-
ního to jasu, omývaly pobřežní písek . . .
Šuměl podzimní větrík, rozvával spa-
dalé listí, lkal v korunách cypřišů a
fíkovém snětí.

Juda vedl osílka, na němž Maria
jela, jeho pak očadlá tvář křivila se
hrozným, mstivým pošklebkem, neboť
hle, v dálí spatřil ploché střechy
Kafarna . . . Tam v Nazaretě po
kázání Ježíšově v modlitebně roz-
zuřila se v něm hrozná nenávisť, . . .

Portál sv. Hory v Čechách.

a když jeho pěsti pozdvížené k ráně ve vzduchu uvázly, neboť Kristus ušel, . . . tu povstala v něm divá, šílená žádost a touha dostat ho do své moci, . . . by se přesvědčil, že je člověkem. Jaká by to byla rozkoš postavit ho na roven ostatním členům rodiny, patřiti — jako kdysi — na jeho vysokou, nad práci skloněnou postavu a viděti, . . . že tyhle ty ruce utlumily světlo světa!

Potvorná, zatracená rozkoš! . . .

Na hory za ním nemůže, . . . příliš si zemi zamiloval, příliš si ni srostl, . . . proto rád by ho k sobě strhl, . . . všecko se v něm chtivostí třese a ke skoku se hotuje jako dravá šelma.

Ó, nebude k němu strohým ani ukrutným, . . . dá mu za práci každodenní chléb, . . . i bude o něm mluvit s úsměvem soustrastí a politování: můj bláznivý pokrevný, . . . neškodný, ubohý snilek!

„Hle, Kafar naum . . .“

„Kafarnaum! . . .“

Černé, mstivé oči Judovy setkaly se s klidným pohledem Mariiným.

Proč se ta žena usmívá tak důvěřivě a šťastně? A proč se v něm probouzí divný, šílený strach, . . . jako by se mělo za chvíli jeho dychtění ještě jednou rozbit o Ježíšovu vůli, jako tyhle mořské vlny o bílé skály?

Ne, . . . ne, . . . zmocní se ho tentokrát, . . . tak chytře všecko nastrojil, bratři mají pohotově prostraňky, farizeové pak je od lidu oddělí . . . Na osidlo, které mu hodí, vnadidlem založil lásku k matce . . . Ježíš matku tak miluje, . . . vyjde za ní, . . . jistě vyjde, . . . a tu . . .

Šílená pýcha vzvedmala člověkovu hrud, radost, závist, nenávisť, a pocit vítězoslávy.

Věšl zatím do Kafarna, . . . spleť úzkých uliček je otočila, bylo v nich temněji, . . . strach se v nich tajil . . .

Juda znova pohledl na Marii, její ruce k modlitbě sepnaté spočívaly na šeré srsti dobyčtce a široce rozevřené oči patřily u vytržení, byla v nich bezměrná radost, neboť byla již zahledla jiskřivý trpyt pochodní a zá-

stupy lidu, na náměstí se kupícího, . . . její syn ještě kázal — — —

Skončily se její útrapy, praskla poslední pouta, vízici ji s rodinou a zemi, . . . aj, už vstupuje v synovo království, . . . tu neporoučí ničím vůle, leda jeho moc! . . .

„Tu se zastavíme . . .“

Beze slova slezla s osílka, . . . do předu se nahnula, poslouchala, . . . kdesi daleko zvučel hlas jejího syna, i pravila Judovi vzrušením se chvějícím hlasem: „Popojdu blíže, . . . dychtím ho slyšeti . . .“

Pošklebek zkrivil Judovy rty, bystře se rozhlídl kolem, . . . kněz z Jerusalema stál v slovu, tam v té straně náměstí skupili se farizeové a zákoníci, . . . soumrak a tlačence usnadní jeti Ježíšovo, až za matkou vyjde. A ona . . . ovšem, ať jen blíže přistoupí, . . . uzří ji a donesou mu, že na něho čeká.

„Přístup blíže, Marie! . . .“ zašeptal a současně uchopil ji černou, silnou rukou za šaty. Pokynula mu hlavou a šla, . . . ustupovali ji, . . . dolétal jí teď zřetelněji — klidný, silný hlas Ježíšův.

„Nikdo rozsvitív svíci nestaví ji do skrýše ani pod kbelík, nýbrž na svícen, aby viděli světlo ti, kteří vcházejí. Nic není skrytého, co by nemělo býtí zjeveno, aniž co dělo se tajného, leč aby přišlo na jevo.“

Po blede tváři Mariině splynuly dvě jasné slzy, duši pak její chvěla se slova: „Ty, který všecko víš, . . . všecko vidíš . . . a všecko můžeš, . . . Pane můj, . . . Pane!“

Kolem ní tiše si pošeptávali farizeové, zněly přitlumené rozkazy Judovy, v přítomnosti kupily se čekající, mstivé tváře, . . . a hle, došla již tak blízko domu, že otevřenými dveřmi viděla svého syna seděti na slaměné pohovce v záři olivových lamp, za ním pak rysovat se postavy učeníků.

I zaradovala se radostí velikou, že simé jeho padá v půdu dobrou, z které zrní vzejíti musí.

Náhle přerval Kristova slova hlas vycházející odkudsi ze zadu domu:

„Učitel! hle, matka tvá i bratři tvoji stojí venku, hledající tebe . . . Vyjdeš-li za nimi?“

Ozvěna hlasu toho nesmírným bolem prochvěla Mariinu duši, . . . široko rozevřeně, plně tušivého strachu oči hledaly člověka, jemuž ten hlas patřil . . . I dopatřila se bledě, unaveně tváře, . . . nápadně se lišící od tváří ostatních učeníků, . . . neviděla jí dosud v okolí synově . . . Na okamžik — stfety se polekané oči Mariiny s pohledem Jidáše z Kariotu, . . . učeník přivřel víčka, Maria pak pocítila v duši smrtelné zamrazení.

A mezitím tázal se klidně hlas jejího syna: — „Kdo jest matka má, a kdo jsou bratři moji?“ — A vztáhna

ruky na svoje okolí pokračoval: — „Hle, matka má a bratři moji. Neboť kdokoli činí vůli Otce mého v nebesích, ten jest mi matkou, bratrem i sestrou . . .“

Maria zaslechla za sebou vztekem zalykající se výkřik Judův a nenávistivě mručení farizeů, . . . současně pěst Judovu, jež její plášť třímala, divná rozevřela moc, . . . nikdo už jí nedržel, rozestoupila se před ní vlna lidu, — a ona chýlíc hlavu s úsměvem překročila práh a mlčky usedla u nohou Ježíšových.

Na okamžik — spočinuly jeho blankitné, jasné oči lásky plným pohledem na ni, když tiše a sladce zašeptal: „Matko! . . .“

O modlitbě.

Na 5. neděli po Velikonoci. Jarolím St. P a v l í k.

Evangelium 5. neděle po velké noci i evangelium dní prosebních připomíná nám povinnost se modlití. V modlitbě obcujeme s Pánem Bohem. Kéž by to obcování bylo opravdu něžným a srdečným jako obcování dítěte s rodiči nebo každého člověka se svým přítelem.

Proč se máme modlití? Abychom Pánu Bohu, svému nejvyššímu králi a vladaři a otci nejdobrotivějšímu patřičnou úctu vzdali, jemu za všechna dobrodíní poděkovali, jej za všechno odprosili, čím jsme jej urazili, od něho si všechno vyprosili, čeho nám třeba pro časný a věčný život. A těch potřeb máme tak mnoho; my jsme u Pána Boha nic jiného jak žebráci. Na pyšného žebráka nebere se žádného ohledu; jím každý pohrdá. Člověk, který se nechce modlití, je pyšným žebrákem; Bůh mu odepře svou milost a zavře před ním bránu nebeskou.

Dokud člověk se modlí, ještě není ztracen. Kdy jste se pomodlil poslední Otčenáš? tázal se jeden kněz

mladého muže, jenž už dávno byl víru pozbyl. Včera večer! To není možné! Vy tedy dosud se modlíte? Ano, třebas bez víry; ale já jsem své umírající matce musil slíbiti, že se každý den jeden Otčenáš pomodlím; já se ho musím pomodlití, jinak bych neměl žádného pokoje a nemohl usnouti. A ten Otčenáš je kotvou vaší spásy, řekl kněz hluboce dojat; skrz ten Otčenáš přijdete ještě do nebe. A hle, po deseti letech byl ten mladý muž úplně obrácen a horlivým křesťanem.

Jak se máme modlití? Pobožně, dlíce myšlenkami u Boha a varující se roztržitosti; pokorně, ne jak pyšný farizej, ale jako publikán; s důvěrou, spoléhající se na zásluhy Ježíšovy a modlící se ve jménu Ježíše, jakž on to žádá ve svatém evangeliu; dále s oddaností do vůle Boží, tak jak Pán Kristus se v getsemanské modlil zahradě; konečně vytrvale, nepřestávající se modlití, když nás Bůh hned nevyšle. Vytrvalou modlitbu korunuje výsledek.

Aby nás o tom přesvědčil, vypravoval jednou Pán Ježíš podobenství o neodbytném příteli, jež se čte jako evangelium ve dnech prosebných. Jeden člověk byl v noci vyrušen svým přítelem, jenž ho prosil, aby mu zapůjčil tři chleby, jež potřebuje, aby mohl pohostit svého přítele, jenž tak pozdě k němu zavítal. Než tomu prvnímu nechce se vstanouti; ale ten druhý nedal mu pokoje a tloukl stále na dvěře; konečně, aby měl pokoj, vstane domácí pán a dá prosebníku ty tři chleby.

Vzpomeňme si při těch třech chlebech na trojí chléb, jehož duše naše má zapotřebí a o nějž prositi máme: slovo Boží, podle výroku Ježíšova: Ne samým chlebem živ jest člověk, ale každým slovem, jež vychází z úst Božích; dále milost Boží a konečně nebeský chléb, svatou Eucharistii. Lidé se sice mnoho modlí o pozemský chléb, o věci dočasné, ale málo o věci duchovní. A přec máme se přede vším modlití o statky duchovní, nejvíce o vytrvalost v dobrém až do konce života a o šťastnou hodinu smrti.

Amen, amen, pravím vám, budete-li zač prositi Otce mého ve jménu mém, dá vám. Jak to přijde, že modlitba mnohých křesťanů nebyvá vyslyšena vzdor slibu Spasitelova? To je tím, že se nemodlí ve jménu Ježíšově, to jest: ne dobrým způsobem a ne o dobré věci. V evangeliu mše křížové či prosební stojí, že otec nedá dítěti kamene, ani hada, ani škorpióna, když jej prosí ono o chléb, o vejce neb o rybu. Mnozí křesťané však prosí skutečně o kamení, to jest o bezcenné, zbytečné věci a to jsou statky pozemské, které nejsou nutny k živobytí; kamením jsou, když je přirovnáme k věcem duchovním a nebeským. Anebo prosí o hada neb škorpióna, to jest o věci škodlivé, o takové, jež jsou spasení na překážku. Hleďte nejprve království Boží a spravedlnost jeho, napomíná nás Spasitel, dávaje nám pokyn, oč se modlití máme.

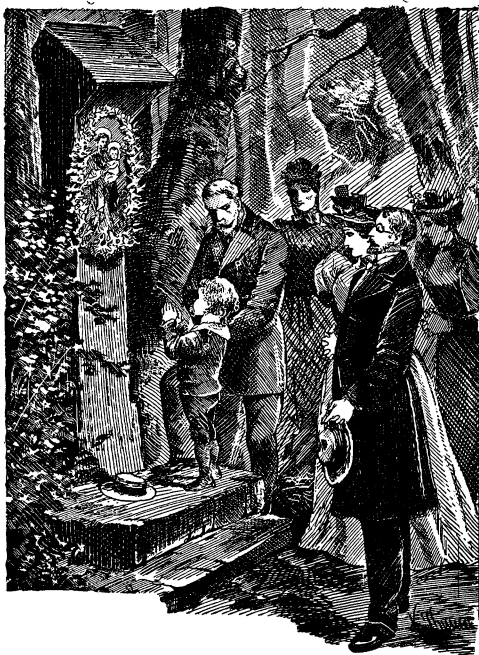
Každodenní modlitby říkáme z paměti: ranní, večerní a stolní modlitbu.

I růženec se modlíme z paměti. Při delších pobožnostech používáme modlitebních knížek. Nejlepší modlitební knihou zůstane však vždycky naše srdce. Když se k Pánu Bohu modlíme tak, jak nám to srdce vnukne, to je ta nejpřirozenější modlitba, která úplně našim pocutím a našemu smýšlení odpovídá. Napomíná-li nás Spasitel, abychom se modlili v uzavřené komůrce, tak míní tím i komůrku našeho srdce, již máme světu uzavřiti a Bohu otevřiti. Mezi lidem jest tolik analfabetů, to jest takových, kteří neumějí čísti, u nás sice málo, ale jinde mnoho; takoví se musí modlití ze živých modlitebních knížek, to jest ze srdce.

Pěknou modlitební knihou je i příroda; ten velebný vesmír s miliony hvězd, půvabná krajina, lesy, louky a pole, hory, jezera a moře, potoky a řeky, rostliny a zvířata; pozorujeme-li to vše ve světle víry, ty velké divy přírodní, jak tu bývá duch náš k nebi povznesen a k chvále Stvořitele uchvácen! Z přírodní modlitební knihy máme se též pilně modlití; vždy ji máme u sebe a nemůžeme jí nikdy zapomenouti.

Než i tištěnými modlitebními knihami má každý křesťan býti zaopatřen; i děti mají míti jednu. Při koupi modlitebních knížek nemáme tak hleděti na zevnější úpravu jako spíše na obsah. Ty elegantní knížky nejsou právě nejlepší; je v nich málo modlení. Ty staré knížky bývaly velmi dobré. Takové knížky, jež lze zastrčiti do kapsy u vesty, nejsou doporučení hodné; namáhají zrak, protože tisk je moc drobný, a skýtají malý výběr. Není nutno, aby každá kniha do kapsy se vlezla, může se i v ruce nésti. Modlitební kniha je vždy pěkným a praktickým darem pro všechny příležitosti. Do ní klademe rádi obrázky. Cenu obrázku nerozhodují barvy, ale provedení umělecké. Mnohý černý obrázek je umělečtější a dražší než pestrobarevný. Pro dospělé lidi hodí se ty černé lépe.

V pondělí, v úterý a ve středu před nanebevstoupením Páně jsou tedy dny

Modlitba dítěte.

Pobožnost májová.

prosební či křížové. Udělejme každý den dnem prosebním, modlitba budiž každodenním pokrmem duše naší. Bez modlitby nedosáhli bychom spásy věčné. Zavrženci byli by se mohli zachránit, kdyby se byli modlili. Udělejme

každý den i dnem křížovým, snášejíce trpělivě každodenní kříž, jež na nás Pán Bůh sesílá. Pak i na naše prosebné a křížové dny bude následovati zcela jistě den našeho nanebevzetí.

M. Tesařova:

PO SV. PŘIJÍMÁNÍ.

Již blaho hostí srdce mé,
již zas mi jása hruď,
když díím v té chvíli blažené:
ó Bože, se mnou buď!

Jak milo ve Tvém objetí,
můj Bože, spočinout,
jak krůpěj rosy v poupěti,
rač ve mne spočinout.

Ó dík Ti, drahý Miláčku,
že's přišel s láskou svou,
já na vzdušném jak obláčku
v báň spějí azurnou.

Výš, až v ty světy tajemné,
kde bol už nestudí,
již nech mne snít — až srdce mé
Tvůj posel probudí.

O světlo! . . .

Napsala Marja Czeska-Maczynska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

O, Jerusaleme! Jerusaleme, který
svoje proroky vraždíš! . . .

Zmizelo vidění, duši pak Janovou
táhne šepot: „Předchůdcem mým máš
být . . . i v umučení.

Silné ruce se sepjaly: „Pane, já
jsem dělník Tvůj, a Tvá vůle na mně
se vyplní . . .“

„Mistře! . . .“

Trhl sebou, v očích měl ještě blesk
vytržení, když tiše a zvolna mluvil:
„Poslouchej, synu! . . . Hleď, On ne-
jenomže mne nevolní, ale i v utrpení
předchůdcem jeho budu, konec můj
nadchází, a jenom jedno přání v duši
mám, abyste vy, kteří jste byli moji
učenici, byste i vy jako já Kristu
sloužili . . . Já vám pravím dnes,
v předtuše své smrti, Onže jest oče-
kávaný Mesiáš, On, Ježíš z Nazaretu,
ale prahnu, byste potvrzení mých
slov i od něho vzali. Půjдете tedy

k němu po dvou, . . . rozumíš, Sa-
mueli, neboť ten počet svědků před-
pisuje zákon a zeptáte se ho u při-
tomnosti všeho lidu ve jménu mém:
„Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili
jiného čekati máme?“ A potom jděte
za ním a služte mu . . . Pamatuj si
to, Samueli, řekni to jiným, pověz
lidu israelskému, to že byla moje po-
slední prosba! . . .“

„Dobře, mistře . . .“

„Jděte tedy a vraťte se, neboť přál
bych si spatřiti vás tak v něho vě-
řící, jako já v něho věřím . . . Jděte
hned . . . ještě dnes . . . dobře-li,
Samueli?“

„Dobře, mistře!“

Silná ruka Janova a útlá učenikova
setkaly se na chvíli v vtisku. Jan
prahl přelíti v něho svou vlastní víru
a svou vlastní sílu.

„Pokoj a požehnání Páně s tebou, Samueli!“

„I s tebou!“

Když se za učeníkem dvěře vězení zavřely, poklekl Jan a zakryv si dlaněmi tvář modlil se! „Ty, který všechno cítíš a všechno víš . . . Ty, jediný dobrý a veliký, Ty víš, že to nepochybuju já aniž se já ptám, . . . nýbrž že jenom toužím položit k nohám Tvým ty duše, aby světlo bylo jim údělem.“

* * *

Slunce haslo.

Prostřed zástupu nemocných rýsovala se štíhlá, vysoká silueta Ježíše z Nazaretu, dotkl se právě prsty oči slepových, když se dav rozstoupil, propouštěje dva učeníky Janovy, starého essejčika Eliáše a mladického Samuela. Patrná byla na nich únava daleké cesty, pláště a sandály měli zaprášené, tváře jejich byly zmožené, přepadlé. Když stanuli před Mistrem z Nazaretu, pravil slavnostně Eliáš: „Jan Křtitel posílá nás, tážaje se: Ty-li jsi ten, který přijíti má, čili jiného čekati máme?“

Nastalo ticho . . . jen nepokojné bití srdci čekajícího davu bylo v něm slyšeti, když tu náhle přerušil je radostný výkřik, to slepec padl k nohám Kristovým a zvolal hlasem vzrušením se chvějícím: „Pane! . . . hle, já vidím . . . vidím . . . Tebe i blankyt nebeský . . . lidi i stromy . . . jako kdysi . . . ó, Pane! Pane!“

Slova odumřela v lkání, jemná ruka Páně spočinula dobrotivě na hlavě uzdraveného, když obrátiv se k Janovým učeníkům, pravil. „Jděte tedy a zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli.“ i ukázal rukou do kola, „slepi vidí, kulhavi chodí, malomocní se očišťují, hluchí slyší, mrtví vstávají z mrtvých a chudým zvěstuje se evangelium.“ Blankytné, hluboké oči pře-

smykly se ze starší tváře Eliášovy na mládence Samuela, když doslovil: „A blahoslavený jest ten, kdo se nebude horšiti nade mnou.“

A když Janovi učeníci odešli, tu Petr rázným ruchem odhazuje kadeře s čela, otázal se: „Učiteli! ptal se tak k vůli sobě . . . či k vůli svým učeníkům?“

„Co jste vyšli na poušť vidět?“ na to Kristus, pohlížeje do dálky, odpověděl otázkou. „Třtinu-li větrem se klátící?“

* * *

Rozpívaly se harfy pod černými prsty etiopských nevolnic, prostorem nesly se radostné, perlivé tony jako kaskády mladického smíchu. A do té jasně, veselě muziky začala se náhle mísiti jiná píseň, budila se kdesi v hloubi zahrady, prostřed tajemných, bludných stezek, šeptem úplně odlišné melodie jako by dalekým ohlasem jiného života, jako by žhavým dechem naletujícího větríku.

Mohutnější tony, zmáhaly se, rostly, chvillemi převahu bral vášnivý, vášný hlas dalekých fléten, z toho zase bezstarostný zvuk harf.

A náhle flétny zvitčily a z hlubin sadu dolétla smutná, žalostná melodie, zpívané sborem čarobných, mladých hlasů. Odpadly od úst k nim podnesené poháry, v hodovním sále zavládlo nezvyklé ticho, a neviditelný sbor zpíval:

Po Jordánu jedné vlně
v měsíční noci;
šept uvadlých si růží stýská
do sluneční moci . . .

Ráno ještě v plnu síly
pily světlo zory,
večer . . . hlavičky schýlily,
by nepovstaly již . . .
by nepovstaly již.

(Pokračování).

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolm St. Pavlík.

Prorok.

Jako požár prudkým vichrem hnaný
dál a dále zapaluje stany,
o našem tak pověst Benediktu
šířila se: Svatý poustevník tu!

Tu hned z měst a dědin, shor a niv
putoval tam lid, by zřel ten div,
jako druhdy ke křtiteli Janu,
pokání jenž kázal u Jordanu.

Viděls mládež, starce v onom davu,
muže ženy ze všelikých stavů.
Kol kvetoucí lípy jak bys včel
hemžiti se horlivý voj zřel,
tak tam mnoho scházelo se lidu.
Veta bylo po lahodném klidu,
z něhož Benedikt se těšil dosud:
tak chtěl tomu Bohem věčný osud.

Světec poznáváje vůli Boží,
a že dobře, když se sláva množí,
Všemohoucího, hned s výmluvnosti
jal se kázat zástupům svých hostí.

„Marnost nad marnost ta světská sláva,
krása tělesná jak polní tráva.
Co má z toho, když se obohátí
člověk tu, však duši svoji ztratí?
Do pekel je cesta široká,
do nebe však strmá, vysoká.
Kdo chce mítí zde jen dobré časy,
nevěřim, že věčně dojde spásy.
Neříďte se podle zlého světa,
Kajte se, neb jinak po vás veta.
Kdo dřív hýřil, ať se nyní postí,
ať se statků dobrovolně zhostí,
ať se mužně návyků zlých sprostí
a pak Bohu slouží v upřímnosti.“

Když tak z jara vichr zaburácí
přes zem stvrdlou, stromy pyšné skácí,
tu sníh taje, ledy pukají,
nová zeleň vzrůstá po kraji,
novým šatem odívá se bříza,
nové květy plodí sladká míza:
poustevníkůvých slov mocným vlivem
tálo srdce každé jako divem.

Pokorně se lidé v prsa bili,
na pokání davše se v tu chvíli;
mnoho do kláštera šlo jich v skruše,
aby spasili své drahé duše.

Vůdce do nebe.

V dobrém horlivost teď byla taká,
v okolí že brzo Subiaka
zbudováno dvanáct klášterů,
jako o tichém když večeru
hvězdy jedna za druhou se kmitnou,
v korunu se splétající třpytnou.

O ta kázání žeň přebohatá!
Benedikta zrovna za opata,
za krále v té duchovní své říši
zvolili si z Vikovaro mniši.

Zdráhaje se, protože byl mladý,
svatý Benedikt se ujal vlády.

Sluha Boží na přísnou dbal kázeň.
Že je podle písma Boží bázeň *
moudrosti vši první začátek,
dbal, by nikdo nešel nazpátek
k hříšným zvykům; bezúhonný, čistý
má být mnich jak v nové knize listy
mrtvení se když je k nebi mostem,
měli kořeniti jídlo postem,
vystříhat se radováněk světských,
poslouchati jako v letech dětských.

Modlitba se měla střídát s prací,
jedno bez druhého cenu ztrácí.
Mnich má být zbožný jako Henoch,
pracovitý s Martou, žádný lenoch;
pokorný a skromný, milý, tichý,
v nenávisti mít i malé hříchy,
láskyplný, vlidný, přívětivý,
po svém zdokonalení se chtivý,
vítěz nad žádostmi svého těla —
jeho rájem, nebem má být cela.

Zrádné víno.

Blah, kdo těmi radami se řídí,
hojné ovoce v den soudný sklídí.

Mnohým mnichům však se nelíbilo
opatovo mravokárné dílo.

Kdož se všechněm lidem zachová?
Nemajíce ducha Kristova,
podloudníci, odpočinout sobě
hledali jen ve klášterní kobě;
choutkám jejich řádu pravidla
byla jako vodě stavidla;
Mysl jejich světem zaujatá
zanevřela velmi na opata,
jakž v jich zraku bylo možno číst.
Tak daleko stoupala nenávist,
Kaina, že bratrovraha v sledu
chtěli otrávit jej dávkou jedu,
jehož namíchali do vína,
příhodná když přišla hodina,
nedbajíce následků té vraždy.

Zvyk měl opat, žehnat nápoj každý,
i krm. každou, než ji do úst dal,
když byl zpědu díky Bohu vzdal.
Tak i nyní ve svém zvyku starém
udělal kříž velký nad pohárem —
a tu břínek! až světec sám se lekl,
pohár zrádný z ruky se mu smekl,
dolů spadl, roztránil se celý —
proudý vína na vše strany spěly.

„Bůh vám odpust,“ řekl sklíčen smutkem
Benedikt, „co tímto špatným skutkem
provinili jste! Teď všeci víme,
že se spolu k sobě nehodíme.
Často jsem vám řekl, že váš mrav
nehodí se pro tak svatý stav;
proto navrátím se raděj tam,
kde jsem dřív byl s Bohem svým
sám.“

A tak opat s touhou zase spěchal
k Subiaku, kdež byl srdce nechal.
U jeskyně stál teď klášter nový,
pod jeho on uchýlil se krový,
aby odtud příkladem svým svítil,
srdce všechna k lásce Boha nítel.

Maurus a Placidus.

Jak když vody s hor se dolů liji,
věhlas Benediktův Itálii
přes hory a doly kvapně leti.
Rodiče mu svěřují své děti,
aby, uschované v klášter tichý,
vychoval je v bohobojné mnichy.
Z nich dva přelibezní pacholici,
nevinność a skromnosť v zraku v líci,
Placidus a Maurus, dosud malí,
později se slovutnými stali.

Jako poupě něžné v rozpuku
krásné růže dává záruku,
zdobiti jež bude libosady,
dával Maurus na jevo své vnady;
Eutychův syn dospěl v mladíka,
jehož svatost byla veliká.

Věděl opat, dobrého co věži
v žáku jeho; jako jáhen knězi
sloužil jemu, pln jsa ochoty,
svaté moudrosti i dobroty.

A jak sněhobílá lilije
sluncem zlíbána se rozvíje
ve květ čarokrásný, přespanilý,
Tertulův syn zbožný, roztomilý,

jménem Placidus, tak prospíval,
že se každý libě zadíval
na hocha, jenž hýčkan mnichům sborem,
mohl býti mládeži vši vzorem. (Pokr.)

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro. — (Pokračování z roč. 55.)

I. Několik pohnutek k pravé horlivosti.

1. Snaž se činiti dobře a budeš mým následovníkem.

2. Jsi-li světle, osvěcuj; jsi-li ohněm, zahřivej; jsi-li vodou, ochlazuje; jsi-li solí otisťuj a zachovávej v čistotě duše bližních.

3. Rozvaž, jaké máš vlastnosti a zkoumej, kde jsou největší potřeby.

4. Čím více prohloubíš svoje úsudky, tím jistěji se přesvědčíš, že prostředky čisté společenské a lidské sotva poněkud zabrání zlému.

5. Nejlépe luští otázku to, co srdce proměňuje.

6. Společná činnost tím více je společenskou a působivou, čím upřímněji směřuje k užítku lidí a čím více počítá na vliv milosti s nebe.

7. Budeš-li velkým malířem a upřímným katolíkem, pravím ti, více dokážeš než velký kazatel velkolepou obranou víry.

8. Budeš-li velkým učencem a horlivým katolíkem, více posloužíš mě věci, než ten, kdo svou horlivost zakládá na slovech.

9. Budeš-li velkým státníkem a při tom rázovitým katolíkem, více dosáhneš než ten, jenž výhradně se oddává pobožnosti.

10. Pečuj, abych nescházel v učeních akademiích, a hlubokých záhadách a četných schůzích i ve velkých zájmech.

11. Má-li věda své učence a zájem lidský své výpočty a má-li věda své záhady a činnost rozvíjí své síly i já mám panovati nad tím, co jest Mé a

nedovolím, aby se něco vymklo z pod mé vlády, aneb aby mne opouštěli učeníci moji.

12. Kde máš mi vzdávati chválu? Kam má sahati tvůj vliv? Kde máte ukazovati, že jste syny moci, moudrosti, dobroty, království pokoje? Všude!

13. Jsou lidé, kteří si myslí, že stačí mi čest vzdávati samými pobožnostmi, a že nežádám od nich žádné jiné práce ve prospěch pokoje mezi lidmi a mezi člověkem a Bohem. Jak velký to blud a těžký přelud!

14. Jeden dobrý skutek vykonaný veřejně zrodí v srdcích bližních deset dobrých skutků vniřních.

15. Buď katolíkem ve vědě, politice, průmyslu, i ve všech větvích činnosti lidské a vykonáš velký skutek lásky.

16. Věda i umění, obchod i všechny druhy lidské práce prosí o almužnu pravosti, svatosti, dobroty, a kdo ji má dávat, ne-li ty?

17. Já Slovo Otcovo, rovný a spolupodstatný Otci Syn Boží stal jsem se člověkem a ve své osobě spojil jsem vlastnosti Božské i lidské, zemské i nebeské, a ty bys zanedbával a v moc bezbožných dával práci společenskou, jejímž prvním zřídlem není nic jiného, leč věčné moře, jenom život bez konce, jen světlo pravé a působení Boží na lidi?

II. O nekonečných pokladech pravdivého pokoje.

1. Pokoj můj synu jest poklad skrytý před očima lidí svárlivých a milujících sebe.

2. Odhaluje se lidem pokorným a přímého srdce.

3. Chceš-li, aby panoval pokoj v srdci tvém, uskromňuj své žádosti a řiď se mými zásadami.

4. Chceš-li, aby byl pokoj v tvé činnosti, pracuj řádně a ve prospěch lidí.

5. Chceš-li, aby panoval pokoj mezi tvými přáteli, dávej dobrý příklad a doveď obětovati žádosti.

6. Pokoj můj jest odměnou dobrých a odplatou za ctnosti národův.

7. Pokoj můj rozvíjí se teplem činné oběti,

8. a žije se vítězstvím nad sobectvím a nepořádkem.

9. Zbraní jeho jest činná víra, odpočinkem jeho láska přetvořující.

10. Pokoj můj vniká do srdcí bez hluku a dobývá se na nepříteli, ale pro jeho dobro.

11. Plodný je pro duši a posiluje tělo.

12. Povyšuje pokorné a chudé duchem obohacuje.

13. Dává mír, vroucím moci a svobodu srdcím ovládaným.

14. Sjednocuje lidi v dobrém a dává zákonům život i ducha.

15. Pohrdá tím, co je zlé, a povznáší se k tomu, co je Boží a věčné.

16. Pokoj můj pozdvihuje lidi k Bohu, a dává jim samého Boha požívatí na věky. (Pokrač.)

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

Vše to svědčí o díle Božím. Vše, co bylo a je a bude v církvi opravdu velikého, ctihodného a svatého, bylo a je i bude pro pobožnost k Srdci Páně, vše to vzdávalo a bude jemu vzdávati hold i úc. u s láskou, v pokoře i důvěře a zanicení, neochvějně i vytrvale, beze strachu a bázně před posměchem tohoto světa! Jak mizí při tomto vědomí hrstka těch, kdož proti pobožnosti hnali divným útokem s nejrůznějšími zbraněmi v ruku: nevěrci, jansenisté, dvorní biskupové, nevěrní to strážcové svatyně, kteří pronásledovali pobožnost Kristem samým zjevenou, svobodní zednáři, osvícenci a rozumáři se všemi, kdož po nich zdělili zášť a nenávisť k Římu i všemu křesťanskému, katolickému! Avšak i ti nesměji scházeti v dějinách těchto. Bez nich byly by neúplné, kusé; bez nich nevyniklo by dílo Boží v celé kráse a velikosti. Tvoříť všichni ti jakoby vedlejší jeviště, část scény, temné pozadí, na kterém se tím jasněji a velebněji a slavněji rysují a obrazy světlé, vznešené postavy: Pán Ježíš s odhaleným, láskou pla-

noucím Srdcem v nadzemské slávě a nebeské velebnosti; u jeho nohou věrná služebnice, poselkyně blahé zvěsti nové doby, právě za světici prohlášená Markéta Marie Alacoque, a kolem jako stkvoucí, nádherná, čarokrásná duha, celé nebe apoštolů, obránců, horlitelů a šířitelů krásné a milé pobožnosti k Srdci Páně, kteří tvoří úchvatnou, oddanou i vděčnou stráž božského Srdce.

A ještě jeden znak díla Božího. Božský Spasitel přál si v Paray, aby božské Srdce jeho bylo uctíváno. Úcta k nejsv. Srdci jeho počala se sice brzy a celkem též dosti značně šířiti v mnohých krajích. Přece však uplynula celá dvě století od památných zjevení paraylemonialských, nežli nadešla doba nynějšího krásného a opravdu velikého rozkvětu pobožnosti tam zjevené, rozmachu a všeobecného rozkvětu na celém světě! Proč rozšiřovala se, proč mohutněla celkem tak zvolna? Což nemohl učiniti, aby se blahá zvěst nové doby v kratičké době rozlétila po celém světě a všude si okamžitě podmanila co nej-

více srdcí? Což nemohl odstraniti četné překážky, jež se jí stavěly v cestu, a zničiti pouhým pokynem všemohoucí vůle své všechny nepřátele, kteří všude povstávali proti ní? Proč proniká jen poznenáhlu, krok za krokem? — Moudrost nevystihlá, dobrota i milosrdenství Boží jeví se i v tom!

Bůh dal člověku svobodnou vůli, kterou pojal do věčných svých úradků; chce, aby člověk spolupůsobil při jich uskutečnění v čase. Bůh dává mu na vůli, aby se rozhodl proň nebo proti němu, aby plnil přikázání nebo přestoupil; dává mu na vůli, aby vyvolil dobro nebo zlo, aby si tak získal zásluhy; aby Boha usmířil a odčinil svou nevěrnost, své hříchy, odboj svůj proti němu, nebo aby svolal na sebe jeho hněv a trest. Spolupůsobením tím má též člověk podíl na díle Božím, na tom, co Bůh od věčnosti předurčil.

Výsledky úradků Božích jsou jisté, nepochybné; ty nikdo nezvrátí a neskříží, ač se to často zdá. Člověk, obdařený svobodnou vůlí, může jen to, co mu Bůh dovolí, co Bůh dopustí; je tudíž svoboda i nejdůležitějšího člověka omezena vůlí, věčností samého Boha. Nám se ovšem často zdá, že nepřátelé Boží vítězí, že ztracen bude boj svatý za nejvyšší a nejsvětější statky lidstva, že pošlapán a v bláto stržen i zdeptán bude zákon i právo Boží, že vyhlazeno bude ze země jméno Boha trojjediného;

zdá se nám to, vidíme-li jak celá pokolení, celé národy, celé vrstvy lidstva, otrávené nevěrou, jimž není nic svatě a vznešeně i nedotknutelně, šileně a zbesile ženou útokem proti církvi, svatostánku, proti Bohu samému. Nedůvěrou a malomyslností naplňují mnohého ty boje, sváděné dnes i po vlastech našich. Musíme si však uvědomiti, že nemajíce vyššího rozhledu, nesmíme nikterak boj ten a dočasné jeho výsledky, boj Boha se Satanem, měřiti a posuzovati podle svého úzkého rozhledu a obzoru. Třeba, abychom vystoupili z času k věčnému Bohu a teprve pak přehlédlí celý svět, jeho dobu i boje na něm sváděné. Pak uvidíme nekonečné, nesmírné bojiště, na kterém střídají se vítězství a porážky, úspěch a neúspěch jako dmoucí se a vystupující i klesající a tříštící se vlny šířého, zmítaného rozbouřeného oceánu. Kam jen oko dohlédne, vidí, jak se vše vlní, zmítá a kolísá, stoupá i klesá a se řítí; v nedozírné dáli a nesmírně hloubce však vlny se tiší; vybouřily se, lesknou se zlatem zapadajícího slunce — tam se rozhostil klid, nepřátelé zmizeli, tam nastal věčný mír: na bojišti v celé slávě a moci i velebnosti stojí Vítěz bez konce, jemuž není rovného, který vítězně a jistě bojoval a vybojoval dlouhý boj. Jeho je sláva i čest, o kterou se dělí se všemi věrnými a z nichž nikdo nebude scházeti při velkém, slavném Te Deum na konci světa. (Pokrač.)

Obrázky z katolických misií.

Podává Maximilian Weinberger.

„Amen pravím vám, nenalezl jsem tak veliké víry v Izraeli.“ Mat. 8, 10.

Známa jsou tato slova Spasitelova. Když přišel jednou do města Kafarnaum, přistoupil k němu římský setník, prose ho řka: „Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený a zle se trápí.“ I di jemu Ježíš: „Já přijdu a uzdravím jej.“ A odpovídaje setník

řekl: „Pane, nejsem hoden, abys vešel pod střechu mou: ale toliko rci slovem a uzdraven bude služebník můj.“ Slyše pak to Ježíš podivil se a řekl jdoucím za sebou: „Amen pravím vám, nenalezl jsem tak veliké víry v Izraeli.“

Tatáž slova by Spasitel zajisté pronesl, kdyby viděl dnes pevnou a neochvějnou víru mnohého divocha v kra-

jinách pohanských. O tom by nám mohli mnoho vypravovat katoličtí misionáři. Ovšem cestovatelé, kteří se vůbec proti víře staví nepřátelsky, dávají se svést povrchními dojmy a soudí, že misie nemají trvalého vlivu na duši pohanovu. Tvrdí proto, že působení misionářů nemá žádného úspěchu, že pohané přijímají křesťanskou viru jenom zevně, povrchně a že tato nemá na mravy jejich žádného trvalého vlivu. Ale nic není tak nesprávné jako toto tvrzení. Jenom několik příkladů z misí v oblasti moře Ledového v Severní Americe.

„Mezi našimi 500 divochy, misie sv. Josefa na Velkém jezeře Otročí,“ napsal zemřelý již misijní biskup Clut, není ani jednoho, jenž by nesplnil svých náboženských povinností. Na jaře a na podzim přichází pravidelně ke svatým svátostem pokání a oltářní, když byli často za strašné zimy vykonali cestu několika dní. A přichází-li časem na stanici obchodní, platí jejich prvá návštěva kostelu, aby milému Spasiteli a nejvyšší Panně se poklonili. Potom navštíví i misionáře a vyžádají si jeho požehnání. Po krátké rozmluvě s ním zpovídají se a následujícího dne přistupují ke stolu Páně. Plnice své náboženské povinnosti bázně před lidmi neznají.“

Od jezera řečeného Athabaska píše jistý misionář: „Jak často byl jsem zbožností svých dobrých křesťanů v hloubi srdce svého dojat! Tu přišlo několik Indiánek. Jejich tváře jsou vráskami rozryty, více bídou nežli stářím. Deset dní strávily na cestě, přišly až od nejzazšího konce Otročího jezera a měly všechny dohromady jenom jedny psi saně. Brodily se tajičím sněhem a v noci spaly na několika jedlových větvích, zahaleny v jednu jedinou houni. Přišly, aby misionáře viděly, se vyzpovídaly a ke stolu Páně přistoupily. Tisknou mi ruku a se slzami v očích pravi: „Ach otče, jak šťastny jsme, že tě vidíme! Ale je to naposled, neboť bydlíme příliš daleko odtud a jsme už příliš

staré, než abychom ještě jednou mohly přijít. A přece máme radost, že se zase jednou můžeme zpovídati! Díky tisícřé, díky!“ A plač radostí, zapomenuvše na přestálé útrapy na cestě. Kdyby byl Kristus Pán, když žil zde na světě, tyto ubohé divochy potkal, byl by jistě na ně ukázal a řekl: „Amen pravím vám, nenalezl jsem tak veliké viry v Izraeli.“

„Dobrý otče,“ pravila jednou Indiánka k misionářovi, „chci se tě na něco otázati. Ty praviš, že musíme činiti pokání za naše hříchy a já věřím také, že milý Spasitel proto mnoho za nás trpěl. Ale jak mám činiti pokání? Každý den se snažím, abych nějakým způsobem za své hříchy zadošť učinila. Když jím, беру si to, co mně nejméně chutná. Misto šesti kouřím denně jen čtyři faječky. Nežli jdu spát, modlím se růženec a kdykoli se s těžkou otepí z lesa domů ubírám, vzpomínám si vždy na milého Spasitele, jak pro mne těžký kříž nesl. Ale to všechno jistě nestačí. Co mohu ještě více činiti, otče?“

Jistý misionář poučoval kdysi své Indiány o vzbuzování lítosti. Když skončil, povstal starý Indián a řekl: „Otče, ty jsi tu něco řekl, čeho nechápu. Ty jsi nás vyzval, abychom dopustivše se hříchu vzbudili lítost. Ale jak může někdo Boha urazit, když ho byl jednou do svého srdce přijal? Nás je šest rodin. Mohu tě však ujistiti, že jsem od posledního našeho svatého přijímání nikdy a to ani toho nejmenšího hříchu nespokořoval, ano ani nejmenší pomluvy anebo hněvivého slova. Ovšem nevidím do srdcí všech, to je pravda; co se však mého srdce týče, mohu tě ujistiti, že dobré jest.“

Někdy vybočuje horlivost našich divochů z příslušných mezí a nabývá povážlivé tvárnosti. Jednoho dne přijde vám ke mně ohyzdný staroch, bývalý to kouzelník, který se dlouho nemohl odhodlati k tomu, aby se stal řádným křesťanem. Byl sice kdysi pokřtěn, ale i po křtu zůstal polovičním pohanem. Přišel dříve skličěn a zapřisahal se,

že konečně chce všechnu polovičatost odložit a přímo do nebe namířit. Záleželo nyní na tom, aby vykonal dobrou sv. zpověď. To také milý staroch skutečně chtěl, jenže to vzal až příliš vážně. Když se totiž z prvního těžkého hříchu hlasitě vyzpovídal, vstal, popadl svého opodál stojícího vnuka, čtrnáctiletého výrostka za pás, lomcoval jím a hrozil mu, aby se neopovažoval téhož hříchu svého děda se dopustit, sic že mu hnáty poláme. Měl jsem co činit — praví misionář — abych kluka z rukou dědových vyprostil a starocha

zpět ke zpovědnici přivedl. Podařilo se to konečně, ale po druhém hříchu opakovalo se to samé divadlo; ano podobalo se, že hněv starocha je čím dál tím větší. Všechno domlouvání nic nepomohlo, musil jem výrostka, jenž kajicnou horlivost svého děda na vlastním těle zakoušel a proto strachem na celém těle se třásl, vzít za ruku a z hříšného ovzduší ven vyvést. Ostatně staroch to minil opravdu vážně a poctivě, svůj účet s nebem vyrovnal a až do konce vedl život v pravdě křesťanský.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

O svátku kráčela Anna Maria marnivě vystrojená, veselá náměstím sv. Petra, aby s myslí světskou obcovala slavnosti v basilice vatikánské. Zároveň šel vedle ní kněz z řádu Servitův. P. Angelus neznal Anny Marie, a zbožný mnich neměl příčiny věnovat pozornost mladé ženě, když vnitřně byl ponoukán na ni popatřit; zároveň slyšel tajuplný hlas: „Věnuj pozornost této ženě, svěřím ji tvým rukoum; přičiniš se k jejímu obrácení a ona se posvěti, protože jsem ji vyvolil. Volám ji k svatosti.“ Anna Maria šla dále netušíc, že ji v této chvíli dal Pán Bůh vůdce, jenž ji povede cestou nejvyšší ctnosti a ona brzy se obrátí.

Zatím rostly v jejím srdci vnitřní boje tou měrou, jak přibývalo jejího odporu; světlo, jež chtěla zhasit, svítilo jasněji; hlas, jež chtěla utlumit, ozýval se zřetelněji; chtěla se uspat hlukem světských zábav, probouzela se opět a opět, poděšena a trápena výčitkami svědomí; chtěla sebe oklamat, přeludy prodloužit, a přeludy mizely a zanechaly jenom tím větší trudnomyslnost. Hnusily se jí zábavy i slavnosti, jež ji dříve těšily, zanechávaly nyní jenom bezúčtnou prázd-

notu. Milost nabývala víc a více místa v jejím srdci. Hnus a smutek nastoupily místo veselosti a radosti. Jako země, kterou voda podmyvá a nepozorovaně do proudu strhuje, tak byla Anna Marie vábena tu něžně, mírným dojmem, jenž ji ukázal nicotu všech věcí stvořených, tu mocně pocitem hrůzy, jenž jako proud na ni se přivalil a jí soudy Boží představil. Takto ji poznenáhlu milost odlučovala od všech pout, jimiž ji svíraly zábavy, osvitila ji, aby ji přivedla do oživující vody svatosti. Ovšem nemohl takový zápas dlouho trvat, a Anna Marie trápená výčitkami svědomí nedovedla dlouho odporovat. Prohlásila se za přemoženou, složila dobrovolně zbraň, vrhla se k nohám Páně a prosila o podmínky míru a odpuštění.

Milosti mimořádné ji obrátily a Anna Maria chtěla jim oddanosti velkomyslnou vyhovět. První její slova k zpovědníkovi svědčí o hlubokých citech jejího srdce: „Můj otče, vidíte u nohou svých velkou hříšnici“, Jednak nepochybila nikdy proti svým povinnostem podstatným; jakkoli stržena vírem světského života, zachovala věrnost manželskou i při-

kázání Boží, ale v této chvíli odhalilo jí světlo nebeské, jemuž otevřela srdce, všechny minulé pošetilosti, ukázalo jí propasti hřichu a dalo jí tušiti smutné následky, jež by zavinil tento lehkomyslný a nerozvážný život. Tento po-

hled otřásl jí mocně a chtěla v zmatku chvilkovém hledati síly pro budoucnost. Ale tato síla jí nebyla dána; než došla do přístavu, měla duše bouři zmitaná ještě na poslední úskali býti vyhozena.

Různé zprávy.

Katolické kláštery v Indii. Na velkolepém kongresu mariánském v Madrasu přijata byla resoluce, by zakládány byly kláštery v Indii, kam by rození vzdělání Indové vstupovali a tak by massy lidu obraceli na víru katolickou. Život mnišský jest v Indii velmi rozšířen i oblíben mezi Budhisty, jen jde o to, by založen byl na základě nauky Kristovy. Původce této myšlenky P. Thomas žádá, by vzdělaným Indům bylo umožněno vstoupiti do řádů, aniž by byli nuceni odložití svůj šat národní a obyčeje. Jest přesvědčen, že by takoví horliví Indové získali tisíce lidu víře Kristově, jako to způsobil konvertita brahmínský Upadhy Brahmbardan. P. Kleinschneider navrhoval, by pro Indii byl zvlášť

vyvolen řád katolických Syřů, který velmi blahodárně zde působí.

Katolické university. Amerika má 15 katolických universit s 19.802 studenty (z toho 6.000 studentek). Má tudíž trojnásobný předskok před Evropou, kde katol. universit je toliko 5. (Paříž, Lovan, Frýburk, Milán a Lublin). Chystají se university v Solnohradě a Holandsku. V Německu nepocítují nutnosti zvláštních katolických universit, ježto jednak státní universita v Kolíně nad Rýnem má vysloveně charakter katolický, jednak při všech universitách ostatních jsou kvetoucí theologické fakulty, jejichž profesori mají prvotní vědecký zvuk. A u nás? Zalostno hovořit!

(Z A S L Á N O.)

Důstojný pane, prosíme Vás!

1. Upozorněte slepce ve farnosti na naše nové podnikyslepecké. Přijímáme pouze slepce vyučené řemeslu košíkářskému nebo kartáčníckému. Tito nechť žádají o přijetí. 2. Sdělte nám laskavě, kolik a které slepé máte ve farnosti, bychom mohli utvořiti aspoň přibližnou statistiku slepců na Moravě a ve Slezsku. 3. Upozorněte věřící, aby sbírky při svatbách, zábavách, schůzích, dary, ofěry, pokuty atd. posílali našemu novému ústavu, v němž slepce z Moravy a Slezska koncentrujeme. Ústav otevřeme 1. září t. r. v zámku v Chrlících u Brna, který nám byl ndp. biskupem brněnským dán k dispozici a jež k tomu účelu adoptujeme. Ústav povedou řádové sestry.

Tak doufáme, že s pomocí Boží nejlépe rozluštíme otázku slepeckou na Moravě a ve Slezsku. Všechny odpovědi posílejte jednateři na adresu: P. Norbert Doležel, duchovní správce ústavu slepců, Brno, Mendlovo nám. 1.

Papežský ústav sv. Cyrila a Metoděje pro misie slovanské na Velehradě vychovává hochy zbožné, nadané, nezkaženého srdce a dobrého zdraví za tím účelem, aby s pomocí Boží vyrostli v kněze, kteří by v některé řeholi, apoštolsky neb misionářsky u Slovanů činili, šířili sv. víru po příkladu sv. apoštolů Cyrila a Metoděje slovem i skutkem. Podmínky přijetí jsou: 1. křestní list; 2. věk 11 až 12 let; 3. pevné zdraví (hoch bude prohléd-

nut zdejším lékařem); 4. slušný zevněšek i chování; 5. mravní způsobilost, t. j. nelícená zbožnost, upřímnost, nevinnost srdce, poslušnost; 6. dobré nadání (vysvědčení frekventační); 7. náklonnost k životu řeholnímu a misijnímu u Slovanů; 8. písemná připověď rodičů, že nebudou svému synu brániti v povolání k životu řeholnímu ani misijnímu u Slovanů. Roční příspěvek rodičů na výživu jest pouze 1200 Kč; při tom spoléháme na pomoc Boží a šlechetných dobrodinců. — Kromě toho jest rodičům hraditi tyto výlohy: školní knihy, psací potřeby, listovné, správkou oděvu

a obuvi, všechny mimořádné potřeby na př. lékařské porady a léky a pod. Příjímací zkouška, která jest táž jako zkouška přijímací do gymnasia, bude se konati na Velehradě dne 10. července a 1. srpna t. r. o 9. hod. dopol. — Poznámka pro vdpp. správce duchovní: Prosíme co nejsnažněji, aby doporučující vysvědčení dali jediné těm, kteří vyjmenované vlastnosti mají; jinak by se způsobil propuštěním z ústavu zbytečný zármutek chovanci, rodičům i správě ústavu, kteráž nemůže a nesmí se vzdáti svého vznešeného účelu ze žádných ohledů.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pevnou důvěru k Panně Marii, Matce božské milosti a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otče! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: **Vzývati Marii, Matku bož. milosti.**

Úmysl v červnu 1922: **Porozumění pobožnosti k Bož. Srdci Páně.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Maria, matka milosti, útočiště naše. (Hlavní úmysl.) — Svatá Maria, (Báseň.) -- Proč jsme stvořeni? — Kněz dobrý pastýř. — Anděl Páně. (Báseň.) — Matka. — O modlitbě. — Po sv. přijímání. (Báseň.) — O světlo! . . . — Svatý Benedikt. — Katolík skutkem. — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Obrázky z katolických missii. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Zaslano. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. ČERVEN 1922.

ČÍSLO 6.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Porozumění pobožnosti k bož. Srdci Páně.

(Hlavní úmysl.)

Kdo bude psáti dějiny našeho století, nebude moci opomenouti zmíniti se též o všeobecně rozšířené pobožnosti a účtě nejsv. Srdce Páně. Není zajisté farní osady, není katol. chrámu, kde by nebyla pěstována účta a pobožnost k nejsv. Srdci Páně. A nejen ve chrámech, ale již i v rodinách nastoleno nejsv. Srdce Páně, jemuž se jednotlivé rodiny zasvětily. Že tomu tak, hlásají obrazy a sochy Srdce Páně ve chrámech i příbytcích, dosvědčují to pobožnosti, které se téměř všude konají každou první neděli v měsíci a každý první pátek, kdy bývají konány slavnější služby Boží, litanie a modlitby k nejsv. Srdci Páně, kdy také zbožní věřící četně přijímají svátost pokání a nejsv. Svátost oltářní. Pobožnost tato dříve jen v některých zemích zavedená, rozšířila se po všem katolickém světě. Sv. Markéta Ala-coque měla by radost, že nejsv. Srdce Páně jest tolik a všude uctíváno. Záleží mnoho na porozumění této účty a pobožnosti. Uctíváme skutečně srdce Pána Ježíše, jako Boha člověka, to srdce, v němž bylo a jest tolik lásky k nám lidem, to srdce, které bylo a jest plno útrpnosti a milosrdenství, to srdce, které se slitovalo

nad chudými snoubenci, v Káni, které útrpnost mělo s nemocnými, hladovými, zarmoucenými, to srdce, které se tolik slitovalo nad hříšníky, které pro nás tolik bolesti a zármutku trpělo, které kopím vojína prohnáno bylo, že vyšla z něho krev a voda. Toto srdce je s božstvím Pána Ježíše podstatně spojeno; neboť jako duše naše proniká tělo naše, řídí vše a životem naplňuje, tak pronikalo božství lidskou přirozenost Pána Ježíše, takže můžeme říci, že jeho božská láska sídlila v božském srdci jeho. Prokazující tedy účtu srdci Pána Ježíše, činíme tak Pánu Ježíši samému. Že právě je předmětem naší účty a pobožnosti srdce Jeho, to proto, že srdce je symbolem lásky jeho božské. Za naší doby, kde láska k Bohu mizí víc a více, je právě potřebí, aby oheň lásky k Bohu v srdcích našich byl rozdmýchán, aby naše srdce ohřálo se na plamenech lásky, šlehajících ze Srdce Páně. Jest nutně třeba, aby jeden každý utíkal se k tomu, jenž je cesta, pravda a život; nezboudí, kdo jde za Kristem, světlo jeho učení zaplaší temnotu nevěry a bludů, a smrti se nemusíme báti, máme-li v Kristu život. Pobožnost tato nalézá vždy více přátel nejen u lidu prostého, ale

i u vzdělaných, protože všichni potřebujeme útěchy, kterou jen v láskyplném Srdci Ježíšovou nalézáme dle příslibení daného: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já občerstvím vás a naleznete pokoj duším svým.“ Ježíš Křístus žije stále, by za nás orodoval a tento ustavičný

život modlitby božského Srdce na nebi a na našich oltářích je pro spásu a záchranu duší, za obrácení hříšníků, za ochranu nevinnosti, za posilu spravedlivých, za zachování a rozšíření království Božího na zemi. Takto pobožnost k nejsv. Srdci Páně úzce souvisí s Apoštolátem modlitby.

Marie Tesařova:

MATCE MILOSRDENSTVÍ.

Kolik bíd v světě širém,
kde nám pomoc svítne?
Nuže jděte v náruč sladkou,
ta nám těchu skytne —
Matka milosrdenství.

Líc kdy skrápí slza vřelá,
srdce bolest svírá,
jako matka s něhou vroucí
každou slzu stírá —
Matka milosrdenství.

Zbloudí-li kdo s cesty pravé,
která k nebi vede,
k Matce volej, k Hvězdě zírej
nad oblaky šedé:
k Matce milosrdenství.

V každém bolu, v každém kříži
jdeme k Matce svoji,
slzy stírá, bolest plaší,
každou bídu zhojí
Matka milosrdenství.

Melchisedech.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Nejznámějším předobrazem mše svaté, jejíž ustanovení ve slavnou oktávu Božítělovou slavíme, je obět Melchisedechova. Proto vidíme, tak často obraz jeho v presbyteriu, na oltáři, i na památkách prvního svatého přijímání. Proč je Melchisedech předobrazem Ježíše ve mši svaté se obětujícího? Protože obětoval chléb a víno, kdežto jinak bylo zvykem, zvířata obětovati; než i v mnohém jiném ohledu, o čemž teď chceme rozjímati.

Amrafel, Arioch, Thadal a Kodoslahomov pustili se do války proti králi sodomskému Bara a jeho spojencům, v celku čtyři králi proti pěti.

Těm poslednějším dařilo se špatně: byli poraženi, město Sodoma vypleněno, obyvatelé do zajetí odvedeni, mezi nimi i Lot se všim svým majetkem. Jednomu ze zajatců podařilo se utéci; ihned ohlásil Abrahamovi, že synovec jeho Lot je v zajetí. Tento neotálel ani okamžik, aby mu nepřišel ku pomoci. Vybrav si 318 služebníků — k tomu přidali se ještě jeho tři přátelé Honer, Eskol a Mambra, pustil se za nepřátely. Dohonili poslední voj ze zajatců, přepadli jej v noci, osvobodili Lota a ostatní zajatce a získali velikou kořist. Když se domů vraceli, přišel jim Melchisedech, král

Salemu, nynějšího Jerusalema, naproti a přinesl chléb a víno na poděkování za obět; neboť nebyl jenom králem, nýbrž knězem Nejvyššího. I dal požehnání Abrahamovi a řekl: Požehnán budiž Abraham od Boha nejvyššího, stvořitele nebes i země! A vleben budiž Bůh nejvyšší, jenž nepřátele své dal v ruku svou. Tu mu dal Abraham desátek ze všeho.

Ve své epístole k židům dokazuje svatý Pavel, že byl Melchisedech představou našeho velekněze Krista, jednoho ke druhému přirovnává. Už David sám to dokazuje v žalmě 109, kde praví: Hospodin přísahal, a nebude toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova. Ve výroku tom leží důkaz, že je mše svatá skutečnou obětí, což jinověrci popírají.

Melchisedech obětoval chléb a víno; Ježíš Kristus obětuje sebe sama pod způsoby chleba a vína; obět jeho je dokonalejší než obět Melchisedechova, neboť tato byla jenom obrazem. Ježíš je knězem na věky; mše svatá vždy bude sloužena, dokud svět ten konec nevezme. Po pozdvihování modlí se kněz k Otci nebeskému, aby obět jeho tak milostivě přijal a tak libě na ni vzhledl jako na obět Abelovu, Abrahamovu a Melchisedechovu. Když už ta se Bohu líbila, tak se mu bude novozákonní obět ještě více líbiti.

Melchisedech byl králem a knězem zároveň. Tím je i Ježíš Kristus. On je králem, království a jeho je celý vesmír, obzvláště však církev svatá, zde na zemi bojující, v očisti trpící a v nebi vítězí. On je králem pozemského Jerusalema, do něhož na palmovou neděli slavně vjel, jakž to byl prorok Zachariáš předpověděl: „Plesej, dcero sionská, raduj se, dcero Jerusalemská: ejhle, král tvůj přichází k tobě. V něm postavil i trůn svůj křížový. On jest králem Jerusalema nebeského, ježž viděl svatý Jan ozdobený jako nevěstu pro svého ženicha.

Jerusalem jmenoval se za času Melchisedechova Salem; slovo to zna-

mená pokoj nebo mír. Král pokoje! Tím je Ježíš skutečně. Pokoj zvěstovali andělé při jeho narození všem lidem, co jsou ochotné vůle. Pokoj vám! to bylo jeho obyčejným pozdravem. Mše svatá je obětí pokojnou, jež nebeského Otce usmíruje. Při slavné mši s assistencí dává se požehnání pokoje, tak zvané „pax“, a kůr zpívá: dona nobis pacem, uděl nám pokoj!

Jméno Melchisedech znamená tolik jako král spravedlnosti. Tím je Ježíš ještě více králem spravedlnosti a knížetem pokoje. Ve dnech jeho modlíme se v žalmech s Davidem, vzejde spravedlnost a plnost pokoje. Jak krásně prorokuje o něm Isaiáš: Dítě narodilo se nám a syn dán jest nám, na jehož rameni panství spočívá, a nazváno bude jméno jeho: Podivuhodný, rádce, Bůh, silný rek, otec budoucího věku, kníže pokoje. Panství jeho se rozmnoží, a pokoj bude bez konce. Na trůně Davidově a v říši jeho bude sedět, aby ji upevnil a podepřel právem a spravedlností od nynějška až na věky.

Písmo svaté uvádí u proslavených a svatých osob i jejich rodokmen, aspoň jméno otce. Ale u Melchisedecha toho nečiní. Mlčení toto není bez významu. Bez udání otce a matky stojí před námi Melchisedech jako předobraz Boha-člověka, jenž v nebi ani matky, a na zemi ani otce nemá. Melchisedech byl vyšším knězem než potomci Aronovi; tito museli rodokmen svůj dokázati. Starozákonní kněžství dědilo se s otce na syna. Ježíš jako kněz nemá žádných předků; nepochází z kmene Leviho, ale z kmene Judova; on je tedy i v tomto ohledu knězem podle řádu Melchisedechova. Novozákonní kněžství též není dědičné; je od otce a matky neodvislé; žádá si však od kandidáta kněžství právoplatný manželský původ; kněz nového zákona nesmí býti ve hříchu zplozen.

Ani o narození, ani o smrti Melchisedechově není v Písmě svatém řeči; tím se stal předobrazem Krista, o němž

praví prorok Micheáš: Jehož původ je od začátku, ode dnů věčnosti. A podle Davida je knězem na věky.

Obět Melchisedechova byla obětí na poděkování. Tou je i mše svatá: obětí chvály, obětí diků, zároveň obětí smírnou a prosebnou.

Mnozí nechávají i mši svatou na poděkování za obdržení dobrodini sloužití. V životě každého křesťana je dosti památných dnů, narozeniny, jmeniny, svatební a jiné. Je dobře, když v takové dny mši svatě jsme přítomni nebo ji necháme za sebe sloužiti.

Melchisedech dal požehnání Abrahamovi. Pán Ježíš dává požehnání všem, kteří přijdou na mši svatou; prostředně skrze kněze, když tento pravý na konci mše: Žehnej vám všemohoucí Bůh Otce, Syn a Duch Svatý; a bezprostředně, když se po mši svaté udílí požehnání s velebnou svátostí.

Ve Starém zákoně vážili si lidé požehnání velice. Jsme pohnuti; když čteme, kterak Esau plakal, protože mu Isák nechtěl dát požehnání, neboť byl chvilku před tím dal Jakubovi veliké požehnání. Máš jenom jedno požehnání? tázal se otce; prosím tě, požehnej i mně! Tu se dal otec pohnouti a požehnal mu: „S rosy nebeské a z tučnosti země bude požehnání tvé.“ Tak by měl každý křesťan rád jiti na požehnání, i v neděli odpoledne. Nejenom ženy a děti, ale i mládenci a muži mohou požehnání dobře potřebovati.

Čteme ještě, že dal Abraham Melchisedechovi desátek ze všeho. Lež v tom ponaučení, že křesťanský lid má své kněze vydržovati. Tak tomu bylo již ve Starém zákoně. Když byla zaslíbená země vydobyta, nedostali kněží žádných pozemků, nýbrž jen domy k obývání a zahrady. Žili z darů, jež jim lidé dávali buď dobrovolně nebo podle zákona. Tak je tomu i v Novém zákoně. Svatý Pavel praví: Kdo slouží oltáři, má i z oltáře žiti. V oněch zemích, kde kněží žádného platu od státu nedostávají a žádných polností nemají, musí věřící lid kněze vydržovati.

Obět svatá je hlavní věcí při bohoslužbě; proto nařizuje cirkve, v neděli a svátky býti přítomnu mši svaté; horlivosti jednotlivců je pak pozůstaveno, i ve všední dny ji obcovati. Jak šťastnými jsou ti, kteří mají ve své osadě vlastní chrám Páně. Jak rády jsou přifařené osady, kde je jenom kaple, když přijde k nim kněz v jistý čas, aby sloužil mši svatou. V zemích misionářských a v diaspoře musí býti lidé spokojeni, když aspoň jednou za měsíc mají pořádné bohoslužby. Člověk se naučí něčeho si vážiti, když to musí postrádati. Kdo má tedy příležitost, mši svaté obcovat, necht jí využítu. Ta půlhodina, kterou na to věnujeme, není ztraceným časem; Pán Bůh žehná potom naši práci, takže též tolik poděláme, jak kdybychom byli při práci místo v kostele, a na požehnání Božím všecko záležti.

O světlo! . . .

Napsala Marja Česka-Maczynska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Sotva ozvěna písně a s ní melodie v prostoru dozněly, tu hned udeřily. Etiopanky, sedící na rozcích koberce v hodovné síni prostřeného, na svých harfách v radostnou, bouřlivou, opojnou píseň života.

Současně rozhrnula se v pozadí tmavá světna a bílá, větrná postava tanečnice snesla se lehynkým poletem do prostřed koberce.

Ozval se přitlumený potlesk . . . umíkl.

Tančila, . . . průzračný, měkký flór ji ovíjel, přilínal k jejím mladistvým, pružným tvarům a drobné, bosé nohy, zlatými kroužky obepjaté, zdály se podle taktu nápěvu prostorem hýřícího nad zemí poletovati. Každý její pohyb doprovázel tichý, dráždivý bříkot zlatých řetízů.

Teď její štíhlé, dívčí tělo a bílý flór opisující závitky tvoří, zdá se vám, jednu jedinkou rozvířenou kolonu (= sloup), nemožná dopatřit se, ni rozeznatí rysů tváře, zlatě rudé vlasy se rozvezly a vlní se kolem ní hadími kruhy.

Řetízky zvoní, bříňčí náramky, skotačí rozesmáté harf hlasy, když tu z útrob zahrady znova se ozve žhavě vášnivý ševal fléten.

Ó, jak zvučí, prosí, lichotí!

Jeden zákrut, a tanečnice z nejživějšího ruchu přešla v naprostou nečinnost, jako by v sochu ztuhla s nadry vypučenými, s rukama vztaženými. Chví se spuštěné řasy a na rozpuklých, tak dětských u výkroji ústech vznášá se výraz podivu, nepokoje, úzkosti.

Pořád tišeji, pořád ustrašeněji zvučí harfy, až ve prostoru rozsypaly vlny zvuků tak žalostných jako slzy a umlkly, jenom flétny touží, třeští a smějí se posměšně, drzé zvonky.

Dívčina snaží se podle taktu těch úplně neznámých a nových tonů tančit, napřed zvolna, nejistě, jako by každý pohyb byl ji překvapením a námahou.

Ze šilené radosti děcka probouzí se žena, vztahnutá ramena — zdají se — objímatí jakousi vysněnou postavu.

Šepty umlkly, sta oči hltá pohledem ten vzněcující se tanec, . . . tak smyslný a tak nevinný, tak vášnivý a divně čistý zároveň.

Krvavé plameny vyskočily na bledé, otlé, tváři Heroda Antipa, smyslné rty se chvějí, bezbarvé oči zakalene a bezvědomě hltají tanečnici a z poza tmavé opony stopují výraz jeho obličej mstivé, triumfující oči Herodiadiny.

Aj, už ho měla tam, kde ho chtěla mít!

Ona, Herodiada, vyloudila zemi a peklu ten tanec a hle, hrá jim na nervech všech těch slabých, zhýralých mužů, . . . a na rtech má pošklebek a v pohledu očekávání.

Stane-li se, jak si přála?

Ještě jeden lenivý, ospalý pohyb, vášnivá fléten melodie urvala se jako struna silou akordu strhaná, a Salome ztuhla v nehybnosti.

Rudě zlatý jas olivových lamp planoucích v hodovní síni padá na její bledou, dětskou, lehce vyvrácenou tvářinku v rámci tmavorudých vlasů, slunečně se lesknoucích na vrkočích.

Strhla se šilená bouře potlesku, výkřiků, květiny sypou se jí k nohám.

Salome stojí nehybně, posléze trhly sebou víčka její a veliké tmavo blančité oči pohlédly na ty urozené muže u vytržení tázavým pohledem, což bylo v jejím tanci tak neobyčejného, že takovou bouří kolem ní rozpoutal.

Nastojte! Herodes Antipas vstal a jde k ní vrávoravým krokem, vlnem a radostí zpitý, a hlas jeho zvučí tak jaksi divně, jinak než obvykle, a budí v duši Salome nepokoj, úzkost.

„Salome, začkoli požádaš, dám tobě.“

A v ní jest jenom lek a starost, . . . přála by si utéci z té síně, . . . utéci co nejspíš, . . . srdce v ní tak bouřně bije, . . . oči její obracejí se nepokojně, úzkostlivě k svěsné, za níž že její matka stojí, ví.

Vlhká, spocená ruka Herodova bere ji za ruku a zmatený hlas praví: „Neboj se, Salome, požádej, začkoli chceš, . . . přísahám ti, . . . začkoli požádaš, dám ti, . . . byť to byla polovice mého království.“

Poděšené oči Salome, oči stíhané srny vzhlednou k Herodovi s prosbou: „Dovol, . . . uvážím a povím ti.“

Vytrhla mu ruce z dlani a odrnkla jako plaché ptáče k zácloně, zmizela za ní, dolétl ji ještě Herodův smích a hlas: „Rozvaž si to!“

Útlé ruce její objaly královský pas Herodiadin, přitulila hlavu k jejím ramenům: „Ó, pověz, . . . pověz, zač mám žádat?“

„Byť to byla polovice království... Herodes se s tebou o ně rozdělí.“ Ironický, pošklebný smích zmrazil divčinu duši.

„Matko! . . .“

„Salome! tančila's jako veřejná hřišnice, styď se!“

„Matko! . . .“

Černé hluboké oči Herodiadiny vpily se v její holubí, poděšené zornice.

„Jestliže jsi opravdu nevěděla, co činiš, tož se vrať do síně a popros Heroda, by ti dal hlavu Jana Křtitele na mise, . . . tenkrát v nenávist pojme tebe.“

Sklesly divčiny ruce, takový má v duši lek, takový strach, . . . zbledlá ústa šeptají: „Ale ten člověk mi neublížil.“

„Hodné dítě hájí matky své, . . . ale ty nejsi hodné dítě, Salome.“

Sivé oči její nabírají se slzami; zdá se jí, že tam tím lehkým a radostným tancem zaběhla na okraj propasti a že se musí do ní vrhnouti, třeba se v ní všechno ošklivostí bouřilo. A černé oči Herodiadiny planou nad ní velitelsky nemilostivě, mstivě, . . . vžirají se jí do duše, do mozku . . .

„Za hlavu Jana Křtitele požádej . . .“

„Ach, matko! . . . matko! . . .“ prosba je v tom výkřiku, poslední naděje blesk. „Matko! . . .“

„Za hlavu Jana Křtitele požádej, . . . sic tě zavrhnou od sebe, děcko neřestné!“

Vstala Salome z kolen a jde jako ve snách v plnost světla v hodovní síni, dětská ústa její se chvějí a lámající se hlas opakuje Herodiadina slova jako hroznou, namahavě naučenou lekci: „Chci, abys mi dal ihned na mise hlavu Jana Křtitele . . .“

Zbledl Herodes, vystřízlivěl, kalné oči jeho strachem zatékaly, vpily se ve tvářinky divčinky . . . Je to možné? Ne, . . . přeslechl se asi, ptá se tedy, rdouse se slovy: „Co . . . oč prosíš, Salome?“

„Začže prosila?“ šeptají si besedníci, a v nastalém tichu zvucí mrtvý, smutný hlas Salome: „Dáš mi hlavu Jana Křtitele na mise . . .“

A ústa její chvějí se jako do pláče . . .

Herodes Antipas zastřel si dlaní tvář: „Ó, bys byla požádala polovice království! . . .“

Zdá se mu, že jakýsi hlas z nekonečna hřmí: „Ona více žádá, neboť chce tvoji věčnost, Herode!“

Rozhlédl se, . . . spatřil zvědavé pohledy, i děl dutě vstávaje od stolu: „Dostaneš ji, . . . tygřice!“

* * *

„Jene, promiň, že tě z modlitby vytrhuju, . . . ale —“ hlas mladého římského žoldnéře mimovolně se chvěje, krvavý reflex pochodně klouhá po vlhkých plotnách podlahy, po stříbrných zvonech pancíře adopadá bleskem na vpadlou tvář Janovu, pohříženého v modlitbu, na jeho oči plné spokojenosti a štěstí.

Aj, nadešel konec!

Aj, předchůdcem Páně máš ještě jednou býti . . .!

I jest mu jako ženichovi v den svatební.

A když žoldnéřovi došel hlas, doslovuje za něho radostně se usmívaje: „Poručili ti, Publie, abys mi život vzal . . .“

„Bať, . . . tvou hlavu máme ihned donést do hodové síně, . . . nehněvej se na nás, . . . všichni tě ctíme, ale rozkaz je rozkaz, a musím jej vyplnit.“

„Konej svou povinnost, synu, . . . a nechať ti Bůh odpustí, jako já tě ze srdce odpouštím . . .“

Poklekl, . . . ruce sepal, hlavu na žalární lavici položil a obnaženou šíjí poddal pod meč žoldnéřův.

Publius stiskl zuby a zdvihl meč. Široko rozevřeně, modlitby a prosby plné oči Janovy nevidí trýpy zdvihnutého meče, ni pobleklé tváře žoldnéřovy, . . . před ním prostírá se moře jasu, rozehraná vlna světelná . . . a po ní kráčí k němu jasná postava Kristova . . .

Tak velikým štěstím naplněna duše jeho, . . . takovým pokojem . . .

A lahodný hlas Páně ho zve: „Pojď se mnou ve světlo!“

„V světlo!“ tichý výkřik bezměrného štěstí zachvěl se místností, . . . dopadl meč na obnažený krk a jednou silnou ranou oddělil hlavu od ramen.

Velké, jasné oči Jana Křtitele zvolna se přivřely a na rtech objevil se úsměv.

Po prvé v životě trásl se Publiovi silné ruce, když kladl odřatou hlavu na přichystanou misu.

* * *

„Tu je hlava Jana Křtitele, . . . kněžno! . . .“

Poděšené divé oči dívčiny a slzami zakalené oči žoldnéřovy se střetly a Publius pravil tvrdě: „On . . . odešel ve světlo . . . kdežto my jdeme do temnot, princezno!“

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. P a v l í k.

Blahodárná metla.

V jednom sboru, zavedeném nově, mnich byl jeden, jenžto sobě hově, svaté rozjímání zameškával; Když se začalo, tu hnedle vstával a svou celu kvapem vyhledával: tím všem mnichům pohoršení dával.

Pompejanus, jeho představený, marně žádal v chování tom změny; mnich se sice polepšiti slíbil, ale po třech dnech už zase chybil.

Podána tu Benediktu zpráva; bez prodlení na cestu se dává do kláštera, kde byl onen mnich.

Když tam přišel, každý s úctou stích'. Do chrámu se všichni odebrali, aby žalmy denní odpívali.

Po hodinkách viděl opat náš černé dítě — byl to satanáš — Maurus průvodčí též měl ten zjev — kterak mnicha škube za oděv, aby ven šel místo rozjímání.

Skutečně on neměl více stání; zdvihl se a v chodbu kroky měřil, nový den kde okny už se šelil.

Známo jest, že nesnese zlý duch zbožných myšlenek; mu v kapli vzduch nesnesitelný; jeť jeho snahou, zprotivit nám hodinku tu drahou, do modliteb když se noříme a když láskou k Bohu hoříme.

„Vymítati třeba zlého ducha,“ pravil Benedikt: „Když duše hluchá k otcovskému napomenutí, nechť ji metla k tomu donutí. Metlou více zřídíš nežli láním u lenivce.“

A hned vyšel za ním, s poznámkou pak „Bratře, já vím všecko,“

zmrskal mnicha jako malé děčko.

Ó jak se tu hříšník zastyděl! Do oratoria zpátky spěl, aby po vyhnání dábla z lebi na perutích modlitby vzlét k nebi.

Zázrak Eliseův.

Slyšte o jednom teď zázraku — zvědavost čtu vašem ve zraku — podobný, jak jedenkrát se shodil, Elizeus po zemi když chodil.

Ke svatému kdysi opatovi
přišel chudšas jeden, ať mu poví,
jaké by měl pro něj zaměstnání.
Žaloval, že nemá chleba ani,
a že nevychází z béd a psot.
Podle národnosti byl to Got.

„Ano, milý bratře, dám ti práci!
Viz ten břeh, jenž v jezeře se ztrácí,
plný trnů, bodláčí a hlohu:
tam já zahradu si zřídít mohu.
Jdi a vem si s sebou sekeru
a tu vyrubej houšť veškeru!“

Zradovav se nad tím úkolem,
šel tam muž a ihned kolkolem
rubal křoviska ta neplodná,
by tam povstala prsí úrodná.

Naráz vzkřik' jak by kdo trpěl muky
sekeru mu vyletěla z ruky,
spadla do vody — on hleděl za ní,
topůrko jen drže ve své dlani.

„Ach, té ztráty! Co si počnu nyní?“
Sám sebe, že nedal pozor, viní.
„Na vždy ztracený ten nástroj jistě,
neboť voda hluboká v tom místě
Maurovi já povím o nehodě,
míní chudšas, hledě pořád k vodě.

Súčastenstvím vyslech' Maurus zprávu.
„Já ti, bratře, pomoci nejsem v stavu,
možná však, že opat pomůže ti.“

A hned Maurus k opatovi letí,
vykládá mu, co se právě stalo,
táže se, co dělat by se dalo.

Soustrast jevě, od svých vážných knih
opat svatý ochotně se zdvih,

a šel, kudy v křoví mezera
vyrubaná, k břehu jezera,
doprovázen svým zbožným žákem,
proniknouti chtěje tůni zrakem.

„Nic si nedělej z té nehody!
Dej sem topůrko; já do vody
vnořím je.“ A sotva že je vrh,
sekeru hned z hlubin na povrch
vyplula a divno povědět,
sama vpravila se v rukojeť.

Volá opat — chudšas k němu skočí,
velká radost plá mu nyní z očí:
„Zde máš zase svoji sekeru,
pracuj pilně teď až k večeru!“

Po vlnách.

Novic Placidus šel jednou k vodě.
Jezerem se nestražité brodě,
spadl do hlubin a už se topil.
Maurus, zahlédnuv to, hned se vzchopil,
k opatovi běžel, nárek veda:
Placidus se topí, běda, běda!“

Přikázal mu světec: „Běž tam sám,
vytrhni ho rychle hlubinám!“

Maurus ihned bédování nechal,
poslušný jak Samuel tam spěchal.

Ó ty dive! Aníž o tom věda,
po vlnách jde Maurus, druha hledá,
kráčí jistě, nic se neboří,
— jako Kristus druhdy po moři.

Už ho našel, teď mu podal rámě,
novic šťastně unik' vodní jámě.
S plesem vracejí se do kláštera
a jdou po své práci jako včera.

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro. — (Pokračování z roč. 55.)

III. Co Mistr mi mluví, abych pracoval pro pokoj.

1. Synu! První, jenž má býti svobodný, jsem já; první, jenž má býti ctěn, jsem já; první, který má mít opravdu vliv na lidi, jsem já.

2. Tím svobodnější bude národ, čím více mi přizná svobody; tím více budou zachováány zákony lidské, čím lépe budou plněny zákony moje; tím hlouběji sahá můj vliv na lidi, tím účinnější a plodnější bude vliv jiných.

3. Miluj povinnost a nalezněš zákon; hledej poslušnost, a nalezněš pořádek; dběj mlčení a přijde práce; haj spravedlnost ve všech vrstvách a zavládne pokoj.

4. Pracuj horlivě; snaž se spojovat lidi na základě mých zásad a ctností a dostaneš odměnu věčnou.

5. Synu můj, získáš si slávu za slávu, čest za čest, odměnu za službu, zachováš-li se jako věrný můj přítel.

6. Čím více mi oddáš slávy zevnější a čím více mi posloužíš práci pro dobro bližních, tím více dosáhneš slávy vnitřní i posily duše.

7. Dvě věci úžasem plní anděly mé, že já jsem vás tolik miloval, a že člověk má srdce tak skoupé a rozum tak obmezený.

8. Buď opatrným, buď moudrým a pracuj, pokud máš ještě čas.

9. Nejsi-li velmi pracovitý, jak máš vědět, co je odpočinek? Nejsi-li nikomu užitečný, jak budeš mým učedníkem? Nepracuješ-li pro mou věc, jak zasloužíš vítězství?

10. Odpočineš v mém pokoji, staneš-li se apoštolem spásy a pokoje.

11. Pokoj můj není takový, jaký slibuje svět, ale jakým ho dává vítězství nad světem.

12. Čím větší svobodě se těšiti bude zlo, tím méně svobody bude mít dobro.

13. Čím méně svobody bude mít

dobro, tím více bude spoutána svoboda.

14. Čím méně volnosti bude mít svoboda, tím méně svobody bude mít zákon.

15. Čím méně svobody bude mít zákon, tím méně svobodnou bude povinnost.

16. Čím méně svobody bude mít povinnost, tím méně bude dobré vůle, plodného pokoje a pravé svobody.

IV. Pracovati budu úsporně, a na budu-li opravdu rozum.

1. Působení království mého na tomto světě podobno jest rybáři, jenž jde na lov.

2. Rybář nečeká, až ryby přijdou samy do jeho domu,

3. ale běře sítě a jde tam, kde ví, že je mnoho ryb.

4. Dává nejlepší lákadlo a čeká v naději.

5. Začíná tím, že se obrňuje trpělivostí a nekřičí aniž šramotí.

6. Požehná-li Pán Bůh jeho práci, neoddává se nesmírné radosti.

7. Neuloví-li nic, přichází opět s větší ještě ochotou a naději.

8. Království činnosti podobno jest rybáři, jenž jde na lov, chce lovit dobře.

9. Království mé na tomto světě je podobno dobrému pastýři.

10. Dobrý pastýř jest velmi spokojen a radostí jeho je stádo, jež pase.

11. Nemysli o tom, by ovce obtěžoval a škodu jim činil.

12. I ovšem, vede je lahodně tam, kde ví, že je dobrá pastva.

13. Zabloudí-li některá, jde ji hledati; je-li nemocna, ošetřuje ji, jak jen může.

14. Bdi statečně a vždy pečuje o dobro svého stáda.

15. Odchází-li na zlou cestu, vede

stádo na cestu dobrou; chrání ho v nebezpečích.

16. Dal by život za své ovce.

17. Království činu na tomto světě podobno je pastýři, jenž se snaží mne nasledovati.

V. Co je láska a jak daleko sahá.

1. Láska nečeká na příležitost, aby činila dobře, ale hledá ji; nebojí se jí, ale těší se na ni; nevzdaluje se jí, ale užívá ji.

2. Láska bez skutků buď není láskou, buď trpí a ničí se.

3. Lásce netřeba ani pobídky ani odměny; milovati jest jejím životem a jejím odpočinkem.

4. Štědrost bez lásky jest buď marností, buď klamáním sebe; láska bez pravého milování byla by ještě láskou?

5. Pečuj proto, synu, o velkou lásku. Že jsem miloval, obětoval jsem se lidem i za všechny jsem pracoval a trpěl.

6. Poslán jsem byl jistě hlavně k mužům. Povolal jsem pastýře a krále. Vyvolil a spojil jsem apoštoly. Snažil jsem se především spojití muže v jedno tělo duchovní a společné.

7. Synu! Miluješ-li mne, pracuj mnoho mezi muži. Synu! miluješ-li mne více než mnozí, pracuj nad věčnou spásou žen.

8. Miluješ-li mne celým srdcem, snaž se užívatí žen ku práci o spáse mužův. (Pokračování).

Marie Tesařova:

KLEKÁNÍ.

Večer již nadešel, soumrak se sklání, zvonek se rozcinkal zas na klekání, zdravíme Tebe již, Matičko Krista, Božího Slova již nádoba čistá.

Zbožně se každyčké koleno sklání, zvonek když zacinká zas na klekání, myslíme na Toho, jenž v lidském těle svět kdysi uvítal co Spasitele.

Každý se pomodlí šepjatou dlaní,
zvonek když rozcinká se na klekání,
ret vroucně šepotá zdrávas buď, zdráva,
u vděčném plesání srdce Ti dává!

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weinberger.

Tygr „lidožrout“.

V Zadní Indii, v království řečeném Assam, je tygr podnes domovem. Je všude obávaným hostem a strach, který tamější obyvatelé před tygrem mají, je veliký. Vedle černé zimnice je řadění tygra pro lid největší útrapou a častěji i příčinou, že celé vesnice

jsou opuštěny a bez obyvatelstva. Opakující se vpády a loupeže tohoto nebezpečného dravce vyhání lidi z domu a vesnice. Nejen proto, že jím tygr loupí a požírá dobytek, ale hlavně proto, že i jejich vlastní život je ve stálém nebezpečení. Nejobávanějším tygrem je tak zvaný „lidožrout“.

Celkem bojí se tygr člověka na-

padnouti, ale jsou výjimky. Tygřice na př. nemající potravy pro své mladé, odvažuje se i na člověka. Také staroba, nemoc, anebo byl-li tygr poraněn a je mrzákem, to všecko nutí často tygra, aby si zjednal kořist snadněji dosažitelnou, a takovou je člověk. Rychlonohou zvěř lesní uloviti není tak snadno, kdežto člověk nemá ani rychlých nohou antilopy, ani těžkopádné síly slona. Také napadatí stále domácích zvířat nebývá tak snadno; jednak bývají chráněna ozbrojenými pastevci, jednak bývají od doupěte šelmy daleko vzdálena.

Někdy nabývá tygr zkušenosti, že člověka lze snadněji přepadnouti nežli kteroukoliv jinou kořist, náhodou a v takovém případě vrhá se nejraději na něho. Jeho kočičí nátura je mu v tom velmi nápomocna. Nepozorovaně a tiše, aniž svou oběť sebe menším šramotem varoval, připlíží se k jednotlivému chodci, který nic netuše jde svou cestou. Jako železnými šrouby obejmou znenadání mohutné tygří tlapy ramena a hlavu oběti, strhnou ji k zemi a zuby a drápy ji okamžitě usmrtí.

Malá křesťanská osada na horách assamských, jménem Maryshnong, a s ní pohanské vesnice celého okolí byly v zimě r. 1908 plny strachu a úzkosti. Tygr lidožrout potuloval se v noci vesnicemi. Hledaje kořist, přepadl hodného čekatela křtu sv. a odvlékl. Víc než sto mužů zmíněných osad jali se lupiče pronásledovati. Několik set metrů od osady našli mrtvolu. Jedna strana těla byla již celá obežrána. Lupič zastrašen bezpochyby hlasitým šramotem utekl. Usmrcený zanechal ženu, která byla již horlivou křesťankou, a několik dítek. Krátce předtím zúčastnil se průvodu Božího Těla na hlavní stanici misijní. V Assam koná se totiž slavnost Božího Těla v zimě, ježto v době našeho Božího Těla je tam deštivé počasí a cesty bezedné. Bůh byl zajiště duši usmrceného, jenž se chtěl stát křesťanem a svého cíle již nebyl

daleko, v ukrutné hodině smrti milostiv.

Mnohdy pohání tygra k odvážlivosti ještě větší hlad. Tak jsem přišel jednou do Dimapuru, osady to na úpatí hory řečené Nagr. Mezi obyvateli bylo velké vzrušení, neboť ten den před tím vyšel tygr z blízkého pralesa. Potichu připlíží se k několika lidem, kteří stáli před osadou a sbavili. Zcela neočekávaně chopil se jednoho z mužů a zavlkl ho do lesa. Prve nežli ještě diváci náhlým strachem jako ohromeni mu mohli přijíti na pomoc, tygr se svou kořistí zmizel.

Počet lidí ročně od tygrů usmrcených je velmi veliký. Průměrně padá v Indii ročně ne méně než 20.000 lidí a 90.000 kusů dobytka divokým zvířatům za oběť. Nejvíce obětí vyžadují si tygr a jedovatí hadi. Anglická vláda snaží se všemožně, aby lidožravým tygrům řemeslo překazila. Jakmile se dozví, že „lidožrout“ někde řádí, oznámí se to v úředních novinách a vypíše se vysoká cena na hlavu tygrovu. Mnohý odvážný lovec pokusí se pak cenu získati a spojeně s ní cti si zasloužiti. Ale práce snadná to není. Zlosyn je lživý a nad míru opatrný. Jeho kočičí povaha ho nikdy neopouští. Hrozícímu nebezpečství hledí se jak může vyhnouti. Teprv když vidí, že je vehnán do úzkých a uniknouti není možno, hotoví se k boji a vrhá se s celou svou mohutnou silou na útočníka.

Jist před takovými případy není však ani misionář. To dosvědčují mnohé smutné případy z našich sousedních misii. Teprv nedávno byl v apoštolské prefektuře jménem Bettiah misionář z tyrolské kapucinské provincie na cestě tygrem přepaden a usmrcen. Nedlouho potom udál se podobný případ v městě Nagpuru, kde jsou činní belgičtí Jesuité. Jednoho dne dostal P. Stoffels zprávu, že se v nejbližší blízkosti zdržuje tygr v rýžovém poli. Roztrhal již jednoho muže. Křesťané prosili misionáře snažně o pomoc. P. Stoffels:

byl znám jako dobrý střelec. Vzal tedy svou pušku a vydal se provázen jedním domorodcem ihned na cestu. Z nenadání přepadl ho tygr ze svého úkrytu a rozsápal ho na pravé noze, na rukou a ramenou. Potom zaplašen bezpochyby blížící se pomocí utekl. Strašně zohavený misionář ještě žil. Donesli ho na misijní stanici, kde mohl ještě svatými svátostmi býti zopatřen. Brzy na to zemřel.

Mladý hrdina.

Z listu jednoho misionáře v Africe.

Antonín je syn obávaného pohlavára, jenž byl jednu z našich misijních stanů zničil. Před několika měsíci přišel do našeho misijního domu, aby se připravoval na přijetí svatého křtu. U nás naučil se opovrhovati pověrou v této zemi zakořeněnou a modloslužbou s ní souvisící. Představený stanice bavil se s ním jednoho dne o mravech a obyčejích zdejších

černochoů. „Tvoji soukmenovci přilákají tě možná zase ku svým pověrám,“ pravil misionář. „Nikoliv,“ odpověděl Antonín rychle, „já už se nikdy pověrečných zvyků nezúčastním, neboť jimi pohrdám.“ „Ale oni tě k tomu bitím a týráním donutí.“ — „Nikoliv, na syna pohlavárova neodvážím se tak snadno někdo ruku položit. A konečně, kdyby mne pohané i usmrtili, co na tom? Jsem-li jednou pokřtěn, nemusím se ničeho obávat.“

Misionář chtěl dále ještě statečnost mladíkovu zkoušeti a pokračoval: „Budeš-li pohrdati obyčejí této země, neudělají tě tvoji soukmenovci pohlavárem!“ — „Není třeba, abych se stal pohlavárem,“ odpověděl Antonín, „potom budu obdělávati zemi a žítí. Jak hodný křesťan žítí má. A když mně jednou dopřeje Bůh šťastné hodinky smrti, přijdu pak jistě do nebe.“

To jsou zásady dvanáctiletého černošského hochy, který naše náboženství sotva poznávati počínal. Není to hrdina svého druhu? A my?

Marie Tesařova:

HVĚZDÍČKY.

Hvězdičky, hvězdičky
na nebes bání,
z vás večer každičký
klid se k nám sklání.

Zdáte se tajemné
lampičky býti,
na nebi rozsety
v poli jak kvítí.

Hvězdičky, lampičky,
svíťte mi dolů,
vždyť jste mi jedinou
útěchou v bolu.

K vám když se zadívám
slast v duši padne
a bolest všeliká
rázem v ní zvadne.

Hvězdičky, hvězdičky,
těšit mne chcete?
kde štěstí nezmírá,
rcete, ach rcete!

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan Hrubý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

Boj, který zde vedeme, je boj Boží a proto, i když se nám často jinak zdá, též bojiště a vítězství je a bude naše; vždyť s námi je Kristus, jenž pravil: „Já jsem přemohl svět“¹⁾. Neklesejme proto na mysl, nedaří-li se nám právě boj nejsvětější, hrozí-li nám neúspěch, zdá-li se nám, že podlehne, nebo že již podléháme. To jest jen jedna srážka, jedna bitva, která nepřinese ještě konečného rozhodnutí, to jest jen část v nepřehledném boji, který začal neposlušností odbojných andělů a pak u stromu poznání v ráji a který potrvá až do skonání světa; vše to není ještě konec jeho. I při těchto místních, občasných neúspěších a porážkách svých věrných zračí se v tváři, v oku našeho Vůdce a Pána naděje, jistota, radost z konečného, nesmírného, ojedinělého vítězství. Kolik nepřítel povstalo již proti němu, kolik jich stále a stále podněcuje a živí odboj proti Bohu! To však jen na okamžik; za krátko pozbývají síly, ruka jim klesá a Bůh kráčí po nich a vítězně jde přes ně, neb neumírá on, Věčný.

Zlomkem z těchto bojů Božích, ze zápasů a bojů církve Kristovy a jejích věrných dítek i obránců jsou též dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. Co prospělo nepřátelům jejím všechno hanobení a tupení, komolení pobožnosti té, jejích posměch, nenávisť, útoky vášnivý jejích odpor? Pobožnost jim odolala, nebyla smetena; poražení a smetení byli oni. A jakoby bojů těch ani nebylo bývalo, kraluje dnes Srdce Páně, pozdě sice, ale jistě a slavně; uctíváno a vzýváno, vděčně oslavováno je po celém světě.

Mnoho duší, nadšených láskou Srdce Spasitelova, obětovalo se a trpělo pro pobožnost k němu; přičiňovaly se všemožně a vynakládaly vše, jen aby se pobožnost rozšířila. Nedosáhly však všeho, oč usilovaly, co chtěly, čemu život zasvětily. Byly snad jejich ná-

mahy a oběti přineseny nadarmo? Zajiště nikoli! Až jednou ve vlasti nebeské užíme Srdce nejsvětější, stkvoucí a planoucí, přesvědčíme se o tom a poznáme zřetelněji, že každý dobrý skutek, všechno to úsilí, všechny oběti zaznamenaný jsou v knize života, že Bůh je řídil k určitému cíli, že náš život, naše strasti, naše láska je částí mohutného a velebného chvalo zpěvu na počest a oslavu Srdce, jež je králem a středem všech srdcí, Srdce Boha-člověka.

Pozoruhodná jsou slova, jež Pán Ježíš pronesl k sv. Markétě: „Proč se rmoutíš z toho, co bude má největší sláva (t. j. z obtíží, s nimiž se již tehdy potkávala pobožnost)?... Budu kralovati a zjevím se přes všechen odpor. Očekávám, že mi budou odpor klásti při mém postupu. Je v mé moci, abych vše odměnil.“¹⁾

Hojné ovoce a požehnání, jež pobožnost k Srdci Páně všude provází, je nepochybně též znamením, že pobožnost je dílo Boží. Dějiny její učí nás, že se tam, kde pobožnost kvetla a koná se opravdově, vyplnila příslibení hojná a veliká, zahrnující celý život křesťanský, zájmy časné i věčné, jež Pán Ježíš dal všem horlivým a opravdovým ctitelům svého Srdce. Již po dvě století plyne, stále víc a více se rozlévá z pobožnosti této přehojné požehnání na jednotlivce, na rodiny, některé státy, na církve, na svět. Proto praví na př. provinciální sněm avignonský,²⁾ konaný r. 1849, že není pobožnosti, která by přinášela lidem hojnější milosti nežli pobožnost k nejsv. Srdci; zdůrazňuje, že v Srdci tom „je neustálý poklad milosrdenství, ustavičný zdroj milosti a náplň všeho dobra, jež nám chce Bůh poskytnouti, světla, jež by nás osvitilo, síly, bychom mohli spěti k Bohu a dosíci spasení nad všemi nepřáteli zvitězí, nebezpečností překo-

¹⁾ Jan 16, 33.

¹⁾ Podle listu 87. a 110.

²⁾ Collectio Lacensis IV. str. 364 m.

matí, svět a ďábla přemoci, odolati všem protivníkům.“

Dějiny potvrzují, že ti, kdož v uplynulých dvoustoletích uctívali Srdce Páně, pobožnosti k němu se ujímali a zastávali, pro ni horlili, ať to byli kněží nebo laikové, vyznamenávali se velikou zbožností, mravní neúhonností, podivuhodnou stálostí u víře, hrdinskou obětavostí, že byli opravdovými pilíři církve Kristovy v boji s nevěrou a bludařstvím, neohroženými zastanci a obhajci pravdy a práva i dobrého společenského řádu proti podvrzatým snahám a rušivým, nepokojným žvlům.

O požehnání a blahodárných účincích, jež měla pobožnost pro jednotlivce i celé společnosti, dalo by se mnoho napsati v této stati, není však pro to dosti místa. A co přinesla duším, kolik jich zachránila, kolik milostí jim zjednala, jak vysoko je povznesla, to uniká zraku lidskému, to známo bude teprve na onom světě.

Dějiny pobožnosti k Srdci Páně jsou,

jak zajisté již patrné i z neúplného a matného jen i slabého obrazu, který je v těchto statích jen zběžně a v hlavních rysech načrtán, veliké i slavné, krásné, potěšitelné a poučné. Mají na sobě pečeť božskou, hlásají výmluvně a zřetelně, že pobožnost zjevená prostě a pokorně, svatě řeholnici v Paray-le Monialu je skutečně dílo Boží. Naplňují nás láskou a vděčností k Spasiteli za poslední důkaz jeho lásky k nám; rozněcují srdce naše touhou, by láska nejsv. jeho Srdce byla známa všem, horlivostí, bychom je sami horlivě uctívali, účinně milovali, stále odprošovali a jemu díky vzdávali za každý pohyb, jímž pro nás bilo, bychom lásku jeho láskou spláceli. Povzbuzují nás, abychom se přičinili, by i od jiných bylo ctěno, milováno a oslavováno, by i jim stalo se zdrojem vody živé, pramenem milosti a spásy, aby tak „ze všech zemských končin zazníval hlas: Budiž chvála božskému Srdci, kterým jsme nabyli blaha, jemu sláva a čest na věky!“ (Pokrač.)

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

Skroušená, zmatená a strádající hledala Anna Maria pomocné ruky, která by rány zavázala a olejem i balsámem mírnila bolesti. Na neštěstí nenalezl se na její cestě dobrý Samaritan a levita, jenž ji potkal, urazil ji svou tvrdostí. Kněz, k němuž se obrátila, nebyl ten, jenž z tisíců vyvolen, se jí měl dotknouti holí pastýřskou a ji přivést zpět do ovčince; sotva slyšel její první slova, s neknežskou drsností nenechal jí ani času, by své chyby vyznala, dal jí rychle rozhrěšení a odpravil ji řka: „Jděte pryč, nepatříte k mým kašicníkům!“

Anna Maria odešla poděšená a zmatená od zpovědnice. Taková zpověď, vykonaná v takové náladě, ji neuspokojila, nevyhověla jejímu svě-

domí. Nebyla ovšem její chyba, nebylo-li vyznání její úplné, jak se domnívala, ale trpěla tolik, jakoby byla se uchýlila od pravdy. To bylo pro ni velkou zkouškou; nové rozechvění přidružilo se k vnitřním bojům jejího života a démon zlé rady usazoval se v jejím srdci.

Malomyslnost jest velkou překážkou spásy. Jest snad neukrutnějším nepřitelem, jenž potkává lidskou vůli na cestě povinnosti; právě malomyslností drží ďábel pevně v poutech hříchu mnohé duše trápené výčitkami svědomí. Anna Maria byla těmito pokoušenými prudce dotknuta, malomyslnost ji zarmoutila a smutek ji vrhl zpět do svěťáctví, jehož se zřekla před málo dny. Ale Pán Bůh bděl nad ní;

zábavy ji nedaly pokoje, jehož tam hledala, ale ještě více ji rozechvěly a znepokojily úzkostmi.

V této skličnosti obrátila se podruhé k tomu, jenž ji sledoval osvětlením a milostmi; první námahy odvažné byly bez výsledku, ale s důvěrou v Boha odhodlala se zkusiti po druhé, by se dostala na cestu spásy. Dobrý pastýř, jenž jde za ztracenou ovečkou po bludných cestách, otevírá náruč tomu, kdo kleče na dvěře ovčince. Vnitřní popud zavedl Annu Marii do chrámu sv. Marcella. Nevěděla, u koho složí břímě svědomí tížící, neboť neznala žádného kněze, kteří by svatý úřad konali. Po chvíli sebranosti spatřila zpovědnici, u níž bylo mnoho lidí, více než u jiných. To ji naplnilo důvěrou, a netázajíc se po jménu kněze, šla tam, aby se tam vyzpovídala.

Kněz, jenž tu zpovídal, byl tentýž, jenž ji potkal na náměstí sv. Petra, jemuž Pán Bůh nařídil, aby se jí ujal. Co cítil asi zbožný kněz, vida klečeti před sebou, tu, kterou očekával, kterou Pán Bůh znamením spásy označil a jeho péči zvláštní svěřil, aby ji otevřel cestu spásy? Sotva přistoupila k němu, hned ji poznal a oslovil otcovskými slovy: „Konečně jste přece přišla?“ Jsou v životě rozhodné chvíle,

určené, aby rozhodly los duše pro tento i onen svět. Taková požehnaná chvíle přivedla Annu Marii do chrámu sv. Marcella; nebe samo zachovalo její památku, neboť tehdy byla Anna Maria poznačena pečeti vyvolených. Co se dělo mezi těmito dušemi, jež se potkaly ve světle Božím, toho nevíme; ale tušíme to, vidouce úplný převrat v srdci této světu oddané ženy. Anna Maria nalezla ve zpovědnici odměnu své odvahy; nalezla šťastné účinky božského odpuštění, a poznala v radosti a vážnosti své duše ovoce, jež nalézáme jenom v pokoji Božím. P. Angelus ji věnoval starostlivou péči a provázel ji s dojemnou pozorností při návratu k ctnosti.

Anna Maria měla sice skromné postavení, ale duši vznešenou. Chápala, že nejenom člověk mluvil z kněze zbožného, že člověk sám duši nepohne tak, jak P. Angelus její duši pohnul; cítila, že stála před Bohem, a že služebník jeho byl toliko nástrojem jeho dobroty. Chtěla uznat, vlastní velkým duším, odpovědět na tolik milosti, a když poznala, že ji Pán Bůh chce mít v všecku, odevzdala se mu bez výhrady. Toho dne se obrátila; od této chvíle kráčela ku svatosti a to bez ustání až k smrti. (Pokrač.)

Různé zprávy.

Mohamedáni pronásledují křesťany. Došly zprávy od tří italských františkánů, kteří obnovovali rozbořenou misijní stanici v Magiukderesi v Arménii. Při vpádu Mohamedánů byli i se sirotky zavražděni. Kostel a misijní budova byly spáleny. P. Amerige, představený misie v Jenige-kale v Arménii, byl se všemi křesťany usmrcen. Misionář P. Jalincatjan, rozený Armén, byl v kostele spolu s věřícími upálen. Františkán Belucci byl beduiny mezi Haifou a Damaškem zajat, vražen na

kůl a zastřelen. Zároveň křesťanská arabská společnost byla v Damašku pobita. (Z podzimu 1920.)

Kněží v čsl. armádě na Sibíři. Chicagský „Katolik“ sděluje, že v čsl. armádě na Sibíři sloužili čtyři kněží: bývalý farář v Matějovicích u Dačic Chadim, Theodor Věrný z arcidiecése olomoucké, P. Šeda z diecése královéhradecké a dr. Jan Růžička. Diktatorské vedení sibiřské armády nepripouštělo pastoraci. P. Šeda následkem toho žádal o propuštění z armády

Dr. Růžicka a P. Chadim posluhoval svátostmi vojínům, byli-li o to požádáni soukromě. Vedení sibiřské armády neprokázalo oně pozornosti k nábo-

ženským potřebám, jakou prokázaly téměř všechny hlavní stany evropských i amerických armád.

(Z A S L Á N O.)

Sv Gabriel Possenti od Bolestné Matky Boží, klerik z řádu pasionistů — Aloisius naší doby (1838—1862) byl bohatě nadán přirozenými dary a užíval jich plnou měrou; v patnáctém roce však uposlechl hlasu milosti a vstoupil do řádu pasionistů, kde záhy dosáhl vysoké svatosti, již osvědčoval a osvědčuje stále též zázračnou pomocí, již

prokazuje všem, kdo se k němu v duchovních i časných záležitostech utíkají. Životopis ten je bohatým zdrojem poučení i povzbuzení pro všechny, kdož při svých obyčejných povinnostech se snaží dosáhnouti dokonalosti. Vydaly jej a objednávkou ochotně vyřídí Školské sestry O. S. F. — Kr. Vinohrady, Kourní 4. — Cena 10 Kč.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahosladené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za pochopení úcty a pobožnosti k nejsv. Srdci Tvému a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otče! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Získávatí ctitele nejsv. Srdce Páně.

Úmysl v červenci 1922: **Obrácení lidu židovského na víru katol.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Porozumění pobožnosti k bož. Srdci Páně. (Hlavní úmysl.) — Matce milosrdenství. (Báseň.) — Melchisedech. — O světo! . . . — Svatý Benedikt. — Katolík skutkem. — Klekání. (Báseň.) — Obrázky z katolických missii. — Hvězdičky. (Báseň.) — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

RO Č. LVI.

BRNO, 1. ČERVENEC 1922.

Č Í S L O 7.

O Srdce Ježíše, ty šipy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Obrácení židů.

(Hlavní úmysl.)

Největšími odpůrci Krista Pána byli židé, nájmě zákoníci a farizeové; tito nenáviděli Spasitele pro jeho učení a hledali jen každé příležitosti, by jej mohli v řeči nebo skutku přistihnouti a hněv svůj na něm ukojiti. Než marná byla jejich snaha. Musil jim zradou pomoci Jidáš, nevěrný učeník Páně. Na jeho radu byl Pán Ježíš na hoře Olivetské jat, pak v městě Jerusalemě souzen, a na smrt kříže vydán. I tu se židé Pánu Ježíši posmívali a rouhali; On pak se za ně modlil k Otci svému nebeskému; vždyť právě proto přišel na svět, aby hledal zbloudilé ovce a přivedl ke stádcí svému. Ani smrt ani zmrtvýchvstání Páně nepřesvědčily židy o pravdě Spasitele, co dokázali pronásledováním apoštolů a učeníků Páně. Na příklad sv. Štěpán dokazoval židům neodolatelně, že Pán Ježíš je zaslíbený Messiáš, kteréhož oni zabili a tím míru nepravosti otců svých naplnili. Tuto pravdu nemohli židé snést. Jejich hodnost a pýcha byla nanejvýš uražena a pomsta vřela v srdcích jejich, zacpávali si uši a skřípali zuby. Zákoníci i veškeren lid počal proti Štěpánu křičeti, obořili se na nevinného, vyvrhli jej z města ven,

aby jej kamenovali. Statečně jim pomáhal Šavel, který jímál křesťany a vodil do žaláře až do té chvíle, kdy Pán Ježíš se mu zjevil na cestě do Damašku, milostí svou jej osvětlil a za apoštola si vyvolil. Apoštola Pavla následovali též jiní ze židů a stávali se skrze víru a křest křesťany. Sv. Pavel hlásaje jim učení Kristova odvolával se na Starý zákon, na proroky, aby jim dokázal, že v Pánu Ježíši skutečně přišel dávno očekávaný Messiáš. Ty pak, kteří uvěřili, utvzoral ve víře svým listem napsaným k židům. Co dalo se za časů apoštolských stává se i nyní ač zřídka, že mnozí ze židů hledající pravdu, nalézají ji jedině v učení Krista Pána a jeho sv. církvi. Stávají se podivuhodná obrácení židů na víru katolickou, jako na příklad Teodor a Alfons Ratisbonne, Lémann, Drach, Hermann, ctihodný Libermann, zakladatel kongregace Otců sv. Ducha. Ratisbonne nařídil modlitby za obrácení Israele a r. 1847 založil kongregaci Naši Paní na Sionu v Jerusalemě, jejímž hlavním úkolem jest obrácení židů na víru katolickou. Též za nejnovější doby stávají se obrácení židů na víru katolickou. Jsou to dosud řídké případy,

ale tím vzácnější, protože upřímnější a z řad inteligence. Sv. Otec Benedikt XV. byl velmi potěšen, když přijal v audienci skupinu obrácených židů, kteří pečují o sloužení mši sv. za obrácení jejich národa. Ještě je mnoho milionů židů na světě, kteří zatvrzele trvají ve svém bludném očekávání Messiaše, kteří shromažďují bohatství a při tom ničí ostatní národy.

Proto je třeba se modlití za jejich obrácení, aby totiž hledali nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, ostatní bude jim přidáno. Na hoře Olivetské bude vystavená basilika ke cti nejsv. Srdce Páně; kéž by byla též brzo svědkyní četných obrácení židů na viru Kristovu. Nejsv. Srdce Páně touží spasiti všechny národy světa, tedy také židy.

Marie Tesařova:

SRDCE JEŽÍŠOVO.

Znám místo jisté, kam se mohu skrýti,
když bázeň nebo smutek duši moří,
v něm tolik soucitu, co vody v moři,
že jeho břehy nelze ani zřítí.

A v Jeho krytu bezpečno jest žíti,
tu naděj kane v duši rozbolněnou,
a víchř vášní zmírněn Jeho stěnou
a duše tolik síly v sobě cítí.

Jen spějme všichni v úkryt tolik milý,
a nedejme se mýlit hradbou z trní,
to hříchy naše je tak obklíčily,

nechť oči slzami se bolu plní,
pak pro nás má jen: „Odpuštění“ slovo,
to dobrotivé Srdce Ježíšovo.

Dr. Josef Tovini, apoštoly Eucharistie.

Dle P. Lva Schlegela O Cist. podává Jan Tagliaferro.

Manželům Mojžiši Tovinimu a Rose r. Malaguzzi v Cividale v diecési Brescia v Italii narodil se jako nejstarší ze šesti dětí dne 14. března 1841 syn Josef Antonin. Rodiče vychovávali dítky v bázni Boží ve zbožnosti podle zásad sv. víry.

„Josef Tovini byl dětinně zbožný student, na něhož bylo radost patřiti, když se modlil a přijímal sv. pokání a svátost oltářní; často chodíval k sv. zpovědi a k sv. přijímání.“ Tuto chválu zasloužil si z úst kněžských jako žák 5. třídy v koleji v Lovere r. 1856. Roku 1858 dostal se do Verony do ústavu, založeného knězem Mikulášem

Mazzou, kde vychovávání a vyučování byli nadaní jinoši, o nichž se dalo očekávat, že poslouží společnosti a církvi. Co dvě neděle chodíval tu Tovini k sv. zpovědi a k sv. přijímání s hlubokou zbožností. Na universitě v Padově studoval 1860 až 1864. Mladý student obcovoval každý den mši svatě a chodíval tu aspoň jednou za měsíc k stolu Páně. Na kázání chodíval každou neděli a svátek, a obcovoval i radíval se s kněžími zkušenými. Tak si zachoval srdce čisté od hříchu a nepravosti.

O volbě stavu píše druh jeho ze studií: častěji vybízel jsem Toviního

k stavu kněžskému, ale odpovídal mi, že nemá odvahy k úřadu tak zodpovědnému; mně blahopřál, když spatřil, že nosím již šat duchovní.“ Po vrouci a vytrvalé modlitbě před Matkou Boží delle Grazie, v jejíž svatyni každý den obcovał mši sv. a na radu kanovníka a profesora mravouky Turly rozhodl mladý právník, že bude advokátem. Když v lednu 1875 se oženil s Emilií, dcerou advokáta Corbolami z Brescie, měl za sebou život úplně neposkvrněný; paní jeho byla právem hrda na něho; žili spolu šťastně. Pán Bůh je obdařil čtyřmi syny a šesti dcerami. Rodina tak četná potřebovala mnoho čeledí. Dr. Tovini popřával jim času k zotavení i k pobožnosti. Mohli každý den obcovati mši svatě; v neděle a svátky měli dosti času nejen službám Božím obcovati, ale též přijímati sv. svátosti. Mladé právníky, zaměstnané v jeho kanceláři, povzbuzoval k dobrému; těšil se, když mluvili na schůzích katolických a zúčastňovali se veřejných slavností náboženských. Tím se zbavili bázně lidské a stali se muži pevné povahy a věrného přesvědčení.

Den začínal nábožnou modlitbou ranní, vykonanou doma ve světnici, jakkoli chodíval každý den na mši sv., často slyšel i dvě mše sv. Každého rána rozjímal. Šest svazků Ludvíka de Ponte T. J. probral třikráte. V neděle chodíval pravidelně na kázání, křesťanské cvičení i večerní pobožnost, jakkoliv býval i na schůzích katolických. Jsa městským radním a poslancem, hledaným advokátem a uznávaným vůdcem politickým, přece cítil se jakou něžnou mocí vábena k domu Božímu. Jak byl upřímný a pokorný na př. při kázání, svědčí jeho výrok: „Poslední kněz na kazatelně znamená vždy více než nejlepší advokát na řečnici.“ Křesťanské cvičení na domě v neděle konané bývalo většinou dělníky polními a továrními navštěveno. Dr. Tovini vzdělával všechny svou zbožností, uctivostí a pozorností, se kterou přijímal pravdy víry. Po léta vyučoval sám dělnické děti své far-

nosti na domě v náboženství, (jak to zvykem v Itálii.) Jsa pečliv o duchovní i časné blaho dělnických dětí, podporoval slovem i skutkem školu živnostenskou v ústavě řemeslníků v Brescii a doporučoval vřele konference sv. Vincence.

Odkud čerpal Tovini nadpřirozenou sílu k této činnosti? Z Eucharistie. Jda kolem kostela, vcházel tam, aby se pomodlil a poklonil se Pánu Ježíši, nikdy pokud byl zdrav, nekonečně dne, aby se nerozloučil před svatostánkem, jako by svému Pánu a Mistru přál dobrou noc.

I u Toviniho měla však zbožná horlivost různé stupně. Jistý čas chodíval jenom jednou za měsíc k sv. svátostem, mimo připadajících svátkův. Brzy po svatbě tázala se ho manželka: „Josefe, neměl bys častěji přijímati sv. svátosti?“ Užasnul nad těmito slovy, odvětil: „Nestačí, chodím-li každý měsíc, když k tomu počítáš, že chodívám i ve svátky?“

Dr. Tovini konával často duchovní cvičení a nazýval tuto dobu „dny nejkrásnější“. Po exercitiích r. 1882 chodil k sv. přijímání každý týden, později téměř každý den. Ukázalo se, že měsíční sv. přijímání skutečně nestačilo, aby vykonal to, co konal Tovini. Sám veřejně i soukromě prohlásil, že děkuje za všecou sílu a požehnání své činnosti, častému sv. přijímání. Nemohl-li pro churavost denně k stolu Páně, přičinil se, aby dlouho nebyl pozbaven chleba andělského. Dbal toho, aby mohl k sv. přijímání i ve dnech, kdy měl četné schůze. Nepodařilo se mu to, byl zarmoucený; přímo si stýskal, že jednou pro churavost celý týden musil zůstat bez pokrmu eucharistického.

Časté sv. přijímání doporučoval Tovini též jiným. O něm bylo jeho poslední slovo na sjezdě katolíků ve Fiesole. Mluvil o křesťanské výchově mládeže a o víře ve škole a zakončil vřele doporučuje časté sv. přijímání. Stav jeho se pohoršil, když někdo bez jeho vědomí zažádal u apoštolské Stolice o dovolení, by směl dvakrát

za týden k sv. přijímání, nejsa lačný. „Vzpomínám na jeho radost,“ řekl biskup z Brescie, „zdálo se, že zapomněl na svou churavost a přece se blížil konec jeho života.“ Vzácné dovolení došlo z Říma teprve 18. prosince 1896, jenom měsíc před tím, než byl odvolán k nebeským hodům Beránka.

Dr. Bonardi, tajemník katolického výboru diecézního, zapsal v protokolu dne 4. května 1886: „Na návrh advokáta Toviniho se usnáší se svolením biskupovým založití svaz, jenž by pečoval o noční klanění se nejsv. Svátostí. Již 14. května biskup svolil. Dne 16. května oznámil Tovini ve schůzi všech farních výborů města Brescie návrh, poukázal na souhlas biskupův, vysvětlil do podrobnosti stanov y a vybídl k přístupu. Dne 6. června usneseno, v první pátek července začít. Mnoho zaměstnaný Tovini přícházeli pravidelně, až v posledních letech života mu zakázána byla účast osobami, jež rozhodovaly o jeho zdraví, totiž lékaři, manželkou a zpovědníkem. Všichni tři všichni svůj vliv vynaložili, aby Toviniho zdrželi od milé jemu pobožnosti. Náležel k bratrstvu nejsv. Svátosti a konal svoje povinnosti svědomitě. Při průvodech s nejsv. Svátostí nosil rád nebesa.

Tovini byl též velkým ctitelem božského Srdce Páně. Pokorně volal: „Kéž bych měl pravou úctu k nejsv. Srdci!“ Noční klanění nejsv. Svátosti bylo mu právě proto tak milé a drahé, že měl tu příležitost, všecku touhu a lásku svého srdce věnovati B. Srdci Ježíšovu. Kdo vytuší, co si tu navzájem říkali Mistr a učeník! Hodiny nočního klanění stanoveny na noc před prvním pátkem v měsíci, jak Spasitel žádal od své věrné služebnice, sv. Markéty Marie Alacoque. Nejsv. Srdci zasvětil Tovini zvláště měsíc červen; pobožností k B.

Srdci Páně se zúčastňoval, když byly konány, jinak se modlival soukromě tuto pobožnost. Když kostel kapucínů v Brescii slavně byl zasvěcen nejsv. Srdci Páně, působil k tomu, aby i členové katolických spolků se zasvětili Božskému Srdci. Katolickým výborům připomínal předpis stanov, by každý rok obnovili zasvěcení Srdci Ježíšovu.

Vykonával to i tehdy, když k tomu vybízely mimořádné příležitosti aneb pokyny ústředního výboru. Též povzbuzoval k častým střelným modlitbám v měsíci červnu „ve prospěch sjezdů katolických a důkladné přípravě na usilovnou a horlivou činnost.“ Tak činil již roku 1884.

Jako pravý ctitel Srdce Ježíšova byl Dr. Tovini, jenž zemřel dne 26. ledna 1897, vřele oddán apoštolátu modlitby. To dokázal svou řečí o apoštolátu modlitby na sjezdu eucharistickém v Miláně r. 1895. Uvádíme doslova pozoruhodné jeho přednášky: „Dílo čítá vedle milionů členů téměř nepřehledný počet řeholí, kolejí, seminářů a farností. Představte si, jakou silou a mocí na Srdce Ježíšovo působí modlitby, kající a jiné dobré skutky, jež denně obětují Pánu Bohu tyto miliony křesťanů! Jak by odolalo tolik, kterým prosbám nejsvětější Srdce Pána Ježíše, našeho Spasitele? Milovali nás tolik, že sebe podává v nejsv. Svátosti oltární duším našim za pokrm a nápoj! Trpěl-li tolik, aby vykoupil nás z viny hříchu nejsa k tomu zavázán, aniž bychom toho zasloužili, jak by oslyšel vroucí prosby tolika milionů duší? Nuže, přistupujme ochotně k apoštolátu modlitby! Uvažme, že žijeme v okolí zkaženém a pochybovačném. Chceme-li tu vyznávatí svobodně a otevřeně svou víru, potřebujeme k tomu síly nadpřirozené; té však od Boha získáme jenom modlitbou a častým sv. přijímáním.“

O hněvu.

Rozprava na 5. neděli po sv. Duchu. Napsal Jarolím St. Pavlík.

Od hněvu, nenávisti i ode vši zlé vůle vysvoboď nás, Pane! modlíme se v litanii ke všem svatým. Hněv musí tedy býti velkým zlem, poněvadž za odvrácení jeho obzvlášť se modlíme. Je tomu skutečně tak, on patří k sedmi hlavním hříchům, jež vedou k mnohým jiným hříchům; dáváť on příčinu k nadávkám a potupným řečem, k hádce a bitce, ba i k zabiti a k vraždě. V evangeliu 5. neděle praví Spasitel, že kdo se na svého bratra hněvá, bude soudu hoden, to jest, zaslouží trest od Pána Boha.

Tak jako každou jinou náruživost, třeba i hněv brzo s počátku potlačiti, aby se nás nezmocnil. Proč jsi tak zlostný, řekl Bůh ke Kainovi, proč spadl obličej tvůj? proč věšíš hlavu? Potlačuj žádost po hříchu a vládni nad ní! Kain toho neučinil; on nechal hněv proti bratru vzrůstat se v srdci svém, až dospěl tak daleko, že bratra svého zabil.

První hnutí hněvu není ještě žádným hřichem; to přijde mimoděk; jakoby samo od sebe. Musíme však ihned proti němu zakročiti, násilí sobě učiniti, sebe sama přemoci, sebe ovládati. V tom právě liší se člověk od zvířete. Zvíře se nedovede ovládnouti, nedovede něčeho se dobrovolně zřici, ono slepě jde za svým pudem přirozeným; to jest znamením, že mu chybí rozum a dobrá vůle. Ne tak člověk; on se může rozumu poraditi, a tento mu praví, že nespravedlivý hněv je škaredým hřichem, jímž sobě samým škodíme i druhým lidem; on má svobodnou vůli, jež může dáti rozkaz, požadavkům zlé choutky nepovoliti, vůli Boží míti na zřeteli a ji vyplniti.

Človče, přemož sám sebe! napomínal již jeden pohanský mudrc své vrstevníky. Tím více musí se křesťan přemáhati. Přemůže-li se, dobyt nejskvělejšího vítězství a zaslouží chválu u Boha i u lidí. Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem,

vyzývá nás Spasitel, který nelál, když mu láli, jak svatý Petr podotýká, nehrozil, když mu bylo trpěti, ale od dal se vůli toho, jenž jej nespravedlivě odsoudil.

Svatá Brigitta dala se jednou hněvem unést. Když při nejbližší příležitosti před křížem se modlila, pravil Pán Ježíš: Já, tvůj stvořitel a mile nec, vytrpěl jsem z lásky k tobě krvavé rány, a ty jsi nechtěla z lásky ke mně ani jediného ostrého slova snést! Já jsem, před nespravedlivými soudci obžalován, neotevřel úst svých, a ty jsi zlostně odpovídala, když tě obviňovali z vymyšleného přestupku. Já jsem trpělivě snesl posměch a rouhání židů, a ty toužíš po nesmírné pomstě k vůli malému pokálení tvého dobrého jména! Jak se tu svatá Brigitta musila stydět, můžeme si pomyslíti.

Neodplacujte zlým za zlé, spíláním za spílání, napomíná nás apoštol Páně v epistoletě páté neděle. Jako křesťané máme zlé dobrým spláceti, pamětlivi napomenutí v písmě svatém: Hladoví-li nepřítel tvůj, dej mu jisti, žízni-li, napoj ho; tak shromáždíš řehavé uhlí na hlavu jeho. To jest, to pohne nepřitelem tvým. Katolíci lužičtí putují každý rok do Maria Schein v severních Čechách. Když v roku 1865 táhla jejich procesí protestantskou osadou Gottlauba, dělali si z něho posměch. Nedlouho na to Gottlaube vyhořelo. Lužičtí katolíci byli ti první, kteří udělali sbírku pro pohořelé a jim dosti velkou podporu poslali. Když příští rok zase do Maria Schein putovali, přišla jim celá obec naproti.

Hněv je jakýmsi opojením ducha. Popatřme na rozhněvaného! On není sebe mocen, nezná sebe a druhých, spílá a nadává, hrozí, křičí a puká zlostí, praví svatý Basilius. On si počíná jako šílený. Když spozoroval sultán Mahmud, že chybí jabko na jednom stromě, jež si byl krátce

před tím dobře zapamatoval, poručil hned třem mladíkům, co byli na blízku, břicho rozpárati. Náhoda tomu chtěla, že našli jablko v žaludku prvního popraveného, jinak by byl týž osud stihl i druhé dva. Jeden král nechal kuchaře na rožni smažiti, protože mu kapouna špatně upekli.

Zlostný člověk podobá se křemenu, jenž, udeříme-li naň, vydává jiskry; dotekni se kohoutku nabitě ručnice, a rána vyjde. Zlobivý člověk sám sebe dělá směšným; on si počíná dětinsky a nerozumně.

Zlostný člověk dopouští se hříchu. Varujme se toho hříchu! Uposlechněme napomenutí žalmistova: Hněváte-li se, pak nehřešte; co pravíte v srdci svém, litujte na loži svém. A napomenutí apoštolova: Slunce nechť nezapadne nad vaším hněvem! I Spasitel nás napomíná k rychlému se usmíření: Přineseš-li dar svůj na oltář, a tam se rozpomeněš, že bratr tvůj něco má proti tobě, tak jdi napřed a smiř se s bratrem svým, a potom přijď a obětuj dar svůj.

Dobrým prostředkem proti hněvu je mlčení. Jsou-li v nějakém domě dvoje

dveře naproti sobě otevřeny, povstane průvan. Zavřeme-li jedny dveře, hned je lépe. Ty dvoje dveře, milý křesťane, jsou ústa tvá a ústa tvé manželky; zavři dveře úst svých, a hněv pomine.

Kalnou vodu necháme se usaditi, dříve než-li ji použijeme. Podobně nechej srdce své, je-li hněvem rozrušeno, napřed se uklidni, dříve nežli začneš mluvit nebo jednati. Přijdeš-li do hádky, nechej druhého domluvit; vystřílel-li svůj náboj, musí býti potichu. Napsal-li jsi snad v rozčilení různé psaní, nedávej ho hned do poštovní schránky, ale nechej je aspoň jeden den ležeti; ty je jistě rá druhý den zadržíš anebo jiné napišeš, a budeš rád, že jsi ho neodeslal.

Od hněvu, nenávisti i ode vši zlé vůle vysvoboď nás, Pane! Mějme dobrou vůli, se všemi lidmi se snést, nikomu neublížit, nebratí to vážně, když nám kdo ublíží, nic si z toho nedělati, urážky rychle zapomenouti a jich nevzpomínati, nad vším nepřijemným nechati trávu růsti. Blahoslavení tiší, neboť oni zemi vládnouti budou.

M. Tesařova:

MATKO MÁ!

Maria Panno, Matko má,
Tys naděj moje jediná,
bez Tebe pustý byl by svět,
na Tebe nelze zapomenět.

Maria Panno, Matko má,
Tys radost moje jediná,
tak brzy zvadá štěstí květ,
u Tebe stálý blaha vznět.

Maria Panno, Matko má,
Tys láska moje jediná,
mé srdce, Matko — chudý květ —
si vezmi — nedej nikdy zpět!

Nejmilejší učeník.

Napsala Marja Česka-Mačzyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Nadarmo bořil hlavu do rosné, vonné trávy, víčka přivíral, marně usiloval přinutiti mysl do naprostého klidu, v paměti ozvěnou zvučel mu pořád klidný, ač mdlý hlas. Ježíše z Nazaretu a srdce jeho třeštilo bolestí, v hltané měl pocit dávení, do očí draly se mu bezradné slzy, . . . ruce zatínaly se v pěsti bezmocným protestem proti čemusi, jak se zdálo, světem se plazícímu a svoje černé, hrozné, rdousivé ruce nad jasnou hlavou milovaného Mistra roztahujícímu . . .

„Ne! ne . . .!“

Jeho . . . Jeho, jenž přinesl lásku zemi, jemuž v patách šlo dobro a krásno, jenž plným rukama vrhal světlo do temnot lidských duší a jenž měl nesmírné porozumění a soustrast se všemi, . . . Jeho že by měla čekat smrt, jakou podstupují zločinci, škodu společnosti přinášející?

A proč On, . . . před jehož rozkazem coufá nemoc, ustupuje smrt . . . nevztáhne na obranu sama sebe mocných dlaní . . . proč?

Palčivé, bezradné slzy kanuly po tváři Jana, syna Zebedeova — —

Proč?

Nedovede proniknouti všecy záhady lidský duch, proto v bludném, bolestném kruhu domněnek točil se učeníkův duch. Horečně planoucí oči hleděly v nehybné světy, visící ve vesmíru, tiché, tajemné, nezbadané, třpytící jako lampy obětní v příbytku Nejvyššího, . . . jako by z tamodtud čekal odpovědi, vysvětlení v mozku se vrtících otázek, pochyb, domněnek.

„Proč?!“

„O Jahve, . . . proč?!“

Takové ticho, . . . jen oddychování spících učeníků slyšel, . . . časem jen vltř od východu zavane, přinese oživující dech jezerní vlhkostí prosycený, kadidlovou vůni bílých lilij, co se v dolínách rozvily, mygdalovým zá-

pachem oleandrů — — — Občas proběhne záchvěv zelenavým, zkroutěným pnem fíkovým, a tu na okamžik zaharaší žlutavé listí, . . . jako by podivem nad šilenou úzkostlivostí v člověku.

Z poza štihlých, smutečních cypřišů vystrčil měsíc svůj stříbrný srpek, kouzlo modravého světla opřádlo zemi, každý kříček, každý skalní úlomek tajemným ožil životem — — Nad prameny skupily se mlhy, na pole ulehly, mezi kmeny stromů se rozvšily . . . jako postavy jakési jedva pojmutelné, divné, k zemi se krčíce . . .

A v učeníkově duši rozpoutala se bouře . . .

Působnost Boží, moc tvůrčí síly mluvily k němu z celé přírody, všude jevila se Jeho všemocná vláda; v travném stéble, jež rosa po denním úpalu k životu budí, ve vůni květín, luk, v šumění stromů, . . . tam v těch světech dalekých, neznámých, třepotajících se prostřed nekonečných prostor světlem tajemných obětí.

„O, Jahve! Jestliže tolik moci máš, . . . tolik vlády, . . . tedy proč? Proč? . . .“

V vlastním lkání skonala nedožitá myšlenka.

Trhl sebou učeník, jakási palčivá, spocená ruka uchopila jeho.

„Kdo tu?“

„Já . . . Juda, syn Simona . . .“

„Ty? . . .“

„Tak horká noc, . . . usnout nelze, . . . hlavou honí se tolik myšlenek, . . . tolik různých myšlenek, . . . člověk dychtí slyšeti živý, lidský hlas, a ne svých dum . . . Zdálo se mi, že i ty spáti nemůžeš, . . . snadně podobné city zapuzují spánek z našich mdlých víček . . . Jene, . . . zdali ten, co vládne tou bezmezností, . . . příliš málo moci má, by svého syna uchránil hanebné smrti? . . .“

„Juda . . .“

Jan bezděky, poděšen se odsunul; jeho vlastní ještě neupravená my-

šlenka, jeho vlastní otázky, zachycené ve zvuk slov, vzbudily v duši jeho záchvat leku. Cítil, ... že se o tom mluvíti nepatří, jako se nesluší vtíratí za hyacintovou oponu, spouštějící se z prostřed křidel andělů v příbytku Nejvyššího.

„Mlč, ... jsou věci, ... které nepřísluší nám v slova ubírat ...“

V modravém světle měsíčním připadala mu bleďá, typická tvář Jidáše z Karjotu očí znavených a se satyrickým úsměvem kolem tenkých rtů maskou satanovou ... A hle, z těch pošklebných úst plynula slova tichá a plná přesvědčující síly: „Proč mu hynouti, ... když panovati může? Kdyby chtěl, ... měl by za sebou lid, měl by vládu ... Jenom více zázraků, více zázraků ... Za tím, který dovede chleby rozmnožit a vodu ve víno proměnit, ... za tím bez váhání šel by celý národ. Nikoliv jemu před soudem velekněží stanout, ale je před svůj soud pohnati, od nich účtů žádati. ... Má-li vědomost budoucích věcí a moc, tedy jemu mohl by náležeti svět ... Proč tedy? ... Snad já mu jenom porozuměti nemohu, ... ale je-li Mesiáš, ... jak Petr věří, jak vy všickni, ... jak národ věřiti začíná, ... tož nač ona předpověď soudu, utrpení, smrti ... a jaké smrti, ... ó, Jane, ... jaké smrti! ... Má se v čelo lidu postaviti, do Jerusalema vtrhnout, ... moci vzítí, co mu právem náleží —

Po očadlé, jinošské tváři Janově přeběhl žár krve, oči naději se blyštící ztopil v bleďém obličejí Judově ...

„A co by bylo ... potom?“

A Jidáš se zadavuje nachvat motanými slovy, jeho horečné, vlhké prsty vpíjely se bolestně v Janovu dlaň: „Jakto ... co potom? Vláda, triumf, panování, ... snad purpur krále, ... snad zmrtvých povstale panství svobodné země židovské, ... nesmrtelná sláva a peníze, peníze, peníze!“

Se rtů Janových splynulo opovržlivé: „Peníze — — —“

A rozzářené před chvílí oči Janovy zatměly se bezmezným smutkem, ...

o takové králování neusiloval Pán, ... cítil to, věděl ...

„Život, život, ... plný, divný život! ... Těm, co mají v rukou vládu národa, nic není nedostupného, nic nemožného ... Ty, Jene, neznáš života, ... kde pak ty! Vyrostl jsi u jezera tibe-riadského a v Jerusalemě býval's jenom o slavnostech, práce a klopota byly tvým údělem, neboť třeba's bohatý jest otec tvůj, prostý to člověk. Nevíš, tedy, co to svět, ... ach, svět! ...“

Jidáší trásl se hlas záchvatem náruživosti, krvavé plameny vyskočily mu na bleďé tváři, unavené oči zaplály, opájel se vidinou budoucnosti, vidinou panství ... Hlas v šepot snižený rozvíjel svůdný obraz daleké stolice, zlatých, blyštících komnat, davu vycepovaných, poklony mu strouhajících nevolníků, život bez trudu ... Širokými liniemi načrtával hlučné hostiny, jichž se kdysi účastnil, i zdálo se mu, že slyší radostný, bezstarostný hlas fléten a harf: „Žij, uživej, judo! ...“

Víno lije se v zlaté kalichy, jimž ceny není, ... na dně jich tají se radost ... radost a zapomenutí, ... všechny starosti odpadnou, jako se stromu padá uvadlý list: „Pij, judo! ...

Vůně ambry, ... růží, ... jakási těla zženštilá, vláčná, vábná, ... zá- vratný, šlepný tanec ...

Carovnými barvami měňá se zlatotkaný kment z dalekého Egypta, lihotá hyacint a červec z výsep Elisů, tenínké záclony v Tyru utkané ... i úběl ramen zlatovlasých dcer řeckých i šumná, jako by z bronzů ulitá těla jerusalemských děv ...

Zítřka, ... co je ti do zítřku? ... Dnes žiješ, judo, tedy v třesoucí se ruce zachyť vidění lidského štěstí ...

Zítřka ...

Přesycenost, znavení, ... nuda, ne- chutenství a opovržení, ... a jakýsi krvavý pláč v duši ... Ne to ... ne po tom jsi toužil, ... nenalezl jsi ukojení, ani zapomenutí, ... chytal jsi světlý života přelud, a aj! rozpadl se ti v rukou v šerý, marný popel, a znova vztahuješ prázdné dlaně s po- sunkem železným: „Žítí ... žítí ...

Což to je život? . . .

Neznáš, . . . nechceš jiného znátí, . . .
toť tvůj život, . . . on ti duši na popel
spálil, . . . vyssál z kostí morek a ze
srdce tvého hrob učinil — — —

Hej, víno v kalichu vábí a teplá
noc letní proměnila krev v žilách
v ohnivou lávu . . . Judo . . . Judo . . .
prodej, co máš, v stříbro proměň a
stříbro v třeštění, . . . koupíš si chvilku
zapomenutí . . .

Nemáš, co bys svým zval . . .

Prodej sebe samého, prodej právo
bytí druhého . . . za klamnou, radostnou
noc, . . . za vůni vadnoucích
květín, . . . za ukojení smyslů . . . Snad
ohlušíš ten pocit prázdnoty, snad se
zbavíš toho dávicího strachu před
zífkem.

Třešti, . . . žij, Judo ! . . .

V rozuzdanou hru představ Judo-
vých padla tichá otázka Janova:
„Zdali nás Ježíš nenaučil, že je to
marnost? . . .“

„Marnost! . . .“ Juda se zasmál tiše.
pohrdavě, do trávy se svalil, ruce nad
hlavou sepal. „A co není marnost? . . .“

Svět, toť živý, skutečný svět, jehož se
můžeš rukama dotknout a jenž se
nerozplyne v nic a nerozpadne. Svět,
kterého dobýti možná . . .

„Na jak dlouho? Zda-li každé by-
tosti nenadejde tajemná hodina smrti,
kdy třeba vše opustiti, všeho za-
nechat? . . . Zda někde před věky nej-
moudřejší v Izraeli člověk, že všechno
na zemi má svůj čas umírání a čas
květu a že vše na ni jest marnost?
Zdali nás Ježíš neučil, že jedinou ne-
pomíjející cenu pro člověka má pouze
to, čeho duchem a pro ducha do-
bude?“

Vždyť všechno vůkol nás pomíjí, všechno
pominouti musí, i my, jenom ta jiskra
Boží v nás, rozdmýcháme-li ji v pla-
men, věčnou má cenu a věčný jas . . .
Znáš ten život, . . . jehož čar s takovým
zápalem jsi líčil, Judo, . . . víd? že jsi
v něm nikdy nenalezl ducha jasnosti
a pohody, onoho bezměrného pokoje,
jaký skýtá Kristova nauka, oné radosti,
kdy člověk přestane žiti sobě a stane
se jakoby ohniskem všelidského mi-
lování . . .“ (Pokr.)

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

6. Život Anny Marie v první době po obrácení.

Obrácení je v obyčejném slova
smyslu přechod z hříšného života
k životu křesťanskému, od hříšné ná-
vyklosti k ctnostným zvykům. V širším
slova smyslu jest obrácení též přechod
od méně spořádaného a příliš svět-
ského života k dokonalému životu
svatých, od pozemského života smyslů
k nadpřirozenému životu ducha. Čím
vážnější a hlubší je tento přechod,
tím pevnější je obrácení.

Když král Chlodvík zřekl se po-
hansví a sv. Remigia prosil o křest
a poznání pravého Boha, vysvětlil mu
velký biskup několika slovy podmínky

pravého obrácení: řekl biskup králi
Franků: „Sklon hlavu, spal to, čemu
jsi se skláněl a klaněj se tomu, co
jsi pátil.“ Obrácení Anny Marie bylo
z těch několika, jež doslova uskuteč-
nily smysl i dosah slov sv. Remigia,
horlivá Anna Maria spálila své modly
a popel větrům vydala a tím skončila
s minulostí. Ovšem nepřišla k Bohu
jako Magdalena, sv. Augustin a Chlod-
vík z bludu, pochybností a pohoršení;
nýbrž jako sv. Ignác z Loyoly vyšla
z onoho světského ovzduší, kde pře-
bývají pýcha, smyslnost, ctižálost,
marnivost a celý zástup náruživostí,
jež duše hubí. Nezřekl se pravdy
ani ctnosti ani veřejně ani tajně; ale
každý den přinášela oběti modlám

tohoto světa, marnivosti a zábavám. Takto povstaly v její duši zvyky lehkomyšlnosti a roztržitosti, jež ničí osvícení milosti a touhu po ctnosti.

Spal to, čemu jsi se klaněl, a klaněj se tomu, co jsi páčil.“ Toto slovo, jež samo se rodí v hloubi svědomí, jež k Bohu se vrací, uslyšela Anna Maria, a od té chvíle zapírala vše, co dříve milovala, vyhýbala se slavnostem, na nichž se dříve tak ráda ukazovala; zanechala všeho strojení, rozkoše a radosti svého mládí, a chápajíc vážně slova sv. evangelia zasadila v srdci svém místo pýchy pokoru, místo marnivosti umrtvení, a kříž svatý stal se její radostí a láskou. Přísné mravy, statečně snášená chudoba, pilná a spořádaná práce, starosti domácí, dobročinnost, trpělivost a modlitba byly nyní pružinami jejího života.

Tato důkladná změna v jejím životě byla v jejím duchu neodvolatelná; ale to nestačilo její horlivosti, chtěla, aby to bylo známo, aby svědkové její chyb byli též svědky jejího polepšení. Věřejně vedla světský život, nebylo tudíž potřeba, aby svůj křesťanský a kající život ukázala též před očima světa a takto, pokud bylo v její moci, napravila dané zlé příklady? S tímto úmyslem zbavila se všech ozdob, jež by lichotily její samolásce, a zhostila se všeho, co se zdálo byti marnivým; místo elegance nastoupila jednoduchost; volila na šaty jenom obyčejné, ba i hrubé látky, a nenosila nic, co by vzbudilo pozornost jiných. Nestačilo jí, že takto se světa zřekla, přála si ho opustiti úplně a uchýliti se na místo vzdálené, do samoty a kajcnosti, aby oplakávala, co nazývala poblouzením mládí. Poněvadž ji povinnosti stavu poutaly k domu, chtěla učiniti všechno, co bylo v jejích silách, aby se věřejně věnovala službě Boží a proto si umínila, že vstoupí do třetího řádu nejsv. Trojice. Řekla o svém úmyslu zpovědníkovi, jenž jí dovolil přijati svaté roucho s podmínkou, že svolí manžel. Přijata byla v chrámě Otců nejsv.

Trojice na Kvirinálu. Přijímajíc roucho toto, nechtěla Anna Maria vykonati pouze obřad a vyhověti horlivosti pomíjející. Vstoupila do řádu s city, jež obřad znázorňuje, a tyto city byly tak vroucí, jak je může mítí toliko duše hořící láskou k Bohu. Její srdce roznicené si uvolnilo přílišnými povzdechy a slzami, takže poslušnost musila zakročiti, aby zmírněn byl výbuch citů vnitřních.

Anna Maria se opravdu obrátila, spálila to, čemu se klaněla, a klaněla se tomu, co páčila. Její srdce spěchalo odhodlaně k oltáři obětímu, a na oltáři božské lásky zdokonalila se obětí zápalná. Pán Bůh, jenž měl velké úmysly se svou služebnicí, zahrnul ji v první době obrácení svou dobrotou; velká osvícení a mimořádné dary byly odměnou její první horlivosti, čímž ovšem rostla úžasně její vroucnost.

7. Její pokání a vnější úmrtví.

První ovoce, jež Pán Bůh připravil svým osvícením a Anna Maria upevnila svými úmysly, bylo, že nastoupila rozhodně a vážně cestu sebezáporu a křesťanské kajcnosti. Chce-li duše věnovati se ctnosti a připomíná-li si poblouzení dosavadního světského a roztržitého života, je první krok její ku pokání. Vidí-li trosky, jež nepořádek zasel v jejím vnitřním životě, je nutkána, chopiti se ohně a železa, aby vyčistila a znovu zřídila v srdci svém chrám Ducha svatého.

Cestou vystupující z Betléma do Nazaretu, z Nazaretu na horu Kalvarii, z Kalvarie na horu Olivetskou, a z hory Olivetské do lůna Otce svého, otevřel Spasitel brány spásy a svatosti křížem, obětí a sebezáporem. Nyní vědí duše, jež chtějí dojiti slávy, kde se cesta nastupuje, směr i stupně královské cesty vedoucí k životu.

Anna Maria nastoupila tuto cestu, neohlížejíc se zpět, vstoupila do šlepějí Spasitele s věrností statečnou a láskou neochvějnou. Sotva se k Bohu obrátila, podrobovala se kajícím skut-

kům tak horlivě, že ji zpovědník musil zdržovati od neopatrné přílišnosti.

Když obětovala svou nádheru a světskou mysl zavěsila na kříži Páně jako kořist jeho milosti a znamení své oddanosti, začala se umrtvovati ve věcech k životu potřebných. S prorokem jidala chléb s popelem a slzami, při jídle přinášela stále oběti dobrovolné. Odsoudila sebe k tak přísné zdrželivosti, že to, co jedla, sotva stačilo, aby zachovalo síly její, a bez zvláštní pomoci Boží by sotva mohla dále tak se postiti při pracích domácích. Ráno když přišla z kostela, vypila šálek kávy s kouskem chleba,

na oběd několik lžic polévky a kousek hovězího masa, nic více. Zvykla si při stole neseseděti, zůstala vždy na nohou, aby jiným sloužila, a tak ji bylo snadnější, svou újmu utajiti. Večer spokojila se s několika listky salátu; při tak skromném jídle měla vždy něco pro chudé, její štědré srdce nedopustilo, by něco jedla a na jiné nepamatovala. V postní dni jedla v poledne jenom polévku a pila ráno několik kapek kávy. „Pozoroval jsem,“ praví její manžel, „že v pátek méně jedla než jiné dni; beztak jidala málo; totéž činila v soboty z úcty k P. Marii.“

(Pokrač.)

M. T e s a ř o v a :

LETNÍ KVĚTY.

Letní květy plné něhy ladné,
plné krásy, vůně opojivé,
když v ně vnořím oko svoje snivé,
paprsk blaha v duši moji padne.

Pozoruji včelky dovádivé,
jak se noří do kališků květů,
a hned hledám prahnoucímu retu,
kde jen zvlažit ústa vláhy chtějí.

V parnu léta kvíteček mi zkvétá,
slasti v sobě tají celé moře,
touhy mé to nejvřejší meta.

K Němu dnes se blížím u pokoře,
sladkou vůni šíří v jemném vánku,
jest to Ježíš, skrytý v svatostánku.

Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně.

Napsal Jan H r u b ý, T. J. — (Pokračování z roč. 55.)

Pobožnost k B. Srdci Páně a národ československý.

Od kříže na Kalvarii čnějícího, na kterém má pobožnost k Srdci Páně počátek, rozešel se do světa hlouček citelů a apoštolů božského Srdce, který rostl v mohutné řady a veliká procesí. Pronikajíce do celého světa vzali si sebou tajemství pobožnosti té i požehnání, jež

se tak bohatě rozlévá, jak dějiny její učí, na všechny oddané cititele Srdce nejsvětějšího, jak na jednotlivce, tak i na celé společnosti a národy

Pobožnost tato je ovšem pro všechny křesťany, pro všechny národy; patří všem a je, má býti drahocenným jich majetkem, vzácným pokladem. Avšak jako pobádají jednotlivce zvláštní pohutky, aby pobožnost tu ukonal, tak

Sousoši sv. Cyrilla a Methoda.

Kristus Pán se zjevuje Maři Magdaleně

mohou mít i celé národy různé důvody a vztahy, které je vedou k účtům a pobožnostem k Srdci Ježíšovu a je k ní úžeji vízí, nežli národy jiné. Tak jest tomu i u národa našeho.

Národ náš uctíval vroucně Pannu Marii již od svého pokřesťanění. Tato úcta je mu dosud nejmilejší. Avšak právě pro tuto úctu marianskou měl by též horlivě pěstovati pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně. Úcta marianská skrze Matku vede k Synu, ke Kristu; kdo pak Krista miluje opravdově a vroucně, ten jistě zamiluje si též jímavou a krásnou pobožnost k jeho Srdci. Úcta marianská měla by tudíž národ náš povzbuzovati k účtům a pobožnostem k Srdci Ježíšovu.

Mimo to jest však ještě několik po-hnutek, proč mají Slované a jmenovitě národ náš československý horlivě pěstovati pobožnost tu.

Jsme povahy měkké, citové; snadno se dáme strhnouti a uchvátiti, rychle se poddáváme citům a náladám. Tento rys naší povahy má své dobré, ale též stinné stránky. Často úplně bez rozvahy dáme se svěsti různými, ne právě zdravými, ano škodlivými proudy a hesly, které mají původ a počátek u národů jiných a u nás jen tím zhoubněji působí. Pobožnost k Srdci Páně mluví přímo k srdci a jímá je; jeť v ní skutečně něco, co má společného s prvě uvedenými rysy povahy slovanské. V tom však netkví podstata její, ani význam její pro nás. Mnohem důležitější je, že by pobožnost ta, pěstována jsouc horlivě a s pravým pochopením v nejširších vrstvách lidových, jistě zušlechtila naši povahu. Povznesla, upevnila by v ní vše, co v ní dobrého, a vymýtila by ony rysy, jež jsou povaze naší na škodu. Vedouc nás přímo do nitra Ježíšova, odhalujíc nám celý vnitřní jeho život ve vši jeho božské kráse, vznešenosti a dávajíc nám tak poznání ducha Kristova, zocelila by povahu naši. Není možno při velikých milostech, jimiž jsou pravi titelé Srdce Páně zahrnováni, aby ti, kdož se často, denně noří do Srdce Boha-člověka, kdož pozorují s úctou a pokorou život v něm toho druhu jediný, nejvyšší, za nějaký čas nebyli

proniknuti duchem toho, ježtož Srdce nejsvětější s láskou uctívají; není možno, aby duch ten uchránil jejich činy, jejich řeči, jejich nitro, jejich duši se všemi jejich mohutnostmi, aby neprolnul, nepovzněl, nezušlechtil jejich povahu. Pobožnost ta uchránila by nás mnohých škodlivých a zhoubných proudů myšlenkových, cizích i na půdě naší se zrodilých, i neblahých jejich následků.

Vlast naše leží ve středu, jakoby v srdci Evropy. K nám pronikly téměř všechny proudy, hesla a hnutí, zde vy-bily se mnohé bouře, jež Evropou zmítaly. V přítomnosti není a v budoucnosti nebude asi jinak. A všechny tyto těžké boje, všechny tyto bouře vyčerpaly a vyčerpávají tolik sil našeho nepříteli čteného národa. Jak ostražiti, jak silni musíme proto býti ve příboji tom! Kde však najdeme pomoc a sílu nej-jistější? — V božském Srdci Páně, jež je přístavem nejbezpečnějším a nevyčerpateľným zdrojem dober všech.

Již po celá desetiletí šířila se u nás náboženská vlažnost a lhostejnost; nyní tu i čirá nevěra zavládla; jsme svědky hrozného rouhání a posměchu ze všeho nejsvětějšího. Přemnozí již nevěří ani v Ježíše Krista, v jeho božství, vtělení a vykoupení. Jak rmouti a přímo palčivě bolí hrozná myšlenka: velká část našeho národa odcizila se úplně Kristu, odloučena je od něho, stojí proti Po-mazanému Páně, pozbyla křesťanského přesvědčení, není již křesťanskou! Na tom však mnohým není dosti. Zamýšleli a rádi by provedli úplný odpad celého národa od Krista! A boj ten proti Kristu, proti církvi jeho stal se tak nízkým.

Co tu činiti? Jakou povinnost máme v těchto dobách odpadu od víry cyrilometodějské, svatováclavské, za státních útoků na čest, osobu Kristovu? Především třeba veřejně, neohroženě vyznávat víru v Krista, Boha-člověka. Nejstručnějším, nejprostším a nejpřád-nějším výrazem, pevnou baštou křesťanské víry v Krista, v jeho božství i člověčenství je pobožnost k Srdci Páně. Proto ji konejme a seč jen jsme, rozšiřujme!

Třeba též dáti a přinést obět smíru a zadostiučinění, a to z lásky ke Kristu i k ubohé vlasti. Či možno se snad domnívati, že nevěra se všemi následky a důsledky, že odpad od víry, od praporu Kristova k praporu antikristovu zůstane bez trestu Božího? Nikdy! Dnešní svobodomyslný, nevěrecký svět nechce ovšem slyšeti o smíru, o hněvu a trestu Božím; poukazuje a hodnotí pouze časné úspěchy. Nám ovšem nelze věřiti, že by byly trvalé. Jsme též přesvědčeni, že je lépe předejiti trestu a bouři, usmířiti rozhněvaného Boha a zadržeti jeho jižjiž k trestu pozdviženou pravici. Proto obraťme zraky i mysl k nejsv. Srdci Ježíšovu! Ač uraženo, je přece plno dobroty, je shovívavé, nakloněno prosbám těch, kdož s důvěrou je vzývají. V něm, u trůnu milosrdenství a slitování, hledíme pomoc v pravý, svrchovaný čas! Kéž odvrátí od vlasti naši hrozná neštěstí úplného odpadu a odkřesfanění našeho národa, kéž odvrátí od něho tresty, jichž již zasloužil svými hříchy! Kéž vzpřímí a povzbudí všechna srdce, která vzdychají pod tíží přítomných poměrů, kéž je potěší, dodá jim vytrvalosti a posílí je odvahou! Kéž sobě oddaným a věrným udělí milost, aby se naučili ke cti jeho jména snášeti snad ještě větší příkoří a těžší pronásledování, s odvahou a vytrvalostí neochvějně státi pod jeho praporem!

Za bouře rozsévá Bůh. V těchto bojích odhaluje nepravé naše přátele, dává poznati největší a nejnebezpečnější nepřátele. Chce, abychom jen v něj skládali důvěru, naň jediné spoléhali a jej měli za svého pomocníka a vysvoboditele. Začátkem a koncem tužeb a proseb všech dobrých srdcí československých v těchto vážných dobách

musí býti vzkříšení, znovuzrození, obnova a sjednocení národa našeho vírou katolickou. Je to snad již nemožno? Dobrotivý je Pán a jeho Srdce je plno dobroty. Mohl nás nechat již dříve zahynout ve válkách husitských nebo za války třicetileté. Nedopustil však toho, nýbrž přitáhl nás opět k sobě. Kajicníků nikdy ještě neoslyšel a od sebe nezapudil. Dokud budou u nás srdce, jež důvěru svou složí v nejsv. Srdci, dokud počet ctitelů Srdce Páně bude vzrůstat, dotud můžeme se kojiti nadějí, že národ náš nezahyne ve dravých vlnách nevěry.

Nuže vzhůru k dobrotivému, láskyplnému a milosrdnému Srdci Ježíšovu, neboť v něm je naše spása! Uctivejme je horlivě, dnem i nocí je prosme a k němu se utíkejme, ono buď naší nadějí, bezpečným přístavem v rozbouřeném moři dnešních podvrtných a rozkladných živlů! Srdci tomu připodobněme srdce své a jemu je obětujeme i zasvěťme! Přičiňme se, aby duch Kristův je pronikl a přetvořil, aby je zahřál a zanítil pravou láskou k Bohu, bližnímu, národu i vlasti.

Kéž se brzy a co nejvíce po všech vlastech našich rozšíří, kéž tu utěšeně rozkvetne pobožnost k nejsv. Srdci Ježíšovu; kéž splynou a rozlijí se po nich proudy milosti a požehnání, prýšticí z otevřeného boku Kristova. Kéž přivede pobožnost ta celý národ náš ke kříži, k pravé víře, k dědictví otců našich na příměluv nejčistšího Srdce Panny Marie, na příměluv sv. Václava a ostatních českých světců a světic, ochránců a dědiců našich!

Příjd' království Tvé, o božské Srdce Páně!

ŠVATÝ BENEDIKT.

.Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

Montekasino.

V Kampanii, plné tepla, jasu,
vzpínala se za onoho času
hora s tvrzí, posázená hájem,
krásné místo, jako šel bys rájem.

Pohled s ní byl, když byl blankyt jasný,
k Neapoli, k Římu čarokrásný.

Na té hoře scházel se lid mnohý,
aby uctival tam svoje bohy;
zvláště Apollina, boha světla,
od dávných tam časů úcta kvetla.

Hora, jejíž podíviš se kráse,
Montekasino teď nazývá se.

Horlivostí pro čest Boží hoře,
Benedikt se vybral k oné hoře.
Orgie kde slavil satanáš,
stanul světec, druhý Eliáš,
jako cherub s mečem planoucím
před zástupem lidu žasnoucím,
a hned jal se kácet modly všechny,
ať to bůh byl římský nebo řecký,
a jak burácet bys slyšel hromy,
bořil oltáře a páčil stromy
hájů svatých, místo modloslužby,
chtěje nyní podle svojí tužby
proměnit krásnou ve svatyni,
kde by ctili Boha kněží jini.

Znáte vrch, mu jméno Mont Salvat,
na němž Grálův vypíná se hrad?
Nebe samo v něm se obrátí.
Rytíři tam stojí na stráž
u kalicha s krví drahocennou.
Co zde pověští je vybájenou,
ve klášteře Benedikta synů
našel's vskutku na Montekasinu.

V chrámech světců Jana, Martina
shromažďovala se rodina
mnichů zbožných, dva to pěvců sbory,
k slavné oběti a na nešpory.

V neumách stkvělých Bohu písně zněly
v choru chrámovém, když zpěvák smělý
pozanotil zpředy antifonu,
jak bys slyšel souzvuk mnohých zvonů:

„Chvalte Hospodina národové,
vyvyšujte Pána v písní nové!
Chvalte na bubnech jej, na píšťalách,
ve velebných bouřilo to chválách.
„Chvalte na housle jej, varhany,“
hučel slavně kostel prostranný.

Jaká nádhera se rozvila,
kdyžte velká mše se sloužila!
Na čest Boží zvláštní brán tu zřetel.
Na oltářích co tu plálo světél!
Zdobné kalichy a pateny
třpytily se v ohni zlaceny;
na hedvábu řasných paramentů
co tu vyšívaných ornamentů!
Všechno zlatem, stříbrem jen se svítí!

Kolem opata se akolyti
vinou, oblečení v bílé šaty,
jako družek věnec rozepjatý.
Kadidlový dým se k nebi kronží,
celebrant co obět svatou slouží;
na kolenou v modlitbu se hrouží,
zbožný lid, — a satan? ten se souží,
že zde pozbyl nad dušemi vládu,
jež měl jistě ve přišerném Hádu.

Já tím kadidlem se zrovna dusím,
řekl sobě; pomstí se musím
na tom opatu, jímž moje plány
k ztrátě pekla byly potrhány.
Pomsta, to buď moje odpověď.

Pomsta satanova.

Mniši měli stavět novou zeď,
které bylo třeba. Už s ní vzhůru
byli jako na chrámovém kůru.
Tu se satan zjevil opatovi,
co má na mysli, ať jen se zdoví.
„Jdu teď k mnichům, co zeď novou
staví,“
s úšklebkem on k Benediktu praví.

Vzkázal opat stavitelům o něm
po poslu, jenž letěl jako s koněm:
„Bratři, buďte pozorného vzhledu,
zlý duch přijde k vám teď na
besedu;

obrněte svou duši modlitbami,
ať vás svoji řečí neomámí.“

Sotva posel dokončil tu větu,
sřítla se dolů v náhlém letu
nová zeď — ji satan dolů shodil,
k tomu jiné neštěstí též zplodil.

Stál tam chlapec v kutnu oblečený,
ten se zabil pádem oné stěny.

Oh ten křik, to hlasné nařikání!
Hošík spanilý byl k nepoznání!
Ve měchu jej do kláštera nesou,
nosičům se ruce bolem třesou;
ve chlapci, ježž cela nyní hosti,
není ani jedné zdravé kosti.

Na opatův rozkaz všichni mniši
vzdálili se z cely smutní, tiší.

Otec svatý děle v cele prodlil,
k Bohu o pomoc se vroucně modlil;
a hle, mrtvý hošík — o ten div!
jako ze sna probudil se živ.

Živého jej opat k mnichům vrací,
aby s nimi dokonal tu práci,
satanem jež byla přerušena.
Brzo strměla tu nová stěna;
netřeba se báti, že se shroutí —
ďáblu s hanbou bylo odtáhnouti.

(Pokrač.)

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weinberger.

Statečný vyznavač.

Rengasvami je student velmi nadaný — píše misionář v Jižní Indii, P. L. Lakombe — byl již záhy v mládí s námi ve styku a byl na Boží Vstoupení posledního roku pokřtěn. Své pohanské jméno Rengasvami zaměnil za krásnější křesťanské jméno Jan. Jeho obrácení mělo ovšem za následek, že byl z vlastní rodiny úplně vyloučen. Bylo to pro něho obětí nevýslovně velkou, ale Jan přinesl obět tu s mužnou myslí a z otcovského domu byv pro svou víru vyhnán, našel zde u nás v osadě Topu — Maria prozatimní útlek. Jak mne často ujistil, nalezl

u nás více lásky nežli u vlastních rodičů. Jeho rodina náleží k nejvyšší a nejvznešenější kastě čili třídě pohanské. Jaký div tedy, že se co možná nejvíc namáhala, aby syna k víře otců nazpět přivedla. Miti syna křesťanem, je pro takovou rodinu největší hanbou.

Nejprve vynaložili všechno, aby vylidili jeho bydliště. Po dlouho trvající námaze je skutečně našli. Jednoho dne přišli oba rodičové do jeho bytu, Jan přijal jich co nejvládněji, poslouchal trpělivě jejich domluvy a prosby, ale nepoddal se. Rozloučení bylo strohé. Celý týden potom chodila matka denně k svému synovi a plakávala celé ho-

diny v jeho přítomnosti. Opět a opět mu vytýkala, jak nešťastnou učinil celou svou rodinu a zvláště ji, matku, svým odpadem od bohů a jak hanba jim způsobená jako temný stín a hrubá kletba na nich všech spočívá.

Byla to věru tvrdá zkouška pro šlechtného syna! Za jedné své návštěvy přinesla matka Janova s sebou nejmladšího bratříčka. Jan plakal vedle matky jako dítě. Byly to těžké hodiny, ve kterých láska k rodičům a láska k Bohu neúprosně v jeho šlechtné duši zápasily. Nicméně zvláštní milosti Boží zůstal pevným. Kdykoli matka slzic prosila: „Tož pojď tedy s námi a všechno zase se spraví. Šťěstí a mír zase se k nám přistěhují. Nikdo z nás nebude ti překážeti a budeš moci ve své světnici pro sebe svého Ježíše milovati a cítiti. Nikdo nebude o tom vědět a my všichni tvoji hluboce zarmoucení rodičové a příbuzní budeme zase šťastni,“ odpovídal Jan pokaždé pevným hlasem: „Matko, nemohu, nesmím.“

Když rodičové nahlédli, že v dobrém nic nespraví, pojali úmysl, odpadlého syna násilně unést. Domnívali se totiž, že jsme ho nějak začarovali, a doufali, že v jeho smýšlení nastane obrát, jakmile od nás odejde. Jan to tušil a vycházel ze svého útulku jenom v noci, aby nemohl býti pozorován. Ale zmýlil se. Rodičové najali slidiče, kteří každé jeho hnutí vypožorovali, a brzy dověděli se od nich tolik, že pokládali plán svůj zralým ku provedení. Stálým průvodčím našeho Jana byl student rovně brahmínského původu, který také teprv nedávno se obrátil, Balasubramaniam jménem, a právě v též čas jako novic tovaryšstva Ježíšova taktéž v Šambaganur-u na „Modrých horách“ meškal. Jednoho večera vraceli se oba k osmé hodině z návštěvy Nejsvětějšího, když z nenadání vedle nich na silnici, právě naproti velké pagodě v Tričinopoli se zastavil automobil. V okamžiku byli oba mladíci asi od 30 mužů obklíčeni, kteří se divoce na Jana vrhli a jej do automobilu strčiti se snažili.

S velkou duchapřítomností a odvahou vrhl se Balasubramaniam mezi Jana a útočníky. Následoval velký zmatek a v něm podařilo se Janovi z rukou svých pronásledovatelů se vyprostiti a nepozorovaně uniknouti. Co mu nohy stačily, běžel do našeho domu a — byl zachráněn, neboť tam nesměl se ho nikdo dotknouti. Po tomto dobrodružství radili jsme mu, aby se více z našeho domu v Topa Maria nevzdaloval, aspoň 2—3 týhodny se na ulici ani neukázal, aby jeho rodině zašla chut, jej pronásledovati. Ale již za krátko vymysleli si jeho příbuzní plán nový.

Bylo to 29. května večer asi o půl jedenácté hodině, když někdo silně klepal na mé dveře. Vyskočil jsem z lůžka a přede mnou stál jeden z našich nedávno obrácených brahmínů. „Otče,“ pravil potichu, „právě byl dole policejní strážník, můj dobrý přítel a sdělil se mnou důvěrně, že zástupce vládního předsedy, přísný to pohan, vydal proti Janovi zatýkací rozkaz; rodičové Janovi jej za to žádali. To všechno je, jak myslí, záminka, Jana se zmocniti. Bude sice předvolán k soudu, ale poněvadž se ničeho nedopustil, bude zase propuštěn. Než potom teprv nastane pravá komedie. U dveří soudu bude Jan očekáván od několika set brahmínů a zajat. Potom zavlekou jej do odlehle osady, kde ubožák bude vydán pohanům. Co máme činiti?“

Premýšlel jsem okamžik a řekl: „Běž rychle k Janovi a řci mu, aby se někde skryl a tam tak dlouho zůstal, až mu oznámíme. Stalo se. O 11. hodinách v noci vzbudili jsme Jana a poslali ho do domu jednoho z našich známých, kde se ukryl. Následujícího dne dostavila se skutečně policie, aby ho zatkla, a hledala ho v celém domě až do večera, ovšem bez úspěchu. Tak jsme aspoň nabyli času, abychom další kroky v pokoji mohli uvážiti. Předvolání k soudu muselo býti stůj co stůj zamezeno. Aby se to stalo, musil býti vrchní prezident požádán, aby předvolání

svého podřízeného úředníka, který je vynesl, zrušil. Vrchní prezident byl Angličan, kterého jsme dobře znali. Bohužel byl právě tehdy v osadě asi 50 km. vzdálené na úřední cestě. Nezbývalo tedy, než cestovati za ním. Ježto jsem sám právě tehdy onemocněl zimnicí, prosil jsem jednoho ze svých spolubratří, aby s Janem k prezidentovi se odebral. Byli oba velmi vlídně přijati, a prezident zrušil ihned zatýkací rozkaz svého podřízeného úředníka a zajistil mimo to Janovi zvláštní policejní pomoc proti jeho pronásledovníkům. Tak bylo nebezpečí zase odstraněno.

Za návštěvy u vrchního presidenta setkali se oba prosebníci s pohan-ským brahminem, jenž dříve u nás studoval a nyní místo vládního tajemníka zastával. Zajímaje se velmi o Jana, nabídl se, ač dosud pohan, mezi rodiči a synem činiti prostředníka. Nicméně nemohl chování se Janova k jeho rodičům pochopiti a si vysvětliti. „Vy přece věříte v Ježíše Krista?“ pravil k Janovi. „Ovšem, z celé duše“. — „Pak vám ale nerozumím. Vy přece víte, že Kristus

rodičů svých byl vždycky jako hodné dítě poslušen. Miním tedy, že byste ani vy neměli rodičům svým poslušnosti odpírati.“ — „Věc se má přece trochu jinak,“ pravil Jan. „Kristus jest Bůh a já musím ho býti více poslušen než svých rodičů. Také Kristus poslouchal Boha, svého Otce, více než svých rodičů.“

Prostřednictvím pohanického vládního sekretáře došlo mezi otcem a synem k vyrovnání. Jan slíbil svému otci, že své přestoupení ke křesťanství z ohledu na svou rodinu ve veřejných časopisech nikdy neoznámí a že nikdy neučiní něčeho, co by bylo proti pravidlům kastovním, na př. že nebude nikdy jisti masa kravského. Otec na-proti tomu zavázal se, že ho nyní nechá na pokoji. Uznalťe, že by všeho jeho opačné namáhání bylo marné.

A skutečně, až dosud nebyl Jan od svých příbuzných více obtěžován. Je to mladík velmi nadaný a co více ještě padá na váhu, pevné, ušlechtilé povahy. Jsme všichni hrdí na něho. Kéž by jenom také mezi vzdělanou mládeží naší křesťanské vlasti bylo více takových hrdinů pro viru!

Marie Tesařova:

SLAVÍČEK ZAPĚL.

Slaviček zapěl píseň tak tklivou,
že větřík ustal, naslouchal tiše
a pak se vznese nad žírnou nivu
v azurnou dáli výše a výše.

Zazpíval, vzlétl k Božímu trůnu,
chvalozpěv nesl Matičce Krista,
díky Té zapěl, v jejímžto lůnu
vytryskla světu naděje jistá.

Ave Jí zapěl, do něho vložil
horoucí city srdéčka svého,
pak v blahém snění křídélka složil
a prosil: uchraň všeho mne zlého.

Bídny jsem pěvec, křídla mi chabnou,
svět zranit umí, nedá však léku,
naděje kvítka tak záhy zvadnou,
znaven pak žitím sotva se vleku.

Tobě jsem zpíval v každické době,
Tebe jsem chválil v štěstí i v bolu,
až tělo chladné spočine v hrobě,
Matičko, viď, že budem pak spolu!

Ctih. Don Bosko a velebná svátost.

Ctih. Don Jan Bosko († 31. I. 1888), veliký ctitel Božského Srdce a Panny Marie, věnoval svůj celý požehnaný kněžský život výchově a záchraně chudé a opuštěné mládeže. Zakládal mnoho ústavů, sirotčinců, zemědělských a řemeslnických škol, útulkův atd., aby zejména chudé děti dělného lidu před spustnutím a svedením chránil a k poctivému povolání přivedl.

Bosko byl největší křesťanský vychovatel a sociální reformátor, a málo kdo ze sv. mužů XX. století učinil tolik pro skutečnou evangelisaci světa, jako on.

Svůj obor sociální otázky řešil Bosko pomocí zázračných, spásanostných prostředků katolické církve. Co Kolping učinil pro tovaryšstvo, ano, ještě mnohem více Bosko učinil pro učně; zaslужuje plným právem, aby byl postaven po bok sv. Vincenci z Pauly.

Bosko se zázračnými úspěchy šířil časté a denní sv. přijímání: byl apoštolem pobožnosti k Ježíši v nejsv. Svátosti a k nejblahoslavenější Panně. Laskavého čtenáře zajímají bude nejvíce, co stanoví Bosko ve své výchovavací soustavě o přijetí sv. svátosti, zvláště o sv. přijímání.

Zpověď, sv. přijímání, denní mše sv. jsou sloupy vychovatelny, ze které chceme oddalovat hrozby a tresty. Nemá se ukládati mladým lidem povinnost často přijímat sv. svátosti, mají se jen k tomu povzbuzovat a ulehčovat jim k tomu příležitost. Při duchovních cvičeních, třídeních a devítideních pobožnostech musí být postaráno o to, aby se dětem vstřípila krása, velikost a svatost náboženství, které nám ve svátostech zcela pohodlně nabízí dary milosti, tak užitečné lidské společnosti a tak působné jak pro mír srdce, tak pro spásu duše. Malé děti tímto způsobem zůstanou dobrovolně věrné cvičením zbožnosti

a budou je vykonávat s radostí a úspěchem.¹⁾

Jako moru varujeme se mínění těch, kteří první sv. přijímání chtějí odložit na příliš pokročilý věk, t. j. do okamžiku, kdy zlý duch měl plno času opanovat srdce mladého dítěte k neškodné škodě jeho nevinnosti. V prvních dobách církve bývalo zvykem dáti docela malým dětem proměněné hostie, zbylé při velkonočním přijímání. Z tohoto obyčeje poznáváme, jak velice církve si přeje, aby malé děti byly brzy připuštěny ke sv. přijímání. Když dítě dovede rozeznati obyčejný chléb od onoho v nejsv. Svátosti oltářní, nesejde na věku, jen nechť přijde Král nebe a vládne v požehnané duši.

Katechismy, doporučující časté sv. přijímání.

Sv. Filip Nerejský radil přijímat každých 8 dní neb ještě častěji. Koncil tridentský vyslovuje jasně toužebné přání, aby věřící přijímali vždy, kdykoli obcují mši sv., a nemá to být jen duchovní, nýbrž svátostné sv. přijímání, aby se tím více získalo užitku ze vznešené a božské oběti.

Hlavní pole činnosti Salesianů jest v oratoriu, kde hlavně mládeži a dělnictvu — vrstvám svodům a zkáze nesmírně vydaným — poskytuje se návodů a příležitosti k životu dle sv. náboženství; poměrnými prostředky při tom jsou různé zábavy a výhody, jimiž mládež se upoutá. Celé působení Salesianů proniká duch mírnosti a laskavosti sv. Františka Saleského.

Oratoriem začal Bosko svůj apoštolát mezi mládeží, připojil pak útulek pro opuštěné hochy, později připravil starší nadané hochy na studium boho-

¹⁾ O častém sv. přijímání dětí Boskových píše Dr. d' Espiney: 'Skoro všechny děti přijímají sv. svátosti každou neděli, velký počet dva- i třikrát týdně a některé každý den. — To bylo již dávno před dekretem Pia X. o častém sv. přijímání.'

vědy a zřídil konečně řemeslnické školy. Sám 6000 jinochům razil cestu ke kněžství.

Podobně působí Salesiáni. Mají útluky pro učně a opuštěné hochy, kde jim poskytují bytu, stravy a křesťanské výchovy (na př. v Mnichově, Auerfeldstr. 5), dále apoštolské školy pro pozdě povolane jinochy a mnoho jiných ústavů již ve všech okolních státech. Aby i v naší republice svou pozeňnanou činnost zahajiti mohli, je předně nutno co největšího počtu českých řeholních členů a pak t. zv. spolupracovníků, kteří je podporují, a tyto úmysly a další šíření této kongregace doporučujeme zbožným modlitbám všem lidem dobré vůle.

Spolupracovníci podporují Salesiány, šíří jejich díla atd. Papežové přáli si, aby se počet spolupracovníků na všech místech množil, a poskytovali jim velké duchovní výhody. Spolupráce je praktickým uctíváním Božského Srdce Páně.

Benedikt XV. považoval Salesiány za nejčasovější kongregaci. Krásný přehled o celém pozeňnaném působení kongregace podávají „Salesiánské zprávy“, jež vycházejí polsky, slovinšky, francouzsky, anglicky, italsky, německy, španělsky, portugalsky a uhersky. V těchže řečích i „Duchovní výhody a stanovy spolupracovníků“. Kdo si je přeje, nechť udá, v jaké řeči. Bosko i nejvzdálenější povzbuzoval a k spolupráci naváděl a to činil pomocí „Salez. zpráv“.

Starší muže do 30 let, kteří se chtějí stát kněžími, nechť německým dopisem táží se ve Vídni neb u generálního superiора Salesiánů v Turině, Via Cottolengo 32, Oratoria S. Francesco, Sales. Řemeslníci, kteří chtějí stát se bratry-laiky, hlásí se v nejbližším salesiánském ústavě, na př. v Oswiecmie českým, neb ve Vídni německým dopisem. Mohli by působiti jako misionáři tím, že by vyučovali v řemesle mládež jim svěřenou. V Salesiánu je též německé gymnasium pro chlapce, kteří se chtějí stát kněžími a provin-

cialát rakousko-uherský, v Oswiecmie provincialát polsko-jugoslávský.

Zvláštním zařízením Salesiánů jsou apoštolské školy pro pozdě povolané, t. j. zdravé a nadané jinochy bez předběžného vzdělání, kteří po kněžství dychtí.

Češi mohou studovati v Polsku, a ti hoši, kteří již mají 2, 3 nebo 4 třídy gymnasia od 14 do 20 let, (roční náklad 2000 Kč) v Základu XX. Saleziánów, Sad. powiat Stupca, zemia Kališka, nebo v Základu XX. Saleziánów, Daszawa, obok Stryja, poczta Chodowice, Wschodnia Malopolska spolu se Slováky. Neb v Italii hoši od 12 do 21 let, bez gymnasia, v Instituto saleziano, Perosa Argentina presto Torino (roční náklad 6000 Kč). Nutno se hlásiti nejpozději v květnu, (v Polsku, ještě v červnu). Chovanci (jen dle možnosti) platí celý náklad. Chudý může dokonce býti přijat zadarmo. Do noviciatu, kde již odpadne povinnost platiti, může chovanec v Italii vstoupiti po odbyti IV. tř. K žádosti v níž nechť žadatel udá, mnoho-li by ročně platil, nutno přiložiti: 1. křestní list; 2. vysvědčení mravnosti; 3. školní; 4. zdravotní (lékařské); 5. krátký popis běhu života v Italii; 6. dovolení rodičů.

Starší mužové do 25 a 30 let nechť se táží v Turině, kdyby se chtěli stát kněžími.

Hledají se také dobrodinci, kteří by se uvolili převzít náklad celé nebo s části za jednoho chovance. Menší příspěvky k podpoře saleziánsk. děl, s výslovným udáním „na Salesiány“ přijímá Svaz kat. charity Praha II. Jindřišská 30. Složenky stačí objednat: Pošlete mi složenku „na Salesiány“

Štěp. Goldschmid,
salesiánský spolupracovník.

V Polsku přijímají do noviciatu, kdo studoval aspoň 3 roky latinu a 2 roky (třeba současně) řečtinu.

Hoši, kteří mají takové předběžné

vzdělání, dále také kteří odbyli již 5. neb některou vyšší třídu gymnasia, nechť zašlou své doklady (1—4) na Inspektorát ¹⁾ Salezjanow, Oswiecim, Malopolska.

V saleziánských ústavech užívá se proslulé vychovávací soustavy Bosko-

vy. Chovanci jsou stále pod bdělým okem ředitele nebo spolehlivého dozorce, jenž jako milující otec s nimi mluví, jim všudy slouží za vůdce, jim radí a laskavě opravuje jejich chyby, ano činí jim takřka nemožným dopustit se přechů.

Různé zprávy.

Dílo sv. Děťství Ježíšova. Od svého založení (1843) odvedlo toto misijní sdružení dítek až do r. 1918 hojně přes 170 mil. kor. Za tento obnos bylo možno pokřtiti 23 mil. dítek, a pokud předčasně nezemřely, je též křesťansky vychovati. V době vánoční lze snadno spolek tento mezi školní mládeží i menšími dítkami zavést. Shromáždí se kolem jesliček, promluvíme jim několik slov o „Díle sv. Děťství“, jeho vzniku, blahodárném působení. Pobožnosti mohou se konati měsíčně dle příručky vydané v Kotbové knihkupectví v Praze; vyjde brzy v novém pozmeněném vydání. Průvod varhan s nápěvy prostých, krásných písní zašle farní úřad v Cholině (u Litovle) za 30 h. Dnes, kdy trpí tolik náboženská a mravní výchova, třeba dítky tím více soustřeďovat kolem svého vzoru a ideálu. Slyší-li dítky o horlivosti a nadšení novokřesťanů a zvláště dítek v zemích misijních, zaplane i jejich srdce mocnější láskou k učení Kristovu. Obzor jejich se šíří, roste zájem pro nouzi a bídu cizí, mizí sobectví, jehož dnes tolik. Dílo sv. Děťství má proto veliký význam ve výchově školní mládeže. Radost zářící z nevinných očí dětských bude nejlepší odměnou.

Portrét jesuity A. Koniáše franc. historika A. Denise. Mezi četné hi-

storické lži, jimiž kalen byl o sčítání lidu náš štít, patří též smyšlenka o zničení 60.000 českých knih Koniášem. Vážní badatelé naší historie psali vícekrát o tomto thematic v odborném historickém „Časopise Čes. Musea“. (Viz ročník 1909 a 1912), kde právě dokazován opak, že Jesuité „ukládali české knihy v černé vazby a chovali v úctě ve své knihovně klementinské“. Velmi charakteristické jest, co píše A. Denis (evangelik) o jezuitovi Koniášovi ve svém životním díle „Čechy po Bílé Hoře“, díl II, str. 233: „Jakožto příslušný žák T. J. byl velmi prostý, zbožný; ač zdraví chabého, konal po 37 let své dílo evangelisace uprostřed všemožného strádání, ústrků i hrozeb, lhostejný jsa k nebezpečnostem, neschopný záští osobního; stávalo se, že proseděl za nejkrutějších mrazů 7—8 hodin ve zpovědnici a že kázával až pětkrát denně. Nebyl ukrutný, snažil se jen přesvědčiti zatvrzelé.“

Konvertita dr. Albani uveřejnil v 1. čísle „Allg. Rundschau“ důvody, které jej přiměly k výstupu z luteránské církve. Jest to na prvním místě apoštolská poslušnost, která odpadlíkům schází, a pak úplná zvůle v přísluhování sv. svátostmi. Nedostatek místa nám znemožňuje uvést celý článek tohoto muže, plného víry v Boha a Spasitele. Jest ve článku poukázáno k církvi jako nositelce zjevení. Jaký to kontrast k jiným mužům, u nichž způsobila převrat adaptace mladou bohatou vdovou, neb známost s lékařníkovou dcerou, neb přílišný hold pivu, neb jiné a jiné věci, o nichž stydno

¹⁾ Doufám, že sebe chudšímu bude možno platiti aspoň 50 až 80 K měsíčně, t. j. 700 až 1000 K ročně. Salesián doprovodí hochy do Italie po prázdninách (snad i do Polska nejspíše bude-li jich několik. Cestu musí si každý sám zaplatiti.

psátí slušným lidem. Ubozí naši odpadlíci těší se, že jim pomáhají lidé úplně Boha a pravdy zpustlí. „Nám se to hodí do krámu,“ říkají a štvou proti katol. církvi, o níž ve francouzské sněmovně radikální socialista Meritan pravil: „Katolictví jest věčné“ (při debatě o vyslanectví ve Vatikáně; podobné výroky naše Čtk. nám nepřinese).

Našel víru. Leseur jest moderní lékař francouzský a k tomu volno-myšlenkář. Jeho paní byla katolička, ale bázlivá, jí zbylo jen několik křesťanských drobečků. Manžel chce však i poslední zbytek „pověry“ z ní dostati a dává jí čísti knihy dle toho. Renan, židem Rothschildem odměněný, má dovršiti dílo kulturní u jeho manželky. Však slyšte, pozorná četba Renana vedla ženu k pochybnostem o jeho tvrzeních, a na místě nevěry ozývá se v ní mocněji víra křesťanská. Celý duševní proces svého obrodu zapisuje si do denníku svého a všechna podezření o Renanovi. Z ní stává se horlivá katolička, kteráž zbožně umřela v lůně svatě římské církve. Manžel v žalu pro zemřelou manželku hledá útěchu v četbě její paměti, které nalezl. Při četbě paměti našel také víru svou. Dnes jest zatím — novicem dominikánů. Bůh mu dej vytrvalost v dobrém a našim bloudícím milost poznání křesťanské pravdy.

Statistika řádů v Německu. Mužské řády v Německu mají 366 klášterů a 7030 členů, ženské 5746 klášterů a 60.791 členek. Jesuité, kteří po převratu vrátili se do Německa, otevřeli 21 kolejí se 116 členy.

Bolševická úřední statistika poprav. O činnosti bolševické vlády v Rusku svědčí výmluvně statistika poprav v prvních čtyř letech bolševického režimu. Dle této statistiky sestavené bolševickou vládou bylo vykonáno ve zmíněném čase 1,766.118 poprav, jimž padlo za obět 2243 duchovních, mezi nimi 28 biskupů, 6775 profesorů a učitelů, 8800 lékařů a asist. 54.650 armádních a námořních důstojníků, 10.500 důstojníků četnických a polic. strážníků, 12.950 statkářů, 355.250 příslušníků obchodu, živností a svob. povolání, 192.350 dělníků a 815.100 sedláků.

Nedostatek kněží ve Francii. Diecése amienská má 550 tisíc duší, 836 obcí a 230 osad s 670 kostely, ale pouze 350 farářů a 50 vikářů. Diecése verdunská má pro 240.000 duší a 580 obcí jen 380 kněží; diecése chalonská pro 250.000 duší a 480 obcí 300 kněží, beauvaiská pro 400.000 duší a 700 obcí 445 kněží. V diecési pamierské je 80 far bez kněží; lyonská diecése potřebuje 200 vikářů. V diecési versailské je 318 kostelů bez kněží.

(Z A S L Á N O.)

Křesťanští rodiče! Jest-li Váš syn má chuť státi se řeholníkem; je-li zdravý a nadaný, aby mohl působiti jako vychovatel mládeže, která zvláště za našich časů má toho zapotřebí, přihlaste ho u ředitelství noviciátu Bratří škol křesťanských. Řád ten má již na 14.000 členů ve všech dílech světa. V naší vlasti ale jen doposud 5 domů, mezi nimi učitelský ústav ve sv. Janu pod Skalou u Beroouna. Noviciát, který teprv loňského roku byl založen, jest nyní v Bojně u Velkých Těpočan na Slovensku. Když byste se chtěli něco podrobnějšího dozvědět, pište na ře-

ditelství noviciátu, které Vám ihned dá žádané vysvětlení. Nejlepší věk ku vstoupení do řádu je od 14—16 let. Přijímají se také členové pro ruční práci.

Redakci tohoto časopisu byla zaslána kniha dra Al. Kolíska Čechové a Slované samostatní na 25. světovém sjezdu eucharistickém 1914 v Lurdech. Kniha to opravdu krásná co do úpravy a obsažná co do statí jednajících o přípravě ku sjezdu; o cestě do Lurd o pobytu v Lurdech, o eucharistických shromážděních, o krásných pobož-

nostech tam konaných, s odjezdu z Lurd do vlasti zpět. Každý bude čísti s velikým zájmem jak vypravování tak i pojednání. Mimo to kniha ozdobena osmi zdařilými obrázky z této pouti. Proto zasluhuje kniha tato největšího rozšíření mezi cititeli mariánskými. Hodí se též výborně do lidových knihoven. Cena je mírná. Lze dostati v Bratislavě u p. universitního prof. dra Al. Koliska.

Duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly. Díl. I. Na sv. Hostýně na Moravě. Nákladem Hlasů svatohostýnských vydána tato knížka duchovních cvičení, hodících se pro

každého křesťana, který touží po dokonalosti, nebo který koná duchovní cvičení, má vhodnou příručku. Po úvodě k překladu následuje postup myšlenek a cíl cvičení. Tato cvičení jsou rozvržena na delší dobu a také na kratší dobu duchovních cvičení, v nichž probírají se důležité pravdy naší sv. víry, život a utrpení Krista Pána a slávy jeho. Na konec dána jsou pravidla k pravému církevnímu smýšlení. Stran 236 kromě obsahu ve formátě modlitebni knížky. Kdo chce se zúčastnit duchovních cvičení, tomu poslouží knížka tato velice. Proto ji vřele doporučujeme.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vší zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjimaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslovené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za obrácení lidu židovského na víru katolickou a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Od pustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se za obrácení židů.

Úmysl v srpnu 1922: **Náboženské zájmy v Americe latinské.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H :

Obrácení židů. (Hlavní úmysl.) — Srdce Ježíšovo. (Báseň.) — Dr. Josef Tovini, apoštolý Eucharistie. — O hněvu. — Matko má! (Báseň.) — Nejmilejší učeník. — Bl. Anna Maria Taigi. — Letní květy. (Báseň.) — Dějiny pobožnosti k božskému Srdci Páně. — Svätý Benedikt. — (Báseň.) — Obrázky z katolických missii. — Slaviček zapěl. (Báseň. — Stih. Don Bosko a velebná svátost. — Různé zprávy. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

RO Č. LVI.

BRNO, 1. SRPEN 1922.

Č Í S L O 8.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svoji jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Z Vatikánu, 10. června 1922.

Dr. Galilen Venturini, místořediteli Apoštolátu modlitby.

Důstojný Pane!

Se zvláštní radostí přijal sv. Otec Vaši adresu a synovské sliby, které jste pokorně přednesl Jeho Svatosti v den jeho jmenin za všechny členy Apoštolátu modlitby. Jeho Svatost, který sleduje se živým zájmem a upřímnou radostí blahé rozšíření tohoto zbožného spolku a užitek, jaký přináší duším jemu náležejícím, zasvěcením se rodin nejsv. Srdci Ježíšovu a pobožností eucharistickou dítek, což vše udržuje časopis „Posel nejsv. Srdce Páně“ s radostí přijal důkazy synovské oddanosti s ujištěním, že snažiti se budete víc a více Apoštolát modlitby šířiti.

Přijímaje s pohnutím srdce ustavičné modlitby, které členové Apoštolátu modlitby za Jeho Svatost k božskému Srdci Ježíšovu vysílají, uděluje sv. Otec na důkaz své otcovské lásky z celého srdce svého Apoštolské požehnání Vám, důstojný Pane a všem ředitelům, redaktorům, dopisovatelům, horlitelům, horlitelkám, členům, rodinám zasvěceným a těm mladým křížákům.

Sděluje s Vámi toto sv. Otce Pia XI. laskavé uznání, trvám v účtě dokonalé

Důstojnosti Vaší v Kristu Pánu oddaný P. kard. Gasparri.

Z ředitelství Apoštolátu modlitby v Toulouse.

Svatý František Borja.

Dle životopisu Otty Karrera napsal Ignát Z h á n ě l.

Jesuita Otto Karrer vydal u nakladatele Herdera obsáhlý životopis třetího jenerála svého řádu Františka Borje, kterému se dosud obyčejně říkalo Borgiáš. Kniha sděluje toliko věci zajištěné, podává psychologický rozklad celého duševního procesu, jež Borja prodělal, než vstoupil k jesuitům.

Aspoň něco všeobecně zajímavějšího podáváme z této důležité knihy, která zůstane dlouho vzorem doklady doloženého, přesně dle pravdy napsaného životopisu. (Karrer Otto S. J.: Der heilige Franz von Borja. XVI. a 442. Herder 1921 cena 59 M.)

I. Mládí Františkovo. Jeho světský život.

Rodina Borja měla jméno od svého sídla, od města Borja, u Taragony. Roku 1485 zakoupili za 50 tisíc dukátů vévodství Gandie (jižně od Valencie), všechny vztahy ku dřívějšímu domovu přestaly. Měli tu 3100 rodin, z nichž byla polovice Maurové.

Otec Františkův Juan II. tak dobře hospodařil, že měl tolik ročních příjmů, kolik za celý majetek kdysi zaplatil. Byl velmi dobročinný, mnoho rozdával chudým, obyčejně třetinu všech svých příjmů. Bohužel shořel rodinný archiv, proto pro mládí Františkovo jest málo pramenů.

Sotva vyrostl poslali jej ku strýci, arcibiskupovi v Saragose, kde pobyl jenom jeden rok. Pak byl dvě leta pázetem u dvou královských princezen v zámku u Vallalolidu, o čemž není pranic známo. Když se jedna z nich vdala, vrátil se opět ku strýci, z něhož nyní pobyl dvě léta. Roku 1528 dostal se k pozdějšímu císaři Karlu V. jako jeho společník; byl s ním spřízněn. S 19 lety se oženil. Císař mu dal titul markýze z Lombay. Byl pak u císařovny vrchním podkoním, jeho chof byla vrchní hofmistrovou. Měli devět dětí.

V této době zajímal se již o duchovní četbu, zvláště rád četával evangelia, listy sv. Pavla a homilie sv. Jana Zlatoustého. Pilně studoval a nejvíce si oblíbil hudbu. Složil mnoho skladeb, byly tak krásné, že jednu přijal Orlando di Lasso za svou a toliko k ní přikoupeno al Gloria a Credo. Byl předchůdcem právě klasické církevní hudby, jak ji pak pěstoval jmenovaný již Lasso a Palestrina.

Známa jest scéna, když ušel František zemřelou císařovnu Isabellu, po čtrnácti dnech po její smrti. Tu učinil slib, že vstoupí do řádu, říkával, že smrt císařovny bylo pro něho vzkříšení k životu.

Stár 29 let, stal se mistokrálem v Katalonii, sídle v Barceloně, dojel tam 23. srpna 1539. Až do této doby není o něm žádných spolehlivých pramenů, tu začínají pořádku, ale brzy jest jich celá spousta. Chválili jej, jako muže pevného charakteru: byl dřevo, z něhož milostí Boží se stávají světci. Již tehdy přichází v jeho listech často slovo: „Concienci“ a t. j. svědomí!

Byl velmi přísný, hlavně honil loupežníky; jednoho dne bylo jich šedesát na jeho rozkaz i s náčelníkem pověšeno. Dle tehdejšího zvyku staral se o reformu kněží i klášterů. P. Karrer pěkně píše: „O soukromém životě Františka není nic známo z této doby, jeho dopisy se ztratily. Jeho životopisec připadá si jako vrátný, jako strážce dveří stojí u nich, doprovází svého hrdinu na inspekčních cestách, do měst, kam jej zvali, do sezení senátu, ale dále nesmí jíti. Vše, co se o něm píše, spočívá na svědectví třetích osob, sluhů, známých, očitých svědků, čehož bylo použito když se jednalo o jeho svatořečení.“

Tehdy byl František příliš tlustý, postavy byl vysoké. Byl příliš horlivý a věrný ve svých stavovských

povinnostech. Chodil týdně ku svatým svátostem, což bylo v oněch dobách něco neobyčejného. Dopisoval si s papežem, kterému psal, že jest mu název sluha jeho Svatosti nejmilejší, že jest vyznamenáním celého jeho domu. Nosil se velmi jednoduše, mnoho rozdál chudým. Jeho rádcem byl kněz Františkán Juan de Texeda.

Po smrti svého otce, který zemřel ve věku 48 let, stal se vévodou z Gandie a šéfem celé rodiny Borja. Nechtěl spravovati svých statků, ale chtěl být hofmistrem u infantky Marie v Lissabonu, kam ho císař doporučil a proto jej z úřadu místokrále propustil. Ale infantce se nelíbil, nepřijala ho za hofmistra ani jeho chof za svou hofmistryni, jak to chtěl císař. Infantka zemřela rok na to při dítěti, což zavinila nezkušenost, nepozornost a částečně nedbalost nezkušené příliš mladistvé hofmistryně.

Chof Františkova Eleonora, churavěla od doby, co ji zamítla infantka, na prsní nemoc, zemřela v březnu 1546. Mezi jinými i papež mu vyjádřil soustrast. Založil v Gandii universitu i gymnasium, k čemuž povolal jesuity. Bylo mu třicetšest let, když mu zemřela chof. Brzy na to chtěl vstoupiti k jesuitům, ale na radu zakladatele, Ignáta z Loyly, byl jim inkognito na zapřenou. Konal celý měsíc duchovní cvičení u rektora koleje v Gandii. P. Oviedo. Učinil slib, že jak dovoli okolnosti, vstoupí k jesuitům. Gymnasium v Gandii je také tím pozoruhodno, protože to byl první pokus jesuitů, založiti školu pro externí žáky a byl tu jedenkrát volen rektor, kdežto jindy vždy byl jmenován představenými.

František studoval nyní byv přijat do řádu zakladatelem, ale žil dále v Gandii celá čtyři léta bohosloví, byl podřízen přímo P. jenerálovi. Obíral se spisovatelstvím, napsal řadu traktátů, pojednání, mnoho menších

spisů, z nichž se některé dočkaly více vydání.

Oblíbil si duchovní cvičení zakladatele svého řádu sv. Ignáta. Přičinil se svým vlivem u papeže Pavla III., že je schválil. Vedl sám náklad na toto první vydání, obnášel 22 dukátů.

Palác Gandia byl později docela rozbořen, v minulém století zakoupili jej jesuité, 1890 zřídili tam noviciát, opravivše celou budovu v původním slohu. Universita se udržela až do zrušení jesuitů, nyní jsou tam řeholní Bratři.

František chodil denně ku sv. přijímání, každý den věnoval celé dvě hodiny modlitbě, z knih si oblíbil Summu sv. Tomáše Akvinského.

Dle zvyku tehdejší doby měl mnoho služebnictva, měl i svou hudební kapelu. Příjmů měl 40.000 dukátů, polovici rozdával na dobročinné účely. Biskup z blízké Karthagény dal o něm svědectví: „František jest zázrak knížete a šlechtice, je všecek pokorný, svatý, pravý muž Boží“. Hlavně se staral o vychování svých dětí. Protože žil příliš přísně, napomínal jej svatý Ignát, aby jenom polovici času použil k modlitbě, aby se vzdělával, učil vědě, staral o své zdraví, hleděl si je udržeti, zakázal mu, aby se sám bičoval. František umínil si vésti přísný život také proto, aby kál za hříchy svých předků a smyl jejich viny.

Již tehdy konal s dovolením sv. Ignáta noviciát a po něm učinil jednoduché sliby. Na velikonoce 1550 hráli studenti od něho kus, k němuž složil hudbu, takže to bylo vlastně oratorium, k němuž složil slova i hudbu. V srpnu téhož roku byl promován na doktora bohosloví. Uspořádal všechny své rodinné záležitosti, odjel v srpnu do Říma maje v průvodu dvacet sluhů. Nikdy více vlasti už neuzřel. Do Říma dojel 23. října 1550. (Pokrač.)

TOUHA.

Můj Ježíši, pojď ke mně dnes,
vždyť s Tebou jář v duši ples,
jak včelka pilná na květu,
jdu k oltáři, dím: Pán je tu,
On přijde se svou milostí
a blaho v hruď mi uhostí.

Můj Ježíši, přijď ke mně zas,
u Tebe štěstí slunný jas,
jak děcko spěchá k matce,
když v žití se mu sešerí,
já spíchám k Tvému oltáři,
tam štěstí v duši zazáří.

Můj Ježíši, přijď ke mně jen
a nech mne sníti lásky sen,
jak milka chvátá k milenci
a růžemi se ověncí,
já spěchám v stánku Tvého skrýš
můj Ježíši, jen přijdi již.

Přetvářka.

Úvaha na 10. neděli po sv. Duchu. — Napsal Jarolm St. Pavlík.

Kdo by chtěl věřiti řeči farizea v evangeliu 10. neděle, musel by jej za svatého muže považovati, jenž se jen modlí, postí a almužnu dává. Tomu však tak nebylo; neboť Spasitel pravil, že neomilostně vyšel z chrámu. Farizej ten byl pokrytcem; stavěl se zbožným, aniž by jím byl; měl se za lepšího druhých, byl však horším než druzí.

Takoví byli farizei: na pohled svaté osoby, kteří svou zlohou povrchní zbožnosti, jak se říká, lidem písek do očí sypali, je klamali a obelhávali. Spasitel je dobře znal, on jim viděl do srdce. Běda vám, hrozil jim, zákoníci a farizeové, protože zavíráte nebe před lidmi; neboť vy sami tam nevejdete, a těch, co chtějí do něho vejít, tam nechcete pustiti. Běda vám, vy pokrytci, protože domy vdov vyjídáte, zatím co dlouhé modlitby odříkáváte. Běda vám, pokrytci, kteří zem a vodu procházíte, abyste nějakého proselytu získali, a když se jím stal, děláte z něho syna pekla, mnohem horšího než jste vy. Běda

vám, vy licoměrníci, protože odvádíte desátek z máty, anése a kmínu, ale to důležitější v zákoně, spravedlnost, milosrdenství a věrnost zanedbáváte. Vy slepi vůdcové, kteří komára cedíte, ale velblouda polykáte. Běda vám, vy pokrytci, kteří mísu a pohár zvenčí umýváte, uvnitř však jste plni loupeže a nezdrženlivosti; vy se podobáte oličeným hrobům, které se zdají zvenčí okrášlené, uvnitř však jsou plny kostí umrlčích a všeliké nečistoty; tak i vy ukazujete se zvenku lidem spravedlivými, uvnitř však jste plni přetvářky a nespravedlnosti.

Pokrytectví a přetvářku najdeme i u křesťanů, u pokolení mužského i ženského. Mnohá osoba chodí pilně do kostela, dá se zapsati do spolku a bratrstev, zúčastňuje se každé pouti; člověk by myslel, jak je zbožná! Ale ona pomlouvá lidi, způsobuje nepřátelství svou štěbetavostí, ví na každého člověka něco hanlivého, žádný se ji dobře nezachová, je hrubou k rodičům, lakomou k chudým. Ten a onen chce býti dobrým křesťanem,

ale on odbírá noviny církvi nepřátelské, volí ve smyslu proticírkevním, přidržuje se spolků, jež brojí proti katolické víře. Já nejsem proti náboženství, praví, já jsem jenom proti klerikalismu. Není dost lidí, kteří se přetvařují, jak kdyby byli našimi přáteli? Jsou jak med, když s nimi mluvíme, dávajíce nám ve všem za pravdu; ale za zády jsou zcela jinak, falešní a nepřátelští. Lichotí nám do obličeje, mluví však zle o nás, když jim nejsme na očích.

Takovým pokrytcem byl Kain, když řekl svému bratru: Pojd', půjdeme spolu na pole! Pod zástěrou bratrské lásky vyzval jej k procházce na zotavenou, zavedl jej však na jatku. Pokrytcem byl Joob, jenž Amasiu přivětivě pozdravil: Zdráv buď, bratře můj! avšak při objímání mu nůž do srdce vrazil. Absolon též se přetvařoval, když stál u brány královského paláce a každého muže, jenž přišel s nějakou záležitostí a rozeprá, s nápadnou přívětivostí přivítal, aby si tím způsobem získal náklonnost poddaných a korunu. Pokrytcem byl Herodes, jenž ujišťoval, že se chce poklonit nověrozenému králi, kdežto bylo jeho úmyslem, Božské dítě vy-pátrati a usmrtiti. Pokrytecky se choval Jidáš. Zdráv buď, mistře! pravil a políbil Spasitele. Políbek ten nebyl znamením lásky a přátelství, ale znamením s nepřáteli ujednaným.

Kdesi byl sedlák, jenž chtěl, aby ho považovali za velmi zbožného. V jednu neděli uzřel faráře k domu svému se blížit. Vzal tedy rychle modlitebni knihu do ruky a stavěl se, jak kdyby v ní nábožně četl. Držel však knihu naopak, jakž později kněz zpozoroval. Mnohý nádeník a dělník je pilný, když je pozorován, nedbalý a lenivý, když nikdo není při něm.

Svatý Klemens z Alexandrie praví: Pokrytec podobá se hromadě hnoje, jež je sněhem zakryta a tak skrývá pravou svou podobu; on se podobá muchomůrce, jež je zvenku pěkně

červená a jako bílými perlami poseta, uvnitř však je plná jedu. Právě ty jedovaté rostliny kvetou pěkně nebo mají krásné a lákavé plody. Pokrytec podobá se shnilému pni, jenž v noci pěkně svítí. Spasitel přirovnává pokrytce k vlku v rouně ovčím; tím i je.

Za času císaře Josefa II. stavěl se jeden protestant ze Saska, jak kdyby byl katolíkem, aby vyloudil sobě úřad aktuara, z něhož podle zákona protestanté byli vyloučeni. Přetvářka jeho přišla však na jevo a byla místodržiteli oznámena. Sasík přisvědčil, když se ho skrz to tázali, že je v srdci katolíkem a že později chce přestoupiti, prozatím, že však musí zůstat protestantem, aby nepřišel o dědictví. Místodržitel zpravil o tom císaře a prosil, aby dal Sasíku dispens, anžto je jinak nadaným a rozšafným mužem, a sobě i předsevzal, skutečně dáti se na katolickou víru. Avšak císař řekl: Nikoliv, propusťte toho člověka okamžitě ze služby; neboť já se nikterak nemohu spolehnouti na člověka, jenž dovede lháti ve věcech náboženských. To byl zasloužený trest za přetvářku. S pokrytectvím nikdo daleko nedojde.

Zbožný stařec Eleazar měl zemřiti, protože nechtěl přestoupiti židovských postních předpisů. Přátelé jeho mu řekli, chtějice zachrániti život jeho, že mu podstrčí jiné maso; a on aby se jen tak tvářil, jak kdyby uposlechl rozkazu králova. Než Eleazar prohodil: Nesluší se na mé stáří, abych se přetvařoval, tak že by mnozí z mladších jsouce toho mínění, že devadesátiletý Eleazar přidal se k po-hanům, pro mou přetvářku byli svedeni, a jak bych tak přitáhl na své stáří nečest a zlořečení.

Nenávidíme tudíž všelikou přetvářku, milujeme upřímnost v řeči a skutcích; nedělejme se lepšími, než jsme, nepovažujme se za spravedlivé jako farizej, ale za hříšníky jako publikán, neboť Bůh se pyšným protiví, pokorným však dává svou milost.

Nejmilejší učeník.

Napsala Marja Česka-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

Část další.

„Neměl jsem tehdy ducha pohody, toť pravda, . . . avšak i teď mám v sobě jen bouři a muka . . . Kdo chce jiným žítí, Jene, ten aby sám už stanul za hranicí života, . . . ty . . . já, jsme ještě příliš mladí, bychom šli cestou naprostého vzdání se, naprostého odříkání, . . . jsme lidé, a mimo to třeba býti . . . svatými. . . Já miluju život, . . . všechno dobré a zlé v něm, neboť konečně . . . kdož z nás může . . . s jistotou tvrditi, kdeže dobrá končí a zlé začíná. Ctnost bývá časem — nepravostí a nepravost — ctností, . . . všechno záleží na okolnostech, čin provázejících, a . . . na hledisku jednotlivců nebo společnosti . . .“

Nelibě svařilo se černé obočí Janovo a vyoralo mu hlubokou brázdou na čele; . . . proč mu to všechno povídá? . . . proč? Což takové myšlenky smí učeník Kristův snouti, . . . proč tedy neodejde, . . . proč se plouhá za Mistrem a chová klam v duši? — — —

„Judo, . . . mlč, . . . nesluší učeníkovi Kristovu takové myšlenky, tužby a řeči! . . .“

„Proč? Hleď, právě nadešla doba, že mluvití musím, . . . neb ty, ty, . . . milý učeník Ježíšův, mohl bys ho poprosit, aby odvrhl od sebe myšlenku na dobrovolnou oběť. Uvaž jen, . . . co z toho pojde! . . . On umře, a s ním zanikne jeho učení . . . By světa dobyl, třeba mu na odiv stavěti moc a sílu a opovržení, . . . ale ne odříkání a obětování sebe, nenosití lásky a života jiným . . .“

Ticho, . . . slyšeti, toliko přerývaný, prudký dech Judův a ševl v korunách . . . Na nekonečném nebi zátrpytíla jedna z hvězd jasněji, opsala ve vzduchu zlatý oblouk a shasla . . .

A hle, znova zvučí Judův hlas, tentokrát unavený a smutný: „Vše, co

vybočuje z ujetých kolejí, . . . hasne jako tam ta hvězda . . . beze stopy, . . . a nám, učeníkům Mistra, jenž na kříži skoná, . . . opovržení a nenávisť přinesou a ze své společnosti nás vyvrhnou, i budeme jako potulná zvěř, . . . my, co jsme mohli míti v tom kraji vládu, . . . úctu a lásku lidí . . .

Jan mlčel, . . . v hlavě vrtěly se mu divným vírem protichůdné myšlenky, skráně ho bolely . . . Bylo v něm divné rozdvojení: jedna část jeho úsoby cítila velikou sebranost plnou zbožnosti a neochvějně víry, že to, co Ježíš ustanovil, jest rozhodně k dobru lidstva, k dobru celého světa, a přece pod dojmem posledních slov Judových vylízaly z tmavých zákoutů duše myšlenky posupné, bolestné . . .

Zůstal chladným, když Jidáš ličil kouzlo života, vlády, držby, ani na chvíli nezachvátíl ho vír pozemských myšlenek; na obrát, vzmohlo se v něm přesvědčení, že nejlepší část zvolil, bera se ve stopách Kristových, . . . třebaš dráha vedla davy nenávisťi rozběsněnými, ponurou branou smrti . . . ve svět věčného dobra, věčné krásy . . .

Teď však přepadl ho strach, . . . z hlučících, v smyslové třeštění pohřížených davů jiskřivě vystoupilo přesvědčení, že . . . milovaný Mistr ani svou smrtí nepostaví mostu přes propast, dělicí svět Jeho ducha od světa lidského dychtění, návyků, vin. I povstala v něm horoucí touha padnouti k nohám Ježíšovým a prositi ho . . . ó, výmluvněji, vroucněji, než to den před tím učinil Petr, aby užil své moci, své síly, . . . by nedopustil takového konce . . .

A co bude s nimi, . . . vyloučí je ze své společnosti, zahrnou je pohrdáním a nenávisťí, . . . pravdu má Juda, . . . rodný kraj stane se jim cizím a nepřátelským . . .

A pohrdání . . . tak bolí . . .

Když byl večer v rodném domě, tu rozpovídal se jeho otec ze široka a dlouho o všem, čeho nedovedl o Kristových slovech pochopiti, neboť odchýlovala se od forem, do kterých se byl vžil. — — — Marně poukazoval na to, že slova jeho jsou jim nesrozumitelná, cizí, vzdálená, . . . Když pak k večeri zasedli a on si rukou před jídlem neumyl, neboť Ježíš nekladl váhy přesné na zachovávání tradic zhusta jenom zevnějších, nýbrž kladl ji na jádro ducha, činův a slov, tu neušel ho matčin pohled plný znepokojení a otcův plný nelibosti.

Ždali ty a Mistr tvůj . . . chcete nám rušiti odvěčná pravidla ?!

„Otče, — — — což mytí rukou před každým jídlem, převážně jenom pro formu předepsané, má vliv na očistění duší synů israelských? Čistota těla má udržovati krok s čistotou ducha, . . . sic jsou to obilné hroby a nic více.

„Mudrlante . . .“

„Otče, . . . neunášej se hněvem, . . . večere čeká, připravila jsem ti ryby, jak ty rád, na čerstvém oleji s cibulí, . . . no, jezte, moji milí, když Bůh nadělil, — starala se matka urovnati spor, ale Jan vycítil, že mezi ním a rodným domem cosi cizího vyvstalo, . . . cosi, co navždy dělí.

A když po večeri otec šel prohlédnout sítě, neřekl ani slovíčka požehnání synovi, . . . ticho zavládlo v jizbě, matka s děvčaty umývala misky a slabé světlo olivových lamp ledva osvětlovalo vnitřek, vstal tedy, aby odešel, a když matce políbil ruku, řekla mu tiše: „Jene, . . . zůstaň, . . . nežli se nám úplně odcizíš, i Jakuba přemluví, aby se domů vrátil! — — —“

Ucítil na skráních její ústa a její slzy . . . Cosi mu v duši škublo, ale odpovéděl se synovskou arci pokorou, nicméně s plnou mužnou rozhodností: „Nemohu, matko . . .“

Vzdychla . . .

„Pamatuj, Jene, váš otec neodpouští tak hned . . . Ledaže by váš Mistr přislíbil vám jakousi hodnost ve své budoucí říši, . . . snad by . . . Nu, . . . Bůh s tebou, . . . dojdou k tvému Mistru, . . . poprosím ho . . .“

„Oč, matko?“

„Aby vám jednou vykázal první místa vedle sebe, . . . to otce usmíří . . .“

„Nečiň toho, . . . nesloužím mu pro vyznamenání!“

„Bojím se o tebe, dítě . . . jak se to skončí? Nenávidí ho . . .“

„Proč, matko? . . . vždyť jenom dobře jim činil . . .“

„Protože jest jiný, než všichni, . . . protože nám chce naše pojmy o životě předělati, . . . dobře nám bylo, . . . netoužíme po změně, . . . rozumíš, Jene? — — —“

V rudém světle ohniska stanula před ním Aholiba, družka jeho dětských zábav, — — za ženu předznačila mu ji matka, — a vypjevši před ním svou pružnou postavu, vmetla mu do očí nízkým, hrdlím hlasem: „I já ho nenávidím . . .“ Sklonila svou černou, zlatými obručkami ozdobenou hlavu a proměnivši náhle ton svého hlasu, mluvívala tiše, vášnivě . . . jako hrdlička v boru loudící k sobě holoubka: „Matka mi řekla, bych tě poprosila, . . . chtěla bych, abys zůstal, . . . zůstaň tedy! . . . Vždyť ani tvůj Mistr nezbraňuje rodinnému štěstí, . . . jako tvoji rodiče žili bychom na břeh jezera, oplývající dostatkem, nikom nekrivdíce, . . . šťastni jak oni . . .“ Snad bych i uvěřila všemu, . . . v co ty věříš, . . . snad bych i přívětivě vítala tvého Mistra, kdyby . . . kdyby mně tebe nebral . . .“

A v něm byla lítost, nic — leda lítost, . . . i mluvil ji dlouho a náruživě o jiném, větším štěstí, jehož se mu dostalo údělem, přál si přelíti v ní náplň své víry i té lásky objímající svět celý, pozbavené všech osobních tužeb, a právě proto i všelikých bouří . . . (Pokrač.)

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

Vězeň z ochoty.

V duchu Benedikta k ctnostem veden,
na Montekasinu žil mnich jeden,
který, po světě by choutku zhas',
dal se přikovati za řetaz
ve své cele, vězeň z ochoty,
přítel mlčení a samoty.

Jméno jeho Martin. Kdož jej spatřil,
divil se, že s celou tak se sbratřil.

Úmysl ač dobrý při tom měl,
káraje ho, opat k němu děl:
„Neschvaluji tvého počínání,
milý bratře; sebezapírání,
kajícího duch, v nějž teď jsi vnořen,
v pevné vůli musí míti kořen.
Ne tím řetězem by k sobě cela,
ale vůli připoutat tě měla.“

Pokorný mnich přijav naučení,
dal se odkovat v tom okamžení.

Mikoláš.

Jednou k mnichům zavítala nouze,
nic víc jak pět chlebů měli pouze.
Maličkost jen, kde je tolik lidu!
Kdo jen zažehná tu náhlou bídu?

Těšil opat svoje spolubratry:
„Pomněte, co dějepis dí svatý
o ptácích, jež krmí nebes Pán,
o lilijích, jimiž poset lán,
jejichž krásná, pestrobavá rouna
zastiňují roucho Šalomouna.
Ten, jenž pěti chleby mnoho lidu
nasytil, i naši shlédne bídu.
Mějte, bratři, v Boha důvěru,
zítra uvidíte ofěru,
jež vás k útěše a radosti
z nedostatku rázem vyproští.“

A hle, jitro nad krajem když vzplálo,
dvě sta korců u brány hned stálo
v dlouhé řadě, a v nich mouka bílá.

Která dobrá duše nadělila
Mikoláše toho? Kdož to ví?
Dobrodinec — ten to nepoví.

Bratři díky Bohu slušně vzdali,
rozveselení pak obědvali.

Vzkřísitel.

Modlitba a práce! Toto heslo
v Benediktův řád se všude vneslo;
s ním on pluje světa toho mořem,
klidným v radosti a bouřným hořem.

Na Montekasinu jednou bratři
v duchu poslušnosti, jak se patří,
neb mnich žádný času neztrácí,
na pole si vyšli po práci.

Aj, tu příběh' ke klášteru s chvatem,
drže v náručí svém rozepjatém
mrtvé dítě, jeden z venkovanů.

Buch, buch! tloukl na klášterní bránu.
„Co chceš?“ tázal se ho vrátný mnich.
„Kde je opat Benedikt? Rád bych
mluvil s ním, a to hned bez odkladu.“

„Na poli! Jen jdi zde přes zahradu,
za ní sejdi po pěšině dolů,
a hned uziš orať tam pár volů;
bratři obdělávají tam pole,
s něhož chléb kdys bude ve stodole.“

Cizí muž hned uposlechl' té rady,
ale mrtvé dítě nechal tady;
u brány je na zem položiv,
dal se cestou do zoraných niv.

Právě bratři vraceli se domů
po aleji hustolistých stromů.
Opat s nimi. Sotva muž ho shlédl,
srdcelomný nářek před ním vedl:
„Vrať mi dítě, vrať mi moje dítě!
Neotálej, vrať je okamžitě!“

„Vždyť jsem ti ho nevzal“, opat praví;
neztratil jsi na rozumu zdraví?“

Venkovan však rukama zas lomí:
„Ach, mé drahé dítě umřelo mi!
Vzkřís je k životu!“ tak prosí s bolem.

„Co si myslíš, že jsem apoštolem,
a jak oni divy konat mohu?
Ponechej své dítě Pánu Bohu!“

Ale otec žalem rozechvěný,
za příkladem kananejské ženy
nedal odbyti se nikterak;
slzí vřelých máje plný zrak,
prosil dále: „Vzkřís mi moje dítě!
Doufám pevně, že Bůh oslaví tě.“

Benediktu zželelo se muže;
vida bolest jeho, pravil: „Nuže,
kde máš ditko svoje? Ukaž mi je!
či už pochováno v hrobě hnije?“

„Nechal jsem je u klášterních dveří.“
A už Benedikt tam kroky měří.

Sotva dítě spatří, k němu klekne,
ruce k nebi rozpíná a řekne:
„Hle, tu leží otcův klenot, syn;
nevzpomínej, Pane, mojich vin,
ale pamětliv buď pevně víry,
s kterou otec ten tě prosí sívý,
abys ukázav svou dobrotu,
vzkřísil dítě jeho k životu.
By se mohl z něho radovati,
nechť se duše jeho v tělo vrátí.

Sotva dořek' opat tato slova,
mrtvé dítě začlo dýchat znova,
Kofist vrátil svou ten s kosou žnec,
tváře bledě pokrýl ruměnc
jako růže vlnadná v rozpuku.

Pojal opat chlapce za ruku
a jej otci vrátil blaženému.
Všeci mniši hrnuli se k němu,
jak by spadl naráz s oblaků,
divíce se tomu zázraku.

Poděkovav otec šťastný mžitkem
odebral se domů se svým dítkem.

Smrt Germána.

Benedikt, ten světec milý Bohu,
patřil jednou temnou na oblohu
v pozdní noci, dřív než vstali vzhůru
bratři mniši, žalmy zpívat v kůru.
Spjata byla v půli mléčným pasem,
hvězdy prokmitaly bledým jasem
ve skupinách, věčně svorné družky,
jako v létě svatojanské mušky.

Naráz zvláštní světlo v čárném lesku
rozlilo se nocí na nebesku,
více zářic nežli slunce za dne;
a v té záři divotvorné, ladné,
jak bys všecky země v jedno svedl',
viděl Benediktus celý svět.

A co světlo dál se rozlívá,
spěje k nebi koule ohnivá,
tajnou silou vzhůru pohnána,
a v ní duše světce Germana —
v Kapu on biskupem byl dosud;
a teď, když jej stihl smrti osud,
duši jeho nesli andělé
do oblastí nebes veselé.

Nad tím zjevem Benedikt náš žasl.
Pospíchaje, dřív než zjev by zhasl,
aby svědek tu byl ještě druhý,

hlasitě se dovolával sluhý,
jáhná Servanda. Ten doběh celý,
právě když už usínal zjev stkvělý.

K oknu vedle opata se stavě,
konec zjevu ještě zhléd' právě.
Jako apoštolé na Ježíše,
když se vznášel do oblačné výše
s Olivetské hory, do blankytu,
na němž opět hvězdy v tichém třpytu
jak dřív plály, pohlíželi oba.

Opat ihned mnicha Theopropa
poslal do Kapuy, aby zvěděl,
co on dosud z vidění jen věděl.

Theoprobos slyšel v údivu,
biskup že již není na živu;
právě zemřel v onu hodinu,
kdy měl opat onu vidinu.
O jak zradoval se opat svatý,
do nebe že Germanus byl vzatý.
(Pokračování.)

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro. (Část další).

VI. Kterým cestami dojdeš k pokoji.

1. Nakloň mi ucho, a budu ti mluvit
slova pokoje, neboť já jsem Slovo
Boha živého.

2. Pokoj tohoto života spočívá
jaksi na dvou sloupech, na zákoně a
povinnosti.

3. Láska u toho, jenž rozkazuje,
a pokora u toho, jenž poslouchá, jsou
věrné strážce pokoje.

4. Dvě síly udržují pokoj: spravedlnost
velkých a věrnost malých.

5. Štědrost bohatých a moudrých,
trpělivost a vděčnost prostých, jsou
jako dva bratři, mezi nimiž panuje
pokoj nerušený.

6. Ale pamatuj, synu, že kde není
víry a lásky, tam není života milosti.

7. A kde není milosti, tam není
pravé ctnosti.

8. Kde není pravé ctnosti, tam není
pravé svobody.

9. Kde není svobody, není úcty
zákona.

10. Kde zákon není v úctě, tam
nelze ani plnit povinnosti.

11. Kde se neplní povinnost, tam
není pořádku.

12. Kde není pořádku, tam množství
se nesjednotí.

13. Kde není pravé svornosti, tam
není souladu.

14. Kde není souladu, tam není po-
koje, ale místo něho zoufalství a ne-
pořádek, hněv a protivenství, pomsta
a utrpení bez útěchy, pravdivá před-
chud neúžitečných bolestí pekla.

15. Pochopíš-li to, mnoho doveďeš
vykonati pro pokoj.

VII. Několik pokynů pro spěšných.

1. Synu, jestli nesúčastňuješ se vše-
obecné práce církve Mé, již tím pře-
kázíš a boříš.

2. Nechápeš-li se činu a tím se
spokojiš, že pláčeš aneb jiným od-
poruješ, řeknou lidé, že buď máš
špatné zásady, aneb máje dobré, ne-
žiješ podle nich.

3. Dobrota vždy je nakloněna či-
niti dobré, vždy je ochotná k práci,
a vždy má co dělat, ať uvnitř ať
zevně.

4. Jsou lidé, kteří místo aby byli
mužové činu, jsou nástroji nesvor-
nosti.

5. Zdá se jim, že mnoho činí, když
nadělali mnoho nepokoje.

6. Čtyř věcí se nade všechno vy-
stíhej, chceš-li býti prospěšným mé

věci: nerozhodnosti, lenosti, nestálosti a roztržek ve vlastní straně.

7. Uvaruješ se těžkých chyb, naučíš-li se tichým býti, milovati, pracovati a trpěti.

8. Upadl bys v těžké chyby, kdybys se domníval, žeš velmi spravedlivý a velmi potřebný.

9. Neodpuzuj těch, kterých já neodpuzuji.

10. Neodsuzuj těch, kterým já neodpírám své milosti.

11. Neoddaluj těch, které já se snažím přitáhnouti.

12. Pracuje-li ti kdo za dva, snaž se, aby pracoval za čtyři, s úmyslem stále čistším.

13. Synu! Chceš-li se učití teprve od bezbožných, velmi smutně budou vyhlížeti tvoje záležitosti a vždycky příliš pozdě užiješ jak prostředků, tak lékův.

VIII. J a k m á m v e v š e m B o h a o s l a v o v a t i.

1. Synu! jsi-li sám, vesel se v duchu v Bohu svém, ale jsi-li mezi bratřími, nepřestávej zároveň s nimi zpívati mi patřičnou chválu.

2. Chvalte Krista Pána biskupové, chvalte jej biskupové i biskupství.

3. Chvalte Krista Pána faráři, chvalte Jej faráři i farnosti.

4. Chvalte Krista Pána kněží, chvalte jej kněží i věřící.

5. Chvalte Krista Pána řeholníci, chvalte jej řeholníci i pobožní.

6. Chvalte Krista Pána kajčníci, chvalte jej svým umrtvením.

7. Chvalte Krista Pána pracující, chvalte jej každým podnikem.

8. Chvalte Krista Pána stateční, chvalte jej svými vítězstvími.

9. Chvalte Krista Pána učenci, chvalte jej díly svými.

10. Chvalte Krista Pána umělci, chvalte jej uměním svým.

11. Chvalte Krista Pána otcové, chvalte jej zároveň s rodinami svými.

12. Chvalte Krista Pána učitelé, chvalte jej se žáky svými.

13. Chvalte Krista Pána pánové, chvalte jej s bratřími svými.

14. Chvalte Krista Pána bohatí, chvalte jej obětmi svými.

15. Chvalte Krista Pána chudí, chvalte jej trudy svými.

16. Chvalte Krista Pána vládnoucí, chvalte jej svým příkladem.

17. Chvalte Krista Pána hodnostáři, chvalte jej s poddanými svými.

18. Chvalme jej soukromě i veřejně, chvalme jej v životě i v smrti.

19. Chvalme jej slovem i skutkem pro všechny věky věkův. Amen.

(Pokrač.)

M a r i e T e s a ř o v a :

SRDCE PANNY MARIE.

Studně lásky, studně ctnosti,
Srdce Panny Marie,
ráji plný libeznosti,
váza nebes lilie.

Květe vůně nejlibější,
která blaží nebesa,
sídlo lásky nejněžnější,
nad níž cherub zaplesá.

Océane nedozrnlý,
z bolu jsou Tvé krůpěje,
bolest Tvá tu naši mírní,
kotva s naší naděje.

Svatostánku plný taje,
v kterém prvně Bůh byl skryt,
v pozemské když sstoupil kraje,
ve Tvém stínu přej mi žít!

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weber.

Je známo, že obrátiti nějakého přívržence proroka Mohameda na víru křesťanskou, je velmi těžko. Prorok Mohamed vyličil radosti nebeské v tak krásných barvách a k dosažení jich stanovil tak levné podmínky, že se pravověrný moslim velmi nerad loučí se svým rájem a jeho smyslnými rozkošemi, aby vzal na sebe naše pohodlné jeho víry křesťanské.

V arabské nemocnici v Mlasale, v severní Africe, je živo. Ze všech částí Sahary přichází nemocní do oasy, aby u bílých Otců úlevu a uzdravení hledali — úlevu a uzdravení pro tělo — ostatně nic! Běží-li o to, jak umřít, umírají raději po arabsku, aby mohli vejíti do ráje svého proroka. Nicméně jsou i mezi nimi vyvolené duše, kterým od Boha určen jest ráj pravý.

Opět přišli hosté noví. Mezi nimi je Abd-el-kader, Arab v posledním mužném věku, vysoké postavy a ušlechtilých pravidelných rysů v obličeji. Ale nemoc vtiskla již tváři jeho nesmazatelnou pečeť. Lékař, jenž právě byl vykonal svou obchůzku po nemocnici, prohlašuje jeho stav za beznadějný a dává mu lhůtu pouze několik dní.

Vítám ho v našem domě a ptám se ho, jak se mu daří. Odpovídá lhostejně: „Vím, že jsem velmi nemocen a že jenom krátký čas budu živ“. — „Jak, ty víš, že se neuzdravíš a přece jsi sem přišel?“ — Jak už povědino, přichází k nám nemocní rádi, aby se uzdravili, neradí však v nemocnici umírají, obávající se, že by mohli od své víry býti odvráceni. „Ano, vím to,“ opakoval Arab. „A co tě tedy pohnulo, aby jsi sem přišel?“ Trochu váhavě odvětil: „Bůh pravil v mém srdci: Jdi do Mlasaly! Proto jsem přišel, neboť jsem vždycky srdci mému popřádal sluchu.“ S podivem podíval jsem se na mohamedána,

který si troufal toto o sobě říci, a umínil jsem si, že jeho právě smýšlení vyzkoumám. Arab nevidí v tom nikdy nic nápadného, když s ním mluví někdo o náboženství, a naopak rád se do takové rozmluvy dává. Abd-el-kader zdál se býti ve své víře dobře vycvičen. Znal tajemství jednoho Boha, nesmrtelnost duše, a naději na budoucí život po smrti. Znal také Ježíše Krista, ale tvrdil, že byl jenom podřízeným prorokem. Zde navázal jsem nitku další rozmluvy a vykládal mu o mesiášském úřadě Vykupitele, o jeho vtělení, životě, utrpení a smrti, kterou nás od hříchů a pekla vysvobodil a nám nebe znovu otevřel. Má slova ho poutala a zajímala. „To všecko je pěkné“ pravil, „ale Mohamed tak neučil“ — „Mohamed nebyl však také od Boha poslán, aby učil, ale jeho jednorozený Syn Ježíš Kristus přinesl na rozkaz Boží světu pravdu a světlo. O něm pravil Bůh: „Toto jest Syn můj milý, v němž se mi dobře zalíbilo, toho poslouchajte!“

Abd-el-kader se zamyslel. Odešel jsem od něho, abych ho neunavil. Následujícího dne začal sám o tomto předmětu. Prosil o vysvětlení toho neb onoho a činil některé námitky. Čím více nemoc pokračovala, tím více blížil se pravdě. Třetího dne pravda zvítězila; byl ochoten, úplné učení katolické církve přijati. Jedno zbývalo ještě, aby se totiž odřekl víry Mohamedovy. Svolil. Čas naléhal, neboť konec se víc a více blížil. Pln víry a vroucnosti přijal Abd-el-kader křest svatý. Ještě tři dny byly mu popřány, aby se ze svého štěstí těšil. Strávil je jako světec. Jeho ruce objímaly obraz Ukřižovaného, jeho rty libaly jeho rány, jeho slzami naplněné zraky je rozjímavě pozorovaly. Tak odešel třetího dne na onen svět, poslušen hlasu Božího, který ho volal a kterému vždycky tak věrně a rád popřádal sluchu . . .

Šťastný otec.

V předvečer slavnosti Božího Těla — píše bílá sestra z Ugandy v Africe — děly se u nás potřebné přípravy na slavný průvod ztřeštějšího dne. Průvodu měly se účastniti všechny naše školní dívky, buďto v šatech bílých s modrým pásem okolo těla anebo v šatech z jednoduché látky. Nejhodnější a nejpilnější žákyně měly nésti prapory a praporečky anebo kytice upevněné na bambusových tyčích, což se velice pěkně vyjímá. Také se rozšířila pověst, že naše největší školní světnice proměněna bude v ložnici, kde víc než 80 dětí přespolních na noc bude umístěno.

O této věci se dověděl černoch, jenž u nás pracuje, jehož rodina však ve vzdálené osadě, Masaka jménem, bydlí. „Co že,“ řekl si sám u sebe, „a moje dcerka, má Julinka, by při tom býti nesměla? Ona by neměla míti bílé šaty s modrým pásem a nésti v rukou prapor nebo květiny?“ A starostlivý otec utíká skokem pět hodin domů do Masaky, běže svou dcerušku na záda a zcela vysílen klepe pozdě večer na naše dveře, pořád ještě drahé břímě máje na

zádech. „Čo zde chceš v tuto hodinu?“ tázala se sestra, která mu otevřela. Sotva popadaje dechu praví dobrák otec: „Dovol nejprve, abych si oddechl.“ Potom vece po krátké přestávce: „Hle, sestro, to je moje malá Julie. Urazil jsem deset hodin cesty, abych ji s sebou přinesl, aby při slavnosti nescházela. A nyní mi řekni, jaké šaty bude míti zítra při průvodu moje dceruška?“ — „Ale“, namítala sestra, „toliko děti, které nejpilněji školu vůbec, a náboženskou hodinu zvlášť, navštěvují, dostanou bílé šaty a smějí nésti prapory, ale tvé malé Julie není skoro nikdy mezi nimi viděti.“ — „O, ona předce někdy přichází do školy, ač má tak daleko, a já jsem vykonal dnes tak dalekou cestu, aby byla při slavnosti! Dáš-li jí nějaké šaty a něco k nesení, postarám se, aby každodenně k vyučování chodila. Prosim tě, sestro, dej jí také šaty s rukávy a pěkný pás, a já, její otec budu tak šťasten!“

Nezbývalo ovšem nežli v poslední chvíli sehnati bílé šaty a modrý pás pro malou Julii a následujícího dne obdivoval dobrák otec se slzami v očích svou dcerušku, jak syje květiny před Velebnou Svátostí!

Marie Tesařova:

MATCE MILOSTI.

Z Tvých dlaní, Máti, milost kane světu,
z Tvých očí zase, studánek těch čistých,
ó skloň se tedy z krajů blahem jistých,
dej milost píti žiznícímu retu.

A dopřej vláhy vадnoucímú květu,
jež zmirá touhou zemřít u Tvých nohou,
a zvedni k sobě duši přeubohou,
jež v Tobě naděje své chová metu.

Ó dopřej milosti své v hojné míře,
a pomoz, Matko, chabé moji viře,
vždyť na milost Tě zovou přebohatou.

Ó budiž studnici mé duši zlatou,
z níž milost vážit mohu v každé době,
ve chvílích smutku pozvedej mne k sobě.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

I v jakosti pokrmu si užívala; volila pro sebe nejhorší a lepší dávala manželovi a dětkám. Dominik, jenž obsluhoval při stole knížete Chigi, přinášel domů s dovolením svého pána často zbytky vzácných jídel. Anna Maria nikdy jich neochutnala, a když někdy ze zdvořilosti vzala sousto, odnesla ho, a čekala dva aneb tři dny, až pokrm ztratil vše, co bylo v něm příjemného; takto stalo se prostředkem umrtvení, co mohlo býti lákadlem smyslnosti. „Moje matka,“ pravila dcera, „měla zvyk, že maso, které jedla, nechala několik dní stát, jakkoli jsme jí pravili, že takové maso se nehodí, že páchne a hnití začíná.“

Jiný svědek praví totéž a dodává: „Viděl jsem jak vzala zkaženého hňupa, jej žvýkala, a když přemohla odpor přirozený, hodila jej zvířatům.“ Kardinál Bona dí, že v pokrmu je neseť snadno se obmeziti na míru nutnosti. Anna Maria nepřekročila nikdy této míry; ovšem byla vzdálena od těchto mezi a bojovala s chutí tak daleko, že ji poznenáhla úplně ztratila.

Praví se, že muky žízň jsou větší jako hladu, a nepítí snáší se neseť nežli jako nejisti. Anna Maria se svou neobyčejně živou a ohnivou letorou cítila potřebu pítí ustavičně. Aby se i v tom umrtvila, pila jenom při stole, ať byla žízeň její jakákoliv; sotva požila několik kapek vody, ustála, aby se umrtvila a krotila pud přirozený, obsluhovala svoje děti, obírala se jinými, a pila teprve, až se několikrát přemohla. Její obyčejný nápoj byla voda, a jestli podle zvyku oně krajiny vína přimíchala, dávala ho velmi málo. Někdy nepila několik dní ani kapky; a třebas někdy, zvláště v horkém létě, žízeň ji trápila, celé týdny nepila, při čemž toto hrdinné sebezapření božské spravedlnosti obětovala za hříchy lidské. Tak dlouhá zdrželivost způsobila v těle takový žár, že jak sama řekla, byla pokoušena skočiti do vody;

aby pak hromadila muku na muka a vítězství na vítězství, vzala sklenici, dotkla se jí sotva rty, jakoby tímto nepatrným oběstvením chtěla ještě vyzvatí trýzeň žízň. Prováděla takto svou zásadu často opakovanou: Kdo chce Boha milovati, musí se umrtvovati ve všech věcech a všelikým způsobem a čím tvrdší a jasnější je naše zvíře (tělo), tím mocnější je její třeba krotiti.

Třebas se snažila zatajiti své újmy, přece rodina na to byla upozorněna; viděl-li manžel, jak přemáhá svou žízeň, vyčítal jí: „Co to děláš? Baviš se se svou sklenicí, proč nepiješ? Pij přece hned!“ Pak usmála se mírně a poslechla. Dále řekl manžel: „Nejmladší mé děvče pozorovalo, že matka nepila, upozornila mne na to a já jsem jí dal hned pítí. Aby děvče podobné mi to nepravilo, vzala je matka zvláště a řekla: „Není pěkně, mé dítě, že u stola dáváš pozor, kdo jí a kdo neji, a kdo pije a kdo nepije; tento zvyk musíš odložit.“

Anna Maria měla vrozenou chuť k jídlu, a její muž věda, že zvláště ráda jídá pečivo, přinášel jí někdy a v létě i občas zmrzlinu. Anna Maria, vždy laskavá a vděčná, přijala dar, a dala její dětem, sotva jej okusivši. Když vzala do úst zmrzlinu, vyhodila ji hned živě volajíc: „O! jak to chladí!“ Její muž pokrčil rameny nechápaje své ženy: „Jak jsi přece poštila, s tebou nic nezačne!“ Ona však dále se dobrovolně zdržovala všech příjemných nápojů a vyhledávala pilně odporých přirozeností; čím více křivovala svou smyslnost, tím byla šťastnější a spokojenější.

Podle toho zachovávala též přesně církví předepsané postní dny; ale činila ještě více, přidávajíc k postům předepsaným ještě některé jiné, jež zachovávala i když její síly nemoci byly vyčerpány. Postívala se ve středy

ku cti sv. Josefa, v pátek ku cti hořkého umučení Ježíše Krista a v sobotu ke cti nejbl. P. Marie. Často postívala se po čtyřicet dní, zvláště, když chtěla dosíci nějaké zvláštní milosti od Pána Boha; při těchto postech pila jenom vodu a jedla jenom něco polévky. Lze říci, že celý její život byl ustavičným postem a trvalou zdrželivostí.

Jak byla pozorná v úmrtvě chuti, tak byla též bdělou na ostatní smysly

těla; střežila svých očí, uší a jazyka tak přísně, že si nedovolila ani nejmenšího odbočení; její oko sklopené zakrylo tvář její závojem skromnosti, vlastní jenom panenství. Manžel její řekl: „Při vši živosti nepohlédla na muže a znala jenom mne, svého manžela. Chování její bylo tak skromné, že i při nejnižších pracích domácích byla tak slušně oděna, jako by se měla veřejně ukázati.“ (P. krač.)

Různé zprávy.

Zázračná uzdravení v Lurdech.

„Katolik“ 3. září 1920 píše: Edinburg, Škotsko. Skotští katolíci pořádali letos velké procesí do Lurd, kdež byli 4 lidé zázračně uzdraveni. Martin Graham z Glasgowa byl před šesti roky zasažen vlakem a těžce zraněn. Byl nucen choditi o berlích, ale v Lurdech byl zázračně uzdraven, že chodí bez cizí pomoci. Dívka, jejíž noha byla znefvořena tak, že byla nucena nositi zvlášť udělané boty, byla uzdravena. Charles Sweney, který byl stížen revmatismem, že se jen bídne pohyboval, byl též uzdraven. Čtvrtý případ týká se muže, který po několik roků byl zmrzačen, a náhle začal choditi bez pomoci.

Konverse v anglické armádě.

Anglické katolické listy přinášeji statistiku přestupů ke katolické církvi za poslední leta. Ze statistiky vysvitá, že přestoupilo na katolicismus 70.000 anglických vojáků. S katolicismem se seznámili v době válečné ve Francii a v Belgii.

Síla katolick. školství ve Francii.

Katolických škol ve Francii jest 12.000. Z nich je 3000 škol chlapeckých, které mají dohromady 1.000.000 žáků a 29.000 učitelů. V Paříži samotné jest 111 škol chlapeckých a 123 dívčích. Na nich působí 450 učitelů a 800 učitelek. Žáků jest 15.000, žákyň 21

tisíc. Náklad na katolické školství v Paříži obnáší ročně 5 a půl mil. franků, z čehož sedminu (800.000 fran.) platí arcibiskup. Ostatní pak si platí věřící. — Proti tomu podáváme cifry, které svědčí o ubohosti státních škol bez náboženství: Ministr vyučování podal na dotaz poslance Poitor Duplessy tento výkaz: Škol, majících méně než 5 žáků jest ve Francii 1047! Škol, čítajících 5—10 žáků je 2522! Tedy beznáboženské školy státní jsou prázdný!

Manifestační pouť franc. vojinů demobilisovaných do Lurd. 11. listopadu 1919 uctěna byla Matka Boží na svém zázračném místě nesčetnými vojiny, kteří se svými generály přišli sem poděkovati Královně nebes za ochranu a vítězství vlasti. Přípravné komitě sebralo ohromné sumy peněz, které umožnily i chudým vojinům cestu i stravné do jižní Francie. Tři kardinálové, mezi nimiž zvláště vřele pozdravován arcibiskup londýnský kard. Bourne, dvacet arcibiskupů a biskupů, mnoho generálů a zástupců spojených armád, zúčastnili se této imponantní slavnosti i průvodu do basiliky lurdské. Biskup z Arrassu Julien a Tissier, biskup z Chalonsu, kázali o těchto úchvatných projevech víry a vděčnosti vojinů francouzských a sdružených armád spojeneckých.

Obětavá činnost francouzských katolíků. Vzpomínám, s jakými obtížemi setkává se tak vznešený křesťanský podnik postaviti pro druhou farnost vinohradskou, pro 40 tisíc obyvatel, důstojný chrám! Pochopíme tím spíše hrdinnou obětavost katolíků francouzských, když během 20 let postaveno bylo ze sbírek a darů na 50 nádherných chrámů jen v Paříži a to ještě při tak velkých obětech na vydržování kněží, bohoslužeb a škol katolických. V diecesi versailleské byly v těchto dnech biskupem posvěceny dva nové chrámy a od r. 1906 (odluky církve a státu) v této diecesi postaveno

bylo celkem 32 chrámů jako odpověď na zuřivé útoky nepřátel na víru katolickou.

Děkuvzdání.

Sv. Rodině a sv. Antonínu vzdává vroucí díky za úlevu v těžkém utrpení A. Ž.

Literatura.

Doporučujeme nejnovější knihu „Čechové a Slováci samostatní v Lurdech v r. 1914 o euch. kongressu“ od dra Al. Kolíska, univ. profesora, kterou lze dostati u autora v Bratislavě, Kapitulská č. 5. Cena Kč 25.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za náboženské zájmy v Americe a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se za náboženské zájmy.

Úmysl v září 1922: **Budoucí osud náboženství u Slovanů.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Dr. Galilen Venturini. místořediteli Apoštolátu modlitby. — Svatý František Borja Touha. (Báseň) — Pretvářka. — Nejmilejší učeník. — Svatý Benedikt. (Báseň.) — Katolík skutkem. — Srdce Panny Marie (Báseň.) Obrázky z katolických missií. — Matce Milosti. (Báseň. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Děkuvzdání. — Literatura. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

RO Č. LVI.

BRNO, 1. ZÁŘÍ 1922.

ČÍSLO 9.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svoji jen hojně vyslej sem do rodiny svoji, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud', Ty Srdce Páně naši láskou buď!

Náboženství u národů Slovanských.

(Hlavní úmysl.)

Přáním nejvroucnějším nejsv. Srdce Ježíšova bylo, aby všichni národové jedno byli v jedné víře a bratrské lásce. Tak vyjádřil se Spasitel sám, řka: Syn Boží s nebe sestoupil, proto na tento svět přišel, aby všichni poznali jediného pravého Boha a jehož poslal, Ježíše Krista. Proto po svém slavném zmrtvýchvstání rozeslal apoštoly své do celého světa, aby učili všechny národy zachovávatí všechno, cokoliv přikázal jim. Apoštolé po seslání Ducha sv. splnili rozkaz božského Mistra svého a rozešli se do celého tehdy známého světa, aby kázali sv. evangelium. Apoštol Petr spěchal do Antiochie a pak do Říma, Bartoloměj a Šimon do střední Asie, Jakub do Španěl, Tadeáš do Arabie, Tomáš na daleký východ, Ondřej do Skytie až snad do Kyjeva. Přes dlouhé a kruté pronásledování křesťanů se strany pohanských vládcův, šířila se církev Kristova úžasně po celém světě. Řím stal se sídlem náměstka Kristova a středem církve jeho. Všecky ty národy, kteří vešli do církve sv. po-
jila jedna víra, jeden křest, jedna nejvyšší hlava. Byli jako jedna veliká rodina. Jen obřady lišili se od sebe. Na západě převládal obřad latinský, na východě obřad řecký.

Ohniskem však a středem obou byl Řím, stolec nejvyššího pastýře celého stáde Kristova. Tato jednota trvala až do XI. století. Tehdy cařihradský patriarcha Michal rozešel se s nejvyšší hlavou církve katolické a nastal rozkol mezi západem a východem a do toho rozkolu byli strženi nejen Řekové, nýbrž i východní Slované a Rusi a na jihu Srbové i Bulhaři. Rozkol tento trvá dosud; národové řecké církve tedy i Slované neuznávají papeže za nejvyšší hlavu celé církve a liší se od římské církve netoliko obřady, řečí, ale i jiným učením víry. Než světová válka, která zasáhla všechny národy na východě i na západě, sblížila jaksi všechny národy, tak že se navzájem poznali a po převratu se takřka sbratřili. Bohužel, že u nás nastal boj proti náboženství a proti církvi, rovněž tak i u jiných národů slovanských. Pravoslavní pronásledují katolíky, považují je za cizince a vetřelce. Na Rusi boje bolševiků trvají dále a v nich hyne dobrý lid ruský bídou a hladem. Proto pohlíží toužebně k západu, očekáváje pomoci hmotné i morální. I nyní spěchají horliví kněží jako missonáři na Rus, aby lid poučili, těšili a s církví římskou smířili mod-

litbou a láskou bratrskou. I mezi Srby a Bulhary působí blahodárně kato-ličtí kněží a církev římská navazuje styky s církví východní. Snad nadejde doba, kdy rozkol přestane, kdy se ubozí národové Slovanů po dlouhé době opět vrátí k pravé matce své, církvi římské, od níž tak dlouho byli odloučení. Též u nás nastane klid,

až se horké hlavy vybouří, co bylo shnilého odpadlo a ostatní ozdra-vělo. Proto doufejme v lepší časy, a modleme se vroucně za sjednocení všech slovanských národů v jednotě víry a církve římsko-katolické, aby se tak vyplnilo přání nejsv. Srdci Páně: Aby všichni jedno byli!

Marie Tesařova:

MOJE HVĚZDA.

Za tiché noci měsíční,
kdy dřímá celičský svět,
tak ráda k nebes výšinám
upírám zhoubný hled.

Ty noci krásná, čarovná,
jak blaží tichý tvůj klid,
y kouzlem svým tajemným
povznášíš v nebes mne byt.

Svým okem hledám hvězdičku,
jež svítí každy den,
já na ni když se zadívám,
prožívám blažený sen.

Jen pro mne zdá se zářiti,
tak něžně kyne mi v dál,
to z ní se dívá matička,
Bůh mi ji do nebe vzal.

Teď každý večer zadívá
se v moji truchlivou líč,
jak říct by chtěla: dítě mé,
již neplač, netruchli víc.

Já dívám se přec na tebe,
z těch jasných nebeských bran,
a prosím Matku nebeskou,
Maria, mé dítě chraň!

Svatý František Borja.

Dle životopisu Otty Karrera napsal Ignát Z h á n ě l.

Část další.

II. Jesuitou.

Svatý Ignát učinil na něho velký dojem. Napsal: „Dosud jsem měl Petra Fabra za velikána, já připadal si, srovnává se s ním, jako dítě. Ale vedle Ignáta jest i Faler dítětem.“

František se zajímal především o stavbu kostela a koleje jezuitské v Římě, ihned věnoval 3.200 dukátů, rok na to opět 1.500. Chtěli jej udě-

lati kardinálem, proto odjel zpět do Španěl a žil nedaleko Loyoly v městě Onate. Psal císaři, prose, aby se mohl vzdáti všech svých titulů a výsad. Císař svolil, tituluje jej: „Milý bra-tranče!“ Teprve když podepsal od-řikávající listinu, což bylo 11. května 1551, oblekl se v oblek jezuity, ač jím byl již celých pět let.

Dle zvyku řádového šel po městě s pytlem na zádech sbíratí almužnu.

Lidé vidouce jej, plakali, dojati jsouce jeho pokorou, dávali mu klečá chleb; vše způsobilo v městě neobyčejný rozruch. Na svěcení na kněze připravoval se celých šest neděl, byv vysvěcen připravoval se opět dva měsíce na svou první mši svatou. Měl ji 1. srpna 1551 v Loyole. Lidé si ho vážili, všichni chtěli býti přítomni jeho mši svatě a slyšeti jej kázati. Proto měl z rozkazu představených dne 15. listopadu pod širým nebem slavnou mši svatou, při níž též kázal. Sešlo se 12 tisíc lidí, 1.200 věřicím podal sv. přijímání. Jeho zjev působil všude jako exercicie. Znali jej jako mistokrále, bohatého vévodu, nyní chodil zebrati. Tehdy se oženil jeho syn s neteří sv. Ignáta, což tento světec nerad viděl.

Byl ve Španělsku 1554—61 jenerálním komisařem, založil mnoho kolejí. Borja byl pro jesuity velkým magnetem, mnohé jim získal. K sobě byl přísný, ale ke spolubratřím nadmíru laskavý, především si oblíbil kleriky. Císař Karel zanášel se již tehdy myšlenkou jíti do kláštera, dopisoval si s Františkem, chtěl, aby šel s ním někam do ústraní. K vůli lepší domluvě se osobně setkali. 19. prosince 1556. Ač držel císař velmi přísně na dvorní etiketu, tehdy ji nechal stranou, objal srdečně svého přítele z mládí a dlouho spolu rozmlouvali. Často si potom spolu dopisovali. Císař zemřel 21. září 1557 v klášteře St. Yusto a často prý volal po příteli, který však byl daleko, takže jej nemohli zavolat. Byl vykonavatelem poslední vůle císařovy, ač to bylo proti konstitucím řádovým.

Nástupce Karla V. Filip II. propůjčil sluchu nepřátelům Františkovým a když pak z nedorozumění inkvisice odsoudila některé z jeho spisků, protože tam byly vloženy cizí rukou některé herese, odešel František ze Španělska do Portugalska, kam jej právě jako na zavolání pozvali k otevření university v Evropě. Papež Pius IV. zval jej do Říma, aby jej osvobodil od rozsudku inkvisice. Dojel do Říma 1561

a žil tam do 1565, kdy byl zvolen za třetího jenerála svého řádu. Dostal ze 39 hlasů 31, bylo mu 55 let.

III. Jenerál Jesuitů.

Vystoupiv jako třetí jenerál v čelo svého řádu, stal se František významnou osobou, proto pramenů o jeho působnosti, hlavně netištěných jest celá spousta. Byl nejvyšším představeným toliko sedm let. Vedl si skromně. Obýval jednu světnici o jednom okně a předsíni, v níž bydlil Bratr Markus, aby mu byl vždy po ruce.

Jesuité byli již četná rodina, byli rozděleni na 18 provincií a bylo jich všech skoro půlčtvrtá tisíce; Španělsko mělo nejvíce členů, totiž 1.200. Všichni byli v úzkém spojení se svým vrchním představeným, jest totiž ojedinělý zjev, že hned od založení bylo dbáno a nařizeno, aby se ze všech kolejí posílaly dopisy, aby byli v Římě o všech věcech docela přesně a správně informováni.

Ovšem šla tehdy pošta pomalu. Než došly dopisy z Německa přes Alpy, uplynulo vždy čtrnáct dní, někdy i tři neděle. Když zemřel v Indii svatý František Xaverský 3. prosince 1552, zvěděli tuto novinku v Římě u jesuitů teprve počátkem roku 1555.

Svatý Ignát odpovídal denně pravidelně na třicet dopisů. Za doby Františkovy psával provinciál portugalský méně zpráv, ale na jiné věci vydával mnoho peněz. Proto napomínal ho mírně František, psal mu, aby nešetřil na nepravém místě, aby studenti nehráli tak často v divadle, což vyžaduje za jednu hru nákladu až sto dukátů, ale aby častěji a zevrubněji psal do Říma.

Protože do té doby nebyly vydány tiskem řádová pravidla, postaral se František, aby se tak stalo, též pobídl, aby se napsal životopis jejich zakladatele, dokud jsou živi svědci jeho blahodárné činnosti.

Staral se o vše. Když byl mladistvý Bellarmin přeložen z Říma do Lovaně

za profesora zaslal tam vlastnoručně psaný dopis, co mu mají vařiti, aby si nepokazil svůj beztoho slabý žaludek, nařídil, aby mu nedávali tam všeobecně oblíbeného piva, aby dostával víno, jemuž je jako rodilý Ital zvyklý. Učence v řádu podporoval. Pobízel Emanuele Alvaroe by vydal latinskou gramatiku, které by se mohlo užívat s prospěchem ve školách. Vyšla roku 1572, patřila po mnoho let k nejoblíbenějším knihám tohoto oboru. Byla přeložena i do japonštiny.

Mezi nejznamenitější učence řádu patřil Salmeron, který přednášel v řádových školách Nový zákon. František neustal jej pobádati, aby vydal výsledek svých studií tiskem. Učenec se vymlouval, že již sestarál a protože nebyl po nějakou dobu již činným jako profesor, neměl mnoho chuti dáti se do díla. Ale František neustal, až se z poslušnosti Salmeron

dal do práce. Pořídil si potřebné pomůcky knižní, začal rovnati své výpisky, jež měl napsány na cedulkách a jichž byl, jak sám praví, celý kopec. Vše bylo rozházeno, neuspořádáno, nikdo se v tom nevyznal. Sotva se dal opravdově do práce, roznitila se v něm opět stará láska ku studiu i ke knihám, pracoval denně bez ustání celých jedenáct hodin. Tak se zabral do práce a tak si ji oblíbil, že ani nevycházel ze své světnice. Aby práce rychleji pokračovala, dal mu František vhodného, mladého kněze za pomocníka. Bohužel se generál nedočkal tisku, teprve šest let po jeho smrti vyšlo dílo v šestnácti velkých folio svazcích; podává v nich obšírný výklad všech knih Nového zákona. Ukončiv toto dílo, chtěl se Salmeron obíratí též výkladem Starého zákona, ale sotva práci počal, zemřel. (Pokrač.)

Nejmilejší učeník.

Napsala Marja Česká-Mazzyňská. Z polštiny přeložil O. S. Vetti.

(Dokončení).

Kdo jednou toužebným očima pohleděl ve světlo, tomu nelze se vraceti do temnot, . . . ten musí mezi lidi a přinášeti jim radostnou o tom světle zvěst . . . Hleděly na něho její ohnivé oči, jako by chtěly z něho přelíti vlastní svůj žár, potom však nabyly pohrdavého a posměšného výrazu, zaclonily se hedvábnými řasami, potuchly zemdleně a náhle z poza nachových rtů zablyskly se v pošklebku dravé, ostré zuby: „O žebrácké holi, Jene, . . . ty bohatého Zebedea milený syn!“

„Já, Aholibo, . . . věrný svého mistra učeník, nesoucí světu lásku Boží a lásku k bližnímu, . . . já jsem ze šťastných nejšťastnější . . .“

„Jsi jako dítě, Jene, . . . co světa nezná a místo po každodenním chlebě

k hvězdám vztahuje ruce . . .“ lkalá matka.

A dívka odvrátila hlavu, po jejím líčku rozlil se růměnec, oči se rozhořely a přihlasly, zamyslíla se, a potom najednou se rozesmála rozpustile, rozverně; . . . cítil, že ho v té vymítala ze svých snů, ze svého života jako cosi marného a nepotřebného. Z pod přivřených víček mrskla po něm dlouhým pohledem, jenž bičem švihl jeho hrdost: „Ubohý, . . . bláznivý Jene! . . .“

Byla to první pohrda, jež k němu vyhlédla z hloubí lidských očí, . . . krvavá vlna udeřila mu ve tvář, v duši rozpoutal se hněv — —

Přemohl se však . . . A teď si vzpomněl na onen večer v rodném domě a v duši jeho vyvstala smutná

jistota, ... jak Ježíš z Nazaretu zemřel smrtí kříže, to i dvěře otcovského domu zavrou se před tebou, Jene ...

Ale téměř současně onen druhý hlas v hloubi duše, onen věřící a doufající hlas opakoval slova Kristova: „Kdo miluje otce nebo matku více nežli mne, není mne hoděn“. Kdo by chtěl život svůj zachovati, ztratí jej, kdo by však ztratil život svůj pro mne, ten zachová jej“.

A ze tmy nesl se k němu šepot: „Pros Ježíše, Jene! ... což máme bídně a v hanbě pohynouti?“

„Proč ho o to sám nepoprosíš, Judo? ... jsi přece jako já jeho učeník! ... Já jsem přesvědčen, že co Mistr ustanovil, musí býti dobré a potřebné, nám pak jenom toho dbáti náleží, bychom neztratili jeho stopy.“

„A jestliže ta stopa povede k utrpení a smrti, k ponižení a pohrdání?“

„Jen když On před námi bude, potom i ta cesta správná a k cíli vedoucí bude ...“

Jidáš ušklíbl se opovržlivě a děl lhostejně: „Ostatně ... snad i pravdu máš ...“ v duchu pak si povídal: „Ne všechna proroctví se splňují, za rok může se mnoho změnit.“ A náhle toho litoval, že byl příliš upřímným, sdílným, a tož dodal: „Pamatuj si, že jenom láska k Mistru a strach o všecky nás diktovaly mi ona slova ... ,neboť ztratí-li ona pastýře, ... smutný byvš a jejich los ... Spí pokojně!“

„I ty ...“

A přece nedotkl se té noci dobročinný sen svými tichými perutěmi ani oči Jidáše Iškariotského ni Jana, syna Zebedeova.

* * *

Bylo to ráno šestého dne ... V šerém úsvitu vzházejícího dne sklonil se Ježíš k spícím učeníkovi: „Jene, ... vstaň! ...“

Vstal, promnul si pěstmi ospalé oči, snažil se sebrati rozptýlující se myšlenky, — — v stříbrných tonech poranku (= rána) stála před ním jako

zjevení bílá postava Mistra z Nazaretu.

„Pojď, ... rád bych, abyste se spolu se mnou pomodlili, ...“, vzbud bratra svého i Petra, ... a pojdte se mnou! ...“

Janovy rty mimovolně se rozechvěly neproslovenou otázkou: „Kam, Pane?“

A Kristus mu odpověděl úsměvem: „Což ti nestačí, ... já že budu tvým vůdcem?“

* * *

Brali se mlčky, ranní chlad je ven a ven projímal, po kraji bílé cesty na hory se popínající, ... na pravo a na levo ve tmě a mlhách klátily se obrysy křů a stromů, ... časem hluše uhodila poutnická hůl o kamen, ... z toho zase pod sandálem udrolilo se kus země a tiše šramotíc kotoulel se v tajemné mrákavy.

Dlouho už šli, únava začala se dostavovat, ... prsa namahavě se dmula, pracné, přerývané oddychování dralo se z nich, ... kolem pak kupily se šedavé, husté mlhy, ... přibírajíce pomalu opálovou barvu, až náhle prorazil jimi kosmý paprsek sluneční, udělal v mlhavé hradbě průlom a v záplavě rozlivšího se světla objevil se zrakům jejím mohutný, kuželový štít Táboru.

Zastavil se Jan, oslnila ho ta podívaná, přimrazila k zemi moc nevidané krásy, ... vlna přervaných, zlatých paprsků hnala se prostorem, jako by od toho oltáře vzdělaného přírodní silou, kladouc světlo v stezku pod nohy Kristovy. A hle, celý svět tonul v husté brnatné červené mlze, postavy učeníků značily se v ní nevýraznými šedivými skvrnami, kdežto napřed jdoucího Mistra obchvátla již vlna jasů; zdálo se, že se vznášejí k horskému štítu ve svém bílém lněném rouchu ... jako kněz beroucí se k oběti v příbytku Nejvyššího — —

A ať, teď i oni vešli za ním ve světlo, i zdálo se jim, že náhle jakási mocná ruka vynesla je ponad svět: nad nimi hluboký, bezmráčkový blankyt

rozkládal svou obrovskou kupolu, vítězné slunce metalo jím do očí plnost světla, štít Táboru hořel duhovými barvami, jako by posetý tisícerem drahého kamení, před ním pak válelo se nekonečné moře rudě zlaté mlhy, ... nemohl ji prorazit zrak ...

Jan padl na kolena, ... netroufal si dále jíti, s rozkoší dýchal vonný, nesmírně čistý vzduch horský, lokal toužebným pohledem krásu vzcházejícího dne, duše pak jeho byla jako by velepisní ke cti toho Boha, jehož moc, dobrotu, tvůrčí sílu dvojnásobně v tě cítil.

A hle, Kristus vystoupil na štít Táboru, na blankytném pozadí zarysovala se jeho bílá, vysoká postava, ... rozpřáhl do nekonečna ramena, jako by přinášel oběť v jerusalemském chrámě, ... jako by sám sebe obětoval ...

A náhle zastkvěla se tvář jeho jako slunce a roucho jeho učiněno jest bílé jako sníh a jeho obličej k nebi hledící stal se podobný nadzemskému zjevení.

To nebyl už Ježíš z Nazaretu, jenž s bezmírnou trpělivostí zaséval zdravé zrní do jejich duší, z něhož měl jim vzejítí budoucí život, jenž s nimi chodil po slunečných cestách galilejských jako dobrý bratr, jako soucitný přítel, druhdy jako přísný soudce ... To nebyl už onen Ježíš z Nazaretu, s kterým pod jednou střechou spávali, z jedné misky jídali a z jednoho kalichu pili, ... ne ... to byl mocný zjev Boha!

A Janovi se zdálo, že sní, ... a aj, tu shlédl k němu Pán, hloubka jeho blankytných očí na okamžik obchvátla ho pohledem, a v jeho duši bouře z posledních dní uklidnila se v bezmezný pokoj, v bezhraničné ticho, ... zdálo se mu, že i jeho duši slunce ven a ven svým jasnem proniklo.

Jeho mysl začala obchvacovatí široké, pořád širší a širší obzory, ... neporozumělému rozuměti, tajemné pronikat.

Na temeni Táboru ukázaly se podle Krista dvě postavy, jako by ze světla

mlhy utkané, a přece plně výraznosti a života, ... vidina starce sivé brady, vysokého čela a očí majících cosi z orla a holubice, a muže v síle věku s bradou černou, rozčechranou.

Odkud přišli? Kdo oni? — myslil si Jan. — A proč se mi zdají tak blízkými, jako kdybych je ode dávna znal, od malička je miloval, ... jako by byli druhy mé mladosti, ... učiteli mých dospělých let? A náhle pochopil, že jsou to dva velikáni jeho národa ... Mojžíš a Eliáš, ... i měl opojnou radost.

Tedy jest po smrti život, ... tak krásný, plný, silný život, ... tedy třebaže jejich těla dávno z této země zmizela, ... oni přece žijí a jsou prostředníky mezi nebem a zemí, ... orodovníky svého národa.

„I ty jím býti můžeš, ... jenom chtěj, ... vůle rozhoduje o osudu člověkově, ... ona na štítu povznáší ... nebo do propasti vráží — snulo se mu duši.

Neslyšel slov, ... nebyl by jich uměl sebrat a opakovati, ani ve zvuk lidské mluvy zaklet, a přece světlé kolo myšlenek Kristových jej obchvacovalo, ... jeho mysl nesla se za letem jeho ducha.

Viděl, že Kristova smrt na kříži bude netoliko dobrovolnou obětí za hříchy lidstva, nýbrž i zároveň vítězstvím ducha nad hmotnou silou světa, ... pečeti pravdy na knize slov. A jako moc slunce proniká kloubící se vůkol mlhy, tak pečeť činu vnikne v hlubinu lidských duší — — —

A nad světem zavládne Kristus s kříže a nástroj hanby a muk stane se znamením vykoupení a spasení lidstva.

Vedle něho Petr šeptal cosi třesoucími se rty, jakub pak ze strachu tulil se k zemi, kdežto v něm ponuré slovo: smrt docházelo plností ve zjevení: zmrtvýchvstání!

Zmrtvýchvstání ... zlatá soutěska mezi nebem a zemí, onen život cennější tohoto!

A aj, náhle světlý oblak zastínil štít Táboru, víčka učeníků mimovolně

se přivřela před ostrostí jasu, slyšeli pouze hlas, jenž se zdál celý svět moci rozkazu objímati: „Tento jest Syn můj milý, . . . toho poslouchatel“

A potom nastalo ticho . . . veliké, bezměrné ticho a toliko v duši vědomí blaha z dojmů nedajících se ještě jasně vymeziti, . . . nesmírné vděčnosti, pohotové obětavosti, touhy, by ta chvíle konce neměla, . . . by do nekonečna trvala.

Tu ozval se jasně nad nimi laskavý hlas Kristův: „Pojďte!“

Ó, by možná bylo tu věčně zůstat! věčně! Kéž by tu možná bylo zůstat, . . . Pane!

Vzhledl, i spatřil ho sestupujícího s temena Táboru, kráčel v osloně světelného jasu s hlavou nakloněnou, se smutným úsměvem na pobledlých ústech, . . . člověk jdoucí za utrpe-

ním, za břemenem kříže, . . . na potupnou smrt, . . . Bůh vydávající za život světa vlastní život.

Jan přitiskl mlčky ke svým rtům podolek jeho roucha, mlčky sestupoval za Ním v dolinu, . . . nesa si v duši jako poklad světlou vidinu té chvíle . . . Stala se mu svatou, . . . tak svatou, že by si nebyl troufal slovem vyjádřiti, co v ní zažil.

A slunce zatím zvítězilo nad panstvím mlhy, . . . vystoupily štíty, hor, . . . vynořil se daleký blankyt moře, stříbřistá stuha Jordánu, temná zeleň lesů, rozložitě krče palem, lidské příbytky tulící se k horským stráním jako vlaštovčí hnízda a pestré od květů olean-drové háje v dolině.

Pohled Krista Pána a Jana, syna Zebedeova, střetly se na okamžik v prostore jedinou a touže myšlenkou zatížené . . . a od té hodiny stal se Jan Pánu nejmilejším učeníkem.

Marie Tesařova:

MATIČKO, TOBĚ.

Matičko, Tobě žití svoje světim,
v Tvé ruce svaté kladu srdce své,
své duše snivé křidel rozpětím,
dnes toužně spěji v kraji zářivé.

Matičko, Tobě bije srdce moje,
Tys jeho tepnou — duše životem,
Ty sílu dáváš k žití toho boje,
Ty hojiš rány, tišíš bolu sten.

Matičko, Tobě každý chválu pěje,
Ty teplem lásky všechny zahříváš,
Tvá sladká péče klid nám v duši seje,
Ty slastné chvíle zas nám vracíváš.

Matičko, Tobě svěřil Syn nás bídné,
když pod křížem jsi v bolech strádala,
a Tys nás, Máti, ve své lásce vlídné,
ve svatém Janu za své přijala.

Matičko, Tobě známy naše strasti,
víš však i také, co jest bolest, žal,
nuž, žehnej, Máti, drahé naší vlasti,
vždyť k Tobě darmo nikdo nevolal.

Čím je Maria hříšníkům, kajcníkům a spravedlivým.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Kdož jest ta, která vychází jako vystupující zora, krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce? Tak se táže Salomoun ve velepisni. To je miláček Boží blahoslavená Panna Maria. Hříšníkům vzhází jako měsíc, kajcníkům jako zora a spravedlivým jako slunce; a proto všichni mají příčinu, radovati se z jejího narození. Hříšníky obklopuje noc duchovní smrti; těm svítí Maria jako měsíc. Kajcníci stojí uprostřed mezi dnem a nocí; těm svítí Maria jako vystupující zora. Spravedliví mají bílý den, žijíce v posvěcující milosti, v lásce a přátelství Božím; jim svítí Maria jako slunce. Ona jest trojím světlem milostným pro člověčenstvo; Pán Bůh je nechal vzejítí na duchovním nebi.

Co se hříšníkům týká, tu jsou nejprv takoví, kteří o Marii nic nechtějí vědět; jsou úplně zatvrzeli a neposlušni; takoví upadnou do záhuby a věčné temnosti, kde je pláč a skřípění zubů. Považují-li muži v bohosloví zběhlí úctu marianskou za znamení vyvolení, tak i můžeme říci, že ti, kteří o Marii nic nechtějí vědět, nesou na čele znamení zavržení.

Jsou však i takoví hříšníci, kteří sice stále hřeší a na pokání nepomýšlejí, kteří však přece Panny Marie si váží, ji ctí, ji milují a k ní se i modlí, a kdyby to bylo aspoň jedno zdrávas, každý den. Mají před očima její obraz, vejdou rádi do mariánské kaple, darují svíce a kvítí pro mariánský oltář, vykonají pout a podobně. Těm posledně jmenovaným, kteří jsou Marii v lásce oddáni, svítí ona jako měsíc v noci hříšného jejich života a ukazuje jim ve tmách zpáteční cestu k Bohu a ke ctnosti. Protože na Marii pamatují a ji uctívají, tak pamatuje Maria i na ně, tak že může vztahovati na sebe slova svatého pěvce Davida: Chci pamatovati na Rahab a Babylon, kteří mne znají. To znamená: Chci na ně pamatovati, abych

se nad nimi smilovala, ne však, abych je trestala. Rahab byla veřejnou hříšnicí jako Magdalena, Babylon městem prostopášným, Maria vyprošuje jim lhtu a milost dobré lítosti a kajcnosti, tak že najdou pravou cestu k Bohu, tak jako i cestující, jenž zbloudil ve tmě, veden světlem měsíce, pravý chodník najde.

Francouzští zločinci byli vždy zavezeni do bařinaté a nezdravé kolonie Cayenu v jižní Americe. Jeden z nich se obrátil na smrtelném loži; už byl starý. Duchovní, Jezuita, tázal se ho, co ho k tomu přimělo, že hledal konečné útěchu v náboženství a se vyzpovídal. Trestanec odpověděl: „Já jsem celý život svůj jenom samo zlé konal; jenom jedno jsem nikdy neopomenul, a za to děkuji radě matky své: každý den modlil jsem se Salve regina, Zdrávas nebes královno ke cti Marie, a ona mne zachránila.

Kajcníkovi svítí Maria jako ranní zora. V čas jitřní mizí stíny noční, je čím dál tím světlejší, den nastává; na listí a květech leží kapky rosni, ptáci zpívají, příroda vstává k novému životu. Zde máme obraz kajícího hříšníka. On se odvracuje od noci hříchu, Duch svatý osvětluje jeho rozum, tak že poznává svůj hříšný stav; on lituje hříchů svých, v očích jeho třeptají se rosa slz lítostných, on se probouzí k novému životu. To má kromě Pána Boha k poděkování Matce Boží, jež mu svítí jako ranní zora. Kajcník, nadšen nad pohledem na nejčistší Pannu, odhodlal se žiti čisté a bezhříšné a pokání činiti za spáchané hříchy. Maria mu k tomu je nápomocnou, ona mu dělá pokání lehkým.

Předobraz toho máme na patriarche Jakubovi, jenž, když se vracel z Mezopotámie do vlasti své, byl k souboji vybidnut od jednoho anděla; oba zápasili s sebou, dokud noc trvala. Když se však rozednívalo,

prosil anděl: „Pust mne, neboť zora již nastává.“ „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!“ A anděl dal mu ihned požehnání.

Bůh a hříšník zápasí s sebou. Člověk hřešící bojuje proti Bohu, protože ho uráží; a Bůh bojuje proti němu, an mu trestem hrozí a jej i skutečně na něj sesílá. Ale zora jitřní, Panna Maria, stane mezi nimi; ona přivede oba k smíření; k vůli Marii přestává hříšník zlé konati a činí pokání; k vůli Marii odpouští Bůh hříšniku a zehná mu.

Po pravé straně Ježíšově visel na kříži hříšník, jménem Dismas. Kdo mu asi vyprosil milost litosti? Zjistě že Panna Maria, jež tak blízko stála u něho. Kající lotr hájil nevinnost Ježíšovu, což bylo útěchou pro zarmoucené srdce Mariino; dobrý ten skutek neměl zůstat bez odměny. Před obrazem Matky Boží odhodlala se Maria Egyptská, druhá Magdalena, odříci se svého prostopášného života a činiti pokání. Maria je útočištěm kajících hříšníků ona jim pomáhá, aby se obrátili, ona jim obrácení a pokání ulehčuje a chrání je před nebezpečím a příležitostí ke hříchu. Neopomeňme, před každou zpovědí vyzývat i Pannu Marii; řekněme: Ó Maria, bez hříchu prvotného počatá, pros za mne, jenž беру k tobě své útočiště.

Je-li Panna Maria už k hříšníkům a kajícím tak dobrotivou, jak teprve ke spravedlivým a nevinným! Těm svítí jako slunce. Sluncem oděnou viděl ji svatý Jan. Podivná je působivost slunce; ono jest živlem oživujícím; pod jeho paprsky rozkvétají květiny a zrají plody. Dobrotivost Matky Boží, pobožnost a láska k ní vzpružuje pokrok ve ctnosti a horlivost v dobrých skutcích. Dítka Mariiny kráčí od ctnosti ke ctnosti a těší se z obzvláštní ochrany a zvláštního požehnání, jež jim Panna blahoslavená od Boha vyprošuje; ona jim vymáhá milost setrvání v dobrém a šťastnou hodinku smrti.

Blahoslavená Panna Maria je ra-

dosti spravedlivých, zvláště od dětství nevinných. Ona jim proukazuje obzvláštní přízeň, chrání je v nebezpečnosti a působí, že se všechno podaří, co podniknou. S jakou láskou ujala se Bernadety; slíbila ji, že ji šťastnou učiní, ne sice na tomto, ale na onom světě. Jak často zjevila se nábožným a svatým osobám, aby je potěšila, jim zmužilosti dodala.

V třináctém století, četl jsem v časopise Maria Hilf 1913, žil rytíř, jménem Walter z Hemmerode, muž statečný. S hrdinskou zmužilostí bojoval proti Saracénům ve svaté zemi. Byl však i zbožným; jeho láska k blahoslavené Panně byla daleko široko známou. Když se vrátil z Palestiny, odebral se na turnaje. Bylo mu pospíšiti, aby mohl býti ještě zapsán mezi zápasníky. Cesta ho vedla kolem jedné kaple. Právě zavzněl zvonek vybízející věřící k oběti mše svaté. Při zvuku jeho vzpomněl si Walter, že je právě sobota, den Mariin. Vzdor námitkám svých průvodčích, že přijde pozdě, seskočil s koně, vešel do kostelíčka a účastnil se mše svaté, zatím co jeho průvodčí dále cestovali. Po mši svaté sedl zase na koně a pospíchal v před v naději, že aspoň z části her zápasných bude se moci účastniti. Hle turnaj už byl skončený a všichni účastníci mluvili horlivě a s nadšením o neobyčejném hrdinství rytíře Waltera; jenž jako zázrakem všechny zápasníky přemohl. Walter se tomu velmi divil, jeho podivení nemělo však mezí, když přemožení rytíři přišli k němu, aby se vykoupili. Nadarmo se Walter snažil je přesvědčiti, že se her nikterak nesúčastnil; rytíři tvrdili, že viděli erb jeho na štítě a poznali jej po hlase. Nyní mu bylo zjevno, že Panna Maria, zatím co ji ke cti byl mši svaté přítomen, anděla místo něho k souboji poslala. Po krátkém čase odložil Walter meč a kopí a zaměnil svou zbroj za řeholní oděv cisterciáků, vstoupiv jako bratr laik do jejich kláštera v Hemmerode. Patří k blahoslaveným; svátek jeho je 22. ledna.

My též musíme bojovati, ne k zábavě, ale vážně, proti nepřítelům spásy věčné, ze zlými náklonnostmi a návyky, se svůdným světem, se zlým duchem. Budeme-li Pannu Marii vroucně ctíti, v ní důvěřovati, k ní se modliti povede nás k vítězství; neboť jest podle slov velepisně ne-

jenom jako vycházející zorou, krásná jako měsíc, vyvolená jako slunce, ale i strašná jako pluk vojska spořádaný. Jak spravedliví, tak i hříšníci a kajícínici nechť popatří na světlo, jež nám v Marii vzešlo; ono jest majákem ukazujícím nám cestu do přístavu nebeského.

M. Tesařova:

NEBES KRÁLOVNĚ.

Jak zajásala nebes říše jasná,
když uzřela Tvé slávy diadém,
když zazářila Jsi jak zoře krásná,
Ty Kněžno nebes v zářném lesku svém.

Tu nebem znělo: Královno, buď zdráva,
Ty jitřenka jsi spásy zářivá,
i zemi Tobě „Zdravas“ provolává,
nás láska Tvá jak slunce zahřívá.

Když korunu Ti zlatou, Vládce nebe
v níž dvanáct hnězd se snoubí vsadit dal,
na trůn pak povýšil Tě podle sebe,
tu hlahol slávy vstříc Ti zajásal.

Tys z luhů světa nejkrásnější kvítek,
Ty's jeho slávou, jeho ozdobou,
ó zůstaň Matkou milujících dětí,
i když jsi nebes jasnou Královnou.

Ó nebes Královno a světa Paní,
jen stále vládni lásky žezlem svým,
až státi budem světa na rozhraní,
pak pozvedni nás k branám nebeským.

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro.

(Část další).

IX. Jak třeba si počínati
opatrně, abys byl pokorným
a užitečným.

1. Nehceš-li si počínati lehkomyslně a hanlivě se vydati, hled dobře poznati svět, abys bez škody svědomí a s prospěchem pracoval pro Mou věc.

2. Jakou má cenu člověk, ukazuje se nejjasněji v pochvalě a pohrdání.

3. Peníze a neúspěch — ty dvě věci vyjevují skutečné touhy lidské.

4. Co kdo myslí, ukazuje se nejlépe v tom, co posuzuje a co chválí.

5. Odpuštění a obětavost jsou nejlepší zkoušky přátelství.

6. Pravou horlivost lze poznati v mlčení i v hovoru.

7. Záměry lidské prozrazují se nejlépe při neočekávaných událostech a pomluvě.

8. Lehkomyslně neposuzuj jiné a nebav se probíráním cizího života.

9. Ale chceš-li v někom naleznouti

domocníka aneb mu dobře činiti pro mou věc, nepřibližuj se k němu slepě.

10. Muž rozumný dobře a přímo myslí, a nevytlévá se celý s duší i s tělem.

11. Máš-li upřímnou vůli působiti dobře na jiného, zkoumej napřed vlastní tepnu, a potom teprve se přesvědčíš, nemá-li druhý horečky.

12. Čím více sebou pohrdáš, tím více chyb v sobě zpozoruješ.

13. Čím lépe sebe poznáš, tím méně budeš pohrdati bližními pro jejich nedostatky.

14. Čím jistěji se přesvědčíš o zlosti světa, tím více se ozbroj zbrání modlitby a zpytování svědomí.

15. Snažíš-li se, plovaje, druhého držeti nad vodou, dbej, abys sám neutonul.

X. I v dobrých skutcích třeba se varovati pfeľudů.

1. Synu! kéž tě nemýlí zevnější zdání, aniž tě sváděj osobní náklonnost.

2. Milejší jsou mi často a cennější v očích mých skutky určené ve prospěch bližního, než slavnosti výhradně nábožné, vypočtené na věhlas.

3. Ve všech podnikcích dbej, čím máš začínati.

4. Toho se chápej především, co jistý a skutečný výsledek přináší.

5. Mnoho věcí lidé podnikají, spíše z marnosti než v duchu poctivé pobožnosti.

6. Co mi z chvály velkolepé katedrály, když chudí nemají farního chrámu?

7. Zajisté, že někde třeba postaviti ohromnou basiliku, leč jinde třeba chudé kapličky.

8. Co a kde potřeba, to rozhodnou lidé s čistým okem.

9. V každém případě zvláště se přičiňuj o to, co zabezpečuje zdar výsledku.

10. A zvláště pečuj, aby nepřítel nezhroutil toho, co je nejdůležitější.

11. Staviš-li velké budovy a bezbožní čini co chtějí, hned zaberou tvoje i moje.

12. Jedná se podvratným živlům o dobro celku? Nejedná se jim o celek, ale vlastní břicho.

13. Břicho jest bohem jejich zločinů a loupeže, břicho jest jim účelem podvodu a marných slibů.

14. Dosud jsi se nenaučil hadi chytrosti a stále se ti zdá, že dobrota a hloupost jest jedno!

XI. Rozličně se přidám k práci společné.

1. Neumíš-li dobýti si vlivu, jak lid půjde za tebou?

2. Neumíš-li přitáhnouti zástupy, jak budou bojovati pod tvým praporem?

3. Nestáči, že dobrá jest věc, které sloužíš. I tvoje osoba musí vzbuzovati důvěru.

4. Přirozeně lidé tam se kloní, kde vidí schopnost a sílu.

5. Budeš mít dosti přívrženců, budeš-li pamětliv zájmu celku.

6. Pracovati o silné organizaci, znamená posilovati činnost.

7. Sjednocovati v práci, znamená stokrátě rozmnožiti síly jednotlivcův.

8. Kdo drží v rukou vládu občanskou, buď pomůže, buď poškodí za tisíce.

9. Bez množství lidí není vojska a bez velkého vojska není vítězství.

10. Více dokáží tři lidé poslušní jednoho, než tři tisíce jdouce svévolně.

11. Synu! Sjednocení není na to, aby opozdovalo a svíralo pohyby, ale k tomu, aby je rozvíjelo a jim dodávalo účinnost.

12. Pečuješ-li, aby všecko bylo v úplném pořádku, snadno dojdeš k tomu, že již ani rukou se nepohne.

13. Co se podniká s velkou ochotou, v tom se má vytrvat a dokonat skutečně.

14. Ne všeci dovedou totéž a cvičba přidává schopnosti.

15. Třebas sám nemáš hlasu při volbách, můžeš jiné nakloniti k hlasování.

Narození blahosl. Panny Marie.

Sv. Matouš.

16. Kdo sám nedovede promluvíti veřejně, ten může tleskat řečníkům.

17. Kdo neumí řídit práci, ať aspoň pomáhá pracujícím.

18. Mnoho dokážeš, naučíš-li se rozlišovati mezi užitečným a neužitečným.

19. Kdo zkoumá sebe sama, odhaluje různé věci; kdo se připravuje, netratí času; kdo měří vzdálenost, nechodí nadarmo.

20. Za všech dob sloužili mi velcí lidé: Pozoruj jejich skutky.

XII. O tiché válce pokoje Kristova.

1. Synu! kde moje zákony nevládnou, tam není v úctě žádná povinnost.

2. A kde se neplní povinnosti, které já ukládám, žádnému z tvých předpisů se nevyhoví.

3. Kde já nemám svobody, tam zloba utlačuje všecko jařmem nevole.

4. Začne-li nepravost vítězit, na konec bude pronásledována pravda.

5. Neutralita není možná a klame sebe sama.

6. Nikdo chytřeji neútočí na má práva, jako ten, kdo mluví o neutralitě.

7. Kdo praví, že chce zachovati neutralitu ve věcech viry, ten jedním útokem chce zničit všecko ovoce mého poslání a vykoupení.

8. Vrcholem pohrdání a křivdy jest nespravedlnost, která přeludně se odívá zdánlivou nestranností.

9. Kde dobro nemá práva svobody, tam nutně musí býti svoboda pro zlé.

10. Množství zla přemáhéj hojností dobrých skutků.

11. Hojností dobra přemáhéj lhostejnost zlých svědomí.

12. Nedůvěřuj příměří; ustávati ve válce znamená dávat nepříteli do rukou zbraň i vítězství.

13. Jsi-li neschopný k boji, čím dobře na všechny strany.

14. Umiš-li bojovati, haj mých práv a zajisti si svoje právo.

15. Synu! Jest-li Církev má se netěšiti ze svobody, ty též nikdy svobody neokusíš.

16. Nemůže-li Církev svobodně práv svých vykonávati, nebude ohledu na svobodu tvého svědomí.

17. Nenaučíš-li se bojovati za dobro, upadneš v otroctví zlého.

18. Svoboda pravdy činí lidi svobodnými; o svobodu pravdy tedy pečuj, kdo chce získati svobodu pravdivou.

19. Snaž se mnoho rozmýšlet v krátkém čase; pracuj statečně; žij vždy v Mé přítomnosti; pracuj vytrvale.

20. Chce-li se ti dnes toho, zítra onoho, budeš mnoho žádati a málo činiti.

21. Míříš-li na mnohé věci, mnoho budeš mluvíti a nikoho nepřesvědčíš.

22. Zkoumej vlastní náklonnosti. Já jsem vyvolil rybáře, abych je učil lovu lidí.
(Pokrač.)

Marie Tesařova:

V ROZJÍMÁNÍ.

V blažené snění duše se hrouží,
perutě orla chtěla by mít,
zalétnout v světy, štěstí kde zdroje,
na božském Srdci v oddechu snít.

Skřivana letem nese se vzhůru,
mysl má snívá v azurnou výš,
v zářivém lesku na nebes báni,
duše má vidí krvavý kříž.

Duše se chvěje, na kříž ten hledí,
krůpěje kanou z Kristových ran,
náhle se vzchopí — k srdci kříž vine,
šeptá vroucně: „Můj Bůh a Pán!“

K srdci kříž tiskne, drahý co poklad,
oddané chvějný šepotá ret,
„Oběti lásky, z vděčnosti k Tobě
pěstít chce v duši mučenky květ!

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

Totila.

Dál a dál se pověst šířila
o opatu svatém. Totila.

Gotů král, jenž s vojskem vítězným
Kampanie krajem libezným
táhl k Římu, zaslechl teď také,
o tom světci zkazky všelijaké.

Koná divy, tvrdí lidé všeci,
budoucí i předpovídá věci,
a co zlého před lidmi je skryto,
před ním ne, neb Benediktus vi to,
jak se lidé přesvědčili zavdy.

Totila chtěl zkusit, co je pravdy
na těch zkazkách; jeho vojevůdce,
jenž se vyznamenal v mnohé púte,
přestrojený měl tam zajít zpředy
ve královském šatě na výzvědy,
obklopen jsa zlatostkvoucí druží.

Opat věda, co je na tom muži,
zdaleka již volal: „Marná léč,
milý synu! Znáš tě! Svleč jen, svleč,
co máš na sobě, neb není tvoje.“

Zahanbený před opatem stojí,
že měl úmysl jej oklamati,
jal se z viny se mu zpovídati;
prosil pak, se vrhnuv na kolena,
by mu vina byla odpuštěna.

Laskavě když zproštěn byl své hany,
ke králi se vrátil se dvořany,

podáváje jemu věrnou zprávu,
jak byl poznán v královském i hávu.

Jaké pocity se chvěly duši
Totilovi králi, kdož to tuší?
Spěchal ihned, toho spatřit sám,
jenž mu dosud z doslechu byl znám.

S úctou stanul v pohostinské cele,
Benediktus pozdravil jej vřele;
nato pravil vážně: „Mocný králi,
zjevím ti, co v budoucnost se halí.

Ač jsi mnoho zlého činil dosud,
přece bude přátí tobě osud.
Pravice, jež žezlo Gotů třímá,
vydobude brzy města Říma.
Tvoji moc a sílu pozná svět,
budeš panovati devět let;
v desátém tvá říše bude v smutku,
půjdeš vydat počet ze svých skutků
na soud Boží; pamětliv té zvěsti,
musíš lepší život nyní vésti.“

Do myšlenek vážných zadumán,
před Benediktem stál Gotů pán.
Štěstí jeho tak by bylo klamné?
„Otče svatý, pomodli se za mne!“
prosil jej a dikem radu splatil,
dříve než-li k vojům svým se vrátil.

K srdci vzav si opatovu radu,
Totila teď zmírnil krutou vládu,
a co Benedikt mu předpověděl,
že vše pravdou, do slova král zvěděl.

Obrázky z katolických misíí.

Podává Maximilian Weinberger.

Tiché cesty milosti Boží. — Nepřítel křesťanů Daidhionatham.

Následující povídka přivádí nás do zajímavého koutku světa. Na východním pobřeží Jižní Indie leží pohanské město Tričiropoli a v něm křesťanská láska utvořila z pozemku kdysi neobydleného a kokosovými palmami porostlého celou čtvrť křesťansko-brahminskou. Tato křesťanská část města je zdí uzavřena a nazývá se Topu-Marie t. j. obydlí nebo zahrada Marie. Byla zbudována a upravena za tím účelem, aby nově obráceným Indům poskytovala bezpečný útulek proti každému pronásledování. Jak známo, jest obrácení na víru křesťanskou, jmenovitě ze vznešených rodin, s převlekými oběťmi spojeno. Novokřesťané ztrácejí pro svou novou víru přednostní své kasty, své postavení a jmění a svou dobrou pověst. Považováni jsou od svých rodin za nepřátele bohů bývají z otcovského domu vypovězeni a do chudoby a bíd uvrženi. Přijme-li je misionář do církve, musí zároveň i o jejich živobytí se postarat. Za tím účelem zřídili Ješuité onen útulek řečený Topu-Marie. Tam bydlí noví křesťané v malých domkách, shromažďují se ke společné modlitbě a vedou ve stínu malého kostelíčka život podle zásad křesťanských. Obrácení mnohého z nich není bez zajímavosti, neboť zračí se v něm patrně tiché působení milosti Boží.

Abychom uvedli příklad nějaký, poslyšme, co vypravuje misionář P. Lacombe:

Jednoho dne bylo mi řečeno, že v městské nemocnici leží brahmin, který si přeje mne viděti. Vydal jsem se ihned na cestu a nalezl jsem ve světnici, do jaké se přijímají jenom lidé s velkým jménem, muže asi třicetiletého, který se mně ihned zdál býti známým. „Neznáte mne již?“ ptal se

poněkud ostýchavě. „Ale ano,“ řekl jsem, „pamatuji se na vás dobře. Nebyl jste dříve jednou u nás na gymnasiu?“ — „Byl. Já jsem Vaidhianatham a byl jsem před lety u vás v 6. třídě. Ale možná, že mne znáte ještě odjinud. Já jsem byl jedním z vašich nejurputnějších nepřátel, jedním z nejhorlivějších členů „Indického náboženského svazu“, který byl založen za tím účelem, aby zamezoval přestupy na křesťanství. Já jsem to také byl, který jsem vymyslel plán na únos vašeho novokřesťana Bernarda Sankariah a jej i s jeho rodinou lsti a násilím do jeho domova dopravil a jej tam držel v zajetí. Když se mi to podařilo, netroufal jsem si více k vám se vrátiti. Obdržel jsem místo u dráhy, nepřestal jsem však křesťanům, jmenovitě obráceným dělati všechny možné obtíže.

Jednoho dne sešel jsem se náhodou na nádraží v Madrasu s jedním z mých spolužáků, jenž byl křesťanem. Jak mi vypravoval, byl toho rána na mši sv. a tak se stalo, že zmeškal vlak. Náhodou nechal, když jsme se rozešli, ležeti na lavici svou modlitební knihu. Aby se nedostala do cizích rukou, vzal jsem ji k sobě s úmyslem, příležitostně mu ji vrátiti. Doma jsem ji ze zvědavosti otevřel a v ní četl. Brzy zmocnil se mne zvláštní pocit. Modlitby tam obsažené byly tak dojemné, že jsem si řekl, takové náboženství je musí býti pravé. Od tohoto okamžiku byl jsem jako proměněn. Nenávisť, se kterou jsem dosud křesťanství pronásledoval, ustoupila neodolatelné touze, stát se křesťanem.

Krátce na to upadl jsem do těžké nemoci a octl jsem se v nemocnici. Dal jsem si zavolati kněze, ale moji rodičové a moje mladá žena, kteří o tom slyšeli, dostali z toho takový strach, že mne dali přenést do nemocnice v Madrasu, kde několik měsíců u mého lůžka stáli na stráž.

Ježto můj stav se nelepšil, ustanovili moji příbuzní, že mne dají léčiti nějakým lékařem indickým. K tomu konci zavezli mne k proslulému lékaři domácímu, ale to byl pravý mastičkář. Ve dvou až třech dnech předepsal mi pravou spoustu všelijakých lejtvarů a jsem podnes na živě jenom proto, že jsem závčas od něho utekl. Nyní jsem přišel sem, abych zde jako křesťan zemřel.“

Nemůžete si city, které duši mou při tomto vypravování naplnily, snadno představit. Zprvu jsem mu nevěřil. V mé paměti stál živě ještě přede mnou jako padouch, jenž naším obrácením tak nekonečně činil obtíže a překážky. Jmenovitě Sankariah mnoho skrze něho vytrpěl. Zavlekl ho do města Tinevelly a tam uvěznil a já sám musil jsem tam tři neděle pobýti, abych za pomoci policie jeho propuštění prosadil. Bohu díky, Sankariah bydlí nyní jako dobrý křesťan u mne v našem domě, který jsme pro naše obrácené brahmíny vystavěli. Vzniklo ve mně podezření, že nemocný se nalézá v peněžních nesnázích a mně své obrácení jenom předstírá, aby na mně peníze vylákal. Jakoby tušil mé myšlenky, tvrdil opět a opět: „Otče, já vás neprosím o hmotnou podporu — Bohu díky mám všecko, čeho potřebuji — a značný obnos mám u nemocničního lékaře, jenž jest katolíkem, v úschově. Prosím vás jenom o jedno: připravte mne na křest sv. a co možná nejdříve mne pokřtíte!“

Potom vyptával se na naše obrácence, které byl tak pronásledoval, zvláště pak na zmíněného svrchu Bernarda Sankariah. Slzy vstoupily mu do očí, když slyšel, že je Bernard zase na svobodě u nás v ústavě. Nedal pokoje, dokud Bernard do nemocnice nepřišel a mu všecko neodpusťl.

Od tohoto dne navštěvoval jsem ho častěji a vyučoval jsem ho v katolickém náboženství. Nebyla to těžká úloha, ježto měl mnoho knih u sebe

a dosti času, aby je studoval. Byl brzy pokřtěn. Zvolil si jméno Josef. Po křtu sv. žil ještě 10 měsíců, dilem v nemocnici, dilem v jednom z našich domů v Topu-Marie. Tam také zemřel ku konci roku 1915. Ve své závěti poručil mi celé své jmění, krásný to dům s velkou zahradou v pohanské části města. Rozumí se, že jsem odkazu nepřijal, neboť zemřelý zanechal tu ženu a děti. Kdybych byl majetek přijal, bylo by to dělalo zlou krev mezi pohany a zášť proti křesťanství byla by pak tím větší. Bůh se zajisté spokojil s jeho dobrou vůlí. Minil ze svého domu učiniti kapli sv. Josefa, s touto myšlenkou odešel na věčnost. Před svou smrtí prosil všechny své brahmínské spoluobrácence za odpuštění, jmenovitě Bernarda Sankariah, kterého byl tolik pronásledoval. Jak podivuhodné jsou cesty milosti Boží! Na důkaz toho ještě jeden příklad.

Mladá vdova a její tři děti.

Roku 1918 přivedla nám známá křesťanka mladou vdovu. Znajíc politování hodný osud všech indických vdov, radila ji, aby v Topu-Marie hledala útočiště. Jenom s velkým odporem vdova její rady poslechla. Z počátku bylo pohanské ženě jako divokému ptáku v kleci: sotva že si troufala promluvit, usmáti se anebo jisti. Znenáhla seznámila se s jinými křesťanskými ženami a brzy prosila za křest svatý.

Vypravovala mi, že má tři syny, kteří u jejího svaka bydlí. Prosil jsem ji, aby je k nám dovedla. To byl však nebezpečný krok. Jíti sama se neodvážila a vzíti si nějakého muže za průvodce, to by bylo škodilo její pověsti. Dal jsem jí tedy s sebou jednoho z našich menších studentů, což nevzbuzovalo žádného podezření. Podnik se zdařil a po třech dnech vrátila se matka se svými syny. Nejstarší byl 12, prostřední 10 a nejmladší 8 let star. Po několika měsíčně přípravě byla matka a její

syuové na slavnost Neposkvrněného Početí pokřtěni. Matka zvolila si jméno Maria Anna, synové jména Josef, Ignác a Tarsicius. Nyní studují u nás v ústavě.

Při veškeré radosti, kterou nám tak obrácení poskytují, skrývají v sobě nicméně trochu hořkosti: starost o výživu těch, jižto u nás útočiště hledají a nalézají.

Marie Tesařova:

KLEKÁNÍ.

Večer již se rozprostírá,
tichnou pole, mlkne háj,
nad tou naší rodnou viskou
noc již spřádá tesknou báj.

Zavzněl zvonek na klekání.
tíše nes' se krajinou,
slétl anděl s nebes výše,
kráčel ztichlou dědinou.

Nahledal tam v oken řadu,
z nichž se lila světlá zář,
úsměv sladký, plný jasu,
ozářil mu krásnou tvář.

Vždyť tam viděl, jak lid vroucně:
„Anděl Páně“ šepotá,
světlá perut andělova,
lehounce se třepotá.

A již výš se zase vznáší,
zvoneček již doznívá,
za ním slétla z hvězdné dáli,
jakás' hvězda zářivá.

Denně anděl slétá s nebe,
sbírá prosby křesťanů,
a nám zase přinášívá,
Matky Boží ochranu.

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

Její tělo ztrýzněné různým způsobem potřebovalo klidu a spánku; ale i v tom si přála jenom nevyhnutelně potřebné. Aby nezanedbala žádné povinnosti stavu svého a domácnost netrpěla její pobožností, věnovala modlitbě ony hodiny denní i noční, které jiní věnovali spánku. Když celá rodina dle zvyku jižního, po obědě zvláště v létě spala, Anna Maria v té době četla aneb rozjímalá. „V noci,“ řekla její dcera, „nespala moje matka; stále bděla, aby se modlila, a teprve když přicházel otec ze služby k druhé aneb

třetí hodině ráno, kladla se na lůžko, aby vyhnula se jeho výčitkám, jež by jí jistě činil, kdyby ji našel ještě bdící.“ A její muž dodává: Často, když jsem ze služby v domě Chigi k druhé aneb třetí hodině ranní domů přicházel, nalézal jsem ji v modlitbě před Matkou Boží.“ Jiná dcera praví, že její matka vstávala na úsvitě, aby šla do kostela, a že většinou jenom dvě hodiny spávala.

Přidejme k těmto podrobnostem ještě žíněnky, bičování, železné řetízky, trnové koruny, a jiné muky, které si

dobrovolně ukládala, a za své i za jiných hříchy obětovala. Zvláště na začátku svého obrácení cítila takovou hrůzu před hříchem, že někdy čelem proti zdi tak prudce bila, že krvácela a slzami se zalévala. Její zpovědník byl nucen obmezit přílišnou přísnost a mírnit její horlivost v bosých poutích a tělesných kajcnostech.

8 Její vnitřní umrtvení.

Nesmíme se domnívat, že kající život Anny Marie byl jenom následkem její ohnivé povahy, která své nadšení přenesla na pole náboženské. Její kajcnosti vycházely z jejího smýšlení a zkroušenosti srdce; přenášely na venek náladu její duše, a byly znamením viditelným vřelé a srdnaté statečnosti, se kterou přemáhala sebe-lásku. Vnitřní mrtvení sil duševních odpovídalo mrtvení smyslů tělesných; a třeba zdánlivě méně bylo hrozné, vyžadovalo více ráznosti, více stálosti a předpokládalo více ctnosti, jako toto.

Anna Maria zřídila tomuto vnitřnímu umrtvení v srdci svém trůn, z něhož toto nikdy nesestoupilo; smlouvu učinila se svou vůlí, že nikdy nevyhoví přirozené žádosti ani zálibě, a sice nejenom v tom, co je zakázáno aneb nebezpečno, ale i co je dovoleno, ba nevinno. Neunavně snažila se ve všech věcech pracovat proti vlastní vůli. Říkala: Abychom dosáhli lásky k Bohu, třeba vždy proti proudu plouti a neustávat, ve všech věcech působiti proti vlastní vůli. To byla zásada, jež stále řídila její život a tímto prostředkem dospěla k tomu, by všechny zlé náklonnosti přirozené spoutala; svoje přání i svůj vkus, své starosti i svůj odpor podrobila vládě ducha a víry tak, že všechna vnitřní hnutí řídila pohnutkami nadpřirozenými. K osobám k nimž cítila úplně nevinnou náklonnost, ježž pohnutkou byla toliko častá sláva Boží, mírnila svou zálibu velkou zdrželivostí. Ale s lidmi, odpornými, aneb kteří ji

urazili nějak, byla důvěrná a laskavá, ovšem v mezích skromnosti a opatrnosti. Takto dovedla svou samolásku krotiti, umrtvovati a duchu svému podrobovati; je to vrchol dokonalosti a vznešené i záslužné pokání.

Abyste došla k tomuto výsledku, musela mnoho zápasiti. Bylo k tomu třeba odvahy neochvějné a hrdinných obětí, uvážíme-li vášnivou a citlivou povahu Anny Marie, její ohnivost a živost, její četnou rodinu, různé starosti a trudy, obtíže a práce. Postoupila v kajcnosti tak vysoko a odumřela sobě, že zlomila ostří odporu ve svém srdci a vášně tak potlačila, že se zdálo, že kromě lásky k Bohu a nenávisti ke hříchu, nezůstalo v ní lásky ani nenávisti, ani náklonnosti ani nechtu. Věci tohoto světa ji nevábily, pozorovala je stejnomyslností, která blížila se až k necitelnosti; ať jakékoli proměny se daly v životě lidském, ona zachovala vždy klid neochvějný. Vládouc nad sebou, požívala pokoje, ježž nic neporušilo, a vnitřní veselosti, již na tváři její se jevila milou vážností a v zábavě stálým příjemným klidem. Tento pokoj byl ovšem jejich vítězství, ale kolik zkoušek, slzí a bolestí ji stálo!

Abychom poznali, kam ji zavedla touha po vnitřním umrtvení, stačí říci, že ji přenesla i na věci duchovní. Když duše její zvláště po sv. přijímání tonula v rozkoši, krátila důtkou činění a spokojila se druhou mší svatou, aby vyhnula se radosti duchovní a unavila přirozenost; cítila-li však nudu, nechut, vyprahlost, aneb dovolil-li Pán Bůh satanovi, aby ji trápil, tu sebe vydávala vnitřním úzkostem, aby se přemáhala, a libovala si v tom, by prodlužovala svou modlitbu i svou muku. Tyto cvičby v mukách, praví její zpovědník, stály ji neobyčejnou námahou a mnoho potu. Pánu Bohu líbilo se toto sebezapření tolik, že ji odměnil hojnými milostmi a dary nebeskými. Takto překročila Anna Maria, milosti vždy věrná, v krátké době tři stupně křesťanské kajcnosti a povznášela se přímo na cestu

hřrdinství; kdo chce jíti daleko, nesmí, zvláště na počátku šetřiti s odvahou.

9. Její horlivost v modlitbě.

Pokání a umrtvení musí provázeno býti modlitbou. Umrtvení nás odtrhuje od hříchu, modlitba pak vede nás k Pánu Bohu. Ale i umrtvení samo potřebuje modlitby, protože člověk sám v sobě nenalezá síly k velkým obětem. Proto začala se též Anna Maria modlití. Milost jí dala poznati a chápati slova Spasitelova: „Jest potřebí vždycky se modlití a neustávati.“ (Luk. 18, 1.) Modlila se a v modlitbě její srdce ustavičně volalo po smilování Božím; modlitba její byla pravým, z potřeby srdce vycházejícím výrazem touhy, by vyplnila trpkou prázdnotu, jež povstala v letech roztržitosti. Poznala svou slabost a nicotu tak jasně, viděla se propasti tak blízkou a velikost nebezpečí, jimiž prošla, změřila tak dobře, že se chvěla úzkostí a třásla obavou, že by její náklonnosti mohly se opět probuditi a ji znova strhnouti. Tato tajná hrůza, která ji stále děsila v první době obrácení, ji tím pevněji připoutala k Spasiteli; modlila se a prosila se slzami, vynaložila všecku sílu své statečnosti a obracela oči i srdce ustavičně k svatě hoře, odkud přichází pomoc Boží. Jako dítko se skrývá na lůně a v náručí matky, tak hledala s dětinnou důvěrou v smilování Božím ochrany a pomoci a se vši silou své duše se ho držela. A Pán Bůh, jenž dle sv. Augustina žízni po tom, abychom po něm toužili (sitit sitiri Deus) přijal ochotně tu, která ho hledala s tak pokornou vroucností a tak důvěrnou bázní.

Již ve chvíli obrácení dal jí Pán Bůh onu náklonnost k modlitbě. Anna Maria přijala ji vděčně a pěstila ji v srdci svém jako svaté símě. Učinila tím Pánu Bohu z uznalosti zvláštní dar a Pán Bůh odměnil za to duši její duchem modlitby. Tento duch stal se jí brzy druhou přirozeností;

jeho vlivem ronila se modlitba z jejího srdce proudem; stal se nějak dechem jejího vnitřního života. Hledala Boha jako oko hledá světlo, živila se jím, jako květina se živí ranní rosou. Tento duch modlitby otevřel brzy před jejími kroky tajemnou cestu až k vrcholům křesťanské dokonalosti.

V domácnosti zaměstnávala se obyčejnými pracemi, jaké konávají matky, jichž rodiny v městech a po vesnicích prací rukou svých chléb si vydělávají. Anna Maria věnovala se v domácnosti své úplně povinnostem, pracím a dítkám svým; ale jako anděl, jenž provázel mladého Tobiáše, nespouštěla se zřetеле nikdy přítomnosti miláčka svého, i když s lidmi se bavila. Tajným dechem svého vnitřního života získala onu vyšší moc, která člověku umožňuje přenést se do jiného světa, aniž by vystoupila ze sebe, býti všeska u sebe a přece všechna náležeti Bohu.

Tato moc, která naše smysly a schopnosti zdvojuje a rozmnožuje, dává oku, jež vidívá jenom povrch a kůru věcí, pronikající zrak, jímž poznáváme všechny věci v Bohu jako ve svém zřídle a původu; povznáší duši, ji objímajíc, nad proudy pomíjejícího života, a klade je ještě za pouti pozemské do lůna Božího jako dítě uspané jeho otcovskou dobrotou.

Zbavená nebezpečných pokušení, jež udusily upřímné námahy její ohnivé povahy v úzkostech duševních a výčitkách svědomí, citila se Anna Maria v přítomnosti Boha svého v plné svobodě ducha i srdce. Kdo by zadržel horlivost a nadšení této duše velkomyslné? Její v letech roztržitosti tak dlouho zapomenutý Bůh ukázal se jí v plném lesku své velikosti, v celé vážnosti svých zákonů, v celé slasti své dobroty; dosud ho málo znala, málo milovala, jemu špatně sloužila. Bylo více třeba, aby ji povzbudil, by napravila svoje zapomenutí vřelou lítostí a velkomyslnou důvěrou? Totéž nadšení, které ji zaujalo v službě světa, oživovalo ji též v službě Boží; jenom spořádáno tu

bylo povinností a ctností. Tento směr vtisknutý duši její, povzněl ji rychle k výšinám křesťanské dokonalosti. Letěla jako parní člun, jenž parou jsa hnán, jako střela letí po řece, kdežto jiné čluny proudem bývají pomalu unášeny; běžela, kde obyčejné duše se pracně vlekou; tu, kde velkomyslné duše chodí, letěla, a dospěla v krátké době k stavu, jenž je stavem pravého křesťana, ježž ličí Následování Krista: „Stojí nad všemi časnými věcmi a obrací zrak k věčným statkům.“ Pevnou nohou kráčí Anna Marie bezpečně svou cestou, ducha i srdce obrací

ustavičně k vlasti, nemá jiné žádosti jako milost Boží, ani jiné naděje jako Boha, povznáší se v rozjímání božských věcí; spojovala city hluboké s viděními vznešenými, i oživovala zároveň svou víru i svou lásku obyčejnými pobožnostmi. Právě prostým, obyčejným pobožnostem dávala přednost; rozmnožovala pobožnosti, jak dělávají osoby neznající vnitřního života. Tak spojujíc nejvznešenější, co má náboženství, s nejprostším, ukazuje nám svým příkladem bezpečnou a krátkou cestu k pravé ctnosti a pravé svatosti.

Marie Tesařova:

Ó TĚ LÁSKY.

V poupátku když rosnou krůpěj,
Matko Boží, uhlídám,
na tvé Poupě nebes krásy,
Ježíše pak vzpomínám.

Každý lístek jeho žití,
rosná krůpěj zdobila,
láska tvoje jako slunce,
milostně v ni svítila.

Od jeslíček na Golgotu,
střežilas té rosy třpyt,
z vláhy té by duše hříšné,
blaženěji mohly žít.

Až pak v jeho kalich bílý,
Longinus svůj ztopil meč,
proudem tekla spásy rosa,
v zprahlou všeho lidstva seč.

Ó té lásky, kterou plálo
Ježíšovo Srdce k nám,
co mu za ní, Matko Boží,
co mu za ni jenom dám?

M. Tesařova:

JEN TOBĚ ŽÍT CHCI.

Jen Tobě žít chci, Tobě zmirám,
můj Spasiteli mileny,
Ty's trpěl pro mne děsné muky,
bys ráj mi získal ztracený.

Jen Tobě bije srdce moje,
říd jeho tlukot jen Ty sám,
za lásku Tvoji, drahý Pane,
své srdce Tobě ráda dám.

Jen Tobě skládám svoje snahy,
Tvá vůle ať je posvěti,
ami zvadnout dopřej u Tvých nohou,
jak zvadá kvítek v podlětí.

Jen Tobě žiji, Tobě zmirám,
můj drahý, dobrý Ježíši,
ó dej mi, prosím, ať se někdy
má žhavá touha utiší.

Různé zprávy.

Anglik. biskup konvertita. Anglikánský biskup Delavarský (ve Spoj. státech), dr. Huismann, konvertoval. Koncem roku 1920 v úchvatné knize „Salve Mater...!“ líčí postup své dlouhé a bolestné cesty za Pravdou. Knihu dopsal 14. listopadu 1919. Hinsmann říkal si zoufale: „Anglikánství jest těžké, ale katolictví nemožné.“ Za svého zimního pobytu v Tunisu navštěvoval katolickou katedrálu. Prostá a dojmavá krásá liturgie katol. ho strhovala. Ale bál se, že by se musil obrátiti. Ujel domů, aby „se zbavil římského nesmyslu“. Leč milost ho vytrvale pronásledovala. Poslední obtíže zmizely, když dostal do ruky „Catholic Encyclopaedia“. Přesvědčil se, že katolicismus chová tvůrčí, nezdolnou sílu, že neoslepuje, nýbrž prohlubuje vědu. Konečně, aby unikl těmto myšlenkám, zakousl se do studia sociologie a i zde ho stihal jeho příznak. Poznal veškerá zla, jimiž se zmitá sociální Amerika a musil doznati, že veškerý industriální pokrok, všechny vymoženosti nejsou s to setřítí jediné slzy. Musil si říci, že jediným lékem všech neduhů jest pouze katolicismus s celou nezkaženou pravdou. Anglikánský biskup klesl k nohám nástupce Petrova a zvolal: „Věřím v jednu, svatou, katolickou a apoštolskou církev...“

Zbožnost velkého česk. učence. Že při velkém úpadku náboženského smýšlení mezi dnešní inteligencí najdou se zářivé vzory živé víry, vidíme na nedávno v Panu zesnulém profesoru lékařství dru. Meixnerovi. Svě náboženské přesvědčení při daných příle-

žitostech neohroženě projevoval. Jsa přesvědčen, jaký vliv má náboženství na plnění stavovských povinností, projevoval důvěru k řeholním sestrám; všude, kde mohl, je do nemocnic zaváděl a jich příkladnou svědomitost za vzor jiným ošetřovatelkám dával. Rovněž k duchovenstvu vždy projevoval nestrojenou úctu a blahosklonnost. Ač v celém svém životě zasvěceném lidumilství, prozařovala hluboká víra a zbožnost, přece zvláštním leskem zazářila v jeho nemoci. Když asi před 2 roky vážně onemocněl, hned zavolał svého zpovědníka, aby ho zaopatřil. K posvátnému úkonu tomu dal se obléci v ty nejlepší šaty a ač velmi churav, přijal klečmo Tělo Páně. V poslední své nemoci rovněž byl zaopatřen, přijal sv. přijímání a svátost posledního pomazání s velkou zbožností. Profesor Maixner jako učelec a při tom jako upřímný katolík je novým dokladem, jak falešnou jest zásada moderních bezvěrců, že věda nedá se sloučiti s vírou. Jeho lidumilství, prozářené vírou v Boha, prospělo trpícím, takže s vděčností na něho vzpomínati budou, kdežto lidumilství bez lásky k Bohu nemá stálosti a lidstvo neuspokojí.

Františkánský řád čítá dle srpno-
vého čísla 1921 „Acta ordinis Fratrum
minorum“ v 99 řádových provinciích
1658 klášterů a 16.545 členů, z čehož
jest 8891 kněží a 1951 kleriků.

**Světové anglické imperium a ka-
tolicism.** Světové anglické imperium
čítá 435 milionů duší. Z toho je
13.814.000 kalolíků 3/2 procent a to

5,923.000 v Evropě, v Asii 2,316.000, v Africe 582.000, v Americe 3,762.000, v Australii 1,300.000. Ostatní jsou Anglikáni a Protestanté.

Školy v Turnově. Výsledek zápisu škol. dětí na chlapeckých a dívčích školách turnovských v září 1921 je tento: Na chlapeckých školách jest zapsáno celkem 798 dětí, z nichž jest 320 vyzn. katolického,

397 vyzn. čsl., 42 bez vyznání. Na dívčích školách jest zapsáno 713 dětí, z nichž jest 297 vyzn. katolického, 345 vyzn. čsl. a 49 bez vyzn. Ostatní jsou náboženství českokobratrského a israelského. Úhrnem všech školuich dětí jest v Turnově 1511 a z těch jest 617 řím.-katol., kdežto 742 vyzn. čsl. a 91 bez vyznání.

(Z A S L Á N O.)

Nová kniha pro čtitele božského Srdce Páně. Fr. Kubíček S. J. V únoru minulého roku zesnul v Pánu horlivý šířitel úcty k božskému Srdci Páně a kněz svatě pověsti P. Josef Jaroš S. J., poutníkům velehradským i svatohostýnským dobře známý. Zanechal vzácný odkaz čtitelům božského Srdce Páně, knihu: *Život podle božského Srdce Páně*. Vyšla právě v Dědictví sv. Jana Nep. v Praze. Je to pravý život podle božského Srdce Páně, jak mu učil zvěčnělý spisovatel, a co je zvláště důležité, jak on sám jej žil. Přesvědčivě a poutavě od počátku ti vykládá, jak je nutno pro každého — a zvláště pro náš národ — přimknouti se ke Kristu Pánu, k jeho božskému Srdci. Vysvětluje původ této pobožnosti, její vývoj, požehnání a způsob. Ctnostem božského Srdce Páně tě učí a s andělskou horlivostí a láskou tě vede ke zdrojům milosti, jejichž plnost a bohatost ti výmluvně hlásá. Je to řada srdcem psaných pojednání o mši sv., o sv. povědi a o sv. přijímání. Praktické jsou články o volbě povolání a o stavu kněžském. Spisovatel neopomíjí žádné stránky života. Učí tě i trpět a zvláště nemoc snášeti v duchu pravého čtitele božského Srdce Páně. Vede tě až k smrti, zatlačuje ti oči a jde s tebou na věčnost. Odtud s hlediska smrti a ve světle věčných pravd — jsou to zvláště krásné

články — ukazuje ti cenu života podle božského Srdce Páně. Dává ti pohlednouti do království věčné lásky a odtud tě přivádí zpět na zemi s pevným rozhodnutím milovati Pána Boha celým srdcem a bližního pravou láskou apoštolskou. V článku „Bůh nechce lásky tvé bez lásky apoštolské“ dává také praktický návod k laickému apoštolátu. Spisovatel praví v plamenném věnování. „Spasiteli světa,“ že chce rozdmýchat jiskru lásky k Němu „kterou k nám přinesli v srdcích svých svatí apoštolové naši Cyril a Metoděj,“ rozdmýchuje však plameny. Kéž tato neobyčejná, vroucně psaná kniha octne se tedy záhy v rukou všech čtitelů božského Srdce Páně.

Dostati ji lze v Dědictví sv. Jana Nep. v Praze, IV.-35, první sešit za 6 Kč (pro členy za 5 Kč), 2—3 sešit za 14 Kč (pro čl. 13 Kč), celé dílo za 20 Kč (18 Kč pro členy). Má 512 stran a je ozdobená 55 uměleckými obrázky většinou od Josefa Führicha. Spisovatel sám v člancích obrázky tyto půvabně vykládá.

Z „Vincentina“ ústavu pro opuštěné mrzáčky v Praze-Břevnově. Vydali jsme právě náš první časopis a nádherný kalendář na r. 1923. Obojí řídí oblíbený spisovatel p. profesor J. Košnář. Objednejte si v čas kalendář tento; překvapí Vás v látce i jeho rozmanitost. Kdo můžeš, doporučuj

náš časopis a kalendář, po případě zašli nám adresy těch, jimž bychom mohli kalendář zaslati. Cena 1 kusu pouze 6 Kč 80 h, s poštou 7 Kč. Celoroční předplatné na časopis jen 6 Kč. Jest to vskutku malá almužna pro 180 chudých ubožáků se 40 ma-

lými dítky, jež ústav doživotně ošetřuje; Proto doufáme, že se co nejvíce odběratelů přihlásí. Objednávky adresujte na administraci časopisu Vincentina Praha-Břevnov.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltářní po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za a lepší budoucnost náboženství mezi Slovany a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plnomocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patroně ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se za sjednocení Slovanů s církví katol.

Úmysl v říjnu 1922: **Biskupové katoličtí.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Náboženství u národů Slovanských. (Hlavní úmysl). — Moje hvězda. (Báseň). — Svatý František Borja — Nejmilejší učeník. — Matičko, Tobě. (Báseň). — Cím je Marla hříšníčkům, kajícím a spravedlivým. — Nebes královně. (Báseň). — Katolík skutkem. — V rozjímání. (Báseň). — Svatý Benedikt. (Báseň). — Obrázky z katolických missií. — Klekání. (Báseň). — Bl. Anna Maria Taigi. — Ó tě lásky. (Báseň). — Jen tobě žít chci. (Báseň). — Různé zprávy. — Zasláno. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. ŘÍJEN 1922.

ČÍSLO 10.

O Srdce Ježíše, ty špy lásky svojí jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hruď, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Katoličtí biskupové.

(Hlavní úmysl.)

Biskupové naši jsou pravými nástupci sv. apoštolů a to v nepřetržité řadě. Moc, kterou Kristus Pán odevzdal apoštolům, přešla na jejich nástupce a bude přecházet na biskupy katolické až do konce světa. Jaká je to moc? Ta vysvitá ze slov Páně: „Cokoli svázete na zemi, bude svázáno i na nebi.“ A prvnímu biskupu Petrovi jako nejvyššímu představenému pravil božský Mistr: „Pasiž beránky mé, pasiž ovce mé. Tobě dám klíče království nebeského, cokoli svážeš na zemi bude svázáno i na nebi a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ Poněvadž sv. apoštolé zemřeli jako lidé a Kristus Pán chtěl, aby i dále věřící jeho byli řízeni, spravováni a vedeni ke spáse, proto moc apoštolů přešla na jich právě nástupce, biskupy, aby byli pastýři stáda Kristova. Již sv. Pavel píše k Timotheovi: „Nezanedbávej milosti, kteráž je v tobě, kteráž ti dána jest skrze prorocktví, se vzkládáním rukou kněžských . . . Dej pozor na sebe i na učení, v tom trvej; nebo to čině i sám sebe spasena učiníš i ty, kteříž tebe poslouchají.“ (Tinc. I. 4.) A k Titovi píše tentýž apoštol Páně. „Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys, čeho se nedostává, spravil a

ustanovil po městech kněží, jakož i já jsem tobě nařídil.“ (Tit. I.) Biskupové jsou tedy strážci učení Kristova, mají plnou moc křesťanskou a právo řídití věřící. Biskupům pak pomáhají kněží, od nich v jednotlivých farnostech ustanovení. Majíť tedy biskupové velikou zodpovědnost před Bohem a proto jejich úřad je velmi důležitý, obtížný a zodpovědný. Aby se přesvědčili, jak věřící jejich drží se ducha křesťanského a učení Kristova, navštěvují časem farnosti své diecese, kážou slovo Boží, konají služby Boží, udělují sv. svátosti, zejména svátost biřmování a zkouší dítky ze sv. náboženství; urovnávají vyskytlé spory, utvrzují v dobrém, aby lid držel se učení sv. církve katolické a věrně trval ve spojení se svými duchovními a skrze tyto se svým biskupem a prostřednictvím tohoto a nejvyšší hlavou všeho křesťanstva, se sv. Otcem v Římě, náměstkem samého Ježíše Krista. Stává se, že nastanou bouře, boje proti víře, proti sv. církvi a tu jest věc biskupů, aby hájili víru sv., bránili církev a její práva, byf by i život měli obětovati za svěřené sobě stádece věřících. Či není tomu tak za doby naší? Jak kněží tak ještě více jsou zodpovědní biskupové za věčné blaho

věřících a veliké doléhají na ně starosti za doby nepříznivé, doby bojů a odpadů od víry sv. Ve všech těžkých záležitostech časných i duchovních, obrací se věřící i kněží ke svému biskupu, žádajíce pomoci, ochrany, rozhodnutí, útěchy a to je těžký úkol býti všem vším, jako sv. apoštol Pavel. V mnohých záležitostech má býti biskup prostředníkem mezi duchovenstvem, věřícími a sv. Otcem, papežem on má nařízení papežská v diecesi své prováděti na udržení kázně a dobrého

ducha křesťanského. Jak viděti je stav biskupa velmi těžký a zodpovědný a proto potřebí, abychom se za své biskupy vroucně modlili, jako se modlili první křesťané za apoštola Petra, když byl uvězněn v Jerusalemě. Bůh vyslyšel modlitby jejich a poslal anděla svého, aby vysvobodil Petra ze žaláře. Tak i naše modlitby za biskupy vyslyší láskyplné Srdce Ježíšovo a přispěje svou pomocí našim Velepastýřům v těžkém úřadě jejich.

Marie Tesařova:

U POTOKA.

U potoka bílá socha stojí,
socha krásná Panny Marie,
k ní se mnohá upomínka pojí,
kolem kvetou polní lilie.

Lípy stíní libeznou tvář Panny,
na níž dřímá sladká dobrota,
šelest listů vyzvání tu hrany,
slaviček tu písně klokotá.

Ó jak ráda spěla jsem v ta místa,
když jsem dlela v drahém domově,
voděnka mi ve potoku čistá
kryla vzdechy ve své útrobě.

Šeptala jsem mnohý „Zdrávas“ vroucí,
modlitba mír duši skýtala,
její přímluva prý všemohoucí,
já jí svoje srdce dávala.

Tam jsem našla, co mi nikdo nedal,
srdci mír a duši blahý klid,
zde se duch můj ku Marii zvedal,
jen jí patřil všecken srdce cit.

Matičko má, kdo as nyní zdobí
Tvoji sochu blíže potoka,
ráda vzpomínám si oné doby,
slza však se vkradla do oka.

Svatý František Borja.

Dle životopisu Otty Karrera napsal Ignát Z h á n ě l.

Část další.

František měl velké porozumění pro vývoj náboženského života v Německu. Vedle známého sv. Petra Kanisia, byl to obzvláště Nadal, rodem z Minorky, který podával do Říma zprávy, stále pobádal a dával návrhy, co třeba učiniti, aby vše nepropadlo protestantismu. Byl však nedostatek

kněží. Nadal psával, že je nyní nej důležitější starostí, aby se Německo udrželo při pravé víře, tam se mají posílati vhodní věrověstové a ne do Indie. Proto jmenují znalci oné doby Nadala Andělem strážným Německa. Ač byl malý postavou, byl velký svým duchem. Podobné porozumění měl

velikán Faber, který říkal: „Posilnění katolicismu jest nejlepší obranou proti novotářům.“

Byly tehdy dva směry u Jesuitů, jeden přísnější, který hlavně jesuité španělští si oblíbili a pěstovali totiž přísný asketismus, sebe bičování, přísné posty, dlouhé modlitby, mělo se žít životem starých anachoretů-poustevníků. V Itálii bylo volnější v této věci nazírání, chtěli žít životem právě kněžským, ale nikoliv tak přísným. František byl dlouho nerozhodnut, jak se zachová? Svým životem klonil se více ku přísnější straně, ale jest jeho zásluhou, že opřel se s důrazem proti nezdravým výstředkům a dovedl mnohou ránu zahojiti svou moudrostí a umírněností.

Dalo by se tisíce doklady dokázati, jak právě otcovskou láskou se stará František o vše; měl světový rozhled, jak se přísluší na představeného řádu, rozšířeného po celém světě. Jediný příklad: jeho pozornosti, že v zemích neitalských bývá v zimě strohé počasí, doporučil, aby se nezapomnělo v lnomostí, v jejich domě, že potřebí teplého oděvu. Doporučil představeným míti vždy zvláštní péči o nemocné, radil, aby je poslali do jiných klášterů k vůli změně vzduchu. Byl skutečným otcem celé své tolik již tehdy rozvětvené jezuitské rodiny.

Měl mnoho obtíží i se stran, kde se to nejméně očekávalo. Papež Pius V., kterého ctíme jako světce, neměl pravého porozumění pro Jesuity. Byl sice jejich přítelem, ale jako bývalý dominikán, měl mínění, že bez společné modlitby breviře není žádné náboženské společnosti. Když slavil slavnostní vjezd do Lateránu a jel se svým průvodem okolo domu Jesuitů a uviděl tam mezi kněžími státi jejich jenerála, poručil, aby jej k němu povolali. Předě všemi jej objal a celou čtvrt hodinu s ním srdečně rozmlouval.

Později povolal jej k sobě a ač mu František vysvětloval účel svého řádu, poručil a pevně na tom stál, aby se

modlili společně kněžské hodinky. František uposlechl a po celých pět let, co byl Pius V. papežem, podrobil se jeho rozkazům i v jiných věcech, jež papež proti jeho vůli poručil. Vše se zachovávalo za života tohoto papeže, ale po jeho smrti bylo to s dovolením papežů opět odstraněno.

Krásně píše Otto Karrer o této době: Když neporozuměl našemu řádu papež, muž světec, náš pravý přítel a při nejlepší vůli zasadil nám tolik těžkých ran, ač myslil, že nám prokazuje největší dobrodíní, kdo se podívá, že se bojovalo proti Jesuitům z jiných stran s tak obrovským rozhořčením?“

František byl by raději žil v soukromí svým pobožnostem, chtěl se poděkovati, což však papež vždy zamítl. Toliko naříkali jeho podřízení, že někdy se vyřízení, které spěchalo, příliš opozdilo, že někdy pracoval příliš zdlouhavě, což však se omluví jeho přílišnou úzkostlivostí, aby vše dobře zařídil a nikomu nějak neublížil.

Měl zvyk, že zaznamenával si, co dobrého vykonal, jaká duchovní cvičení konal. Životopisec jeho dobře praví: „To byl jeho systém. Žádný světec není úplně týž jako druhý, každý liší se od druhého. Jenom v tom jsou stejní, že je ctíme jako světce, že jsou poblížku svého Boha, že všichni došli ku věčné slávě, že všechno jejich jednání ústilo do oceánu věčné slávy.“

František byl mučovníkem poslušnosti. Jednoho dne povolal jej papež do Vatikánu a sdělil mu, že má doprovázeti kardinála Bonelliho, který je vyslán jako delegát ku králům španělskému a portugalskému. Ač churav, stár, zesláblý, podrobil se přímému rozkazu papežovu. Mohl cestovati toliko v nosítkách. Po celé cestě prokazovali mu mnoho pozornosti, ve Španělsku však vážně ochuravěl. Cesta jeho vedla nepříliš daleko od Gandie, ale měl tolik sebezapření, že tam nejel. (Pokrač.)

Pět rubínů z rány Božského Srdce Páně.

Napsala Marie Soldmanová, choť vrchního pokladníka státních statků v Praze-Bubenci

Pokora.

Již naposled — něco tak tklivého a jímavého vyjadřují ta dvě slova, znamenají-li totiž rozloučení, že srdce při vyslovení jich se smutkem obestírá a oči slzami zarosí.

A něco podobného, smím-li tak po lidsku mluvit, dalo se i v duši našeho božského Spasitele při večeři poslední.

Právě zasedl Spasitel náš ku stolu se svými apoštoly a pohledem plným lásky a zármтку hledí na věrné přátele své. Již nadešla ona velká chvíle, kdy Pán a Bůh náš zanechává nám své nejsvětější srdce ve svátosti oltářní.

Již splněna jest nepochopená a lidmi nikdy neoceněná touha přesvatého Srdce Páně — zemřítí a spasití nás hříšné — a zůstatí s námi zároveň. Slovy: „To činite na mou památku“ odevzdává božský Spasitel svým apoštolům ten nejdražší a nejvzácnější odkaz a andělé diví se a žasnou, že tolik čiré, obětavé a neuskonalé lásky chová to nejsvětější Srdce Páně pro nevďěčné tvory své.

A nyní svléká božský Spasitel
svrchní roucho, přepásává bedra svá
bílým šatem — kleká ku nohám
apoštolů svých a začíná jim nohy
umývat. Kdo že se tak pokořil? Náš
Pán a Bůh.

Pokora nejsvětějšího Srdce Páně
zářila celým jeho životem. Ona skvěla
se jako hvězda nad slují Betlémskou,
když Spasitel náš v hluboké pokoře
přijal na se podobu člověka a spo-
činul na seně v chudých jeslích.

Ona zazářila jako slunce, když Spasitel náš umíral na kříži, chud, opuštěn, mezi dvěma lotry . . . Pokora to jest, jež sdružena s láskou uzavírá to nejsvětější Srdce ve svatostánku, z něho vyzařuje jasným plamenem a k tobě, duše drahá, denně volá: „Pojď a následuj mne a já ti ukáži, kde skryto štěstí tvé.“ . . .

Pýcha uzavřela člověku bránu ráje;
pokora Syna člověka znovu otevírá
ráj ztracený.

Když Spasitel náš tedy pokoru tak miloval, že jej provázela celým jeho životem — jak malými, ubohými a opovrženi hodnými musíme oproti tomu být asi my před Bohem svým v domýšlivosti a pýše své? . . .

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, nauč mne
svaté pokoře!

Tichost.

O lásko Jeho přelíbezná,
jakous se ve chléb pouhý
 sryl
či srdce Tebe posud nezná
jest chudasem, byt' králem
 byl! . . .

Co mi dáte? a já vám jej zradím.

Ta slova pronesla poprvé ústa Ji-
dášova a od té doby zaznívají denně
slova ona ze srdcí tisícových. Buď
myšlenkami, slovy, žádostmi neb
skutky — zaprodávají duše Krista —
své právě a jediné štěstí a stávají se
— otroky ďáblými.

Tak mnohá duše zakusila již, že pravdivá jsou slova božského Spasitele: „Jho mé jest sladké a brimě mé jest lehké“, cítila se volnou, spokojenou a šťastnou u vykonávání povinností svých.

Tu pojednou zdají se jí trpká slova Spasitelova: „Zapři sebe sám, vezmi kříž svůj a následuj mne — ona váhá jíti po té úzké cestě, jež ukazuje ji svědomí, ona se začne ohlížeti po cestě volné a široké — a tu již přichází krokem plíživým ďábel — nabízí jí květy omamující vůně (myšlenky a žádosti zlé) ovoce čarovné krásy (skutky hříšné.)

Duše chvíli zápasí, ale protože jen v sebe důvěřuje, nechá se snadno oklamati a sahá po zapovězeném ovoci. — Krista zrazuje — jenž jen její dobro a trvalé štěstí chtěl — ďáblu

slouží, jenž jen do záhuby ji uvrhnouti chce.

Pro Bůh duše ubohá, co to činíš? — Což nevidíš, že ony omamující květy i ovoce, jež zlý duch k nohám ti klade, mají tobě pouze zastříti pohled do propasti — kde sténají dáblův oběti v bidě a neštěstí svém? Ale marné jest všechno volání — duše vášní zachvácená nevidí a neslyší a nesmiluje-li se nad ní to nejsvětější Srdce Páně, jest na vždy ztracena...

Kolikráte jsi byl, božský Spasiteli náš takto zaprodán? a za jakou cenu? Kolikráte jsi byl zrazen v tajemství Tvé nejsvětější lásky? — to jediné víš Ty sám — a Ty stále ještě čekáš, odpouštíš a mlčíš? ...

O nejsvětější Srdce Ježíšovo,
nauč mne svatě tichosti.

Poslušnost.

Nemůže jinak
musí tak býti
ke dnu až nutno
čísti svou pítí —
trpkosti, bolu —
ke dnu — až dolů.
Sládek.

Olivy v zahradě Getsemanské ustaly v šumění svém. Byly svědky boje nejtěžšího, jaký kdy bojován byl. Měsíc vyplul z mraků, jež jej zahalovaly a nyní plným jasem ozařuje bledou tvář božského Trpitele a Vítěze nad tělem, světem a ďáblem.

„Otče, staň se vůle Tvá“ slova ta nesou se klidem nočním a Spasitel náš již hotov, již připraven poslušným býti a to až k smrti kříže...

„Já jsem cesta, pravda a život“ volá k nám ten dobrý Spasitel a když každá duše lidská po štěstí prahne — dalo by se očekávat — že lidé v dávech budou hledati tuto cestu, milovati budou tuto pravdu a za každou cenu že snažiti se budou žiti dle slov božského Trpitele.

Ale bohužel nynější svět činí opak toho všeho. Nač hledati cestu, když každý si ji volí sám a to více méně dle své oblíbené vášně, která jej

ovládá — milovati pravdu — tu on z celé duše nenávidí a před ní oči zavírá. A přece ty myšlenky: „Co jest pravda? Kde možno ji nalézt? ty zaujaly zcela mysl největších světců jako byl sv. Alfons, sv. Ignác, sv. Dominik. Však nejen světci, ale i geniové a velcí mužové hledali pravdu po celý život svůj.

Pravda pronikne bludem, jako záře slunce mraky a jako slunce jest nepomíjející — tak ani pravda nepomine, volá ku svým nepřátelům Napoleon. — Ano, pravda zvítězí — ta pravda, která v Bohu začíná a v Bohu končí.

Žítí dle vzoru Kristova, doufati v život věčný — to svět nynější ani nechce — on nechce odměny, nechce soudce — i když jej před lhotejností u víře a záhubou věčnou varuje svědomí — jeho žalobce.

Proto jsem na svět přišel, abych plnil vůli Otce svého, hlásá dále světu božský Spasitel, jenž ukázati chce duši nesmrtelné, kde hledati má blaho své, ale hlas jeho zaniká v srdcích lidských, protože se nalézají v osidlech ďáblůvých.

O jak nerozumný a pošetilý jest člověk v zaslepenosti a nevděčnosti své?

Jiná cesta nevede k naší spáse než ta, již ukázal nám Pán a Bůh náš, totiž — úplná poslušnost a odevzdanost do nejsvětější vůle Jeho.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo,
nauč mne svatě poslušnosti!

Trpělivost.

Jako beránek k zabíjení byl veden a neotevřel úst svých.
Is. 61.

Duše drahá, zamysli si se někdy již nad následujícím zjevem? Kristus Pán pouze tři roky učil — ale třicet roků mezi lidmi žil a proč?

Náš božský Spasitel učil nás celým životem svým, jak máme ve světě pro Boha žiti, trpěti a umírat i tak vy-

plnití vůli Otce nebeského. Trpěti — býti trpělivým v bolesti a protiventstvích — to jest nyníjšímu světu něco neznámého a přímo pošelilého.

„Buď trpěti neb zemřítí“ volá velká svěťice Terezie; touhou po utrpení vzdychá a o rány božského Spasitele úpěnlivě prosí svatý František z Assisi — a svět nazývá je blázný. Tak chovaly se duše Bohu zasvěcené — ale nutnost bolesti a utrpení uznávají také všichni velcí myslitelé.

„Jest vskutku bolest chlebem duše, jest mystická a svatá žeň, jež v tom, co duši láme, kruší, jí sílu vlévá zároveň“, tak píše náš Vrchlický.

Utrpení jest zkouškou lásky a jak chceš, duše drahá, dokázati, že miluješ Boha a pracuješ na svém zdokonalení, když prcháš před utrpením a bráníš se každé bolesti? Když korunu trnovou ponecháváš pouze božskému Spasiteli a sama jen růžemi chceš ověnciti čelo své? Nebo sténáš snad již, duše drahá, pod tíhou svého utrpení a domníváš se v bolesti své, že nemůžeš ni více ni děle trpěti? Stalo se ti bezpráví, ty konala jsi věrně své povinnosti, milovala jsi láskou čistou a ušlechtilou ty, jež svěřil tobě Bůh — byla jsi však potupena, pohaněna, oklamána a ránu hlubokou zasadila tobě ruka milovaná — cítíš se nešťastnou a nenalezáš nikde klidu a pokoje . . .

Ó uposlechni rady mé a zajdi si do chrámu tam, kde dlíváš nejraději.

Zadívej se na to věčné světlo, které tobě hlásá, že ve svatostánku dlí tvůj nejlepší přítel — jenž věrnost věrností, lásku láskou splácí, jenž všecko tobě vynahradí — co svět ti vzal. Přimkni se k tomu božskému Srdci Páně a brzy ucítíš té nejsvětější lásky žár. Pohlédni na tu hlavu nakloněnou, ty ruce a nohy hřeby proknané, to srdce probodené, nauč se trpěti a odříkati od božského Trpitele a duše tvá najde u Něho klid a pokoj — jehož nezná svět.

Ty pak odcházeti budeš z chrámu posílněna, osvěžena v nový života

boj, ty pozvedneš plna vděčnosti zraků svých k nebi a rty tvé budou šeptati slova:

Hle, tam můj domov,
odkud holubice, má duše
sirá na tu slétla zem
a kam zpět toužím stále
víc a více — z těch krajů
zde, kde vězeň pouhý jsem.
Sládek.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo,
nauč mne svatě trpělivosti!

Láska.

„Ó bys bylo poznalo a to aspoň v tento den tvůj, co tobě jest k spasení“ — slova ta pronesl božský Spasitel, když hleděl na město Jeruzalém, jež prostíralo se u nohou Jeho.

A ze slov těch vyznívá tolik lásky, kolik milosrdenství a soustrastí s ubohým člověkem. Jsa vševědoucí, Bůh viděl v duchu zkázu města toho. — On ale zároveň viděl, jak Jeruzalém dovrší míru svých nepravostí, až na Kalvarii vztyčí — lásku ukřižovanou a přece — toho města litoval a zajisté byl by mu i odpustil, jen kdyby se bylo poznalo a to alespoň v tento den svůj . . .

Spasitel náš chtěl vykoupiti celý svět a proto klepá na dvěře srdce každého jednotlivce.

Prosí, by odstraněny byly závory hřichu a vášně, by do něho mohl vejít s milostí a láskou svou. Den svůj, den „Navštívení Páně“ má každá duše bez rozdílu. Jsou to snad slova kazatelova, jež snažně tebe prosí, duše drahá, bys nezatvrzovala srdce svého, pokořila se před Bohem svým a otevřela mu je dokořán. Jest to snad smrt dobrého přítele, jež důrazně tobě připomíná dnes on a kdy pak asi zemřeš ty — a co potom bude?

„Daruj mi srdce své“ volá k tobě božský Spasitel ve svatostánku, pojď a napij se z pramenů vody živé a já ukáži tobě znou pravou vlast — nad

níž slunce nikdy nezapadá. — Ale duše lidská odpovídá často na laskavou výzvu tu božskému Srdci Páně: „Já chci mítí nebe již zde na zemi, já nechci slyšeti o něčem jiném a mě stačí úplně radosti tohoto světa. Co zaslepenosti, co nevděku, co zloby ďábelské jest obsaženo ve slovech těch.

Tisícere jsou příležitosti a dobrá vnuknutí, jimiž ukazuje tobě Bůh den spasení tvého. On posílá ti utrpení a bolest, by se duše tvá odtrhla od světa toho, na kterém ještě tolik lpí. Na tobě jest se rozhodnouti mužně a trvale: Buď pro Krista neb proti němu. — Rozhodneš-li se pro Krista,

tu učiníš první krok ku svému zdokonalení. S milosti a pomocí Boží začneš budovati chrám v duši své pro to nejsvětější Srdce Páně, „jež nás tolik milovalo“. Ono posilní a občerství tě, duše drahá, když žiti bojem zemdlena budeš a ty brzy poznáš, že pravdivá jsou slova básníkůva:

„Jedno jen štěstí — sloužiti Bohu,
jedno jen štěstí — pro Něho žít,
jedno jen štěstí — trpět v Bohu
a největší štěstí jest — jej věčně mít.“

O nejsvětější Srdce Ježíšovo,
nauč mne svaté lásce své!

Marie Tesařova:

JEN POHLED VÝŠ.

Když zdá se ti, že v těžké chvíli
již klesnout musíš únavou,
když marně dychtiš dospět k cíli,
v němž štěstí vidíš, spásu svou,
jen pohled výš — tam nad ty hvězdy
a odvahy zas získáš vezdy.

Když noha tvá se trním dere
a trní v ní se zadírá,
a slunka svít, pak mraky šeré
i pohled k nebi zastírá,
jen pohled výš v ty blahé kraje,
tam z růží krásných smavé háje.

Když srdce tvé steskem chvěje,
a v srdci samý bol a trud,
tvé bolesti, když svět se směje,
ó nezoufej — jen mužnou buď!
jen pohled výš — až nad ty světy,
tam září ti jen lásky květy.

Když ve hrob chladný kladeš v pláči,
ta srdce tobě nejdrazší,
když noha tvá se z těží vláčí
a oku slzí nestačí,
jen pohled výš. tam věř, že zase
se shledáš s nimi v krátkém čase.

Jen pohled výš a myslí jarou,
tam zalétej, kde nebes stan
a věř, že nad tou světa skalou,
dlí ještě dobrý Bůh a Pán,
tam pohlížej ve každé době,
On klesnout nikdy nedá tobě.

Jen pohled výš tam nad ty světy,
tam domov náš a otčina,
tvou duši krásli ctností květy,
tam kyne nebes výšina,
až zapadne tvé žití slunce,
výš pozvedne tě věčný Tvůrce.

Restaurace a konec chrámu Šalomounova.

Napsal Jaroš St. Pavlík.

Žádný chrám na světě nemohl se měřit s chrámem Šalomounovým; tak byl skvostný a velkolepý. Ale nic na světě nemá trvání; i chrám Šalomounův utrpěl nepřízní časů. Nedo- stačí, aby se budova jen postavila; třeba pečovat i o její zachování. Více jak 100 let minulo, aniž by se jaká oprava stala na chrámě židovském; té však potom nebylo lze se již vy- hnouti. Král Joas, jenž už jako dítě dostal se k vládě, řekl kněžím: Všecko zlato, jež se donese do chrámu Ho- spodinova z dobré vůle a jež se obě- tuje za živé, nechť vezmou kněží a z toho opraví, co již chatrno na chrámě. Než uplynulo ještě 23 let, aniž by se co dělalo. Král sám se tedy věci té ujal. Na jeho rozkaz vzal velekněz Jojada truhlu, vyvrtal díru do víka a postavil ji na pravou stranu zápalného oltáře. Všechny peníze, jež lidé do- nesli, vsypaly se do truhly. Když se zdálo, že již je mnoho peněz v truhle, přišel tajemník králův s veleknězem, a vyprázdnili truhlu a spočítali všechny peníze. Odvážené zlato dali mistrům stavebním, kteří měli dohlídku při chrámu Hospodinově; ti zas vyplatili tesaře a kameníky a zedníky a na- koupili dřev a tesaných kamenů a všeho, co bylo potřebí k opravě chrámu. Od mistrů se nepožadovaly žádné účty; spoléhalo se na jejich věrnost a svě- domitost, čteme v knihách králov- ských.

Toto vypravování musí nás zají- mati. Již tenkrát byla v chrámě po straně oltářní pokladnice, jak takové i ve křesťanských kostelích vidáváme. Peníze z oběry a pokladny dány buď kostelu, buď chudým, neb i knězi, podle toho, k čemu jsou určené. Ač Salomoun chrám Boží vším potřebným zaopatřil, scházely se i nápotomně dary pro dům Boží a bohoslužbu, dilem nařízené, dilem dobrovolné. Bylo třeba všecko v pořádku udržovati, to a ono obnoviti neb znovu zjednati.

Četné oběti, olej do lamp, jemné ka- didlo a jiné věci stály též pěkně pe- níze. Takž je to i dnes. Je-li kostel postavený anebo snad pěkně restauro- vaný, tím ještě není starost s krku. Kostel potřebuje stále a vždy nové příjmy. Potřebné peníze se sejdou z úroků kostelního kapitálu, z fundací, z mišku, z pohřebních a svadebních poplatků, z výnosu za sedadla. Z toho třeba zapraviti daně a pojišťovací premie, služné a remunerace varha- níku, kostelníku, zvoníku, mzda za prádlo a čištění kostela, svíčky, olej, hostie, víno, kadidlo a mnohé jiné výlohy. Obyčejně všechno pojde, snad i ještě chybí; neboť úroky se menší a poplatky se větší. Chce-li kněz zjed- nati nějaký ornát, květiny, svíce na větší oslavu, to a ono nářadí, sochu atd., chce-li kostel vymalovati, oby- čejně je odkázán na dobrovolné dary, sbírky, peníze růžencové a podobné mimořádné příjmy. Proto nemají věřící v dobročinnost vůči kostelu nikdy ochabovati. Kněz potřebuje stále pe- níze na kostelní účely. Říká se, že latinská kuchyň je drahá; miní se tím apatéka. Mohl bych též říci: Latinské věci, kostelní věci jsou drahé. Mnohý si to nedovede ani představit, co stojí ornát, pluviál, kalich atd. Ve větších osadách nepříjde zjednání no- vých věcí tak za těžko jako v men- ších, kde je málo majetných lidí, málo obyvatelstva, a proto i příjmy jsou menší, ač má kostel bezmála tytéž potřeby. Nelituj proto nikdo peněz, jež dáš na kostel; daruješ je Pánu Bohu a zjednáš si k tomu sobě a svým dětem radost.

Mnozí králové v říši judské byli oddáni modloslužbě a sváděli k ní i své poddané. I do chrámu Boha pravého dostala se na ten způsob modloslužba. To bylo veliké zneuctění svatého místa. Zbožný král Josiáš učinil konec tomu bohopustému řázení. Nechal modly a jejich oltáře z chrámu

Maria, matka milosrdenstvi.

vyhoditi, spáliti nebo na prach rozmetati. Chrám byl důkladně vyčištěn a znovu zasvěcen, a velkonoce po dlouhém čase zase podle předpisu slaveny.

Pro mnohé zlořády, jichž se králové judšti dopouštěli, hlavně pro modloslužbu, propadlo město Jerusalemem i s chrámem záhubě, jakž byli proroci předpovídali a sám Pán Bůh Šalomounovi pohrozil, řka: „Odvrátíte-li se ode mne, vy a vaše dítky, a nebudete mne poslouchati a přikázání mých zachovávat, jež jsem vám předepsal, ale půjdete a cizím bohům sloužiti a jím se klaněti budete: vyhubím Israele ze země, kterou jsem jim dal, a chrám, jež jsem svému jménu zasvětil, zavrhnou od svého obličej, a Israel bude předmětem posměchu mezi všemi národy. Každý, kdo potom půjde kolem toho chrámu, se zděsí, a bude-li se tázati: Proč učinil tak Hospodin té zemi a chrámu tomu? tu se mu odpoví: Protože opustili Hospodina, Boha svého.

Milý čtenáři! V osadě, kde jsi doma, máte zajisté pěkný kostelíček; snad je nový, nebo obnovený, nebo vymalovaný; jsou v něm pěkné oltáře, pěkné sochy, pěkná roucha, pěkné nářadí. A přece by Pán Bůh neměl na něm záliby, kdyby osadníci žili bez Boha. Kdybychom opustili Pána Boha, přikázání jeho nezachovávali, na předpisy náboženské nedbali, kdybychom jen na svět a ducha času ohled brali, pozemské statky zrovna za své modly považovali, zkrátka nekřesťansky žili, pak by i nás musel Pán Bůh zavrhnouti, a ten pěkný kostel, jenž stojí v osadě, nebyl by jeho milým příbytkem. On by potom mnohem raději bydlel u nově obrácených a dětinsky zbožných černochů a Indiánů, třeba i v bidné chatrči ze slínu; byl by pak aspoň mezi dobrými lidmi. Nedáme však k tomu dojíti, aby nás Pán Bůh zavrhnouti měl. Ač žije svět pohansky, my chceme žiti křesťansky, my chceme Pánu Bohu věrně sloužiti a přikázání jeho zachovávat.

Trest Bohem pohrozený se v brzku

dostavil. Nabuchodonosor, král Babylonský, přikvapil s ohromným vojskem, obléhal Jerusalemem dvě léta, vyhladověl jej a konečně vydobyl. Sedekiaš, poslední král, byl zajat, oslepen a v okovech do Babylonu dopraven. Nabuzardon, vůdce tělesné stráže, spálil chrám a palác královský se všemi domy. Město bylo ze základů vyvráceno a ztroskotáno. Posvátné nádoby byly potřískány a materiál vzat s sebou; co bylo ze zlata a ze stříbra, zabavil král pro sebe. Avšak archu úmluvy, oltář kadidlový a svatostánek zachránil prorok Jeremiáš a skryl v jedné jeskyni na hoře Nebo; i svatý oheň s oltáře zakutal v jedné studni. Plakaje a nařikaje, chodil mezi rozvalinami anebo seděl na nich. Ach, žaloval, jak truchlí cesty k hoře Moria, protože nikdo již na svátky sem neputuje. Všechny brány města jsou zbořeny, kněží jeho vzdychají, panny jeho jsou bez ozdob, a ono samo je hořkostí přemoženo. O vy všichni, kteří jdete okolo, pozorujte a vizte, je-li jaká bolest rovná bolesti moji. Nepřítel je vidí a smějí se z jeho sobot. Hospodin stal se jak nepřítel; jako zahradu spustošil svůj stan a uvedl v zapomenutí na Sioně slavnosti a soboty: Hospodin zavrhl oltář svůj. Není žádného zákona více a proroci nemají žádného zjevení od Boha. Na zemi sedí a mlčí starší města, sypou popel na své hlavy, přepažují se šatem smutečným. K zemi sklání svou hlavu panny jerusalemské. Oči mé zhasínají pro slzy.

Ne bez pohnutí čteme nářky Jeremiášovy. Církev nechává je předčítati v poslední dny pašijového týdne; tu jsou právě na místě, kostel je bez ozdob, bezmála pustý a prázdný, kněží se oblékají v šat smuteční, obět přestala, světlo shaslo. Všechno se noří v hluboký smutek nad úmrtím Spasitelovým a nad hříchy lidskými, jež jeho smrt zavinily. Ale i jinak měli bychom příčinu s Jeremiášem nařikati: Cesty do kostela truchlí, protože nikdo nejde na slavnost. Ba věru, ony truchlí, protože tak mnozí vlažní a špatní

křesťané bohoslužbu zanedbávají a svátky ne v kostele, ale v místnostech pro zábavu slavi. Není žádného zákona, mohli bychom s Jeremiášem říci. Tak mnozí nezachovávají žádného církevního příkázání, žádného postu, žádné velkonoce, žádného času zapovězeného; ale i žádného Božího příkázání. Víra mizí, neděle se nesvětí, rouhavé řeči jsou na denním pořádku, představených se neposlouchá, souboje a vraždy dítek v mateřském klínu, nelze odstraniti, nečistota a smilstvo otravuje celá města a celé země, klam a lež je něco zcela všedního. Ovšem, potom k tomu dojde, jak v zemi judské, že vnitřní a zevnější nepřátelé se vrlinou na církev, že ji pronásledují a potlačují. Hospodin to dopustí pro ty mnohé hříchy, jež od křesťanů jsou páčány.

Tresty Boží mají však nám být i lékem. Když se židé po 70 letech

ze zajetí do vlasti své vrátili, byli jak vyměnění. Teď nebylo u nich slyšeti o žádné modloslužbě. I teď tresty Boží mohou být křesťanům ke spáse, tak že půjdou do sebe, se obrátí a Bohu opět budou sloužiti.

Jeremiáš uzavírá nářky své prosbou: Obrát nás k sobě, Hospodine, a navrátíme se k tobě; obnov naše dny jak byly za pradávna! Navraťme se i my k Pánu Bohu, služme mu horlivě a věrně; se všeobecným polepšením nechť každý sám u sebe začne; pak se mohou obnoviti starokřesťanské časy, kdy všeci svatě žili a s radostí a statečností víru vyznávali. A to je, čeho si svatý Otec přeje, aby všechno se v Kristu obnovilo, aby se vyplnilo slovo Isaiáše proroka: „Ejhle, dí Hospodin, já tvořím novou zemi, a co dřív bylo, na to se nebude více vzpomínati, a radovati chci se v lidu svém.

Obrázky z katolických misí.

Podává Maximilian Weinberger.

Návštěvou u Indiánů v Dakotě.

Chcete-li se — píše misionář P. Placid Sialm — něčeho dověděti o naší misii mezi Indiány kmene Sioux, zavítejte v duchu svém do naší misie. Právě sestavuji seznam jmen našich katolických Indiánů z několika křesťanských matrik. Již jsem přišel k číslu 5060. Kolik obětí a prací vyžaduje každý jednotlivý křest! Mnoho dní na cestě, nesčetné nebezpečnosti v vodě a na souši, v dešti a sněhových závějích, tvrdé zkoušky trpělivosti, slzy a modlitby, které jedině Bůh vidí a slyší; toho všeho je zapotřebí, než se to neb ono dítě znovu zrodí z vody a Ducha svatého. Jednu jedinou rodinu získati Kristu, to je nekonečná, svižná práce.

Již to vyžaduje velkých obětí, chce-li misionář na pravou cestu přivést rodiče. Divoké manželství jsou nej-

větším křížem pro misionáře, také rozvody jsou na denním pořádku. Špatný příklad bělochů mnoho zavinil. „U protestantů je to také tak,“ říkají naši katoličtí Indiáni, „a pastor nic proti tomu nemá“. Tak se vymlouvají. Přes to máme v naší misii pěkný počet rodin s četnými dětmi. Některé mají i 10—12 dětí. Bohužel plnokrevní Indiáni nezachránili všech, za to smíšenci skoro všechny. Děti všech chodí do naší školy a přinášejí si odtud sebou dobré vědomosti ze sv. náboženství. Děti čistokrevných Indiánů zůstávají v učení pozadu, ne že by neměli nadání, ale z nedostatku domácí výchovy, ježto zde schází pevná ruka.

Vždy více přicházíme k vědomí, že známé „modli se a pracuj“ musí být spojeno, máme-li pracovati s úspěchem. Jedno bez druhého vždycky

pokulhává. Bohužel my jsme to druhé (pracuj) zde u Indiánů zanedbávali, ježto vláda sama a její úředníci o to se starají, ale, jak nyní ze zkušenosti víme, až příliš nedostatečně. Úředníci na práci nedohlížíjí a Indiáni navykli si lenosti. Jsou mezi nimi přemnozi, kteří chtějí jisti, ale pracovatí nechtějí. Tak si vychovala vláda národ žebráků. Žebrání je na denním pořádku a přesahuje všechny meze. Doma, na ulici, ať si jdeš nebo stojíš nebo sedíš, všude dotírá na tebe žebrota. „Dej mi!“ volá na tebe kde kdo, a to ve všech toninách: tiše, hlučně, s křikem a napořád.

Byl jsem jednou povolán k jedné nemocné — 35 mil daleko. O dvou hodinách odpoledne došla žádost; dal jsem ihned zapráhnouti a pozdě večer dorazil jsem na místo. Nemocná stařenka už spala. Probudili ji řkouce: „Kněz je tu!“ — „O to jsem ráda“, vece starocha, „a tož dej mi kousek masa!“ To byla tedy hlavní příčina, proč mne nechala přijít!

Jakýsi chytrák přijde ke mně a prosí, abych mu daroval kalhoty. Podívám se na něho z blízka a hle, on už má troje kalhoty na sobě a nyní chce ještě čtvrté! A dám-li mu něco, následuje hned, druhá, třetí, čtvrtá prosba. Jako jsou v některých státech arciknížata, tak jsou u nás arcizebráci.

A do nadání vyrovnají se plnokrevní Indiáni bělochům úplně, zvláště mají výtečné vlohy pro krasopis, kreslení a hudbu. Indiánský hoch vymaloval na př. pěkně novou misií sv. Františka, jiný zřizuje a cvičí naši hudební kapelu. Také je Indián rozeným politikem. Ve svých shromážděních dělají Indiáni vždy nové a nové zákony a dodatky k nim, aťsi jsou proveditelné nebo nikoliv. Nejsou-li, začne se zase znova. Shromáždění konají se velmi slavně. Předseda volá nejprve všechny k pořádku, začíná se modlitbou, písni nějakou a čtením ze sv. evangelia. Misionář pak čtení vykládá. Nejraději slyší podo-

benství Páně, za to katechismus se svými otázkami a odpověďmi se jim nezamlouvá, neboť je málo zajímavé. Podobností jsou zajímavější a utkví lépe v paměti. Teprve nedávno opakoval mi jeden katechista dlouhé podobství o nespravedlivém služebníkovi skoro doslova, ač je už mnoho měsíců neslyšel. Když misionář výklad evangelia skončil, rozhovoří se čtyři muži a dvě ženy o tom, co misionář přednášel. Předseda je poznačí a všichni musí mluvit z patra t. j. bez přípravy. Jest opravdu radost jich poslouchati, jak rádi a pěkně mluví. Myšlenka plyne za myšlenkou, řeč nikdy neuvázne a často užívají krásných řečnických obrátů. Řeč začíná a končí pravidelně slovy: „Všem podávám radostně ruku“, podobně jako křížem a slovem „amen“ u kazatele. A celé schromáždění odpovídá hlasitým: „hau-kau-kau“, t. j. ano tak jest!

Máme zde dva náboženské spolky Panny Marie a sv. Josefa, jejichžto schůze se pravidelně konají. Po každé přednášce rozprává se o přednesené látce živá společná rozmluva, při které i ženy slovo mívají. Přítomní bývají také protestanští Indiáni, neboť přístup je volný, a tu přicházejí i různé směšné náhledy na jevo. Tak v jedné schůzi, v době vánoční, tvrdil kterýsi protestant: „O narození Páně přišli tři muži, aby Spasitele uctili: jeden byl katolík, druhý protestant a třetí helvet!“ To se mu podařilo!

Bohužel přicházejí k našim Indiánům mnozí jinověrci a zkažení běloši a to nám naši úlohu velmi stěžuje. Nestálí katolíci najdou se vždycky nějak, ale odpady jsou řídké. Odpadlíci se zpravidla do cirkve vrací. Přes to boj proti pohanství a protestantství trvá, ale v boji tom jest nám vydatnou pomocí a pro budoucnost velkou nadějí náš katolický dorost. Divím se kolikráte, jak pevně kořeny v mladých srdcích zapustily křesťanské zásady. A na tom se zakládá naše naděje pro budoucnost.

Tajemný hlas volající k ne- mocnému.

Podivuhodné jest kolikrát řízení pro-
zřetelnosti Boží, kde běží o věčné
spasení lidských duší. Ale podivu-
hodnější ještě jsou ony, od světových
zákonů nám známých neodvislé udá-
losti, ve kterých zasáhnutí ruky Boží
je patrné. Mezi mnohými zprávami
z nejnovější doby a sice úplně hodno-
věrnými, uvedeme tento případ z ostrovů
Filipinských.

Po namáhavé denní práci ve zpo-
vědnici chystal se misionář P. Kamp
k nočnímu odpočinku. Najednou ozval
se venku jasný hlas. Misionář při-
stoupil k oknu. „Jděte do Tanipray“
bylo venku slyšet, „tam potřebuje
nemocný posily na poslední cestu.“
Brzo na to byl P. Kamp v průvodu
svého sluhy na nohou. Když přišli do
zminěné vesnice, všechno již spalo a
starosta obce o žádném nemocném
nevěděl. Vrátili se tedy domů.

Za nějaký čas ozval se u okna
tentýž hlas. Misionář vstal podruhé,
ale tentokrát zavolal na neznámého
posla, aby počkal a jej doprovodil.
Když potom se svým sluhou vyšel na

ulici, neviděli nikoho a ubírali se do
vzdálené vesnice zase sami. Tento-
krát starosta byl velmi mrzut, že ho
zase vzbudili, ale kde by nějaký ne-
mocný byl, zase nevěděl. Šel tedy
misionář od domu k domu, tloukl
všude na dveře, ale o nemocném ani
potuchy. Vrátil se tedy domů podruhé
na smrt unaven.

Sotva však uleh, ozval se hlas
potřetí. Misionář vydává se zase na
cestu se sluhou a zase spěchají stu-
denou větrnou nocí přes pole a mo-
čály, ozářené měsícem a po třetí brodí
se řekou, u samé vesnice tekoucí.
Najednou ozve se tajemný hlas znovu.
Misionář jde směrem, odkud hlas vy-
chází, zatím co mladý sluha strachem
se třesa se ho drží za šaty. Brzy
stojí oba u malé osamělé chatrče a
uvnitř leží nemocný muž. „Já jsem
věděl“, mluvil namáhavě, „že pří-
jdete, — padesát let — ráno a večer
— k mému andělu strážnému se
modlil — v hodinu smrti — na cestu
do věčnosti svátosti — každý rok —
mši sv. obětovati — k jeho cti. —“
Za krátko posilněn útěchou církve sv.
usnul v Pánu.

Jak tajuplné jsou cesty Boží!

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. P a v í k.

U Scholastiky.

Benediktus podle svého zvyku,
navštěvoval sestru Scholastiku
každoročně aspoň jedenkrát,
která dle regule jeho svatě,
jakouž řídili se bratři mniši,
družstvo panen, jsouc jim abatyši,
vedla cestou dokonalosti.

Ó té šťastné chvíle! Radosti
oplývala Scholastika svatá
nad návštěvou milého brata.

Jak dvě svíce před nebeskou kráskou
plála jejich srdce Boží láskou,
a jak v zahradě dvě olivy
líbil se duch jejich horlivý
Pánu Bohu, o němž dlouho spolem
rozmlouvali za hostinným stolem.

A co v nebi byli duchem oba,
tak jim rychle uplynula doba
konversace blahé. Ku západu
chýlilo se slunce, svoji vládu
přepouštějíc noci královně,
jež teď rozžihala povlovně

hvězdné lampy modrém na nebesku,
dávajíc mu půvabného lesku.

Ohlédnuv se po poutnické holi,
Benedikt se zvedl z pozástolí:
„Třeba spěchat domů, od nebes
večer stíny svoje k zemi snes.
S Bohem, sestro drahá; nevím, nevím,
zdali se tu ještě jednou zjevím.
Umřel-li bych, ty se za mne modli!“

„Ach, můj drahý bratře, prodli, prodli!
Zůstaň u mne, přinesu sem svíce,
vypravuj své sestře ještě více
o posmrtných slastech, o nebi,
jak tam svatí Boha velebi.“

„Milá Scholastiko, nemám stání,
nelze vyplniti tvého přání;
nesmím mimo celu nocovati,
musím mnichům dobrý příklad dáti.“

„Mně však, bratře, v srdci cosi říká,
odvětila sestra Scholastika,
„že je oprávněnou moje prosba;
proto tedy“ — byla její hrozba —
„na Boha se obrátiti musím —
zdažli on mne vyslyší, hned zkusím.“

Abatyše schýlila se k stolu,
hlavu skryla v dlaně ve svém bolu,
vzlykajíc; tu nebe dosud jasné,
odělo se v mraky tmavotrásné;
setmělo se, zaburácel hrom,
rozklátil se každý keř a strom,
v kotoučích se zdvihl vzhůru prach,
blesky rudé šířily kol strach.
A teď rázem při tom hromobiti
taký déšť se začal dolů liti,
že se zdálo, svět se ztrhá celý.

Klášteřnice strachem zrovna mřely...
Na střeše, jak na bubnech bys viřil,
krůpějemi liják zrovna hýřil.

Pravá potopa a Boží soud!
Cesty byly jeden dravý proud,
kam jsi pohled', sama voda všude.
Kdy pak konec tomu dešti bude?
Na nebi se kříží blesky rudé,
meluzina děsně k tomu hude.

Hlavu svou když Scholastika zvedla,
s větší silou bouře svoji vedla;
a když hlavu k stolu schýlila,
bouřka prudkost svoji mírnila.

Benediktův pobyt přival zdloužil,
ach jak po klášteře svým toužil!

„Jsem jak na trní, věř sestro milá;
Bůh ti odpust, co jsi učinila.“

„Pobuď u mne, jsem tě prosila,
oči slzami až zrosila —
nadarmo; tu prosila jsem Boha,
ať to zřídí, aby tvoje noha
nemohla dnes překročiti prahu;
a hle, Pán Bůh schválil moji snahu,
seslal liják, blesky, rachot hromů,
abys nemoh' vrátiti se domů.“

Podvolil se opat vůli Boží,
vzdal se tu noc odpočinku v loži;
sestřino jsa nucen splnit přání,
byl jí společníkem do svítání;
vykládaje o slastech jí věčných,
odměnu zřel v očích jejich vděčných.

(Pokrač.)

ZVĚSTOVÁNÍ PANNY MARIE.

Temný závoj noci halí celý svět,
vůkol všechno dřímá tichým klidným
spánkem,

Nazareta čistý, sněhobílý Květ,
státí se má pravým Boha svatostánkem.

Gabriel již spěchá z Nazareta luh,
pozdrav věčně krásný s retů se mu leje:
„Zdravas ctnosti plná, vždy jest s
Tebou Bůh!“

Maria se diví, úzkostí se chvěje.

„Nad květ sněhobílý září bělost Tvá,
nelekej se, neboj andělské té zvěsti,
Boha zářným trůnem buď Ty ne-
vinná,

z Tebe vzejde světu nebes ráje štěstí.

Maria se sklání; Dívkou Páně jsem!
na Lilii něžné Poupátko se tvoří,
nejkrásnější Kvítek hostí naší zem,
srdce Panny láskou k Nejvyššímu
hoří.

Ó buď pozdravena čistá Lilie,
milosti jsi plná, milost dej svým dětem,
milosti Tvé pramen když se rozlije.
pustá naše země zkvete ctností květem.

Různé zprávy.

Katol. universita v Miláně. Kongregace universitní a studijní v Římě schválila v těchto dnech jmenování první skupiny profesorů na katolické universitě v Miláně. Celkem bude obsazeno prozatím 53 profesorských míst. Universita zahájila činnost dne 15. listopadu 1921. Rektorem nové university byl jmenován P. Augustin Gemelli z řádu Františkánského, který je t. č. generálním sekretářem mezinárodního sjezdu terciářů sv. Františka.

Katolíci v Japonsku. Profesor dr. Sakuzo Yoshino na císařské universitě v Tokiu zahájil za podpory několika svých kolegů a 300 studentů jednání, aby byla zřízena zvláštní stolice pro křesťanství na cis. universitě v Tokiu. Vysokoškolské úřady se usnesly, aby prozatím byl zřízen na universitě zvláštní kurs. Přednášky bude konati asi 30 vynikajících theologů.

Miniaturní fara. Je to nejmenší fara na světě, zajímavá svou polohou

a celým svým složením; stojí na rozhraní Čech a Bavor v obci Tannaberku na Šumavě. Celá obec má 7 obyvatelů. Místo však je poutní, do něhož zavítá ročně asi 15 procesí. Kostel, stavba dokola, byl vystavěn v roce 1717 a má v průměru 25 m. Uprostřed kostela stojí 4 metry dlouhá rakev s pozůstatky hrab. Stadiona. Ve vzdálenosti asi čtvrt hodiny odtud je kaple sv. Václava. V těch místech porazil dne 22. srpna 1040 vévoda Břetislav I. vojsko německého císaře Jindřicha III. Kaple byla vystavěna na památku vítězství a vznikla tu obec Zděmily, jež však v 30leté válce zanikla. Farička je tedy skutečně faričkou, má však svůj historický význam a — působí dosud i svou magnetickou silou poutního místa.

Obecní sekretář franc. města Vienne. Husel v boji předvolebním mezi jiným prohlásil na schůzi, že, když byl na frontě, neviděl ani

jediného katolického kněze v zákopech. Několik kněží diecése Grenoble přítomných, távalo se řečníka, z jakých důvodů nebylo mu možno spatřiti tam kněze, zda proto, že sám v zákopech nebyl či snad proto, že tam skutečně kněží katolických nebylo. Později udali řečníka soudu pro pomluvu, a soud uznal ho vinným a odsoudil k zaplacení útrat všem 85 kněžím, kteří ho žalovali. Událost uvádíme proto, poněvadž i naši čeští čtenářiové Barbusova posledního románu „Jasno“ mohou se v této knize dočísti těchže urážlivých pro kněze francouzské a

nepravdivých slov. Na vysvětlenou připomínám, že Barbusse propaguje bolševisticko-socialistické idee, a že o něm prohlásil franc. důstojník a spisovatel Beaudicin, známý z Prahy, že Barbusse byl na frontě pouze jeden rok a že tedy nemůže podati o válce podrobného úsudku.

Děkuvzdání.

Z Topolan. Díky nejvroucnější vzdávám nejsv. Srdci Páně a bl. Panně Marii za obdržení dobrodiní a za vyslyšení prosby mé. N. N.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za biskupy sv. církve Tvoji a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methodě, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modliti se za naše biskupy.

Úmysl v listopadu: 1922: **Katolický tisk.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Katoličtí biskupové. (Hlavní úmysl.) — U potoka. (Báseň.) — Svatý František Borja. — Pět rubínů z rány Božského Srdce Páně. — Jen pohled výš. (Báseň.) — Restaurace a konec chrámu Šalomounova. — Obrázky z katolických missií. — Svatý Benedikt. (Báseň.) — Zvěstování Panny Marie. (Báseň.) — Různé zprávy. — Děkuvzdání. — Obětování denního úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. LISTOPAD 1922.

ČÍSLO 11.

○ Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysilej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Šíření katolického tisku.

(Hlavní úmysl.)

Od doby, kdy byl tisk vynalezen, stal se nyní světovou mocí, to jest mocí, která opanovala mysl všech lidí. Tiskem vyrozumívá se vše, co tištěno jest: knihy, časopisy, noviny, letáky, plakáty a jiné. Dle toho, v jakém duchu jsou knihy, časopisy, noviny vedeny rozeznáváme tisk dobrý, křesťanský a tisk nekřesťanský, nevěrecký, nemravný. Bohužel, že nyní tisk protikřesťanský a nemravný jest více rozšířen, než-li tisk v duchu křesťanském vedený. Proč? Protože nepřátelé Boží více věnují a podporují svůj stranický tisk, knihy, časopisy atd. než lidé naši, než věřící. Proto se nedívme, že svět je ve zlém, že je mnoho nepřátel Boha a církve sv., protože většina lidu ovládána jest tiskem liberálním, volnomyšlenkářským. Kdo takové knihy, časopisy, noviny čte, byť se jakkoliv bránil, zkazí se, nabývá téhož smýšlení protikřesťanského. Kdo zase čte knihy, časopisy, noviny v duchu křesťanském psané, ten opět bývá v dobrém upevněn, poučen, zušlechtěn. Že mizí víra, že hyne mravnost, že lidé žijí pohansky, to zavinily špatné knihy, časopisy a noviny. Proto je třeba, aby proti tisku

nekřesťanskému postaven byl tisk křesťanský; proti nevěreckým knihám, časopisům a novinám, aby byly šířeny dobré knihy, mravné, poučné, nábožné proti časopisům volnomyšlenkářským časopisy křesťanské, proti novinám židovským a stranickým, noviny dobré, křesťanské. Tu je třeba takový dobrý tisk podporovat předplácením, čtením a rozšiřováním, velkou agitací, tak jak to činí nepřátelé naši. Do rodiny katolické patří zase jen kniha katolická, časopisy a noviny katolické a žádné jiné. Kdo odebírá a platí noviny a knihy nepřátelské, prohřešuje se těžce, protože tím podporuje nepřátele Boží a církve sv. Tedy chopte se opravdu této mocné zbraně, dobrého, křesťanského tisku, obětujte pro něj i peníze, rozšiřujte jej mezi svými známými a tím prospějete dobré věci, obnově života křesťanského, nábožné výchově dětí, posvěcení rodin, povznesete mravnost, probudíte živou víru a přispějete ku spáse mnohým. Máme dosti takových dobrých knih, časopisů a novin, jako jsou: „Den, Občanské noviny, Selské hlasy, Omladina, Orel, Zábavná, duchovní knihovna, naše dobré kalendáře, Našinec, Mor. Orlice,

Škola B. S. P., Květy Mariánské,
Anděl strážný, Náš Domov, Kříž a
Maria, Sv. Vojtěch a jiné.“ Jen s chutí

do práce. Šířte dobrý tisk, odebírejte,
přinášejte rádi oběti pro dobrou věc
a Bůh požehná dílu tomuto.

M. T e s a ř o v a :

JEŽÍŠ MÉ SLUNCE.

Ó pronikni mou duši lásky Tvoji svitem,
jak slunce ze mraků když temných zazáří,
pak s novou nadějí zas půjdu k oltáři
v dík za ní položím svou vůli s dětským
citem.

Vím, že Ty přijmeš chudou obět moji
a nenecháš mne hynout v děsném světě
vůli,
mé duši udělíš tu blahou palmu míru
a ponoříš ji ve svém lásky zdroji.

Chci oběti Tvou být, Tvoji být zcela,
ve výhni lásky své pak spal mne Ježíši,
zda Srdce milostné mou prosbu vyslyší :
bych Tobě žila jen a sobě odumřela ?

Ó buď mé duši sluncem, které nezná stínu
a buď jí v poušti žití zářnou oasou,
by byla někdy též i ráje okrasou,
až povoláš ji ve svou domovinu.

Svatý František Borja.

Dle životopisu Otty Karrera napsal Ignát Z h á n ě l.

(Dokončení.)

Jednou na cestě potkal je šlechtic,
který měl krásného koně. František,
bývalý vévoda a přítel koní, nezdržel
se a díval se očima, které vyjadřovaly
podiv i radost nad ušlechtilým zvíře-
tem, což šlechtic dobře zpozoroval.
Poslal mu koně darem, což však Fran-
tišek odmítl s díky.

Uvítání krále Filipa II. bylo srdečné.
Přijel jim naproti, objal legáta i Fran-
tiška, pozval je k sobě, ale ač se
přičiňoval František, nic vlastně ne-
pořídili. Měli totiž zjednatí ligu proti
Turkům a jistý ústup krále v někte-
rých církevních věcech, v čemž však
byl král neústupný.

V Portugalsku bylo uvítání upřím-
nější a vyjednávání mělo výsledek.
Zpět jeli přes Francii, kde si král do-
volil nezvyklostí, jež Karrer nazývá
přímo „surovostí“. Jel jim naproti
oblečen sám i s doprovodem za ma-

škary. Královna Kateřina Medici mlu-
vila s nimi tak sladce, že se František
nezdržel a často opakoval, že se to
přímo protíví!

Jednou sloužil mši svatou v kostele,
rozbořeném od Hugonotů. Byl vitr,
zima, nastudil se, byl velice dojat
dostal zimnici, dle lékaře byly zasa-
ženy i plíce. Musil cestovati velmi po-
malu, denně toliko čtyři hodiny. Přes
Alpy mnoho zastal, do Turina dojel
polomrtev. Proto odpočíval ve Ferrare
celé léto. Když se poněkud zotavil,
šli dále a sice chtěl se ještě rozlou-
čiti, jsa si dobře vědom, že nebude
dlouho žiti, do Lorety. Cesta trvala
z Ferrary celých devět dní, mohli je-
nom pomalu jíti, protože trpěl Fran-
tišek při pohybu mnoho bolestí. Byl
však neobyčejně trpělivý. V nosítkách
psal poslední dopis, který se od něho
uchoval. Obdržel jej P. Dionys Vasquez.

Často v životě modlival se František, aby zemřel za církev. Přání jeho splnil Bůh. 28. září 1572 dojeli do Říma. Jsa si vědom, jak jest s ním, pravil světec: „Děkuji Bohu, že mohl jsem dokončiti zároveň dvě důležité cesty, cestu poslušnosti a cestu svého života.“ Z nosítek jej vynesli do jeho světnice, kdež přijímal mnoho návštěv. I papež chtěl jej navštívit, ale František spíše zemřel, než se této návštěvě dočkal.

Žil v Římě toliko dva dny. O půlnoci 30. září 1572 zemřel. Až do poslední chvíle byl při úplném vědomí, stále se modlil, vzpomínal na všechny lidi, kteří mu kdy prokázali něco dobrého. Tak doporučel svému přítomnému bratrovi své bývalé sluhy.

Protože nikdy nemohli pohnouti Františka, aby se dal malovati, zavolali nyní maliře. Schoval se za jednoho kněze a maloval umírajícího. František to zpozoroval a nelíbilo se mu to.

Zemřel ve věku 62 let; 26 let byl jesuitou, sedm a čtvrt roku byl nejvyšším představeným svých spolu-bratrů, jenerálem. Lékaři prohlásili, že měl na plicích nádor. Všichni měli za to, že byl jeho příchod do Říma zvláštní milostí Boží, aby mohl potěšiti svou duchovní rodinu a zemřel mezi nimi.

Vnuč Františkův vévoda Lerma mnoho učinil, aby jeho děd byl prohlášen za blahoslaveného, což se stalo 6. září 1624. V Madridě byl již dříve velmi ctěn, Lerma vystavěl tam v letech 1571—72 nádherný kostel pro ostatky světcovy.

Za svatého byl prohlášen 12. dubna 1671. Největší radost měli z toho v Madridě a v Gandii. Oslavovali tuto událost oktávou, kterou prodloužili ještě o další čtyři dny. Nesouhlasí sice s naším vkusem nádhery, kterou tehdy dokazovali svou úctu ke světcům. Jako „osmý“ div světa bylo rozhlašováno vyzdobení průčelí kostela jezuitského Colegio imperiale, při čemž bylo použito skvostných pestrých látek, které měly délku 25 tisíc metrů a stály 40 tisíc dukátů, svíci hořelo ve váze 15 tisíc liber.

Zvláštní zmínky zasluhuje ještě jednoduchá sice, ale velmi významná slavnost, kterou konali v madridské literární akademii. Starý bělovlasý kněz, oděn bílým pláštěm rytířů sv. Jakuba, byl ověnčen jako král básníků za svou báseň k oslavě svatého Františka, jako odměna byl mu odevzdán krásný kříž ze slonové kosti. Uctivě jej políbil. Byl to Pedro Calderon de la Barca.

Nyní jsou ostatky svatého Františka Borjy v kostele jezuitském Flor Baja v Madridě.

Lože nemocného ložem nebeským.

· Napsal Jarolím St. Pavlík.

Jedenkrát přinesli lidé k Spasiteli nemocného, jenž dnou trpěl, i s jeho ložem. Protože se však pro velký nával lidí nemohli k němu dostat, vystoupili na střechu, udělali otvor ve stropě a spustili dírou toho nemocného k nohám Ježíšovým. Pán Ježíš smíloval se nad ním a uzdravil jej, napřed na duši a potom na těle.

Lože ke spaní potřebuje každý člověk; nejvíce má ho zapotřebí nemocný, neboť je na lože poukázán. Často se proměňuje lůžko nemocného v lůžko smrtelné. Na to máme pamatovati, když si lehneme do lůžka ke spaní. Možná, že z toho samého lože, v němž teď spíme, bude nám nastoupiti cestu do věčnosti. Potom nikdo

neřekne jako trpícímu na dnu: Vezmi lože své a jdi! — nýbrž: Nechej tady lože své a jdi na onen svět! Teď tě položí do jiného lože, do rakve, do chladného hrobu. Ó, kéž bys blaze v Pánu tam odpočíval! Měj lože své rakevní před očima, když přijde na tebe pokušení. Žili lidé, kteří rakev svou již za živobytí svého měli státí ve svém pokoji, jako na př. císař Maxmilian I. To nemusí právě být, ale v duchu máme patřiti na své lože smrtelné, abychom nehřešili.

V dřívějších časech bylo v modě, lože zácloňání zastíratí; nazývali je nebesy. Upomínkou na ten zvyk byl by zastřešený kočárek pro malé děti; je též mnohdy modrý jako nebe. My můžeme z lůžka pro nemoc udělati lůžko pro nebe nebo nebesa, ale ve vyšším a duchovním smyslu, když při tom vyplníme jisté podmínky.

Lože naše stane se nebeským ložem neboli ložem, z něhož přijdeme do nebe, když je už za živobytí světíme, to jest bez poskvrny udržujeme. Nemáme je hříchem poskvřňovati. Malé dítě leží nevinné ve svém lůžku; s radostí na ně patříme, kterak pokojně spi, připadá nám jako andělíček. Tak by měl i dospělý křesťan nevinný v posteli ležeti. Ale ach, jak často bývá právě lože hříchy pokáleno. Panenské lože bývá smilstvím, manželské cizoložstvím nebo onanismem pokáleno, nepřírozeným totiž obcováním, jež početi zabraňuje. Povlaky ložní jsou bílé, krajkami ozdobené, ale jak černé skutky bývají v nich spáchány! Kdo své lože neustále poskvřňuje a špiní, jak mu bude u srdce, když bude nemocen v loži ležeti, snad v témže loži, v němž hřešil! Místo lůžka s nebesy uchystal si lože pekelné. Ó, jak bude páliti, více než ohnivé lože svatého Vavřince, na němž byl pečen; zcela jiné bolesti bude na něm trpěti než v nemoci své, nejen několik dní nebo týdnů, ale po celou věčnost.

Budíž tedy svatým naše lože a neposkvřněným! Pokropme je zvěcenou vodou, pokropme i samy sebe, aby se vzdálil od nás pokušitel, ať už je

to člověk nebo satan. Prosme anděla strážného, aby stál na stráži u lože našeho, aby nás opatroval před ohněm zlé žádosti, před každým těžkým pokušením, před hříchem smrtelným. Pomodleme se něco v loži ještě dříve, než usneme, několik střelných modlitbiček, pomodleme se něco, když nemůžeme usnouti, modleme se, jakmile jsme se probudili. Nad postelí naši má viseti svatý obraz a růženec, abychom hned jej měli po ruce; má to býti zrovna svatým místem jako ono místo, kde Jakob spal a řebřík do nebe sahající s mnoha anděly ve snu viděl.

Lože naše nemocniční a smrtelné stane se ložem nebeským, když se při spaní umrtvovati budeme, když nebudeme déle spáti, než je nutno. Mnozí páni a mnohé dámy leží ještě v loži, kdy slunce nad hlavou už dávno pálí; nechají si snídani do lůžka donéstí a po snídani dělají toaletu celou hodinu. Sedí před zrcadlem kdovi jak dlouho, ale ani jim nenapadne, aby před svatým obrazem pobožnost vykonali. Po obědě spi zase; prospí takřka polovici svého života. A jak jsou změkčili a zhýčkaní! Slamník je jim tvrdý, nemohou mítí dosti měkkých matrací pod sebou, dusí se zrovna v peřinách. Měkké lože působí horkost a horkost rozčiluje smyslné a tělesné žádosti a dělá člověka k hříchu ochotným.

Dobrý křesťan zapírá sebe i při spaní. Jakub vzal kámen a podložil jej pod hlavu; byl to tvrdý polštář; ale právě tentokráte měl tak krásný sen: viděl nebeský řebřík, Boha otce a mnoho andělů. Král David poslal Uriáše domů, aby se v loži vyspal; tento však řekl: Archa Boží a Israel a Juda bydlí ve stanech, a můj pán Joab a služebníci mého pána leží na zemi, a já bych měl jíti do svého domu, abych jedl, pil a se vyspal? Při spáse mojí duše toho neučiním. A Uriáš si lehl venku před branou paláce. Za změkčilost lidí chtěl Pán Ježíš pokání konati, proto si zvolil chudě jesle za svou kolébku, tvrdě

dřevo kříže za své lože smrtelné. Příkladu jeho následovali svatí a světice; spali jen krátký čas na tvrdém loži, ba oni vložili do lože věci, jež jim měly bolest působiti. Lože řeholníků je velmi jednoduché, čas ke spaní velmi krátký. Pamatujme na vojáky, kteří v poli museli se zřici všeliké pohodlnosti, na chudé pocestné, kteří musí spát pod širým nebem, na Japonce, kteří jednoduše prostrou na zem rohožku a na ni odpočívají, na černochoy, kteří též nemají lepšího lože. A tak mnohý křesťan nemůže ležeti dosti měkce! Umrtnujeme se tedy i při spaní, pak nám lože chorobinské ne-
případně těžkým.

Naše lože bude ložem nebeským, zůstaneme-li v nemoci trpělivými. Jde to sice ztěžka, v prudkých bolestech nebo v nemoci, jež trvá týdny a měsíce, zůstat trpělivým; pomyslíme-li však, že bychom v očistci museli mnohem horší tresty vytrpěti, kdyby byl Pán Bůh nemoci neseslal, že jsme mnohem větší trest od něho za své hříchy zasloužili, že se všechen žal v radost promění a trní v růže — vždyť říkáme: trpělivost nese růže — když jsme si toho vědomi, že mnozí jiní lidé mnohem více musí trpěti než my; když konečně pomyslíme, jak veliké bolesti nevinný Ježíš pro nás trpěl; tak to nebude tak těžkým, zůstat trpělivým. Všechn žal a všechen bol vezme konec, a pak nás nic více nebude bolet. když přijdeme do ráje nebeského. Bůh setře všelikou slzu s očí našich, čteme v epístole na slavnost posvěcení chrámu Páně, a smrti nebude, ani nářku, ani bolesti, neboť to vše pominulo.

Očistec, jež nám způsobuje nemoc,

proměníme v nebe, když budeme v nemoci starati se o spásu duše své. Člověk se stará, aby ozdravěl; zavolá lékaře, užívá léků, navštěvuje lázně, nechá se operovati; ještě více nechť nám leží na srdci, aby duše ozdravěla. Dobrý křesťan si toho i všímá, bera si naučení z příkladu Spasitelova, jenž nemocnému napřed hříchy odpustil a potom teprv jej nemoci sprostil. Dobrý křesťan, když vážně onemocní, zavola si kněze a přijme ty tři svatosti: pokání, oltární a poslední pomazání; nechá za sebe mši svatou obětovati, v mešní knize je zvláštní mše za nemocného, on vykoná doma mešní pobožnost a uzavře se do všech mši svatých; on požádá své domácí a přátele, aby se zaň pomodlili, on sám se modlí, seč může, modlitby pro nemocné, křížovou cestu, růženec a jiné více; on čte nebo nechá si předčítati příkladné a zbožné věci, jež mu útěchu vlevají do srdce; on se každou chvíli posiluje střelnými modlitbami, vzbuzuje dokonalou lítost a tři božské ctnosti; on se připravuje na smrt a žije tak, jak by už dnes musel zemřít. On nemá žádného strachu před smrtí, a když tato skutečně přijde, tu zemře blaženě a šťastně v Pánu; lůžko pro n moc stalo se mu lůžkem pro nebe.

Všude známá spisovatelka, aspoň v Německu, Emma Giehre, dítčím známá pod jménem teta Emmy, ztráвила 50 let na loži, ale jak! Nebyla by tolik dobrého vykonala, kdyby byla bývala zdravá. Nemoc z ní učinila světicí. Posvěcovala lůžko své skutky zbožnosti a milosrdenství, a proto se ji stalo lůžkem nebeským. Kéž by i naše lože bylo takovým nebeským ložem!

Marie Tesařova:

TOUHA.

Já motýlem bych chtěla býti,
z Tvých růží sbírat zlatý pel,
že křídla k letu nemám — žel —
v Tvé Srdce, Jezu, chci se skrýti.

A Slavičkem bych býti chtěla.
pak vzlétla bych v Tvé objetí,
jak slavík zpívá v podletí
i já se láskou rozpělá.

Pak včeličkou bych chtěla býti
z Tvých květů ssáti téchy med,
ó, pak bych zaplesala hned :
v Tvé, Ježíši, chci lásce žít!

Než, chladno, pusto jest v mé duši,
vždyť mrazem tuhne všecko v ráz,
ó, Jezu, přijď jen, přijď zas,
nechť srdce mé jen pro Tě buší.

Různými cestami.

Napsala Marja Česka-Maczynska. Z polštiny přeložil O. S. V e t t l.

Zlatým strniskem braly se dvě mužské postavy v šedých pláštích obecného lidu, podnebeskem tetelil se purpurový jas hasnoucího slunce, příšerně kymácely se vlnité linie hor a obrysy chat k jejím úbočím se tulících, vzduch prosycen byl vůní pokosených luk a čerstvě padlé rosy. Jeden z poutníků kráčel zamyšlen, v jeho výrazné, podlouhlé tváři zračila se velická sebranost ducha, modlil se a všechny jeho životní mohutnosti byly napjaty jako struny čekající, až do nich mistrova ruka mohutným akordem uhodí; — druhý namáhal se udržeti krok s druhým a rád by byl, to bylo zřetelné, zapředl s ním rozhovor, jenomže se mu nedostávalo slov a odvahy; v jeho černých očích jevil se jakýsi nedůvěřivý strach, co hleděl na dědinu rozsypanou po návrší, víc a více se blížící... Kolikrát už otvíral ústa, by těm myšenkám, jež se mu lebkou honily, propůjčil výrazu, ale když pohleděl na ráznou a dětsky se modlící tvář druhovu, zase je beze slova přivíral. Posleze přece se zastavil, oči jeho spočinuly ještě jednou na domech v červácích západu hořících, v hlase pak jeho chvěl se nepokoj a prosba: „Petře!“

„Ondřeji?“

„Odpocíhneme si trochu...“

„Jsi unaven?“

„Ne... ale...“ zamlčel se, aby po chvíli dopověděl vzrušením ochraptělým hlasem: „Tolik jest ve mně pochyb, tolik nedověry ve vlastní síly, takový strach...“

„Před čím?“

Petr usedl na kámen u cesty, sivé oči jeho zahleděly se vážně do bratrovy tváře, Ondřej pak mačkaje cip pláště, mluvil trhavě, neboť vzrušení nedalo mu plynně mluvit: „Neboť kterak možná, Petře, bych já... nebo ty, ... lidé prostí, ... z čista jasna dovedli k lidu mluvit, zázraky činiti, nemocné uzdravovati?... Zdá se mi, že nám Mistr světil úlohu síly naše přesahující... V mé mysli nemůže se to všecko směstnati, i je mi, jako bych snil! Kterak je to možno, abych já, ani se napřed nepřipraviv, k lidu mluvil, já, jenž jsem nikdy řečníkem nebyl... anebo ty, Petře? Naše řemeslo s sebou to nese, že se stáváme zamlklými a v sebe uzavřenými, a tu najednou... najednou...“

„Upokoj se, Ondřeji, ... to ne my budeme mluvit a ne my působiti, nýbrž Pán skrze nás projeví svou moc, ... my jenom věriti máme silně vroucně a tak žít, abychom byli hodni jeho lásky... Netrap se podarebně, bratře, třeba s důvěrou život pojímati, neboť proto povolal nás Pán, abychom si získali právo na jiný, lepší byt... A proto káže nám Pán, abychom se smrti nebáli. Ji se nelekali, nýbrž jenom zlého činu, nepravosti, hříchu... A cože budeme mluvit ty nebo já?... vždyť je to tak prosté, co nám Ježíš mluvil; vždyť nám řekl, abychom na střechách hlásali, co nám v ucho pověděl?“

Opálená tvář Ondřejova pobledla o ton, když upřímně vyznal: „A přece, ... Petře, ... já se do opravdy bojím... Za nedlouhou vejdemo do prvního

„městečka, lid shlukne se kolem nás jako kolem učeníků Ježíše z Nazaretu, budou mezi nimi přátelé i nepřátelé, nejvíc obojetných, kteří mají pro všechno pochybovačný úsměv . . . V modlitebnách rabíni pracují celé neděle o řeči, než ji v den sobotní lidu přednesou . . . a my? . . . Nepovede se nám jako rozséváčům, kteří vyseďše na pole zpozorovali, že zapomněli vzít zrna k setí? Jak, nebude se nám nedostávat hlasu, slov, přesvědčivosti? Nedojdeme jenom . . . hanby, smíchu a posměchu? —“

Tmavé obočí Petrovo se svrátilo nad sivýma očima, když položiv tvrdou, širokou dlaň bratrovi na ruce, promlouval: „Co myslíš? . . . Což Tomu, který může lidského ducha přivolat z kraje mrtvých, rozbouřenému moři ticho přikázati, hřích odpustiti, . . . když lítost zří, . . . šileným jedinkým slovem zdravý rozum vrátiti, . . . což tomu Pánu všech věcí je nemožno skrze naše ústa promluvit, skrze horoucí viru naši . . . zázrak způsobiti?“

„To ne, . . . ale . . .“ Ondřej odhrňoval si rozpacitě vlasy s čela.

A Petrův hlas se silně rozezvučel: „Není tu „ale“, . . . třeba jenom tu viru mít, potom v pravou chvíli moc Páně připadne na nás! A zdali můžeme pochybovati my, kteří jsme denně svědky Kristovy moci byli? My, kteří jsme učeníci Jeho? Jako vzbudil Pán ze spánku smrti mládence Naamského, dcerušku Jajrovu tak chce mocí slova a činu probuditi odumírajícího, do zemského spánku ponřízeného ducha lidu . . . Neboť k zemi upřeli zrak svůj, potonuli v klamném pečování o zítřek, v pachtění se po hojnosti a slávě a zapomněli, že země tato dána jim toliko na čas, a to prostředkem, jenž jim pomáhati má k jejich konečnému cíli, ne však — cílem! Jsem jenom prostý rybář, Ondřeji, . . . pamatuješ se však, jak jsem k slovu Páně rozestřel síť k lovení a jak se naplnily, až se trhaly, . . . a tož i teď, jak promluví, On slovům svým dá obsah i zvuk. On učiní, že najdu

cestu k lidským duším . . . Neboj se, bratře, jako s námi byl, ač spal, tak i dnes jest s námi, třebaš Ho viděti nemůžeme. Jen méj vůli silnou a všecku viru, neboť sám-li věřiti budeš, také v druhých viru vznítíš!“

Petr umkl. Kráčeli čásek mlčky. Jasněji a jasněji vystupovaly před nimi ploché střechy městečka, prostírající se vinohrady, fíkové listi temnou zelení svítilo, k nebi se pnuly štíhlé cypřiše, u studně pak v dolině, opírajíce se o její kamenné roubení, vykládaly ženy. Sly na vodu, povídají si, hoví si po celodenní klopotě na zeleném trávníku kolem studně, večerní větřík povlává jejich lněnými sukněmi, třepoce bílými šátky, zapadající slunce vyluzuje ohnivé záblesky na džbánech z černé, polévané hlíny, vykřesává jiskry ze zlatých penízků u čelenek, dovádí s rozpuštěnými vlasy děvčátek, jež se v kole točí, půvabně se prohýbajíce a províjejíce; ve svých bílých šátkách vypadají jako roj jasných duchů. K studni totiž přisedl světlovlasý hoch a s očima mrtvéma do dálky upřenýma hrá na skřípky o jedné struně, . . . prostorem nesou se žalostné, tesklivé tony, k nimž chlapec tohoto asi obsahu propěvuje písničku: „Večerní červánky na kraj se už snesly, hrej, ubohé pachole, pro útěchu hrej! . . . Do kola děvčata se pusťte, řetěz z rukou utvořte, kolem slepého sirotka se točte! — Slyším smichy vaše, slyším šatů šustot, tolik potěchy Bůh mi dává a svět. — Do kola, do kola se vrťte, třebaš bol v zpěvance lká, vám náleží se smát, mně toliko lkát . . .“

„Ne, při tvé písni tančit nelze, Davidku, ni se smát, neboť srdce žalem se svírá,“ jasná postava děvčátka odělila se od skupiny tančících a položila výrostkoví na hubené rámě svou očiadlou ručku: „Zahrej mi něco veselého, . . . tolik písniček umíš, . . . viš, že tě potom hojně obdařím“

„Veselého?“ smutný úsměv zasevelil na vyhublém obličejí hochovi. „Dobrá, ale . . . to jsi ty, Rachelko, . . . pravda?“

„Já, Davidku . . .“

„Pověz ty mně, Rachelko, co veselého může vám zahrát osleplý sirotek, který před týdnem ztratil jedinou bytost, která ho milovala, . . . matku, . . . a sám tu zůstal se svou bídou a nevolí. Ona mi vyprávěla, jak slunce vzhází a zachází, její tvrdá, dobrá ruka vodívala mě denně sem ke studni, bych vám hrál, tehdy při mrzáctví bývaly radostnými moje písničky. Neboť teprve, když jsem se třesoucí rukou naposled dotkl její ledové, drahé tváře, pochopil jsem velikost svého neštěstí, oslepl jsem opravdu, neboť přestaly nade mnou bdít její dobré oči, přestal její laskavý hlas vystříhati: „Pozor, synku, neboť na cestě kámen! . . . a nikdo již líci mých nezlibá ni teplé stravy nepodá . . . O, Rachel! Rachel, . . . kterak mám vám tedy dnes veselou zpívat?“

Tělíčkem hochovým otrásl o štkání a z mrtvých oči kanuly slzy na jednostrunné housličky a blyštily se vtřpytu zapadajícího slunce jako kapky krve. Sběhly se k plačícímu holčice, obstopily jej.

„Měi bys jít k představenému synagogy, . . . obec se stará o své chudé . . .“

„Otcové přec naši odvádějí desátek, aby tobě podobní nouze netřeli!“

„Což myslíte, že hlad jediné jest zlo? Vydělavá jsem si dosud na chleba, — mám i teď co jísti, . . . ó, ne, ne!“

„Davidku! . . .“

„Ó, Rachel! bývaly to v mém žití světlé chvílky, kdy mě matka sem — ke studni — přiváděla, tolik tu hlasů různých, tolik melodií pověřím se snulo, . . . celý svět připadal mi jedinkou písni! Vítr hrál v korunách stromů, tráva šelestila, ptáčci propěvovali, mušky bzučely, voda zurčela padajíc do žlabu, . . . a matka mi vykládala, jak vypadají květiny, stromy, svět. A když se s hor stáda vracela, tu jsem já nejenom slyšel jejich radostné bečení a pokřikování pastýřů, nýbrž viděl jsem i jejich bílé rouno, a když jste mě otočily, tu jsem rozpoznával každý šustot vašich šatů,

dovedl jsem po chřestění zlatých řetízků určití Rachel, po veselém smíchu Mirjam a Abigail po vůni růží — —“

„Ubohý hošku, . . . ty! . . .“

„Ba, ubohý Abigail! . . . Ó, bys věděla, kolikrát jsem dnes upadl, nežli jsem se doškrabal sem k vám, poranil jsem se na rukou i nohou, . . . nedobře je to kameni horské, nemá soucitu s osleplým sirotkem . . . Co matky není, všecko se v mém životě změnilo, . . . jsem sám . . . samotinký a kolem mne jenom divný, tajemný svět, strašný; kdysi z ohlasů jeho dolétala mne radost a plnost života, dnes nerozumím všem těm zvukům, . . . bojím se jich, . . . známé s neznámým slilo se v mě paměti, i hrozím se, . . . zda tak po celý život bude?“

„Ne, ubohý hochu, i do tvých temnot může zavítati světlo.“

Děvčata i ženy vzhledly k mluvčímu a Petr přistoupiv k hochovi, položil mu svou mohutnou ruku na rozčechranou hlavu: „Nad životem každého člověka bdí mocná tvůrčí ruka Boží, a tedy i nad tvým . . . Aj, přišel jsem vám zvěstovat, že zaslíbený Mesiáš jest . . . mezi námi!“ Petrův hlas se zlomil vzrušením, potom však náhle zmohutněl: „I ději se divy a zázraky, jakých nikdy neviděl národ israelský: slepi vidí a mrtví z mrtvých vstávají . . . Slepi vidí, . . . slyšíš chlapče?! . . .“

A Petr mluvil, ze slov jeho zvučela síla veliké víry, nesmírné důvěry a strhovala. Nastalo ticho jako v domě Božím, když rabini lidu Písma vykládají.

Petr mluvil, . . . skromný rybář z tiberiadského pobřeží stal se náhle představitelem Páně, i byla v slovech jeho — síla, v jeho výmluvnosti — moc!

Neviděl, že vzrostl zástup posluchačů, že k ženám přidružili se z práce ve vinohradech vracející se mužští, že obstoupil jej tłum zpočátku zvědavý a lhostejný, potom vzrušený a rozradovaný, neboť nastojitel on přinesl jim zvěst života.

Pravil jim, aby se kolem podívali, příroda toť denní zjevování se Boha a každodenní zázrak!

Ve jménu toho Pána všehomíru, který se smíloval nad lidem v temnostech bloudícím a poslal mu svého Syna, káže on, Petr, . . . v jeho jménu otevírá mrtvá víčka slepova, neboť slepí jste, i velí vám prohlédnout: „Človče, . . . hle, tvůj Bůh . . . a to je cesta pravdy, dobroty a lásky, po které ti třeba k Němu se brátí.“

I sklonil se Petr nad osleplým pacholetem, neboť ucítil, že duch jeho stanul na vrcholu víry, že nabytí moci a síly, neboť náhle cosi mocného v něm zavolalo: „Hle, Petře, tvůj první zázrak!“

Nad hlavami mlčícího zástupu zazvučela slova: „Uvěř, synu, v moc Boha, který tě stvořil, který k tobě mluvil v ševelu trávy, ve vůni květin, v laskání matčině, . . . uvěř tak silně, bys cítil, že Mu není nic nemožného a nic nedostižného, . . . uvěř, a nebudeš uzdravení —“

A obrátiv se k zástupu mluvil: „Před několika dní onemocněla bohatému Jajrovi dceruška a když lékaři nad jejím životem až se rozpokovali, tu sebral se Jajrus, padl k nohám Ježíše z Nazareta a prosil: „Dcera má skomává, . . . ale pojď, vlož na ni ruku svou, a uzdravena bude, živa obude!“ I šel s ním Pán, neboť neoslýchá člověkovy prosby, když ji diktuje moc víry, v půli cesty však nadběhli služební zvěstující pánu svému: „Dcera tvá umřela, netráměj Pána! . . . Kristus však pohleděl v leku plné oči představeného synagogy a pravil: „Neboj se, . . . jenom věř! . . . A když jsme vstoupili do stavení, poručil narikajícím umlknouti, plačkám a pištcům ukázal dveře a nahnul se k ztuhlé mrtvole jasnovlasé divenky, pravil s úsměvem plným dobroty: „Dívka neumřela, ale spí . . .“ Nešťastná matka,

jež patřila na skonání dítěte a jež nemohla uvěřiti, že by ta ztuhlá mrtvola mohla života nabýti, propukla v zoufanlivý nárek . . . Lékař, Chaldejčik, nemohl potlačit pohrdlivého poškřebku, . . . jeho věda přece zjistila smrt . . . A aj, Pán uchopil svou mocnou rukou bezvládnou, s lůžka se svezší ručku a pravil divným, do šepu sniženým. do hloubí duše pronikajícím hlasem: „Talítha, kúmi!“ a dívku odběhla ztuhlost smrti, rozevřely se blankytné oči, usmála se bledá ústečka, vstala a šla za Ním, napřed nejistě jako dítě, které nemá ještě pevnosti v nohou, potom svižně jako zdravé děvče. A aj, ve jménu Toho, který mrtvé k životu budí, neb moc má nad celým světem, vyzývám tě, synu, . . . věř! Touží silně, modlí se horoucně a společná prosba naše způsobí zázrak.

A pachole slzami zalité přitulilo se tváří k Petrově rouchu a lkalo: „Hle, pane, jest ve mně ta vira! . . .“

Petrovy prsty spočinuly na očích hochových: „Tedy ve jménu Kristové — prohlédni!“

Rozhoupala se srdce v lidských prsou, neboť nadzemská moc zazvučela v Petrově hlase.

A náhle do večerního ticha padlo radostné štkání hochovo: „Ó, pane, neznámý pane! . . . vidím ovroubenou studni, . . . slunce na západě, hasnoucí — Ó, Kriste! . . .“

„Ježíši z Nazaretu! . . .“

Tu položil Petr dlaň na hochovu dlaň a vzrušeným hlasem děl: „Pamatuj si, hochu, to ne já jsem zázrak vykonal, nýbrž Bůh skrze mne jej učinil pro tvou a mou víru, . . . pamatuj si to, synu, i poděkujme Pánu za jeho lásku.

I padl Petr na kolena, ruce na vroubení studně položil a modlil se, vzdáváje Pánu díky, . . . i modlil se . . . a hlas se mu slzami zalýkal . . .

(Pokrač.)

SVATÝ BENEDIKT.

Legenda. Veršem napsal Jarolím St. Pavlík.

Bílá holubice.

Noc ta zdála se jim velmi rychlá.
Zatím ustal déšť a bouře ztichla,
hvězdy vzplanuly a tiše, tiše
pohlížely do té noční říše,
nad níž, když už chýlilo se k ránu,
zora slunci otevřela bránu,
která, ohněm jejím rozžata,
zastkvěla se jako ze zlata.
V jejím lesku kapky dešťové,
perlily se v záři nachové
na květinách, na stromě a keři.
Ptáčci, zdvihše hlavičku svou z peří
zanotili s plesem píseň ranní —
všechn kraj byl v samém usmívání.

A tím krajem Benediktus kráčel
s bratry svými, líce slzou smáčel,
neboť v srdci jakýs hlas mu pravil,
svoji sestru naposled že zdravil.

Třetího dne svatá abatyše,
v Pánu zesnula tak krásně, tiše.
Bratr její, oknem dívaje se
tam, kde modrá oblohy bání pne se
k nebes říši hvězdami se stkvící,
viděl letět bílou holubici.

Zaradoval se on velmi, tuše,
že to jeho milé sestry duše.
Vztáhnuv ruce k nebi k vřelým dikům,
zvěstoval smrt její řeholníkům.

Na to kázal bratrů svých sboru,
její tělo na Kasínskou horu
aby přenesli; to čisté tělo
v hrobce opatově ležet mělo.
Kteří za života lnuli k sobě,
měli spolu odpočívát v hrobě.

Blažená smrt.

Doprovodiv k hrobu svatou děvu,
ladím harfu k poslednímu zpěvu,
kterak zemřel Benedikt náš svatý,
horlivosti pro čest jeho vzňatý.

Zas rok jeden splynul v času moře,
o Scholastiku již stichlo hoře;
přišel čas, kdy v odměnu svých ctností
vejíti měl věčných do radosti
světec náš. On věda, co naň čeká,
kdežto člověk smrti vždy se leká,
zradoval se, vida smrti bránu
před sebou, a že již půjde k Pánu
do věčného ráje, kde tak krásně.

Svojim bratrům oznámil to časně,
kdy si lehne země do útroh.
Šest dní před smrtí svůj kázal hrob
otevřítí, kde již tiše spala
sestra jeho v ctnostech vytrvalá.
Brzo schvátíla jej zimnice,
síly těla tratil velice.

V šestý den mu těsnou byla cela,
museli jej zavést do kostela.
Tam když zbožně přijal svátost Páně,
proti tělu slabosti se bráně,
stoje smrt svou klidně očekával,
kolem něho mnichů bratrů nával.

Israel se utkal v tuhém boji
s Amalekem; zatím Mojžíš stojí
na hoře, a náruč roztáhnoutou,
modlí se, by vyhrál bitvu krutou.
Aron s Hurem, každý po boku,
podpiraje ruce proroku;
dokud je má k nebi zdviženy,
ve výsledek doufá kýžený.

- Tak i svému duchovnímu otci
bratři klášterní jsou ku pomoci;
s obou stran jej pevně podpírají,
by vstříc stoje hleděl svému ráji.

Poslední boj vede ke smrti,
která všechen život rozdrtí;
poslední boj proti zlému duchu,
jenž že duši ztratí, má již tuchu.

Modlitbu on poslední teď říká,
ten a onen bratr při tom vzlyká;
a tak tiše, jak když svíce hasne,
končí opat živobytí časné.
K smrti usíná, co ducha svého,
odevzdává v ruce Všemocného.

Cesta do nebe.

Mniši dva zjev měli v ten sám čas,
nad ním každý divil se a žas'.
Od kláštera do hvězdného města
spínala se krásná světlá cesta,
jak když od slunce jdou zlaté pruhy;

v pravo, v levo kol té třpytné duhy,
lamp jsi viděl aleje dvě luzné,
bleskotati čárně v barvě různé.

Když tak mniši hleděli v tu stranu,
stanuv u nich jeden z nebešťanů,
řekl nadšen: „Bratři, toť ta dráha,
kterou odebral se v sídla blahá,
svatý otec váš!“

My půjdem za ním
s modlitbou a sebezapíráním,
konajíce, jimž nás učil, ctnosti,
bychom s ním též byli nebes hosti.

Svatý Benedikte, za nás pros,
by nám připadl tvůj šťastný los,
vidět Boha v nobi tváří v tvář!

Jako obět kladu na oltář
tuto báseň ke tvé cti a chvále,
abys, otče, přimlouval se stále
za mne nehodného u Ježíše.
Žehnej svému řádu s nebes výše!

Boží daň.

Napsal Jarolím St. Pavlík.

Dávejte císaři, co jest císařovo, a Bohu, co jest Božího! pravil Spasitel náš. Čtvrté přikázání nás zavazuje, světské vrchnosti všechno dáti, co jsme jí povinni: úctu, věrnost, poslušnost, podporu, tu poslední tím způsobem, že předepsané daně odvedeme, daň ze jmění a daň z krve.

Placení daně přijde každému za těžko; ale co svět světem stojí, musili poddaní pro krále a vlast oběti přinášeti, obět majetkovou a obět krvavou. Kdy si žádali krále Israelité, zvěstoval jim Samuel, co mu budou všechno poskytovat: To bude právo krále, jenž nad vámi vládnouti bude: Vaše syny vám vezme a učiní je svými

jezdci; na vaše zboží a na výnos vašich vinic uloží desátek, i na vaše stáda; budete jeho služebníky.

Svatý Pavel píše: Daň, komu daň, clo, komu clo. Spasitel sám zaplatil za sebe daň osobní; byla to daň náboženská a patřila chrámu. Protože nic neměl, poslal Petra k moři; první rybě, již by chytil, měl otevřítí ústa; v nich že nalezne tolik peněz, kolik obnášela daň pro oba. Tak se i stalo.

Placení daně je spravedlivé. Kdo užívá výhod ze státního sdružení, nechť i břemena nese. Výhody ty jsou: Bezpečnost majetku, bezpečnost života a cti, pohodlné a laciné cestování, bezpečná přeprava peněz, zboží a

1
dopisů poštou, návštěva škol, nemocnice, dobročinné ústavy atd. Přijmů z daní se používá: k vydržování, úředníků ve vnitrozemí a v cizině, vojska, škol, pošty, železnic, cest atd.

Těžší k přenesení je daň z krve; služba u vojska, narukování v čas války, obětování svého života nebo svého zdraví k všeobecnému blahu. Je to však nutno, aby se vlast s jejími obyvateli obhájila a mír udržel.

Buďme věrnými a dobrými poddanými! Buďte poddani, napomíná nás svatý Petr, jak králi, protože je nejvyšším, tak i jeho místodržitelům, kteří jsou od něho ustanoveni, neboť tak jest vůle Boží. Každý se podrobí moci vrchnostenské, neboť není žádné moci krom od Boha.

Dejme však i Bohu, co Božího jest. Bůh je tím nejvyšším králem a císařem, od něhož všeci jsou závislí, jemuž se všechněm je podrobiti. Vzdávejme mu tu nejvyšší čest, jemu se klaníme; zůstaňme mu věrni; beztoho jsme to na křtu svatém slibili, byla to naše praporní přísaha; milujme Boha z celého srdce, on jest naším nejlepším otcem a dobrodincem; poslouchajme ho, plněme jeho přikázání; poslušni buďme i jeho místodržitelů a zástupců, papeže, biskupa, kněží, neboli církve svaté. Kdo církve neposlouchá, toho máme považovati za rovného pohanům nebo veřejným hříšníkům.

I Pánu Bohu musíme daň odváděti. To je předně daň z hlavy nebo daň osobní, jež v tom pozůstává, že rodiče děti své, které se tomu hodi a povolání cítí, přenechají službě Boží, buď jako kněze nebo řeholníky a řeholnice.

Ve starém zákoně byli napřed prvorození pro bohoslužbu nebo úřad kněžský určeni, na poděkování, že Bůh prvorozené židů Israelitů v oné noci usetřil, kdy anděl smrti šel přes Egypt a zabil všechny prvorozené. Později byl jeden ze dvanácti kmenů k úřadu kněžskému vyhlédnut, kmen Levi, jež se neposkvrnil klaněním se zlatému teleti. V kmeně Levi byla

potom povinnost k službě kněžské dědičná.

Katolická církev též nemůže býti bez kněží. Kde každý den nekrvavá obět Pánu Bohu se přináší, musí býti i kněží, kteří ji přinášejí, kteří svatými svátostmi přisluhují, světi, žehnají, káží a se modlí. Kněžství teď však není dědičné, nýbrž všem přístupné. Kdo cítí v sobě povolání ke stavu kněžskému nebo řeholnímu a hodí se k tomu, nechť poslechne hlasu Božího, a rodiče ať mu v tom nebrání. Všechny ohledy rodinné nechť stranou odloží; tu platí: Dejte, co jest Božího, Bohu; darujte Bohu dítky, jež mu patří. Považujeme to za velkou čest a veliké štěstí, je-li v naší rodině nějaká Bohu zasvěcená osoba; bude to k našemu blahu. Neplodná Anna ve Starém zákoně obdržela syna a darovala jej Pánu Bohu; on jí za to žehnal a jiné děti daroval, tři syny a dvě dcery.

Ne každá rodina může Bohu dítko darovati; ale každá rodina může k tomu přispěti, aby se hodně děti věnovalo kněžskému povolání, podporou studujících, misii, spolku svatého Bonifáce, jež se stará o náboženské potřeby na takových místech, kde peněžitě prostředky k tomu chybí, modlitbou o dobré kněze, vážností a láskou k osobám kněžským a řeholním. Pán Bůh to bohatě nahradí; Spasitel praví: Kdo přijme proroka, obdrží odměnu proroka.

Svatý Alois chtěl býti knězem a jesuitou. Ale otec nechtěl tomu dovoliti, Alois měl podle jeho mínění státi se vysokým úředníkem a děditi statky rodinné. Jak dobře udělal, že konečně dal své svolení; teď má svatého Aloisia za syna, jehož památka nezanikne do konce světa. Něco podobného mohli bychom říci o svatém Stanislavu, Františku a jiných.

Dále třeba nám Pánu Bohu odváděti daň z času životního, jež nám daruje. Obnáší sedmý díl z něho, to jest, každý sedmý den musíme jako den odpočinku Pánu Bohu darovati, službě Boží jej věno-

Den vzpomínek . . .

vati, světiti a obětovati. Sest dní budeš pracovati a obchody své obstarávati; sedmý den je sobota Hospodinova. Mnozí lidé zůstávají Bohu daň z času dlužní; ani jednoho dne v týdnu nechťje mu darovati. Není-liž to veliká lakota s časem? Kdo neděle nesvěti, nedává Bohu, co jest Božího; on dává pohoršení svým spolubližním, připravuje se o Boží požehnání, svolává na sebe přísný trest Boží zde a na onom světě; on má příčinu se před smrtí strachovati, neboť přísloví praví: Jaká tvá neděle, takový tvůj úmrtní den. Svěťme tedy neděle a svátky, nedělejme v ně žádného díla služebního, jděme na kázání, na mši svatou a na požehnání, zaměstnávající se takovými věcmi, jež se týkají spásy duše naší: dejme Bohu, co jest Božího.

Třetí daňka, již musíme Pánu Bohu odváděti, je daňka konsumní, daňka z potravin, anžto v jisté dny zřekneme se jistých potravin, v množství jejich se omezíme, je takřka Bohu darujeme. Mním zde postní přikázání. Pohané obětovali bohům svým jídlo a nápoj. Oběti pokrmové, desátky ze zboží a z dobytka byly židům ve Starém zákoně nařízené. Nejdražší obět pokrmovou přinášíme Bohu při mši svaté. Když se postíme, tož je taktéž obět v jídle, daň z potravin. Ach, jak neradi odvádíme Bohu daň tu! Aby pokaždé nějaký exekutor přišel v podobě anděla s plamenným mečem! Zapovězené ovoce, ale to z říše živočišné, až moc dobře chutná; člověk se nedovede přemoci, on by rád všechny pátky z kalendáře vyškrtl. Ale jak by bylo, kdyby nás Bůh z knihy života vyškrtl? Dejme Bohu, co jest Božího! Zachovávejme

pátek, on patří Pánu Ježíši Kristu, on byl v pátek pro naše hříchy umučen,

Vim ještě o čtvrté daňce, již musíme Bohu svému odváděti; je to vlastně ta nejznámější, daňka z jmění nebo z příjmů. Odvádíme ji, když přispíváme k stavbě, k vydržování a okrášení kostela, nejenom našeho vlastního, ale i cizích, obzvláště těch chudých, v zemích misionářských, v diaspore; dále, když chudé podporujeme a příspěvky peněžní na všelijaké dobročinné ústavy dáváme, na příklad na školy, nemocnice, chudobince, sirotčince, ústavy pro slepé a hluchoněmé, kláštery, misie, různé dobročinné spolky, podle výroku Kristova: Co jste prokázali nejmenšímu spolu-bratru, mně jste prokázali. A ještě: Kdo dítě přijímá, mne přijímá! A podle návodu Tobiašova: Jak můžeš, dávej chudým ze svého majetku; máš-li mnoho, dávej mnoho; máš-li málo, dej i z mála rád. Tato daň z majetku bude nám od Boha nahrazena, on nám všechno stonásobně splatí.

Poslední daň, kterou musíme Bohu svému odvésti, je daň z krve, obět našeho života, naše smrt, u svatých mučeníků daň z krve v pravém slova smyslu. Paragraf, jenž se týká té daně, zní: Ty jsi prach, a v prach se zase obrátíš. Od té daně není nikdo dispensován, Bůh ji vymáhá za každých okolností; jenom lhůta k zaplacení je různá. Odvedme tu daň ochotně a bez reptání a přinesme Bohu život náš za obět; on též svého Syna za nás vydal. Misto časného, pomíjejícího, námahy a bolesti plného života dá nám život věčný, šťastný a radostiplný, Bůh je pánem nad naším životem; dejme tedy, co jest Božího, Bohu!

Obrázky z katolických misí.

Podává Maximilian Weinberger.

Otrok a apoštol.

(Obrázek z Afriky).

Jak mnoho hrdinství skrývá se často i v srdci černochové, dosvědčuje činnost apoštola černochoů, Antonína z Lagos. Tyto řádky pocházejí z pera misionáře, jemuž Antonín sám svou životní dráhu vypravoval.

1. Šťěstí v neštěstí.

Antonín narodil se na začátku 19. století na ostrůvku San Thosné v zálivu Quinejském. Ve stáří 10 let byl od ukrutných sousedů prodán obchodníkovi s otroky, a od tohoto až do Brazílie v Jižní Americe zavlečen. Na štěstí dostal se do služby k převozu Karmelitů v osadě řečené Babia, Domu Romuldovi. Tento zbožný řeholník staral se co mohl o duše nešťastných otroků. Často docházel na loď s černochoy, obvazoval rány nemocných a vypravoval jim zároveň o Bohu, jenž pro ně tolik trpěl.

V domě tohoto muže byl Antonín považován více za syna nežli za otroka. Dostalo se mu mimo jiné i pečlivého vyučování. Brzo po svém křtu přijal první sv. přijímání. Od tohoto dne stal se pravým apoštolem svých černých krajanů. Bolelo ho velmi, když viděl jejich bídu duševní. Po přípravě zcela nedostatečné bývali křtěni, potom však nestaral se nikdo o jejich duši. Antonín vyhledával je a plakával s nimi nad jejich tvrdým osudem. Jeho nelíčená láska k nim činila zázraky v jejich roztrpčeném srdci. Svého vlivu používal nyní, aby jim dokázal nesprávnost jejich předsudků a v jejich nevědomosti je poučoval. Nebylo-li kněží po ruce, sám jim pravdy sv. náboženství vysvětloval.

Mezitím byli četní otroci propuštěni na svobodu a vrátili se většinou do své vlasti Afriky. Antonín však zůstal;

bylté v domě svého pána považován za syna a chtěl u svých dobrodinců zemiťi.

2. Hlas Boží.

Po několika letech přišli někteří z dřívějších soudruhů Antonínových za příčinou obchodu zpět do Brazílie. Od nich se dověděl, že všichni, kteří se do vlasti vrátili, své víře se stali nevěrnými. Zmocnila se ho proto nevýslovná bolest a náhle probleskl myslí jeho smělý plán, ztracené ovečky vyhledati. Ale nebylo to bláznovství? Jak mohl on, obyčejný člověk, odvážit se díla, které božské síly vyžadovalo? V této trapné nejistotě prolil mnoho slzí a modlil se vroucně za osvicení Ducha sv. Konečně po několika dnech vrhl se k nohám svého pána.

„Otče,“ pravil, „ty jsi mně více nežli otcem a matkou, v tvé službě chtěl jsem rád celý svůj život zůstat. Ale ty sám učil jsi mne, mé druhy jako bratry milovati. A nyní jsou na cestě do věčné záhuby. V mých prsou volá hlas, abych šel za nimi a je zpět přivedl na cestu přikázání. Je to hlas s nebe anebo jenom pyšná troufalost? O můj otče a vůdce, rozhodni boj v mých prsou se odehrávající; rač jenom slovo a já poslechnu.“

Převor se zarazil; tak jej neočekávaná prosba překvapila. Přemýšlil, jakou má dáti odpověď. Ubohý otrok, docela sám v otráveném okolí! Co si počne sám jediný? A přece, on zná tuto čistou duši, obětavou, láskou k Bohu prodchnutou. Objev věrného sluhu praví srdečně: „Synu můj, Bůh to chce, jdi, raz cestu, kde jednou katoličtí kněží svaté evangelium budou hlásat.“

Těmito slovy potěšen a osvicen Antonín déle neváhal. První loď zavazla jej na pobřeží Afriky. Poblíž břehu byla zachváćena hroznou bouří,

několik dní bylo jí zápasiti s rozbouřenými vlnami. Lodní mužstvo bylo hrozně rozčilené, ale Antonín se modlil a Bůh bděl nad ním. Loď mohla konečně přistáti ke břehu.

3. Lovce duší.

Vstoupiv na zem vrhl se Antonín na kolena, aby si pro svůj těžký úkol vyžádal milosrdenství Božího. Za něco málo peněz, které byl s sebou přivezl, koupil si chatrč a kousek pole. Potom jal se vyhledávati své bývalé přátele. Ale skutečnost byla mnohem horší nežli byl obraz, který mu byl vymalován. Ve zkoušce neobstál ani jeden, všichni odpadli. Jedni stali se mohamedány, jiní modloslužebníky a všichni hanebným nepravostem byli oddáni.

Antonín viděl obrovskou úlohu před sebou a cítil svou nedostatečnost. Ale tu si vzpomněl na slova svého dobrodince v Americe: „Bůh to chce!“ Veden touto myšlenkou učinil začátek. Staří přátelé ho sice s radostí přivítali, ale jak měl starou viru v nich vzbuditi? Jeho láska k bližnímu hledala prostředky. Na něho samého učinila kdysi bohoslužba se svým leskem mohutný dojem. Postavil tedy z bambusových kmenů skrovný domek a jal se tam své přátele schromažďovati. Používal pak všeho, co na černochoy dojem činí: zaváděl křesťanské cvičení, zpěv, kázání, mešní obřady, které si byl hluboko vštípl do paměti a jiné křesťanské zvyky a obyčeje. Přinášeli mu novorozence a on je křtíl, požehnával snatky manželské. Když ho volali k nemocným, připravoval je na smrt, říkal modlitby za umírající a pochovával mrtvé dle předpisů obřadní knížky, kterou si byl z Ameriky přivezl. Na místo svatých svátostí doporučoval všem modlitbu. Každou sobotu shromažďoval věřící k modlitbě sv. růžence.

Znenáhla nastává mezi odpadlíky obrát k lepšímu, Antonín následuje váhavých, prosí je, zapřísáhá je, hrozí

hněvem Božím a konečně přivádí skoro všechny zpět k opuštěné víře. Před obrazem Ukřižovaného vyslychá s nevyčerpatelnou dobrotou a trpělivostí jejich žaloby a stesky, zkouší vše svědomitě a pronáší potom svůj soud. A soud jeho je spravedlivý a mírný zároveň a proto vždy ve vážnosti. Ponenáhla stoupá jeho vážnost u všech jeho krajanů. Na jeho obchůzkách shromažďují se okolo něho, líbají mu ruce, prosí za jeho požehnání a neazývají jej jinak nežli svým otcem.

4. Věrný pastýř.

Těžká zkouška očekávala zkvétající obec katolickou. Anglie obsadila město Lagas a přiléhající krajinu. Brzy přišli i protestantští kazatelé a začali svou agitační činnost mezi katolíky. Pro Antonína nebylo ovšem žádného nebezpečení. Ale jeho stáde, tyto děti, nebyly na boj připraveny. Jeho věřící srdce hrozilo se této myšlenky. Jako věrný pastýř varoval své ovečky se vši důrazností své živé víry: „To nejsou kněží, které jsme znali, kteří nám pravé učení hlásali. Tito kazatelé nejsou praví, jsou jako jini lidé. V jejich chrámech nenalézáme Ježíše v jeho svatostánku. Oni nectí obrazů svaté Panny a svatých. To nejsou praví pastýři. Počkejme, až se Bůh nad námi smiluje, jeho dobroćivost nás neopustí.“ Současně konaly se schůze a veřejné modlitby častěji, aby je nebe vyslyšelo. A hle, Antonín neztratil žádného z těch, jižto mu byli svěřeni.

5. Propustiť, pane, služebníka svého v pokoji!

Věrný pastýř sestál a mnohdy vypovídal mu síly službu. Kdo však měl po něm starost a obec převzít? Chodil tedy na pobřeží a vyhlédal ven do dálky, zda se neukáže loď, která by žádoucí pomoc přinesla. Ale teprv r. 1867 přišli první věřovčstí do Lagos a postavili tam malou kapli bambusovou. Dle jejich učení a

života poznal Antonín brzy kněze své víry. Svolal tedy svůj lid a unešen radosti oznámil jim: „To jsou konečně ti, které jsem očekával, praví sluhové Ježíše Krista. Odevzdávám vás nyní jejich péči. Ten, jehož jste dosud otcem nazývali, bude nyní jejich posledním a nejšťastnějším zákem“. Křesťané přijali misionáře s jásotem.

Antonín misionářů více neopustil. Postavili mu chatu vedle kaple. Kdo ho potkal, prosil ho o požehnání a políbil mu po brasilemském obyčeji uctivě ruku. Když potom přišli také misijní sestry, navštěvoval je každý měsíc vzdor svému stáří a svým bolavým nohám. „Ubohé sestry“, říkával jim, „vy jste jako ovečky mezi vlky“. A potom ukazuje na malé žákyně a pravil: „Jak rád bych jim vštěpoval, aby dobře dávaly pozor při vyučování. Ale moji krajané nevědí, jaké oběti vy přinášíte“.

V sobotu konával vždycky pobožnost k Panně Marii. Ráno, v poledne a večer zvonil přesně „Anděl Páně“, načež poklekl do písku, aby svou „milou Paní“ pozdravil. Jeho chatrč stála vedle zvonice. Tam mívál také

soud a dával dobrou radu až do svého posledního dne. Bolelo ho, že misionáři tak mnoho trpěli podnebí. Staral se laskavě o nemocné, a když smrt si vyžádala první oběti, těšil představeného řka: „Ježíš byl jediným synem své matky a přece vzal ji ho Otec a to smrti kříže. Staniz se jeho svaté vůle!“

Antonín byl 80 let, když ho ranila mrtvice; ochrnula ho, ale nechala při jasném vědomí. Nesl své utrpení odevzdán do vůle Boží. Jeho hluboká zbožnost při zaopatřování svátostmi umírajících zanechala u přítomných nevymazatelný dojem. Ušnul potom blaženě v Pánu. Smutek o něho byl všeobecný. Každý chtěl drahého zesnulého se aspoň dotknouti. Ještě dnes putuje lid k jeho hrobu.

Krásný prostranný kostel zvedá se dnes v Lagos. Svými dvěma gotickými věžmi daleko viditelný, je chloubou obce. Vejde se do něho 2000 lidí. Každou neděli naplňuje se třikrát černými věřícími. Zbožnost, se kterou věřící jsou službám Božím přítomny je staré dědictví, které byli od otce Antonína obdrželi.

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J.

Jan Tagliaferro.

(Část další).

XIII. O taktice, jakou třeba zachovati ve prospěch celého světa.

1. Již jsem ti mnoho věcí pověděl a přece jsi ještě novicem.

2. Záleží-li síla věci od počtu stoupenců, uživej všech dovolených prostředků, abys je rozmnožil.

3. Bezbožní nechají tě rádi při tvých dobrých zásadách, nepřekážejí-li jejich zhoubnému dílu.

4. Když bezbožník přijde k vládě, vysměje se z tvých práv.

5. Žádá-li věc spolupráci mnohých, spoj se s jinými k práci a přineseš užitek společenstvu.

6. Tehdy je ovoce práce nejmilejší, když vyrostlo společným namáháním.

7. Co člověk získá vlastní prací, toho si cení nejvýše.

8. Nic tak nepovzbuzuje k namáhání, jako potřeba obrany vlastních práv.

9. Kdo nechce býti otrokem zlého, musí pracovati a bojovati o dobro.

10. Kdo očekává od bezbožných svobodu a toleranci, očekává dobré ovoce ze zlého stromu.

11. Když zlé se vzdává, svoboda upadá.

12. Nemůže býti tolerance, kde zlo pyšně hlavu zvedá.

13. Když okolnosti ti dovolují užívat práva, tím pilněji konej své povinnosti.

14. Co začnou malíčci, slabí a chudí, když podvrtnost triumfuje nad obhájci dobra?

15. Často se stává, že nejlepším je to, co je nejpotřebnější, ne to, co zdá se býti nejdokonalejší.

16. Kdy národ porozumí, že pracuje pro Církev, pracuje zároveň pro blahobyt národní, získá úcty a práci svou ozdobí nadpřirozeným leskem.

17. Budeš-li stále státi na místě, očekáváje uskutečnění svých ideálů, podlehně pod břemenem hrubé skutečnosti.

18. Libuješ-li si jenom v jedné formě, ztratiš sám obsah věci.

19. Dnes je ti možná jedna věc, zítra, kdy pokročíš, ukáže se ti možnou jiná.

20. Kdo drží v ruce kořen, jest pánem i stromu; kdo má v rukou jednotlivce, tomu náleží i národ.

21. Kdo pracuje pro mou věc mezi lidem, ten spasí všechny stavy společenské.

22. Závisí-li triumf dobré věci nejednou od jednoho hlasu při volbách, pověz mi, synu, jak můžeš o sto hlasů se neusilovati.

23. Žádného protivníka mně věci nepřemůžeš, budeš-li bojovati proti všem najednou.

24. Napřed tomu vypověz válku, koho nejsnadněji přemůžeš.

25. Nyní čiň to, co je nejvhodnější v nynější chvíli, potom přijde řada na ostatní.

26. Chceš-li čeliti všemu zlu najednou, ztratiš pokoj a zamotáš se v obtížích.

27. Máte-li dva z vás bojovati s tímž nepřítelem, pomáhejte si navzájem!

28. Nejlepší způsob boje jest prokázat nepříтели něco dobrého a obrátiti ho tak na dobrou cestu

29. Pochváli-li přemožený sám tvoje vítězství, odneseš dvojnásobný triumf.

30. Blahoslavený, jehož srdce miluje opravdově: mečem jeho bude láska a pravda.

XIV. Co mohu vykonati sám, a co s jinými.

1. Myslíš-li, synu můj, že činnost společná dá se rychle zorganizovati, dosáhneš tolik, že vítězství bezbožných přidáš účinku a rozšíření.

2. Tehdy se získává jistě a poctivě ovoce práce společné, když každý zvláště myslí o vykonání té části úkolu, která jemu patří.

3. Čím zručnější k práci jsou jednotlivci, tím snadněji dosáhnouti lze dobra jak jednotlivého tak i všeobecného.

4. Nedostatek vyškolení, lenost, zbabělost, honba za chvilkovými požitky jsou hlavní nepřátelé společné činnosti a pravidelného boje.

5. Nepředstavuj si, že stačí k vítězství, aby se ukázal velký člověk a neoddváje se marným touhám o jeho triumfech.

6. Já jsem se zjevil jako největší zázrak Boží, očekávaný od založení světa, a když jsem se ukázal, nepoznali mne právě ti, kteří mne očekávali nejvíce.

7. Slabí a neteční duchové očekávají vždycky divy, a ti, kteří hledají samy sebe, mnoho mluví o blízkosti nových dob spásy.

8. Ani marné naděje, ani důvěra v lidech zabrání zlému, ale vlastní práce pojata v rámci dobré organizace, a podniknuta s pomocí mé milosti.

9. Co je nejužitečnější a právě vždy nutné, jest apoštolát mezi jednotlivci, aby založili četné, jednoduché a praktické společenstvo.

10. Dary nadchnouti, sjednocovati, organizovati mnohé, nejsou dány všem; každý však má umět lidi prakticky vzdělávati směrem náboženským i společenským.

11. Kdo nařiká na nedostatek dobrých spolků, ať hledí, by do starých ne-

vnášel rozmišek a nepřekážel, aby povstaly nové potřebné.

12. Kdyby každý přemýšlel o tom, která by osvěcoval, posiloval, z bludu vyváděl, a na dobrou cestu přiváděl, nebylo by ducha strannictví, jež rozdrubuje, ale ve spolcích kvetla by svornost.

13. Kdyby každý pomáhal bližnímu konati ctnosti a povinnosti společně, nikdo by nenařikal na nedostatek sil ku pokroku na cestě dobré.

14. Ať každá rodina dává dobrý příklad ctnostného života, a mnohému zlu se unikne.

15. Povolal jsem své apoštoly každého zvláště, a každému zvláště pravil jsem včas to, co mu bylo nejhodnější.

16. Co nejvíce modlete se společně, často zpíváte zároveň; ať každý zvlášť tak pracuje, jak by od něho sameho záleželo dobro všech.

17. Bude-li mnoho zvláštních organizací, místo jednoty a všeobecného ruchu, povstane zmatek, jenž i jednotlivce zachvátí.

18. Málo je lidí, kteří dovedou velká díla; každý však může pracovat společně.

19. V každé rozmluvě, na každé cestě, při každém zájmu, při každé návštěvě, hled si získati a vzdělávati jednotlivce směrem náboženským i společenským; poučuje o naležitěm užívání práv a důkladném plnění povinností společenských.

20. Rozjímej o Mém životě a nalezeš mnohé příklady, jež potvrzují to, co pravím.

XV. Jak se chápati toho, aby všechno bylo napraveno.

1. Povím ti mnoho věcí v stručných a prostých slovech. Cti je a uvažuj a nezanedbávej je uskutečniti.

2. Kde nedovedeš uvéstí mého jména, tam uveď mou církev.

3. Kam nedovedeš uvéstí Církve, tam uveď mou nauku.

4. Kde nedovedeš naštipiti mé nauky, tam uveď Mé ctnosti.

5. Kam nedovedeš uvéstí mých ctností, tam uveď mou obětavost.

6. Kam nedovedeš uvéstí mé obětavosti, tam otevř dvěře mé lásce k nemocným a chudým.

7. Kde jsou zavřeny dvěře mé lásce, tam hled uvéstí sladká slova má.

8. Kam i slova vejíti nedovedou, tam uveď půvab a prostotu mé osoby.

9. Kam půvab mé osoby vejíti nemůže, tam ať svítí dobré skutky tvoje.

10. Kde tvým dobrým skutkům cesta zavřena, tam snaž se zasáhnouti svým vlivem.

11. Kam tvůj vliv nesáhá, snaž se, by došla sila tvých důvodů.

12. Kde tvoje důvody se minou s cílem, ať dobývá tvá upřímnost srdce.

13. Kam ani upřímnost nepřistoupí, tam se snaž svítiti svým dobrým příkladem.

14. Kde sám nemůžeš dáti dobrého příkladu, tam uveď věrného přítele.

15. Kam i přítel vejíti nedovede, tam ať vejde pravá věda.

16. Kde nepřijmou ani pravé vědy, tam snaž se uvéstí pořádek a prospěch časný.

17. Kde i to se mine s cílem, zaveď uctivé zábavy.

18. Kde nelze zavéstí uctivých zábav, tam snaž se zmenšiti počet hříchův.

19. Čiň vždycky i všude všechno dobré, jež můžeš činiti, překážej vždy a všude všemu zlému, jemuž můžeš zabrániti; služ mé věci ve všem i všim, čím ji sloužiti můžeš; nepohrdej ničím, co je dobré aneb lhostejné, jestli bez škody svědomí i bez pohoršení bližního můžeš toho užiti k vítězství.

20. Kdy jíš nebo piješ, nebo něco jiného děláš, modli, se vždycky v duchu, a klaněj se mi vždycky upřímným úmyslem a prací, abys se radoval v Bohu svém v tomto životě i na věky.

21. Prospěje často se otáze: Co mohu pro Krista učiniti na tomto místě? Co mohu pro Krista učiniti v tomto případě? Co mohu pro Krista učiniti v té věci a za těchto okolností? Co mohu konečně pro Krista učiniti buď

před těmito osobami, buď v nich a s nimi, buď jimi, tak, aby z toho vyšla sláva a prospěch pro věc Kristovou?

22. Co by učinil velký sv. Pavel? Co by byl ochoten trpěti sv. František Xaver? Co a jak by řekl sv. František Saleský? Uč se od svých přátel. Plnost Ducha mého vylévá se z jejich srdce na skutky zevnější.

23. Více tě naučí láska, než mnohé čtení a velká věda.

24. Ale mnoho též pomáhá čísti a rozjímati knihu života mého, abys se naučil mne milovati.

25. Když v této vědě pokročíš, osvobodíš se od mnohých neúspěšných rozmluv a oddáš se plodné obětavosti a užitečné práci.

26. Jaká hloupost chtít přemoci zlost a klam, bez velké znalosti věcí Božích a bez velké cvičby v zacházení zbrani lásky!

27. Nejednou ti třeba začínati, chceš-li čeho dokonati. Od věcí lhostejných povznáš se k dobrým, od dobrých pokračuj k nejlepším a dosáhnuv nejlepších, snaž se je mocně posílit uvnitř, aby poněkud nepřešly v nedokonalé, lhostejné a konečně i zlé.

28. Chceš-li dosáhnouti všeho bez přípravy, nic nevykonáš. Hledáš-li vždy a všude toho, co je nejdokonalější, naděláš si mnoho nepřátel, kteří se ti budou protiviti nejenom ve jménu zla, ale i ve jménu dobra, a naposled zůstaneš sám, a nebudeš mít ani toho, co je dokonalé, ani toho, co je dobré.

29. Kořen nadpřirozený očišťuje, povznáší a zdokonaluje všechno, co je dobrého v lidské přirozenosti, a přirozené dobro sloužíc nadpřirozenému, zušlechťuje se a získává na užtku.

XVI. Cemu je podobno království dobrých skutků.

1. Království činů podobno je dobrému plavci, jenž se vrhá do vody, aby zachránil tonoucího a pak s velkou námahou vynáší drahé to břemeno na bezpečný břeh.

2. Království činů podobno je pochodni, která sama se stravuje, aby světlo rozesílala na všechny strany a paprskům jejím neškodí ani temnosti, ani nepěkné místo, jež osvětluje.

3. Království činů jest jako kolo, které stále rostouc, podle míry jak pokračuje v dobrém, stále větší kruhy rozvíruje.

4. Člověk, jenž umí rozmýšlet, když začíná působiti, dokonalostí svých činů podá důkaz, že rozmýšlel dobře.

XVII. Chtěje se povznést, pozor dávej na to, co je dole.

1. Kdo chce mít užitek, ať jde za mým příkladem, cestou mého příkladu a nauky.

2. Takto směřuj k ideálu, abys si bedlivě všiml i podrobnosti.

3. Vyšších věcí tak si hled, abys nezanedbal nižších. Ovšem, chceš-li dobře řídit vyšší, musíš začíti tím, bys nižší dobře vedl.

4. Těžko, aby ten pečoval o svou duši, komu nedá pokoje přílišná starost o chléb vezdejší.

5. Jak uvěří chudý, že toužíš po věčné spáse, nepomůžeš-li mu zajistiti život pozemský.

6. Jestli bezbožný více než ty usiluje o pozemské zájmy lidstva, nena-lezneš snadno víry, když budeš mluvit o důležitosti statků mravních.

7. Nejenom dobrem duchovním žije člověk, ale třeba mu i prostředků, aby zachoval tělo.

8. Řád vyšší neníčí nižšího, ale jej sušlechťuje a posiluje.

9. Mravní pokrok jest bez pochybnosti vyšším dobrem rozumné bytosti.

10. Dává-li však duše život tělu, navzájem i tělo v tomto životě slouží duši.

11. Šly za mnou zástupy, aby slyšely mé nauky, ale já jsem se slitoval též nad jejich nouzi.

12. Kde kvetou velké ctnosti, tam dobré klasy se urodí na poli.

(Pokrač.)

Bl. Anna Maria Taigi.

Napsal Jan Tagliaferro.

(Část další.)

Anna Maria v pobožnostech.

1. Vira Anny Marie.

Poznali jsme, jak Anna Maria po svém obrácení úmrtvou a modlitbou vstoupila rychlým krokem do nadpřirozeného života pravého křesťana; nyní seznáme jednotlivě rozvoj tohoto života nadpřirozeného.

Napřed popatřme na božské ctnosti a bohopoctu; neboť spojení s Bohem způsobené božskými ctnostmi, vírou, nadějí a láskou a obcování s Bohem pobožností udržované, jest vlastním jádrem svatého života, jímž křesťan se povznáší se země k nebi. Z toho pochopíme a oceníme lépe působnost Anny Marie v rodině i v širších kruzích. Začneme božskými ctnostmi, jichž první jest víra.

Víra zářila v Anně Marii tak jasné a mocně, že lze říci, že patřila k spravedlivým duším, které žijí z víry. Její víra byla opravdu veliká a vládla jako královna v jejím srdci; zachovávala, rozmnožovala a hájila ji s bdělostí neobyčejnou; živě prahnula, aby se šířila po celém světě; vyznávala ji, vydávala ji svědectví, konajíc přesně skutky, jež předpisuje. Tato vznešená a rekovná víra jeví se skvěle v pracovitosti a kajícím životě, jež si uložila přes odpor a zápasy ubohé přirozenosti lidské. Od té doby, co ji Pán povolal, odepřela si všechny zábavy, i nejprostší a nevinny se vyhýbala; křížovala tělo své stálými skutky kajícími a ducha svého, zapírajíc vlastní vůli až do posledního dechu.

Vzbuzovala viru při denních modlitbách a návštěvách nejsv. Svátosti; hrozila se každé zásady, která by se neshodovala s naukami sv. Církve; nestrpěla, by někdo v její přítomnosti pronášel slova, odporující smýšlení církevnímu, ani by někdo neuctivě vyslovil nejsv. jména Ježíš a Maria. Nemohla-li pokárati ty, kteří se takto

provinili, modlila se za jejich obrácení, prosila Boha za odpuštění pro ně a usmířovala urážku božské Velebnosti vřelými stělnými modlitbami. S radostí by byla krev svou prolila, aby hájila každý článek naší svatě víry.

Anna Maria konala svou viru hrdinsky též tím, že stále a za všech okolností měla na zřeteli svatou přítomnost Boží; při tom podřizovala vůli svou, vůli Boží a poddávala se všem nařízením Prozřetelnosti nad celým svým životem.

Vzpomínka na vzácnou milost křtu svatého žila v ní jako stálá vděčnost; toto vzácné dobrodíní Boží nadchnulo její srdce. Proto ji naplňovala svatá radost, slyšela-li, že bludaři se vrátili k pravé víře aneb nevěřící se obrátili. K ostatním svátostem měla velikou úctu; svátost pokání přijímala vždy s dokonalou skroušeností srdce. Když poučovala domácí své i osoby, jež často navštěvovaly její dům, doporučovala důrazně častou zpověď. Nikdy by nebyla žádala, bez zpovědi přistupovati k stolu Páně, zvláště v poslední době života; ale protože zpovědník znal její jemné svědomí, nařídil ji, aby denně chodila k sv. přijímání, ale jenom jednou za týden se zpovídala. V den sv. zpovědi vstávala v každém ročním čase před úsvitem, spořádala domácnost a šla pak do chrámu P. Marie Vítězné; pokud ji dovolovalo zdraví, zachovávala tento zvyk dlouhou řadu let. Svému muži doporučovala častou sv. zpověď vlivností dojmavou; u dítek použila moci mateřské a provázela je většinou sama k zpovědníci. Onemocněl-li někdo doma, ihned nařídila, aby přijal svátost pokání, protože si přála, aby tato svátost se přijímala při plném vědomí, dříve než nemoc pokročila; měla pravý dar vynalézavosti, jak by přiměla k zaopatření nemocné, jež navštívila; dovedla je přesvědčiti a s Bohem smířiti.

Plná ohledu ze zdvořilosti a pokory, ale zároveň otevřená a svobodná, bylo-li třeba pravdu říci pro čest a slávu Boží a blaho bližního, neznala proti vznešeným pokrytství, lži ani podlizavosti; poloviční slova, záminky a lichocení, se jí do duše protivily. Říkalaf: Kdo chce Pánu Bohu sloužit, musí býti skromný a pln ohledů, zároveň však též volným a otevřeným. Její listy vévodkyni z Lukky dokazují

to jasně. Jistý kardinal, jenž chtěl ji viděti a se svou sestrou seznámiti, vzkázal jí, aby se modlila a jemu pak řekla svoje osvícení. Anna Maria napsala kardinálovi, af řekne své sestře, aby zatím rozvažovala o třech věcech: Co byla, co jest a co brzy bude, jakož též, aby se připravovala na smrt. Brzy se vyplnilo, co předpověděla. (Pokrač.)

Různé zprávy.

Ze Staré Vody. Poněvadž v červenci 1922 opustili piaristé klášter na poutním místě u sv. Anny na Staré Vodě, bylo jednáno s kongregací redemptoristů, aby převzala klášter a ochranu poutního kostela. Než pro nedostatek kněží nepřijali redemptoristé nabízeného jim místa. Nyni vyjednávává nejdp. arcibiskup dr. Ant. Cyr. Stojan s benediktiny emauzskými, aby převzali klášter a péči o německé i české poutníky na Staré Vodě. Vyjednávání s benediktiny potká se dle všeho s dobrým výsledkem. Mezitím dal letos 1922 ndp. arcibiskup dr. Stojan provésti nejnaléhavější opravy na poutním kostele na vlastní náklad a poukázal doposud na tento účel 91.000 Kč. Farnici ze Staré Vody projevíli nejdp. arcibiskupu za velkou tuto štědrost již opětovně srdečné díky.

Katolická universita v Holandsku. Loni vyzvali holandsští biskupové své věřící k sbírkám na katolickou universitu. Nyni sdělují, že příspěvků ze všech stavů sešlo se tolik, že v dohledné době bude moci býti zřízena universita s třemi fakultami: theologickou, právnickou a filosoficko-filologickou. Nebudou tedy holandsští katolíci státi za ostatními zeměmi: Švýcarskem, Francií, Belgií, Itálií, Spoj. státy, Kanadou, Chile a Polskem. A co u nás? **Návrat benediktinů do Francie.** Z ostrova Wight, kam se byli svého

času utekli, navrátili se benediktini do svého kláštera v Solesmes. I benediktinky se vracejí do Francie. Komunita jejich honosí se jmény nejslavnějších rodů francouzských. — Též se nachází mezi nimi jedna arcikněžna rakouská, jedna komtesa ruská a tři princezny z Bourbon-Parma, sestry bývalé císařovny Zity.

Náboženská obroda v Mexiku. V Mexiku byli v roku 1914 kostely zneuctěny zavřeny, biskupové a kněží vyhnáni, ano vražděni. To trvalo několik let. Nyni opět zaveden v zemi pořádek a prohlášena náboženská svoboda. Biskupové se vrátili do svých diecesí, konali se svým kněžstvem exercitie a pořádali misie pro lid. Jako vyhladovělí vrhli se přímo lidé na přijímání svátostí. V srpnu 1921 byla postavena na hoře Cubilete, vysoké 2100 m, socha Srdce P. J. u přítomnosti 20.000 osob. V říjnu 1921 slavila se s velkou okázalostí 25letá památka korunovace M. P. Guadeloupské. — Měsíc na to spáchán proti zázračnému obrazu pumový atentát, který se však nezdařil. V celém státě konány velké smírné pobožnosti.

Náboženství a poštovní známky. Poštovní známky mají někdy vztah k náboženství jejich zemí. V Portugalsku byly vydány známky ke cti sv. Antonína Pad. Žnámky z ostrova, chlubicích se jménem Panny Marie

nesou její obraz. — Ztroskotání sv. Pavla jest znázorněno na některých známkách ostrova Malty. — Sv. Michal jest zobrazen na dvou známkách belgických, anděl letící do nebe na pamětní známce Brasilské z r. 1900. — Farář Hidalgo bývá často na známkách mexických. Kříž najdeme na známkách švýcarských, otevřenou bibli na známce republiky Dominikánské. Kolumba jak vztýčuje kříž na objevené zemi na známce z Venezuely — Maďaři mají známku 50korunovou s obrazem Panny Marie a nápisem: „Patrona Hungariae.“ My jsme měli chrám sv. Víta. — Belgie, domáhající se nedělního klidu, má známku s nápisem: „Nedodati v neděli.“

Třistaletá památka sv. Františka Xaverského. „Débats“ přináší ze St. Sebastiana zprávu, že král Alfons a prezident Rady byli 22. září na zámku Sv. Xavera přítomni oslavám třistaleté památky sv. Fr. Xaverského za účasti nesmírného množství lidu.

Fonograf v kostele. Venkovským farářům ve Francii nabízí cestující kteréhosi anglického obchodního domu gramofony s příslušnými deskami. Ty však nereprodukuje žádné operetní arie neb tance, ale „Tantum ergo“, „Kyrie“, „Sanctus“, „Magnificat“ a podobné církevní skladby, aby farář v sputošeném válkou kraji, kde nemá ani varhan, ani hudebníků a zpěváků, nekonal služeb Božích bez příslušného liturgického zpěvu. Má i desky se vzornými církevně aprobovanými promluvami. Stačí, aby se gramofon postavil na kazatelnu a natáhl stroj, a lid aby slyšel — slovo Boží? Nevíme, lze-li to tak nazvat. Slovo Boží i bohoslužebný zpěv má vycházeti ze srdce lidského a ne ze stroje, který by mohl snadno připomínati tibetské mlýnky s modlitbami.

V severo-americké republice žije dle úřední zprávy z roku 1921: 17,855,646 katolíků i s koloniemi na katol. Filipinských ostrovech jest jich: 28,122,589. Přibýlo tedy od roku 1919

asi 300.000 (150.093 jen v samých Spojených státech.) Mezi nimi je 39.000 dospělých konvertitů. Kněží přibýlo 600, tak že je nyní 21.643 kněží; 182 farností bylo znovu zřízeno a 399 nových kostelů postaveno.

Bůh nelaskavost trestává. Sv. Paulinus z Noly byl velmi bohat, ale také velmi štědrým k chudíně. Mnohdy pro starost o chudé zapomínal na své vlastní potřeby. Dobročinnost jeho neměla mezi. Jednoho dne přišel chudý žebrák k němu prose o almužnu. Paulinus kázal mu dát poslední bochník chleba, který ještě měli v domě. Ale paní jeho Terezie, nedala žebrákově ničeho myslit si, nač by dávala poslední kousek chleba. Žebrák odešel tedy bez almužny. Za chvíli přišla zpráva Paulinovi, že loď jeho se zbožím právě dojele do přístavu, jen jedna loď se zbožím že ztroskotala na moři a se potopila. Vidiš pravil Paulinus své paní, to je trest Boží za to, žeš hladného žebráka připravila o kousek chleba. Almuznu dávatí je vždy Bohu milé.

Velký sněm protestantův r. 1923. Výkonné komité v Anglii ustanovilo se na tom, aby v roce 1923 slavily všechna protestantská vyznání velký kongres národní a konfesionální, na němž mimo dogmatické články bude sestaveno „socialní Věřím“ pro všechny protestanty. My katolíci máme své „Věřím“ od sv. apoštolů a nemusíme je teprve nyní sestavovat. Lépe by protestanti udělali, kdyby přijali naše „Věřím“ a stali se katolíky.

Socialní péče o konvertity. Hlavně v Anglii stává se často, že Anglikáné se vrací do církve katolické. Ještě více by bylo takových konvertitů, kdyby bylo postaráno o jich živobytí. Jeden pastor, který by rád se vrátil do církve katolické pravil! Mám pět důvodů, proč jsem se dosud nestal katolíkem, totiž ženu a 4 děti. Proto se katolíci k tomu cíli organisují, aby takovým konvertitům se postarali o výživu jejich rodin.

Díkůvzdání.

Z farnosti topolanské u Vyškova.
Nejsvětějšímu Srdci Pána Ježíše a nej-
cistišímu Srdci Panny Marie vzdávám
tímto veřejně nejvroucnější díky své,
jak za útěchu a posilu mi od nich po-
skytnutou v mé dlouhé, trapné nemoci
tetoši, tak i za navrácení zdraví proti

všemu lidskému očekávání. Veliká má
důvěra v jejich pomoc a nevyčerpatel-
nou dobrotu byla přehojně odměněna.
Vybízím proto také jiné, aby s neob-
mezenou důvěrou se k nim také vždy
utíkali ve všelikých potřebách.

Obětování denního úmyslu.

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na
zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární
po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý
dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv.
Srdce blahoslavené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky,
všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou
za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Dec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu,
za řešení katolického tisku a na všechny úmysly, jež doporučeny
jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce
Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké
Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždě
odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-
mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždě odpustků 300 dní.
Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Od-
pustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Nekupovat jiné leč katolické knihy
a časopisy.

Úmysl v prosinci: 1922: **Vzrůst kléru domorodého v missiích.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

OBSAH:

Šetření katolického tisku. (Hlavní úmysl) — Ježíš mé slunce. (Báseň.) — Svatý Fran-
tišek Borja — Lože nemocného ložem nebeským. — Touha. (Báseň.) — Různými cestami. —
Svatý Benedikt. (Báseň.) Boží daň. — Obrázky z katolických missií. — Katolík
skutkem. — Bl. Anna Maria Taigi. — Různé zprávy. — Díkůvzdání. — Obětování denního
úmyslu.

Š K O L A

BOŽSKÉHO SRDCE PÁNĚ.

ROČ. LVI.

BRNO, 1. PROSINEC 1922.

ČÍSLO 12.

O Srdce Ježíše, ty šípy lásky svojí jen hojně vysílej sem do rodiny svojí, ať sluhů Tvých se ztráví jimi hrud, Ty Srdce Páně naší láskou buď!

Vzrůst domorodých kněží v misiích.

(Hlavní úmysl.)

Sv. Otec Benedikt XV. slavné paměti vyjádřil se takto: „Dílo sv. Petra Klavera jest zvláštní naší starosti, protože jeho úkol jest, opatřiti církvi v zemích misijních domorodé kněze, kteří by byli s to, usnadniti šíření království našeho Pána Jezu Krista. Přijeme si uslyšeti, že toto dílo jest v každé diecesi, ano v každé farnosti zavedeno.“ Dále proslovil tentýž papež vroucí přání, aby misionáři byli vychováni a vedeni a všichni věřící povzbuzeni, aby modlitbou a almužnou ku šíření víry sv. přispívali. Než bohužel naši misionáři nestačí k vyplnění úkolu mezi pohanskými národy, protože je jich velmi málo pro tak ohromný počet pohanů a dále, že musí teprve vždy dlouho získávat si přízeň a lásku domorodých pohanů. Proto by bylo velmi prospěšno, kdyby bylo co nejvíce vychováno kněží misionářů z domorodých mužů a жіноchů, protože ti, by s větším úspěchem mezi svými rodáky působiti mohli pro šíření království Božího na zemi. Právě v tomto směru pracuje spolek sv. Klavera také v našich zemích zavedený. V tomto smyslu docházejí též zprávy z katol. misii v zemích pohanských. Tak časopis „Echo“ z Afriky

oznamuje, že biskup Keilling ze společnosti Otců sv. Ducha prosí o podporu na stavbu semináře a na vydržování seminaristů. Mají nyní 6 seminaristů domorodých a mohli by jich míti více, kdyby měli více podpory. Ve všech jeho misiích jest více mladíků, kteří prosí o přijetí do semináře. Jest jich sedm. Každé noci chodí do kaple, tam se celou hodinu klaní Spasiteli ve svatostánku. Pevně si umínili, že budou v tomto zbožném cvičení po celý svůj život pokračovati, budou-li přijati do semináře. Potřebují však pro ně příbytku, stravy a oděvu. Proto hledám pro ně šlechtné dobrodince. — Kenyalská misie patří k nejslibnějším africkým misiím. Potěšitelné znamení pokroku našeho sv. náboženství jest touha tamější domorodé mládeže po panickém životě. V semináři jsou četní domorodí chovanci. Rovněž se rozmáhá Chikumská misie. Dělníků je málo a kněží až příliš málo pro tak rozsáhlé území. — P. Debleen píše z Nových Antwerp: S pomocí Boží doufám, že v několika letech budeme míti na mayamském území domorodé kněze v místech, kde před 20 lety nebylo vůbec žádných křesťanů. Přes nedo-

statek sil a peněz množí se denně počet obrátců na víru katolickou. — Což by teprve bylo, kdyby byl zde dostatečný počet domorodých kněží!

Ku porozumění nedostatku domorodých kněží uvádíme stav v některých zemích, na př. Japonsko-Korea čítá 62 milionů obyvatel, katolíků je 167.000, počet kněží domorodých 60 a v celku 282, tak že jeden kněz má na starosti 574 katolíků a 220.000 pohanů. — Čína: Obyvatel je 420 milionů, z nich 1,820 000 katol., domorodých kněží 1000 a všech 2830, tak že na 1 kněze připadá 768 katolíků a 179.198 pohanů. Indie: Obyvatel je 294 milionů, z nich 2.500.000 katolíků, kněží domorodých 850 celkem 2850, tak že připadá na 1 kněze 858 katolíků a 105.000 pohanů. — Afrika: Obyvatel v misiích je 157 milionů, z nich 750.000 katolíků, počet kněží domorodých 40, v celku 1903; připadá tedy na 1 kněze 400 katolíků a 82.000 pohanů. — Tyto číslce mluví za celé knihy.

Z těchto a podobných zpráv misiónářů zámořských poznáváme, že

počet kněží misiónářů z Evropy daleko nestačí pro tolik a tak rozlehlých území misijních a že by tudíž bylo velmi potřeba domorodých kněží, kteří by mezi svými krajany blahodárně mohli působiti a kteří by byli vítáni od svých krajanů. Znájí jejich řeč, jejich povahu, jejich obyčje a dříve si získají u domorodců důvěru, což je velmi důležité, aby se učení sv. evangelia rychle šířilo a skrze ně tisíce tisícův nesmrtelných duší bylo zachráněno. Jest sice v Římě ústav misijní zvaný „Propaganda“, kdež jsou vychováváni mladíci ze všech národů pro misie; ale přes to je třeba vroucně se modliti za vzbuzení a povolání domorodých kněží a též štědře podporovati spolek šíření víry. Neustávejme tedy prositi nejsv. Srdce Ježíšovo, aby bylo králem všech těch, kdož dli ve staré pověře pohané a nezdráhali se vyvésti jich z temnoty na svobodu světa a království Božího vzbuzením hojného počtu domorodých misiónářů. Často vroucně se modleme: Posvěť se jméno Tvé! Přijď království Tvé!

Julius Brach:

„VSTANA, PŮJDU K OTCI . . .“

Synu milý, nemusí se báti
duše tvá se z hříchů kající,
když před Srdcem Páně lkající
skroušeností jata bude státi!

Laskavými slovy bude zváti
ztracenou svou ovci znající,
Věčnou Láskou Srdce plající!
A svou milost neodepře dáti!

Vstana, jdi jen k Srdci Páně, synu
Bez obavy svěř mu tíhu svou:
„Smiluj se nade mnou, Pane, hynu!“

„Beránku, jenž snímáš světa vinu,
přijmi milostivě ovci svou! —
Po skonání ať v Tobě spočinu!“

Ty, kdo jsi?

Adventní úvaha. Piše Ignát Z h á n ě l.

Největší, umění v životě jest žiti správně, vyplniti účel, pro který nás stvořil Pán; Bůh ví, jak těžko se nám tu ve světě bojuje, jak potřebí napnouti všechny síly, aby království Boží stalo se nám údělem. Bůh ve své dobrotivosti často nás volá, nasloucháme jeho hlasu? Zní v nás, svědomí k nám mluví, Bůh mluví k nám tímto vnitřním hlasem. Máme v sobě hlas, který k nám z dopuštění Božího volá: Ty, kdo jsi? Jsi, jaký máš býti?

Skrze hlas svědomí mluví k nám Bůh.

Nemáme v životě většího dobra nad pokoj, proto pravil Kristus apoštolům: „Pokoj svůj zůstavuji vám, pokoj svůj dávám vám“. Jan 14, 27. Již ve starém zákoně napomínal prorok Zachariáš: „Pravdu toliko a pokoj milujte“. Zach. 8, 19. Proto také Kristus zjeviv se po svém zmrtvýchvstání apoštolům nepoužil žádného jiného pozdravu, než že přál jim pokoj. řka: „Pokoj vám, nebojte se!“ Luk. 24, 36.

Pokojem tu vyznáváme pokoj srdce. Ať dorážejí na nás bídý všeho druhu, tělesné nebo duševní, ať na nás útočí nepřatelé zevnější nebo vnitřní, zůstane srdce ticho, nezrušeno, má-li pokoj, o němž propěvovali andělé na luzích betlemských: „Sláva na vysostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“. Luk. 2, 14. Jest to onen pokoj, který přeje kníže apoštol Pavel svým milým Filipenským slovy: „Pokoj Boží, který převyšuje všechno pomýšlení, ochrání srdce vaše!“ K Filip. 4, 7.

Pokoj svědomí jest nejdražší, nejvyšší poklad, kterého může člověk dosáhnouti, jest jedině pravé blaho v životě pozemském, proto pravil Duch svatý skrze ústa moudrého Siracha: „Veselost srdce, tať

jest život člověka. Není potěšení nad radost srdce“. Sirach 30, 20, 16. Co by pomohly všechny statky tohoto světa, kdyby srdce naše bylo rozdvouženo, nespokojeno, rozbouřeno.

Bohužel hledají mnozí tento pokoj srdce tam, kde ho nenajdou. Kdybych nebyl tak chudý, měl majetek, byl bohatý, byl bych spokojen, pravi jeden: druhý myslí si, kdybych byl v takové vážnosti u lidí, jako onen, měl bych pokoj v srdci svém. Jak jsou zpozdlili, kteří takto soudí. Již žalmista volá k nim: „Synové Boží, dokavád budete tvrdého srdce (dokavád zůstanete zatvrzeli). Proč milujete marnost a hledáte lež?“ Žalm 4, 3. Proto také všichni právě moudří lidé zpytovali často své svědomí. Prvý arcibiskup pražský Arnošt z Pardubic nosil při sobě stále malou knížečku, do níž zapisoval si své duchovní vady, poklesky, z části, aby je vždy podržel na mysli, z části, aby úsilovně proti nim bojoval a polepšil se z nich. Vytýkalo-li mu svědomí nějaké nelaskavé slovíčko, pospíšil pokorný sluha Boží odprostiti toho, kterému byl po svém zdání ublížil.

Svatý Augustin považuje snahu míti pokoj v srdci za něco tak samozřejmého, že praví: „Není na světě žádného člověka, který by si nepřál býti stále veselým a spokojeným, podobně není také nikoho, kdo by nechtěl míti pokoje.“

Kněz jesuita Jan Kořínek, který působil také na Moravě jako profesor a kazatel a byl také českým spisovatelem, sbíraje po vlastech různé pamětihodné události dějepisné, žil delší dobu jako rektor koleje v Litoměřicích. Požíval tam velké lásky i důvěry jak u duchovenstva, tak i u všeho tamějšího obcenstva. Všichni jej nazývali andělem miru a pokoje, protože vždy, když vzniklo někde nějaké nedorozumění, nějaká nevole, dostavil se Kořínek a hleděl

všechny nesvorné smířiti, uspokojiti a vše v pokoji udržeti Zemfel r. 1681.

Legenda znázorňuje důležitost pokoje tímto příběhem. Žil za starých dob muž, jménem Maklarius. Když byl mladým, nezkušeným, slyšel, že prý jest kdesi ostrov blažených, kde není potřeby pracovat, trápit se, ale všichni jsou šťastni, spokojeni. Vydal se tedy na cestu hledati toto sídlo blažených. Plul lodí a doplul k ostrovu; užíval však lidí nezdravé barvy, docela bledé, vychrtlé. Tu není jistě ostrov blažených, tu mají špatný vzduch, myslil si, a odjel dále. Připlul dle legendy k ostrovu, kde lidé zrovna kypěli zdravím, ale byli oděni v hadry. Tu jest sice zdravý vzduch, myslil si, ale také mnoho bíd, není tu ostrova blažených pojeď dále. Připlul kamsi, kde viděl nesvornost, která brzy vyvrcholila ve zřejmý boj, v němž někteří padli, jiní byli poranění, ač jinak bylo všude viděti nadbytek všech pozemských věcí. Tu není pravého pokoje, myslil si a odjel zase dále. Tak jezdil celých sedm let, hledaje ostrov blažených, ale nikde ho nenašel. Někde bylo obrovské vedro, jinde velká zima; někde zemětřesení, jinde hrozné bouře, větry; někde bylo mnoho nemocných na všeliké nemoce, jinde našel trápení jiného druhu. Konečně bylo jasno v jeho duši, poznal, že tuto na světě nikde nenajde pravého pokoje, opustil svět, šel do kláštera, tam hledal a našel pravý pokoj ve službě Boží. v zachovávaní všech přikázání Božích.

Patří k tomu ovšem mnoho sebezapírání žiti s lidmi v pokoji, ale prosme Boha, aby nás posilnil, pomůže nám. Úsloví, kterého užívali již staří Římané, praví: „Svorností rostou malé věci, nesvorností se rozpadávají“. Učinme úkolem svého života starati se, abychom sami si vypěstili útlé svědomí. Strachujme se, aby naše svědomí neotupělo, nestalo se hluchým.

Svatý Vincenc Fererský, proslulý kazatel, použil jednou o svědomí následujícího výroku: „Cestující, který nocuje v hospodě, stojící nedaleko

vodopádu větší řeky nebo poblízkou mlýna, který celou noc klepe, nemůže s počátku usnouti, nezvyklý hukot a klepání jej znepokojuje. Ale po chvíli počíná navykati, jeho nepokoj jest menší, pomalu ucho otupuje a pak vůbec na to nemyslí, usne, spí, jakoby byl v okolí naprostý klid. Podobně se stává při útlém svědomí, než se promění v široké, na nic nedbající. S počátku znepokojuje každý sebe menší hlas, ale pak člověk přivyká, až nic jím nehne.

Je skutečně úžasno, skoro neuvěřitelné, jak dalece se může člověk zapomenouti, jak přehlásí hlas svého svědomí. V městě B. byl asi před 25 lety zavražděn jednou večer v době blízké před vánocemi hodinář, který byl zároveň klenotníkem. Byl zatčen mladý muž, a dokázáno mu na základě mnohých dokladů, že on jest vrahem. Bohužel hodně koktal, proto, když stále tvrdil, že jest nevinný, již předem měl proti sobě všechny, kteří se sešli do soudní síně, kde se vražda projednávala. Dělal totiž dojem člověka poněkud omezeného. Jeho otec, statný muž, byl svědkem. Tvrdil, že byli spolu v městě, ale brzy se rozešli, co syn dále dělal, že neví. Bydlili totiž asi půldruhé hodiny daleko od města. Vrah odsouzen k smrti a oběšen.

Teprve po čtvrt století bylo město B. rozvířeno zprávou, že zemřel otec onoho vraha. Na smrtelné posteli se zpovídal, že on je vrahem, že syn byl nevinný. Ovšem konal kněz svou povinnost, zavolał s jeho svolením svědky, před kterými opakoval, z čeho se zpovídal. Brzy na to zemřel.

Co asi prodělal, než své svědomí tak ohlušil, že mohl se dívat na popravu svého vlastního syna, o němž věděl, že jest nevinný. Snášel čtvrt století hrozné výčitky, ale konečně přece našel odpuštění, smíloval se Bůh nad ním. Smířen s Bohem zemřel.

Dobře praví kdosi: Svědomí jest pes, který štěká neustále, ve dne, v noci, ba v tmavé noci ještě více než

za bílého dne. Jest kohout, který ustavičně kokrhá; jest zvonem, který zvoní ráno, večer, ale i často za dne i za noci; jest řekou, která bez ustání teče, šumí, hlučí; jest píšťalou varhan, která vždy píská; jest tepnou, která se neustále ozývá, až stojí hřišník před soudnou stolicí Boží.

*

Poslouchejme hlasu svého svědomí, jestliť to hlas Boží! Zbožný trpitel Job měl čisté svědomí, proto mohl říci: „To vše trpím, ač bez hříchu jsou mé ruce, ačkoliv čisté jsou mé prosby k Bohu. Ještě však nyní, hle na nebi mám svědka, ten, jenž bude mi svědčiti, jest na vysostech.“ Job 16, 18, 20. Podobně sledoval a poslouchal hlasu svého svědomí David, jak sám přiznává: „Já ve své nevinnosti kráčím

nohama, stojíc na ploše urovnané.“ Žalm 25, 11, 12.

Prosme Boha, aby nám dal milost, abychom měli citlivé, útlé svědomí. Volejme k Pánu: „Já v tebe doufám.“ Žalm 55, 4. „Smiluj se nade mnou Bože, neboť ty jsi útočiště duše mé.“ Žalm 56, „do stínu tvých křídel se utíkám, dokud nepřestane bezbožnost řádit.“ Žalm 56, 2. Volejme k Pánu: „Uzdrav mne, Hospodine a uzdraven budu, spas mne a spasen budu nebo chvála ty jsi.“ Jer. 17, 14. Nikdy nezapomínejme na slova prvního z apoštolů Petra, u něhož čteme: „Věduce, že nikoliv porušenými věcmi, zlatem neb stříbrem, jste byli vykoupeni ze svého nicotného života, nýbrž drahou krví Krista, jakožto Beránka neuhoněného a neposkvrněného. I. Petr. 1, 18. 19.

Sedm sloupů živého chrámu.

Adventní úvaha od Jarolima St. Pavlíka.

Moudrost vystavěla sobě dům a vytesala sedm sloupů, čteme v knize Šalomounově. Boží Moudrost, totiž Syn Boží, vystavěl sobě v lůně blahoslavené Panny Marie živý dům, nejkrásnější a nejvelkolepější, jaký může býti, dům onen zlatý, o němž se děje zmínka v litanii loretské. Božské Dítě chce však se i v našem srdci zroditi a přebývat; naše srdce má býti také živým chrámem, jež sedm sloupů podpírá. Těmi sedmi sloupy můžeme sedm hlavních ctností rozuměti, jež podpírají budovu ze ctností vystavenou — takou budovu má každý vystavěti v srdci svém. Jsou to ctnosti, jež tvoří opak sedmi hlavních hříchů: pokora, štědrost, čistota, láska k bližnímu, střídmost, tichost a horlivost v dobrém.

Právě a teď máme dobu adventní. Slouží k tomu, abychom připravili Vykupiteli našemu krásný živý příbytek v srdci svém a jej vyzdobili. Ozdob svoji komnatu, Sione, a přijmi

Krista Pána, volá církev. Uposlechněme jejího volání! Vystavme Ježíši Kristu krásný živý chrám; podepřme jej sedmi hlavními ctnostmi, sedmi sloupy křesťanské dokonalosti.

Předchůdce Páně, svatý Jan, nechť je nám v tom příkladem. On se významával první hlavní ctností, pokorou. Ač byl podle svědectví Ježíšova největším mezi syny lidskými, nepovažoval se ani za hodna, Spasitele řeménky u obuvi rozvázati. On musí růsti, já musím se zmenšiti, pravil. Lidé jej měli za velikého proroka. Jsi tedy prorok? Ne! On minil, že je jenom hlasem volajícího na poušti. Měl u sebe mnoho učeníků; sotva že však Ježíš vystoupil, poslal je k němu. On je větší než já, pravil: „Následujme jeho příkladu; dělejme se rádi malými, abychom se libili Božímu Jezulátku, jež se k vůli nám tak malým učinilo a doposud se činí ve svatě hostii; má v nejmenší jeho částce křestní místa. Pán Ježíš obcoval

rád s malými, s dětmi, a stavěl je nám za příklad. Kdo se nepokoří jako jedno z těch malých, nevejde do království nebeského. Brána nebeská je těsná; Kdo chce projít, musí se učiniti malým, musí se pokořiti. Varujeme se pýchy v oděvu! Jak byl svatý Jan oděn? Oděv jeho byl ze srsti velbloudí, hrubý totiž a drsnatý; kožený pás měl kolem beder svých. Oděv pro tělo budiž jednoduchý; za to však krásným budiž oblek pro duši, šat posvěcující milosti. Oblečme jej v době adventní; chci říci: jděme k svatě zpovědi.

Druhý sloup je štědrost. Jan Křtitel neměl sice příležitosti, na poušti ctnost tu konati; neboť mohl s Petrem vyznati: Zlata a stříbra nemám; ale co mám, to ti dám: dobrou radu, spasitelné napomenutí. Přišli k Janovi lidé z daleka, náležející k stavům nejružnějším, a tázali se: Co máme dělati? Co máme dělati, tázali se celníci. Neberte víc, než je vám určeno! A co my máme dělati? tázali se žoldnéři. Nečiňte nikomu násilí, buďte spokojeni se svým žoldem. — My máme sice též bližním svým přispěti dobrou radou a poučením, obzvláště rodiče dětem. Než máme i můžeme ostatní skutky tělesného a duchovního poslaní vykonávati. Právě svátky vánoční dávají nám vítanou příležitost, cvičiti se v druhé hlavní ctnosti, v štědrosti. O vánocích zažijí i chudobní nějakou radost; jinak je život jejich bezradostný; myslíme na ně, darujeme jim něco, zvláště dětem, z lásky k Jezulátku, jež se k nám nejtěšnějším ukazalo, jež nám tolik darů s nebe přineslo.

Třetím sloupem v živém chrámu má býti čistota. Tu nám zase slouží svatý Jan za krásný příklad; neboť on žil čistotně a neúhonně. Aby ušel nástrahám světa, uchýlil se už jako chlapec na poušť; zůstal panícem po celý život. Ježíš Kristus chtěl totiž míti panenskou matku, panenského pěstouna, panenského předchůdce. — Děti jsou miláčky Božími pro svou nevinnost; o zlých věcech nemají

ještě žádné vědomosti; jsou podobni andělům. Nejkrásnějším vázáním do kolébky nejnevinnějšího dítěte bude předsevzati, dětskou, panenskou aneb aspoň stavu přiměřenou čistotu a nevinnost zachovati, každé nečistoty, všelikého hříchu proti šestému přikázání se vystříhati, účelu manželství z oka nespustiti. To je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se smilství vystříhali, aby každý z vás používal počestně a svatě těla svého, ne v náruživé rozkoši jako pohané, kteří Boha neznají, píše svatý Pavel v jedné postní epistole; a v jedné adventní epistole: Chodme počestně jako za dne, ne v nečistotě ložnic.

Čtvrtým sloupem je blahoslenná láska k bližnímu, opak závisti. Zdaž-li není slavnost vánoční pravým svátkem lásky? Ukázala se dobrota a přívětivost Boha a našeho Spasitele, čteme ve vánoční epistole. Tak Bůh svět miloval, že jednorozeného Syna svého vydal, aby žádný, kdož věří v něho, nezahynul. Ukázal-li se Bůh k nám plným lásky, máme i my se láskyplnými ukázkami k bližnímu; a když mu i třeba, nemůžeme pomoci, máme mu aspoň všechno dobré přát. Výronem této blahoslennosti jsou vánoční a novoroční gratulace. My vidíme tuto lásku a přívětivost v domě Janovém. Panna Maria jde k Alžbětě na návštěvu, aby ji posloužila; a Alžběta blahopřeje Matce Páně a Jan poskakuje radostí nad přítomností Spasitelovou. Přicházejí i sousedé a příbuzní k Alžbětě, aby ji štěstí přáli; oni praví: Co bude jednou z toho dítěte, neboť ruka Páně je s ním.

Pátým sloupem v příbytku, jež máme Pánu Ježíši uchystati, je střídmost. Pohledme zase na předchůdce Páně. Vina a silného nápoje nepije, jakž byl anděl předpověděl; je slibem Bohu zasvěcený. A co je jeho pokrmem na poušti? Kobylky a med lesní, vůbec strava nejchudších lidí. Že se mnoho postil, rozumí se samosebou. — I my máme se cvičiti ve střídmosti, máme se i v dovolených věcech uskovniti, zvláště v takovém

čase kajícím, jako je advent a čtyřcetidenní půst. Svatý Pavel nás napomíná: Chodme počestně, ne v hodo-
vání a pitkách. V třetí adventní epi-
štole praví, že se máme radovati, ale
v Pánu, poznamenává. O svátcích
bývá stůl bohatší a oběd slavnější;
než i tu máme darů Božích stídmě
požívat i a nepít přes míru.

Šestým sloupem je mírnost. Jako
obětní beránek zemřel svatý Jan, aniž
by se hněval na Herodesa; byl rád,
že mohl zemřít jako mučeník pro
věc spravedlivou. Pohled na Jezulátko
musí všechn hněv ukrotit. Pokoj
lidem na zemi, zpívali andělé při
jeho narození. Mysl mírumilovná a
tichá získá nám oblibu toho, jenž
řekl: Učte se ode mne, neboť jsem
tichým a pokorným od srdce.

Sedmý sloup, sedmá hlavní ctnost
je horlivost v dobrém. Jak

horlivým byl Jan Křtitel ve vyplnění
povinností stavu svého! Neunavně
kázal pokání a křtil kajícníky; vy-
týkal Herodesovi a farizeům jejich
hříchy a napomínal je; připravoval
Pánu cesty jeho. — Buďme i my v
dobrém horlivými! Nový církevní rok
nám budí povídkou, abychom s novou
horlivostí věnovali se záležitostem na-
šeho spasení. Kdo má peníze ve spo-
řitelně, raduje se, že mu kapitál no-
vými úroky vzrůstá. Pozemské kapi-
tály jsou však pomíjitelné; při smrti
je ztratíme, mnohdy i spíše. Nebeský
kapitál je však více jak pupilární
jistý; ten nám zůstane. Jaká radost,
když ke starým zásluhám získáme
opět nové a opět na větší v nebi
odměnu máme právo. Velký poklad
nebeských statků přeji každému! To
je nejlepší vánoční a novoroční
přání.

Různými cestami.

Napsala Marja Česka-Maczyńska. Z polštiny přeložil O. S. V e t t l.

(Dokončení).

„Kam tedy půjdeme?“

„Jakož Mistr kázal nám, na nej-
hodnější v městě třeba se ptát a u
nich pohostinství hledati.“

„A koho . . . pokládáš za nejhod-
nějšího?“ tázal se Juda Horlivec svého
tovaryše. Na tenkých rtech Jidáše
z Kariotu pozahrál pohrdavý úsměšek,
když pocestnou holi ukázal na bílý
palác, tonoucí v živé zeleni pomo-
rančových sadů.“

„Kdo může býti hodnější nad správce
královského dvoru? pojďme k němu!“

„Což pak myslíš, že Pán měl na
mysl zemské hodnosti?“

„Kdo se nejvýše nad své spolu-
bratry povznese, musí býti nejlepším
a nejrozmumnějším.“

„Tak? to by potom i Herodes
Antipas k nejlepšímu lidem náležel“

„Inu, jak kdo na to hledí . . .“

„Nemluví dobře o správci králov-
ského domu, Jidáš, slyšel jsem, že je
tvrdý a ukrutný, a zdá se mi, najisto
to nevím, že Pán kázal nám vyhle-
dati nejhodnějších podle duše a u
nich pohostinství přijmouti.“

Což není Saul ben Efraim nejvzdě-
lanějším? Což nepochází z pokolení
Leviho? A na jeho dvoře bývají ne-
tolko židovská knížata, ale i činov-
níci mocného Říma.“

A znova mhl se po tváři Jidáše
z Kariotu onen bledý, záhadný úsměv:
„Věší tam pole pro práci, než upro-
střed obecného lidu, . . . věř mi,
příteli!“

Juda Horlivec mladý, vyšvihlý muž
černých očí, plných zápalu a viry,
otrásl hlavou: „Jsi starší, tedy musím
tě poslouchat, avšak kdybych já měl
vybírat, hledal bych pohostinství u

Anny, vdově po knězi, je prý to vzor matrony. Je chudobná, prací rukou vydělává si živobytí, ale večer všechny děti chudé z diaspory přicházejí k ní na večeři a na učení, opatřila těm opuštěným písklatům útulek, její ruka drží nad nimi ochranu, jako ruka pravé matky . . . Po mém rozumu ona jest nejdůstojnější osobou v diaspoře a draze, . . . po které Kristus jde, . . . nejbližší.

„Možná, . . . ale kdybychom vešli do domu té chudobné ženy, bylo by nám napřed vydobytí s slyšení a uznání našich slov; kdežto přijme-li nás pod svou střechu mocný správce královského dvoru, budou chudí pohlížeti na nás s úctou a důvěrou, boháči pak, — — byť pouze ze zvědavosti, otevrou tím ochotněji uši svoje našemu kázání. Či neřekl Pán, abychom byli opatrní jako hadové?“

„A prostní jako holubice, . . . na to zdá se, že jsi zapomněl, Jidáš z Kariotu.“

„Jestliže jsem na něco zapomněl, má to bude vina, nestarej se o mou duši a o její osud, raději na svou vlastní pamatuj. Jsem starší, nežli ty, také vzdělanější, i můžeš mi tedy věřiti, že co učiním, k našemu dobru bude. Což myslíš, že učení našeho Mistra na královský dvůr se nehodí?“

„Dvor královské zabijeli pro-roky...“

„Vždyť řekl nám Ježíš, abychom se ani smrti nelekali.

hluboký ruměncem polil Horlivcovu tvář . . .

„Věru . . . trudno mi se s tebou, Jidáš, přiti; cítím, že jsi's falešnou vybral cestu, ale umíš tak obratné slovem vládnouti, že všemu jiný smysl podkladáš . . . A tak-li budeš k lidu mluvit, . . . potom . . .“

„Potom . . . co?“

„Potom ho nepovedeš cestou Kristovou, . . . ale bludnou . . .“

Jidáš se ušklíbl.

„Vždyť ústy našimi mluvit bude Pán!“

Zaklepal Jidáš z Kariotu železným

kladívkem na nádhernou bránu bílého letohrádku královského správce a krátce poté čekali naši učenici v ohromné dvoraně na příchod Saula ben Efraima. Juda rozhlížel se po bílém mramoře, po nízkých ložcích římských, nádhře vyšívání a pestrých koberců, i byl všecek zmaten, neboť ponejprv v životě obklopoval ho přepych, ovzduší rozmařilosti a smyslnosti. — — Kytice nachových růží vadly v opálových vázách, . . . šířice místností zlatý sen touhy . . . po zemi.

Jidáš z Kariotu cítil se tu jako doma, pohaslé oči jeho se rozhořely, nedbalé pohyby nabýly — uhlazenosti a když nevolníkova ruka rozhrnula svěsnu a na prahu se objevila domáciho pána, Jidáš z Kariotu běžel mu naproti s líbezným úsměvem, chtěl ho přivítati připraveným již řeckým komplimentem, plným otrocké pochlebnosti. . . . když úsměv náhle zanikl v bolestném zkřivení, ucítil, že jej ovládla cizí moc, a ústa jeho rozevřela se k prosté, ohnivě, přesvědčující, přesvědčení jeho daleké promluvě.

V té chvíli nebyl Jidášem z Kariotu, zločinným učeníkem, každou myšlenkou Mistra zrazujícím, nýbrž proti své vůli a chuti byl i on představitel Pána . . .

Duší jeho zmítaly bolest přemoženého, hněv, nenávisť, strach, co na ústech měl slova svělla a pravdy . . .

A na vrásčitém obličejí Saula ben Efraima, objevilo se podivení, . . . ten výmluvný řečník byl učeník Nazaretského, syna tesařova, . . . zajímavý . . .

A tak pěkně mluví, . . . tak úchvatně, jeho strhané nervy chvějí se vzrušením.

Jidáš domluvil, jeho bledá tvář byla zrcadlem smrtelné únavy, bezmocný úsměv na ní pohrával.

Saul ben Efraim chvíli přemítal, . . . večer přijímá, zajímavou atrakci byl by ten učeník Mistra z Nazaretu, knidský zpěvák ochraptěl . . . a kromě toho sám jeho pán, Herodes Antipa, dotazoval se, meškaje v Jerusalemě,

Panenská Matka Boží.

na Nazarejčika, . . . bojíš se, že to Jan z mrtvých vstal, . . . doví se tedy pravdy . . . Kdo pak může lépe věděti, kde jest Ježíš z Nazaretu, ne-li učeníci jeho, pozve je tedy pod svou střechu.

A toho dne večer kázal Jidáš z Kariotu v nádherné dvoraně paláce ben Efraima, . . . kázal k mocným tohoto světa a z úst jeho plynula slova Kristova, nic ze své síly ani obsahu nepozbývající.

A když se ho ben Efraim ptal: „A za koho pokládáš svého Mistra? . . .“ tu padla z bledých úst Jidáše z Kariotu odpověď: „Za Boha . . . samého.“

Toliko potom, potom . . . kdy dávno zhasly pochodně, umlkly hlasy, svíjel se v tmavém sadě kolem letohrádku na trávníku člověk bolestí šilící, neznámí posedlý, křičel a nařikal: „Což už svůj nejsem?“

A kdesi v prostore . . . vrátilo: „Ježíš z Nazaretu je člověk, . . . zradí ho!“

„Boha?! . . .“

„Člověka . . .“

Mrazivý pot strachu vystoupil na skráních Jidášových, . . . zdálo se mu, že v šelestění větru, a vůni květin zvučí slova pokušením, lákáním, příkazem: „Zradí ho, . . . vyprostíš se z jeho vlády . . .“

A on, člověk slabý, poslouchal to našeptávání napřed s odporem, potom se zvědavostí a posléze začal o něm uvažovati jako o věci, . . . kterou možná ve skutek uvést.

A současně v chudobné komůrce Anny, vdovy po knězi, mluvil k lidu Juda Horlivec celou silou své mladé, prosté, věřící duše.

Julius Brach:

„S T A N“.

Zdrávo budiž, Srdce Ježíšovo,
nevyvázná míru studnice!
Klaníme se, Tebe sladice,
neskonale lásky věčné Slovo!

Klaníme se, Tělo přezáračné,
v stánku na oltáři ukryté,
živodárná stravo duše lačné!

Čest a sláva budiž Tobě vzdána,
Beránku, jenž's hřichy světa snal,
jenž ses Otcí za nás v obět dal!
Velebena budiž duše Pána!

Koříme se, neskonala Lásko!
Smiluj se, ó Srdce přesvaté,
Trojjediného našeho pásko!!

Katolík skutkem.

O. Gabriel Palau, T. J. — Jan Tagliaferro.

(Část další).

XVIII. Jakých prostředků máš užívat, abys se stal dobrým člověkem, bohatým na dobré skutky.

1. Synu! Já jsem učil slovy, ale opomenul jsem osvěcovati a táhnouti dobrým příkladem ctností.

2. Doviš-li se o nějakém prostředku dovoleném, jenž po lidsku je prospěšnější a výhodnější než dřívější, nenechávej ho v moci nepřitele a nedbej na to, koho svět považuje za vynálezce.

3. Neslyšel jsi, jak často se mi rouhají bezbožní, falšující na škodu

duši lidských mé příklady a následujice i díla mé milosti?

4. I ty tedy pilně užívej prostředků nejprospěšnějších, následuje mne ve vynalézavé horlivosti o spásu duší.

5. Nepohrdej ani takovými prostředky, jichž dosud užívali jenom bezbožní, jestli jinak se neprotiví důstojnosti tvého stavu ani svatosti mého učení.

6. Zajisté lépe by bylo, kdybys ty v horlivosti o mou věc první byl vynalezl a v život uvedl vhodné a velmi užitečné prostředky činnosti.

7. Užívá-li se jich již všeobecně, zbav se předsudku a učiníš z nich nástroje k cíli vedoucí.

8. Synu! Co se dělá jenom proto, že je to přikázáno, dělá se často, ne z upřímné touhy mi sloužiti, ale z čistě zevnější dovednosti.

9. Zdá-li se ti, že nějakého prostředku, ať svou povahou, ať z tvé špatné nálady, snadno může býti zneužito, snaž se včas poznati nebezpečí, a pokračuj opatrně a s čistým úmyslem.

10. Je-li třeba bážlivosti, ne méně třeba podnikavosti.

11. Třeba opravdu se varovati nebezpečení, ale třeba též umět užívatí toho, co je dobré.

12. Sluší-li střežiti dobré, rovněž třeba pracovati proti zlému.

13. Jestli vše, co je nové, se ti nelíbí proto, že je nové, jaký vliv na lidi budeš mít?

14. Synu! Já učil jsem jenom ústně a přece moji apoštolové i pérem hlásali evangelium.

15. Já jsem navštěvoval nemocné v jejich domech, a učení moji postavili pro ně nemocnice.

16. Já jsem posadil chudobu na nejvyšší trůně nebe, a učení moji postavili budovy pro syny z lidu.

17. Mnoho dokáže člověk, jenž se stane pánem a ne sluhou prostředků lidských.

18. Půjdeš-li ve věcech, které nejsou zásadní, vždy tímž směrem, naleznáš velké překážky, a rozbiješ si hlavu.

19. Trvej na tom, co je stále a neměnitelné, a věci časných užívej, abys získal věčnost.

20. Vyziskej toho, co máš v rukou, a dosáhneš toho, po čem toužíš.

21. Užívej dobře času, neboť přijdu a zmeškám.

22. Dobrý sluha ani drobných věcí lehce neváží.

23. Co všechno učinil, aby se mi zalíbil, nejvěrnější můj sluha, apoštol Pavel!

24. Já jsem mlčel před tváří soudců, a on se odvolal k císaři jako občan římský, aby pro službu mou vytrpěl mučeníctví.

25. Příliš mnoho a neužitečně rozmýšlíš o tom, že toho neb onoho prostředku zneužívají bezbožní.

26. Uvážíš-li dobře zřídla mé milosti, svaté svátosti, užasneš, jak dokonale nástroje spásy jsem vymyslel.

27. Nezneužívají-li hříšníci plodů zemských? A přece já v lásce své užívám těchto plodů jako pokrmu tvé duše.

28. Často naříkáš na ten neb onen způsob činnosti, a přece těchto prostředků velmi účinně užívají bezbožní, aby chytře pohoršovali lidi a hubili národy.

29. Jak často svádí tě sebeláska a tvoje osobní náklonnosti.

30. Kdybys měl velkého ducha, toužícího po pravé oběti, nesnažil bys se marnými výmluvami vysvětliti svou nedbalost v učení i pobožnosti.

31. Co jsi získal tím, že's odvrhl a odsoudil prostředky činnosti, které jsou nejvhodnější pro naše časy a jimiž bys tolik vykonal jak v duších jednotlivců, tak i v celé společnosti.

32. Zanecháváš práce pro pokoj můj ve světě, a bezbožní posmívají se z tvého nerozumného vzdoru, nedostatku prozíravosti a zdravého úsudku.

33. Nechceš-li aneb neumiš-li užívatí zbraně účinné a působivé, co dokáže nástrojem tupým a neužitečným?

PINIE.

(Snímky z pouště dcery Božského Srdce Páně).

I.

Červencový večer! Slunce žhavé
za horami se již ukrylo.
Bledé luně jasna přibýlo.
Denní žár ustoupil noci vlahé.

Noc perutě rozložila tiše.
Boží zavládl nad krajem klid.
Bledé luny provází jen svit
dítky vábné tajuplné říše.

Myšlenky to mojí hlavou táhnou,
báje jiných světů spřádají,
po fantomech a přeludech prahnou.

A přeludy bují, blednou, slábnou...
V siné moře hvězdy padají. —
Na břehu, hle, pinii zřím vábnou!

II.

Den umírá, a krajem tmí se kol. —
Pinie usíná vzpřímena.
Široce svíslá svá ramena
vztahuje tušíc, že blíží se bol!

Postava štihlá přichází s chvatem,
krvavých nohou svých nedbajíc,
k řádru cos bázlivě skrývající: —
Mateřství útěk v bolu, hle, svatém!

Hagar! Hladem utýrána klesla. —
Všech plodů, jež měla, vzrušená
chvějící máti pinie snesla!

Zahlédl Tvůrce soucitnost jedle,
a poželhal tobě, vznešená!
Památka zbyla: — plody tvé jedlé!

III.

Břehy Nilu! Svaté háje jihu.
Vysoko ční téměř pinie.
Pyramidy. — Vládců mumie. —
Zželelo se Jemu! Snímá tíhu!

A hněv jeho velký! Dlouho úpí
lid tu! Padl výkvět národa.
Však již končí jeho poroba. —
Běda těm, kdož víru v Něho tupí!! —

Dvě mužů vážných k pinii míří.
Hle, robí hůl z větve pinie,
hůl, jež hněv i lásku jeho šíří! —

Nuž, již vím, proč lásku s bázni šíří
bělostná ta duše pinie,
i kam vážný pohled její míří! —

Obrázky z katolických misii.

Podává Maximilian Weinberger.

Z misijního života v severním Japonsku.

Kučan, kde jest má nynější stanice — vypravuje misionář P. Miebach — je městečko mající 8000—10.000 obyvatel. Avšak mezi těmi 10.000 pohanů mám jenom asi 30 křesťanů. Bylo zde sice už i 50 až 80 křesťanů, ale zase zmizeli. Ne že by byli odpadli, ale odstěhovali se jinam. Toto stěhování z místa na místo se bohužel zde často opakuje a zakládání křesťanských obcí a vedení novokřesťanů velmi stěžuje. Tři čtvrtiny mých křesťanů bydlí mimo město a mnozí z nich bydlí hodně daleko. K některým mohu dostat se drahou, k jiným musím pěšky. V tomto případě nezbývá než vzít na záda tlumok, hůl do ruky a pět — deset hodin ztráviti na pochodu. Ale nemyslete si, že jsou tu pěkné silnice jako u nás, jsou to cesty, jichž blíže popsatí nelze. Nejednou chodím za deštivé nebo sněhové bouře od domu k domu, přese všechny námahy a oběti u pohanů málo sluchu a ještě méně víry nalézám a potom unaven a malomyslný na svou stanici se vracím. V takové chvíli silí člověka jedině neobmezená důvěra v božského misionáře Ježíše Krista, jemuž také nejednou lidé místo vděku spláceli nevděkem.

V neděli po službách Božích mívám v létě z rána a v zimě odpodledne nedělní školu pro děti pohan-ské. Při tom snažím se způsobem příjemným, ne dotěrným k maličkým se přiblížiti a je s božským přítelem dítek seznámiti. Mám proto vyučování troji. Nejprve zpěvu. Učím je totiž nábožným, avšak také, ježto jsou to děti pohan-ské, nezavadným a pěkným písním národním a doprovázím zpěv hrou na housle. Potom následují otázky a odpovědi z malého katechismu, které zajímavými příklady

ze života Spasitelova nebo ze života svatých doprovázím. Mnohý příběh ukazují dětem na obrázku. Za třetí vyučují větší děti rodiče-li si toho přejí, latinské abecede, aby svou těžkou řeč i latinskými písmeny mohly vyjádřiti. To se ostatně v nejnovější době v Japonsku všeobecně zavádí.

Rozumí se, že dvakrát — třikrát podnikám s dětmi výlet do okolí. Japonské děti jsou velmi srdečné a přitulné a rády si na svého učitele až do pozdního stáří vzpomínají. To se děje v míře tím větší, čím větší lásku si u dětí získati dovedl.

Zde v okrese Hokkaida je devět misijních stanic a asi 1300 křesťanů proti 5—6 milionům pohanů. Že tu třeba ještě mnoho a těžko pracovati, rozumí se samo sebou. Misie sama je nová a teprve za války založena. Než Bohu díky, jde to pomalu, ale bez přestávky. Japonsko je totiž země, kde nelze celou armádu najednou jhu Kristovu podrobiti, ale kde každá jednotlivá duše krok za krokem s velkými hmotnými i duševními obětmi vybojována býti musí. Zápas je proto zdoluhavý a namahavý, ale jiné cesty není, chceme-li Spasiteli srdce dobývat. Přes to jde to ku předu a to dodává unavenému a vysílenému vo-jinu nové odvahy, zvláště když vidí, že není sám, ale modlitbou, štědrosti tak mnohých šlechetných a dobročinných duší, jak zde, tak i ve vzdálené vlasti podporován bývá. Příští rok minime zříditi zde vyšší chlapeckou a dívčí školu. Chlapeckou školu povedeme sami, na dívčí škole budou vyučovati misijní sestry, které už jsou na cestě z Evropy.

Zápas s levhardem.

Že život misionářů i dnes ještě není bez nebezpečství, vysvítá ze zprávy P. Demis-e z řádu Bílých Otců, jenž

působí v Nyasse ve střední Africe. Ke konci roku 1920 pracoval jednoho dne klidně ve své světnici. Najednou přikvapí dovnitř mladý černocho a volá: „Rychle, je tu levhard; již poranil jednoho křesťana!“ P. Denis popadne pušku a spěchá ven. Černocho vede ho vesnici, pak přes řeku a k lesu. „Zde to bylo,“ praví a ukazuje na blízké houští. Jiní černoši přicházejí od lesa a oznamují, že raněný byl zachráněn a do své chaty donesen, a že levhard uprchl. Po té rozchází se po své práci.

Když odešli, rozhlíží se P. Denis ještě po okolí, ale nic nevidá míni již vrátiti se domů. Než najednou šeptá mu černocho do ucha: „Podívej se, otče, tamhle a střel, ale rychle, sic je zle.“ Ale misionář nevidí nic a váhá. Za to jeho druh utíká odtud, co mu stačí nohy. P. Denis díval se příliš do dálky. Nyní teprv vidí strašného nepřítele několik kroků před sebou. S divokým řevem chystá se šelma skočit na něho. Bezděky a bez dlouhého míření misionář na ni vystřelí a odskočí stranou. Ale oba se cíle minuli. Levhard vyskočí po druhé a strhne mu klobouk s hlavy, tento zase pokouší se zasaditi mu ránu puškou, ale tato místo do šelmy udeří do stromu a přelomí se v půli.

Nyní nastává zápas na život a na smrt. P. Denis opřel se o tentýž strom, o který se mu byla puška přerazila. Víc než šestkrát vrhl se levhard s otevřenou tlamou na něho, ale pevný

chmat pod krkem přinutil ho pokaždé k ústupu. Nyní vzpřimil se v celé své délce a obnovil s roztaženými drápy útok, ale tu trefí ho železem okutá bota do těla v okolí žaludku tak silně, že se až potácí. Misionář nelení, ale vrhne se nyní na něho se vši silou a hledí ho sraziti k zemi, ale marná námaha. Musí se zase uchýliti na své obranné místo u stromu. Již jest také poraněn a krvácí. Rány ťlapou a kopance nohama se střídají. Oba zápasníci již umdlévají, ale dravec nechce popustiti.

Již po kolikráte podařilo se P. Denisovi dravce povaliti na zem, ale sil mu ubývá, nebo již ztratil mnoho krve a vůči hledě slábne. Pokouší se o něho mdloba. Na štěstí přichází mu jeden ze spolubratří na pomoc. Dravec vida nového nepřítele, vrhá se na něho. Nový boj nastává. Ale v rozhodném okamžiku přikvapí ozbrojený černocho a sekýrou rozpoltí levhardovi hlavu.

Donesen byv od svých křesťanů domů P. Denis omdlel. Když procitl, vymyli mu rány. Bylo jich hezký počet. Rána na koleně, 31 ran ťlapou na hlavu a obličej, lebka na několika místech odřena, ruce na několika místech roztrženy.

Od toho dne uplynulo několik měsíců, P. Denis se ze svých ran úplně vyhojil a s vroucím díkem Boží prozřetelnosti vzpomíná si nyní na minulé nebezpečí.

Různé zprávy.

Dle nejnovějších zpráv nařídil general řádu sv. Františka, aby byl v Jugoslavii zřízen klášter františkanský. kde by se vychovávali misionáři pro Rusko a jiné krajiny pravoslavným. Již se přihlásili četné členové, řádu k této apoštolské práci.

Víra a nevěra. Jakou víru máte pane? tázal se rolník neznámého pána,

kteréhož potkal. Nemám žádnou, odpověděl cizinec, jsem jako bílý list papíru. Rolník se naň ostře podíval, pokyval hlavou a pravil: Pak si dejte pozor, aby ďábel nenapsal své jméno na ten váš bílý papír! Cizinec byl překvapen, styděl se a nemohl již zapomenouti na ďabla a jeho jméno. Spadla jiskra do nitra jeho, počala

doutnati a vyšlehla plamenem. Milost Boží dotkla se jej a vysvobodila nešťastného muže z nevěry jeho a přivedla jej ke světlu pravé víry Kristovy.

Vážná odpověď. Byli v jednom městě rodiče, kteří měli jediné dítě, které milovali nade vše. Ale toto dítě jim zemřelo, a zůstali sami. I počali proti Pánu Bohu reptati, proč že jim to dítě vzal? Žili nekřesťansky a proto neměli ani právo na zvláštní ochranu Boží. I činili výčitky i svému duchovnímu řkouce: Když se Bůh láska, proč nám vzal jediné dítě naše, které jsme tak velice milovali. Na to pravil kněz: Protože je chtěl mít v nebi a kdyby Vám je byl nechal, nepřišlo by do nebe, vy sami byste je o nebe připravili. Chcete-li se brzo s dítětem Vaším shledati, začněte křesťanský život, choďte po cestě, která do nebe vede. Blaze Vám, jestli poslechnete.

President argentinský ve Vatikáně. S velkou okázalostí provedl návštěvu sv. Otci president Argentiny Dr. Marcello T. de Alvear, který jest velkým státníkem, ale i hluboce věřícím katolíkem. Hned z nádraží jel přímo na vyslanectví argentinské u Vatikánu a odtud do Vatikánu, kde byl sv. Otcem přijat v delší audienci samotný; potom byl představen jeho průvod. Hned po příchodu do Říma byl mu dodán Piův řád a i jeho průvodci byli papežem vyznamenáni. Po audienci u sv. Otce byl argentinský president u kardinála Gasparriho, pak si prohlédl chrám sv. Petra a pomodlil se nad hrobem sv. apoštolů Petra a Pavla u náhrobku Benedikta XV. a Pia X. Nato odjel na vyslaoectví, kam přišlo mnoho kardinálů a prelátů i římské šlechty. Také

kardinál Gasparri přijel tam oplatiti jménem sv. Otce návštěvu. Tak slavnostně byl uvítán katolický president Argentiny u sv. Otce. Kdy se tak stane našemu presidentu, když dle přání národních socialistů nesmí jim býti katolíky?

Lavantská diecése podřízena sv. Stolicí. Bělehradský papežský nuncius oznámil jhoslovanskému ministru věci zahraničních, dru Ninčičovi, že Vatikán vyloučil lavantskou diecési z jurisdikce solnohradského biskupa a podřídil ji přímo papeži. Mariborský biskup bude nyní jmenován Vatikánem ve shodě s jhoslovanskou vládou.

Profesor Contardo Ferrini, vynikající vědec italský, má býti blahověčen. Spojoval s velikou učeností upřímnou sv. víru. V duchu jeho chtějí odchovávatí P. Gemelli a Don Olgiati na universitě Srdce Páně v Miláně muže celé, ne polovičaté dle vzoru italské lidové strany, kteří zůstávají státi na poloviční cestě.

Německý episkopát pro tisk. Na biskupských konferencích ve Fuldě usnesli se všichni biskupové, pořádati ve svých diecích tiskové neděle, aby katolickému tisku bylo pomoheno. Vidíme, že německí biskupové sledují s pozorností nedostatky katol. hnutí ve všech směrech.

Zajímavá statistika. Jak oznamuje „Lid“, jsou nekatolické státy v Evropě z 75% monarchistické a jen z 25 procent republikánské, kdežto státy s obyvatelstvem katolickým jsou ze 62.5 proc. republikánské a jen ze 37.5 proc. monarchistické. Proto je směšným stále papouškování, že katolicismus a monarchismus jest jedno a totéž.

(Z Á A S L N O.)

Dr. J. Klug, Boží Slovo a Boží Syn, čes. překlad dra Ferd. B. Černovského, vydalo Cyrillo-Methodějské knihkupectví Gustava Francla v Praze-I., Melantrichova ul. 536. Tato kniha musí býti

vademecum každého kněze i katolíka inteligenta, jenž má znáti všechno, co věda snesla pro osobu i proti osobě a existenci Kristově. Bohatý obsah, krásná mluva a bystrý úsudek, ovládnutí theologie, filosofie a historie

činí tuto knihu drahou a vzácnou každému, kdo miluje pravdu a po pravdě touží. Mocně působí zejména kapitoly: Starý zákon a námitky přírodních věd. — Historická cena našich zpráv o Kristu. — Kdo Ježíš byl. — Co Ježíš chtěl atd. Spis v krásné úpravě, má 320 stran a stojí pouhých Kč 7.—. Je to knížečka veliké ceny v době naší. Hodí se pro katol. inteligenci. Vřele doporučuje Redakce.

Vzorná četba pro mládež, úhledná knížka, obsahující slovenské pohádky. Uspořádal a slovníčkem opatřil Fr. Trnka. Třeba, aby mládež naše seznámila se se slovenským nářečím, aby stýkajíc se se Slovenskou Omladinou též její krásným rčením s ní rozprávěti mohla. Doporučujeme do knihoven Orlů, Omladiny a jiných spolků mládeže.

O b ě t o v á n í d e n n í h o ú m y s l u .

Pane Ježíši Kriste! Ve spojení s božským úmyslem, za kterým Ty sám na zemi nejsv. Srdcem svým Bohu chvály jsi vzdával a nyní v nejsv. Svátosti oltární po vši zemi bez přestání vzdáváš až do skonání světa, obětuji Tobě celý dnešní den, ani sebe menší částky jeho nevyjímaje(íc), za příkladem nejsv. Srdce blahosladené a neposkvrněné Panny Marie, všeliké úmysly a myšlenky, všeliké city a žádosti, všeliké skutky i slova svá. (Odpustky 100 dní jednou za den, Lev VIII. S. Congr. Indulg. 12. prosince 1885. Diec. kurenda brn. 1886 č. 11).

Obzvláště Ti je obětuji za Tvou svatou církev a její nejvyšší hlavu, za vzrůst domorodých kněží v misiích a na všechny úmysly, jež doporučeny jsou na tento měsíc a na tento den členům Apoštolátu modlitby.

Pane Ježíši, zastřiž ochranou svého božského Srdce našeho sv. Otce! Srdce Ježíše a Marie! Zachraň církev, vlast naši a národ náš československý! Ó sladké Srdce mého Ježíše, učiň, abych Tě miloval(a) víc a více. Amen. (Pokaždé odpustky 300 dní; jednou za měsíc, modlíme-li se to denně, odpustky plno-mocné. Pius IX. 26. listopadu 1876.)

Sladké Srdce Marie, budiž mou spásou! (Pokaždé odpustků 300 dní. Pius IX. 1852.)

Sv. Josefe, vzore a patrone ctitelů božského Srdce, oroduj za nás! (Odpustky 100 dní jednou za den. Lev XIII. r. 1891.)

Sv. Michaeli, archanděle, sv. Cyrille a Methode, orodujte za nás!

Heslo apoštolské: Modleme se za domorodé kněze misijní.

Úmysl v l e d n u: 1923: **Kéž Bůh dá nám sv. kněze.**

Odpustky 100 dní za každý dobrý skutek vykonaný na tyto úmysly.

O B S A H:

Vzrůst domorodých kněží v misiích. (Hlavní úmysl.) — „Vstana, půjdu k Otci . . .“ (Báseň.) — Ty, kdo jsi? — Sedm sloupů živého chrámu. — Různými cestami. — „Stan“. (Báseň.) — Katolík skutkem. — Pinie. Snímky z pouště dcery Božského Srdce Páně. (Báseň.) — Obrázky z katolických misií. — Různé zprávy. — Zasláno. Obětování denního úmyslu.
